Ölümsüzler için gelmeyecek olan şey 'son'dur.
Başlangıç, onlar için de vardır.
Her ölümsüz bir gün doğar.

Dracul

DACRE STOKER

J. D. BARKER

nemesis
KİTAP

Dracula kitabının yazarı Bram Stoker'ın gizli kalmış notlarından esinlenilerek yazılan bu eser, yalnızca Kont Dracula'nın gerçek kökenini ortaya çıkarmakla kalmıyor, Bram Stoker'ın geçmişini de aydınlatıyor. Ardından bu ikisini birbirine bağlayan esrarengiz kadının hikâyesini de okurla buluşturuyor. Elinizden bırakamayacağınız bu gotik roman, Goodreads tarafından 2018'in en iyi korku-gerilim kitaplarından biri olarak gösterildi.

Yıl 1868. Yirmi bir yaşındaki Bram Stoker, tarif edilemez bir kötülükle yüzleşmek üzere ıssız bir kulede bekler. Yaşamının bu en uzun gecesinde bir haç, kutsal su ve bir tüfekle hayatta kalmayı uman Bram, çaresizce tanık olduklarını ve kendisini buraya sürükleyen olaylar zincirini anlatır...

Bram, hastalıklarla boğuştuğu çocukluk günlerini anne ve babasının Dublin'deki evinde, Ellen Crone adındaki genç bakıcısı eşliğinde yatağa bağımlı olarak geçirmektedir. Yakınlarındaki bir kasabada peş peşe tuhaf ölümler yaşandığında, Bram ve ablası Matilda, Ellen'ın davranışlarında bir gariplik fark ederler. Sonunda Ellen, giderek artan tüyler ürpertici tavırlarıyla aniden ortadan kaybolur.

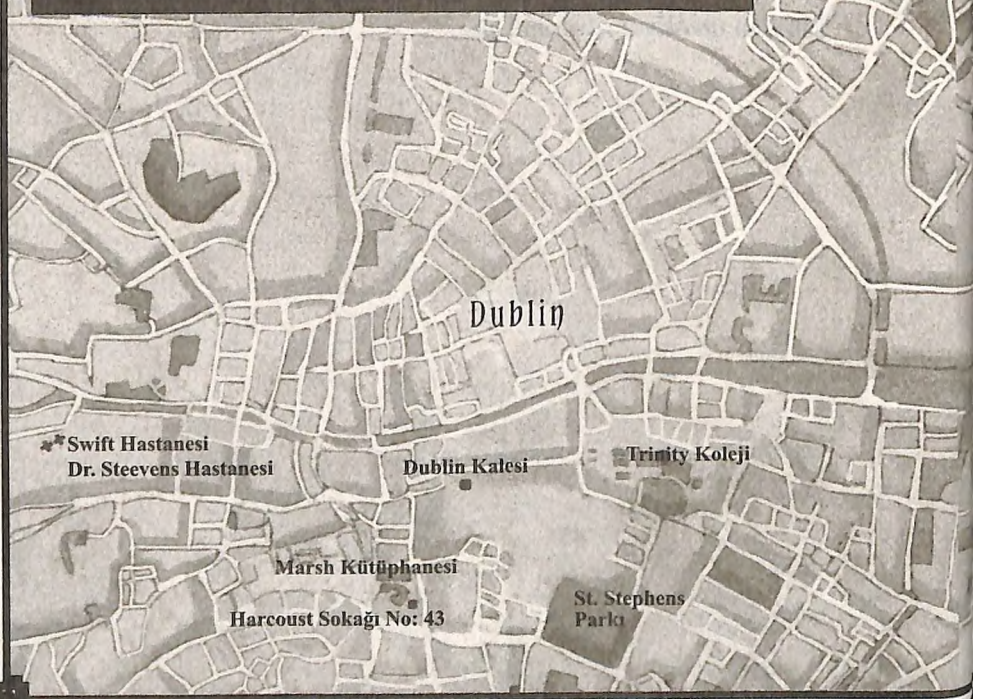
Yıllar sonra Matilda, Paris'te aldığı sanat eğitimini tamamlayıp döndüğünde Bram'e Ellen'ı gördüğünü söyler. Böylece, Bram uzun zamandır sona erdiğini düşündüğü kâbusun aslında yeni başladığını fark eder...

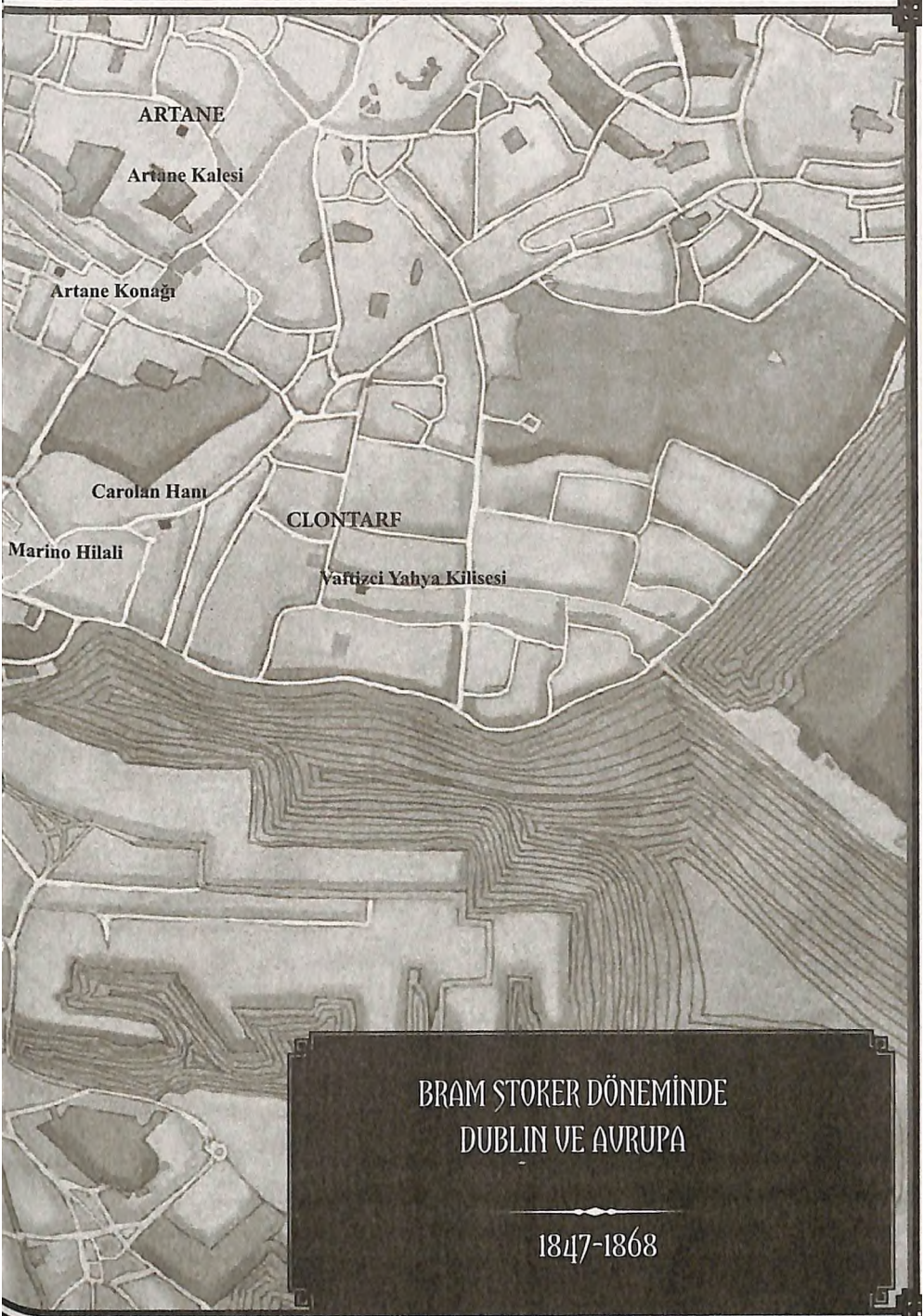

B&S
masalperestkitap
www.norakitap.com
www.kitap365.com

nemesis KİTAP
Nora
ISBN 978-605-2164-69-3

BİRLEŞİK KRALLIK
whitby
İRLANDA
Dublin
Londra
HOLLANDA
ALMANYA
POLONYA
BELÇİKA
ÇEK CUMHURİYETİ
Münih
SLOVAKYA
FRANSA
AVUSTURYA
MACARİSTAN
ROMANYA
İTALYA
İSPANYA

Dublin
Swift Hastanesi
Dr. Steevens Hastanesi
Dublin Kalesi
Trinity Koleji
Marsh Kütüphanesi
Harcoust Sokağı No: 43
St. Stephens Parkı

BRAM STOKER DÖNEMİNDE DUBLIN VE AVRUPA

1847-1868

NEMESİS KİTAP / Korku-Gerilim

Yayın Numarası 437

Dracul	Dacre Stoker & J. D. Barker
Kitabın Özgün Adı	*Dracul*
Çeviren	Selim Yeniçeri
Yayın Yönetmeni	Hasret Parlak Torun
Baş Editör	Rose Mary Samanoğlu
Editör	Mustafa Güdük
Redaksiyon	Işıl Kocaoğlan
Kapak Tasarımı	Cem Özcan
Sayfa Düzeni	Tülay Malkoç
© Nemesis Kitap, 2019	© Dacre Stoker & J. D. Barker

Tanıtım için yapılacak kısa alıntılar dışında yayıncının izni olmaksızın hiçbir yolla çoğaltılamaz.

ISBN: 978-605-2164-69-3
1. Baskı : Ocak 2019

NEMESİS KİTAP
Gümüşsuyu Mah. Osmanlı Sok. Osmanlı İş Merkezi 18/9
Beyoğlu/İstanbul
Tel: (0212) 222 10 66 - 243 30 73
Faks: (0212) 222 46 16
info@nemesiskitap.com
www.nemesiskitap.com
Sertifika No: 26707

Baskı ve Cilt:
MY Matbaacılık San. ve Tic. Ltd. Şti
Maltepe Mah. Yılanlı Ayazma Sk. No: 8/F Zeytinburnu / İstanbul
Tel: 0212 674 85 28
Sertifika No:34191

Dracul

DACRE STOKER

J. D. BARKER

Çeviren: Selim Yeniçeri

nemesis
KİTAP

Canavarların gerçek olduğunu bilen herkese.

Bu belgelerin nasıl sıraya konduğu, onları okurken kendini belli edecek. Bütün gereksiz kısımlar, tarihin açık bir gerçek olarak öne çıkabilmesi amacıyla elendi. Bu belgeleri sahiplerinin bilgisi dahilinde ve onların izniyle toplayıp düzenledim; kasvetli ve zor zamanlardı. Ortaya çıkan sonucu bütünleştirmek için araya kendi anlatımlarımı yerleştirdiğimi fark edeceksiniz.

Bundan ne istiyorsanız onu alın.

1. KISIM

İlk bakışta ne kadar inanılmaz ve kavranamaz gibi görünseler de burada anlatılan olayların gerçekten yaşanıp yaşanmadığı konusunda hiç şüphe olmadığına kesinlikle inanıyorum.

—Bram Stoker, *Dracula*

Kısa zaman önce keşfedilen, yayım sırasında çıkarılmış orijinal önsözden alınmıştır.

Cam kırılıyormuş gibi tiz, tuhaf bir kahkaha duydum –bu onun sesiydi–, kulağa hiç insan sesi gibi gelmediğini hatırladıkça hâlâ titrerim.

—Bram Stoker, *Makt Myrkranna*

ŞİMDİ

Bram gözlerini kapıya dikmişti.

Kırışmış alnında ter damlaları toplanmıştı. Islak saçlarını parmaklarıyla yana iterken şakakları acıyla zonkluyordu.

Ne kadar süredir uyanıktı? İki gündür mü? Üç mü? Her saat bir sonrakinin içinde eriyip karışırken zaman duygusunu kaybetmişti, hiçbir fikri yoktu; sadece bir türlü uyanamadığı bir kâbusun içinde giderek daha derinlere, daha karanlıklara dalıyordu...

Hayır!

Uykuyu düşünemezdi.

Gözlerini zorlayarak iri iri açtı. Tek bir kırpışmayı bile engelleyerek gözlerini açık kalmaya zorladı, çünkü her göz kırpışı bir öncekinden daha ağır geliyordu. Dinlenemezdi, uyuyamazdı, güvenlik yoktu, ailesi yoktu, sevgi yoktu, geleceği yoktu, hiç...

Kapı.

Kapıyı dikkatle izlemeliydi.

Bram odadaki tek mobilya olan koltuktan kalkarken bakışlarını masif meşe kapıya odaklamıştı. Kıpırdamış mıydı? Titrediğini gördüğünü sandı ama tek bir ses bile yoktu. Bu yerin sessizliğine ihanet eden en küçük bir çıt bile yoktu; sadece kendi nefesi ve ayağının soğuk taş zemindeki sabırsız tıkırtıları.

Kapı tokmağı hareketsizdi ve oymalı menteşeler muhtemelen yüz yıl önce olduğundan farklı görünmüyor, kilit kapıyı sağlam

bir şekilde tutuyordu. Buraya gelene kadar, demirden dökülüp yerine kaynatılmış böyle bir kilidi hiç görmemişti. Mekanizmanın kendisi kapıyla birdi. Sağa ve sola doğru uzanan iki büyük sürgü şeklinde tam ortaya yerleştirilmişti, kolları kapı kirişinin içine giriyordu. Anahtar cebindeydi ve öyle de kalacaktı.

Bram'in parmakları Snider-Enfield Mark III tüfeğinin kabzasını sıkıca kavrarken işaretparmağı tetik mahfazasını okşuyordu. Son saatlerde silahı doldurmuş, kilidini sayabildiğinden daha çok kez çekip bırakmıştı. Boştaki eli soğuk çelik üzerinde kayarak kilidin doğru konumda olup olmadığını kontrol etti ve horozu kaldırdı.

Bu kez gördü, kapıyla zeminin arasındaki incecik boşlukta biriken toz çok hafifçe kıpırdanmıştı. Hava hafifçe titremişti, o kadar. Fakat yine de bir hareket vardı.'

Bram tüfeği sessizce koltuğuna dayayıp bıraktı.

Solundaki hasır sepete uzanarak beyaz bir yabangülünü aldı; geri kalan yedi taneden biri.

Odadaki tek ışık kaynağı olan yağ lambasının alevi onun hareketiyle titreşti.

Temkinli bir tavırla kapıya yaklaştı.

Bir önceki gül büzüşmüş bir halde duruyor, kahverengi-siyah yaprakları ölümü çağrıştırıyordu. Sapı kuruydu ve dikenleri, çiçek hâlâ canlıyken olduğundan daha büyük görünüyordu. Etrafa çürümenin kokusu yayıldı; gül bir çiçek leşinin kokusuna bürünmüştü.

Bram çizmesinin ucuyla kurumuş gülü itip yenisini nazikçe kapının dibine bıraktı. "Bu gülü nefesinle, elinle ve kutsal olan her şeyle kutsa, Baba. Meleklerin onu korusun ve bütün kötülüğü uzak tutmak için dokunuşlarına rehberlik etsin. Âmin."

Kapının diğer tarafından bir gümbürtü duyuldu, eski meşe malzemeyi sarsan bin tane yumruk darbesi gibiydi. Kapı bükül-

dü, Bram hızla koltuğuna geri çekilirken tüfeği kaptı ve bir dizinin üzerine çökerek nişan aldı.

Sonra her yer yine sessizliğe gömüldü.

Bram hiç kıpırdamadan durarak sonunda silahın ağırlığı hedefini titretene kadar namluyu kapıya doğru tuttu. Bir süre sonra namluyu yavaşça indirirken bakışları odayı taradı.

Biri içeri girip bu manzaraya tanık olsa ne düşünürdü?

Duvarları her türde ve boyda yaklaşık yirmi beş aynayla kaplamıştı, elindekilerin hepsi bu kadardı. Yansıması bir aynadan diğerine sıçrarken yorgun yüzü yüzlerce farklı yerden ona bakıyordu. Bram bakışlarını kaçırmaya çalıştı fakat kendini o yorgun gözlerine bakarken buldu. Her yüzde, yirmi bir yaşından çok daha yaşlı bir adama ait olabilecek çizgiler belirmişti.

Aynaların arasına yaklaşık elli tane haç çakmıştı. Bazılarının üzerinde Mesih'in resmi vardı ama diğerleri birbirine çivilenmiş, kendi eliyle kutsadığı kırık dal parçalarından ibaretti. Haçlar yere kadar devam ediyordu. İlki bir tebeşirle çizilmişti, sonra bir diğerini av bıçağıyla doğruca taş zemine kazımıştı ve sonunda dokunulmamış tek bir yüzey bile bırakmamıştı. Yeterli olup olmadığından emin değildi ama elinden geleni yapmıştı.

Gidemezdi.

Çok büyük olasılıkla buradan asla çıkamayacaktı.

Bram koltuğa geri dönerek tekrar oturdu.

Dışarıda bir dalgıçkuşu, bulutların arkasında saklambaç oynayan aya doğru haykırdı. Bram ceketinin cebinden saatini çıkararak küfretti; saati kurmayı unutmuştu ve saatin kolları 4.30'da durmuştu. Saati tekrar cebine tıktı.

Kapı tekrar gümbürdedi, bu kez ses öncekinden daha güçlüydü.

Bakışlarını kapıya dikerken Bram'in nefesi kesildi. Aynı anda zemindeki tozlar titreşerek taşların üzerine tekrar çöktü.

Bu bariyer böyle bir saldırıya ne kadar süre dayanabilirdi?

Bram bilmiyordu. Kapının sağlam olduğu kesindi fakat şafak yaklaşırken kapının arkasındaki saldırgan her geçen saat biraz daha öfkeleniyor ve kaçma kararlılığı artıyordu.

Gülün yaprakları daha şimdiden kararmaya başlamıştı, bu kez öncekinden çok daha hızlı oluyordu.

Nihayet kapıyı aşmayı başardığında ona ne olacaktı? Tüfekle bıçağı düşündü ama pek işe yaramayacaklarını biliyordu.

Yerde, gül sepetinin yanında duran günlüğü gözüne ilişti, ceketinden düşmüş olmalıydı. Eskimiş deri kaplı cildi aldı ve bir gözünü kapıdan ayırmadan sayfalarını karıştırdıktan sonra koltuğa geri döndü.

Çok az zamanı vardı.

Göğüs cebinden bir kurşunkalem çıkararak boş bir sayfa açtı ve gaz lambasının titrek ışığında yazmaya başladı.

BRAM STOKER'IN GÜNLÜĞÜ

Ellen Crone'un tuhaflıkları. Elbette ki başlamam gereken yer burası çünkü bu, benim olduğu kadar onun da hikâyesi, hatta belki daha da fazla. Bu kadın, bu canavar, bu hayalet, bu arkadaş, bu... varlık.

Daima yanımızdaydı. Kız ve erkek kardeşlerim de size aynı şeyi söyler. Fakat soruşturmalar bu konuda size yalan söyleyecektir. Başlangıçta yanımdaydı ve hiç şüphesiz sonum geldiğinde de yanımda olacak, benim onun yanında olduğum gibi. Bu bizim dansımızdı ve daima da öyle olacak.

Sevgili Dadı Ellen.

Tırnaklarının uçlarından kan sızarken bile elleri hep bize uzandı.

Başlangıcım, ne korkunç bir şeydi ama.

Kendimi bildim bileli hastalıklı bir çocuktum. Nihayet iyileştiğim yedi yaşımı doldurana kadar sürekli hasta ve yataktaydım. Bu tedaviyi uzun uzun anlatacağım fakat şimdilik o ilk günleri nasıl bir durumda geçirdiğimi anlamanız önemli.

8 Kasım 1847'de, Abraham ve Charlotte'un çocuğu olarak Marino Hilali, No. 15 Clontarf, İrlanda adresinde, Dublin'e altı-yedi kilometre mesafede, deniz kıyısındaki küçük bir kasaba-

da doğdum. Doğusunda bir park ve batısmda liman manzarası olan kasabamız, 1014'te İrlanda Kralı Brian Boru'nun Dublinli Vikingleri ve müttefikleri Leinster İrlandalıları'nı yendiği Clontarf Savaşı'nın yapıldığı yer olarak ünlüydü. Bu savaş, İrlandalı-Viking savaşlarının sonuncusu olarak görülüyordu ve küçük odamın baktığı kıyıda binlerce insanın öldüğü, çok kanlı bir çatışmaydı. Daha yakın zamanda, Clontarf, Dublin'in kalabalığından kaçarak balık tutmak ve kumsallarımızda yürüyüş yapmak için gelen İrlandalı zenginlerin tatil yeri olmuştu.

Ancak şimdi Clontarf'ı romantikleştirsem de 1847'de hiç de romantik filan değildi. Bu, doğumumdan iki yıl önce bütün İrlanda'da patlak veren kıtlık ve hastalık dönemiydi ve 1854'e kadar da hafiflemeyecekti. Patates yanığı olarak da bilinen *phytophthora infestants*, 1840'larda ekinleri kavurmaya başlamış ve İrlanda'nın nüfusunun yüzde yirmi beşini göç veya ölümler yüzünden kaybettiği bir kasırgaya dönüşmüştü. Ben çocukken bu trajedi zirve noktasına ulaşmıştı. Anne ve babamız 1849'da açlık, hastalık ve suç olaylarından uzaklaştırmak için aileyi daha karasal bölgelere taşımıştı ve temiz havanın sağlığıma iyi gelmesini ummuşlardı fakat bütün bunlar sadece daha fazla yalnızlık getirmiş, kulaklarımın aradığı liman seslerini daha da uzaklaştırmıştı. Babamızın Dublin Şatosu'ndaki ofisine yaptığı günlük yürüyüş, etrafımızdaki dünya ölürken ve rutubetli bir yas örtüsü bizden kalan her şeyi örterken giderek daha da uzuyordu.

Bütün bunları, Artane Konağı adıyla bilinen evimizdeki tavan arası odamın penceresinden izliyor, ve bir seyirci gibi, her şeyi duvarlaımızın dışında oluyormuşçasına açıklayan ailemin hikâyelerine güveniyordum. Komşularımızın lahana ve turp bahçelerini yağmalayan dilencilerin bir gece daha açlıktan ölmemek için tavuk kümeslerinden yumurta çalmalarını; çocuklarını giydirebilmek için çamaşır iplerine asılı, hâlâ ıslak giysileri çekip

alışlarını izliyordum. Bütün bunlara rağmen, kendi ailem de dahil olmak üzere bölge sakinleri sık sık evlerini açıyor, o talihsiz insanları içeri alarak sıcak yemek ve fırtınaya karşı bir barınak sunuyordu. Stoker ailesinin "Daima doğru ve onurlu" şeklindeki sloganı doğumumdan itibaren zihnime kazınmıştı ve günlük hayatımız bu prensip çerçevesinde şekillenirdi. 1854 yılının sonbaharında, devlet memuru olan babam, 1815 yılında on altı yaşındayken başladığı ve otuz dokuz yıldır sürdürdüğü işinde, Dublin Şatosu'ndaki başkâtiplik ofisinde çalışıyordu. Babam annemden çok daha büyüktü ve bu, yetişkinliğime kadar pek algılayamadığım bir gerçekti. Şato, İrlanda Kraliyet Temsilcisi'nin eviydi ve İngiltere ile İrlanda devlet kurumları arasındaki yazışmaların hepsi onun ofisinden geçiyordu. Babam bütün zamanını bu yazışmaları dosyalayarak geçiriyor; yoksulluk, kıtlık, hastalık, salgın, sığır hastalıkları, hastaneler ve hapishaneler, politik huzursuzluklar ve isyana kadar, bütün konularda verilen resmi cevapları ülkenin günlük meselelerinden ayırıyordu. Dönemimize hâkim olan sorunlara gözlerini kapamak istese bile bunu yapamazdı, boğazına kadar onların içine gömülmüş haldeydi.

Annem, Dublin'de yiyecek dağıtımı ve yardım çalışmalarının başını çeken ve daha önce sadece erkeklerin çalıştığı bir yer olan İrlanda İstatistik ve Sosyal Araştırmalar Derneği'nin başta gelen üyelerindendi. Bir komşuyla süt için ve bir başkasıyla giysi için pazarlık etmediği tek bir gün bile geçmiyordu. Onun çabalarıyla büyük ailemizin karnı doyuyor, ihtiyaç zamanlarında kapımızdan giren diğerlerine yardım ediliyordu. Aileyi bir arada tutan oydu. Şimdi, bir yetişkin olarak bunu görebiliyorum ama yedi yaşımdayken aksini söylerdim. Beni odama kilitlediğini, dışarıdaki sorunlarla yüzleşmemi istemediği bahanesiyle mutluluğumu elimden aldığını anlatırdım.

Evimiz, Rockfield Kulübesi yakınlarındaki taşocağından çıkarılmış taşlarla döşeli Malahide Yolu'ndaydı. Çıkıntılı pencereleri

dış dünyayla aramdaki tek bağlantı olan tavan arasında hapistim ama o kadar yüksekte olduğum için, hava açık olduğunda etrafımızı saran tarlalardan uzaktaki limana ve hatta Artane Konağı'nın çürümeye yüz tutmuş kulesine kadar pek çok şey görebiliyordum. Etrafımda koşturup duran dünyayı, hastalığımın beni izlemeye mecbur ettiği bir piyesin tek seyircisi gibi izliyordum.

Hastalığımın ne olduğunu mu merak ediyorsunuz? Bu sorunun gerçek bir cevabı yok, çünkü kimse asla gerçekten emin olamadı. Her neyse, hastalığım doğumumdan kısa süre sonra başladı ve iğrenç parmaklarını üzerimden çekmedi. En kötü zamanlarımda, odamda dolaşabilmek bile benim için başarıydı. Bu gayret nefesimi kesiyor, beni bayılmanın eşiğine getiriyordu. Azıcık bir sohbet sahip olduğum bütün enerjiyi tüketebiliyordu; birkaç cümle söyledikten sonra sık sık sararıyordum ve bütün vücudumdan soğuk soğuk ter boşanıyor, titremeye başlıyordum. Kalbim bazen o kadar hızlı ve düzensiz atıyordu ki ritmini kaybetmiş de bir türlü yakalayamıyormuş gibi geliyordu. Ve baş ağrıları: Her gün başım ağrıyor, ne olduğu belirsiz bir kuşak, başımı sarıp sıkıyormuş gibi hissediyordum.

Günlerimi ve gecelerimi tavan arasındaki o küçük odamda geçiriyor, son akşamımı yaşayıp yaşamadığımı, ertesi sabahı görüp göremeyeceğimi merak ediyordum.

Tavan arasmda yapayalnız değildim, iki oda daha vardı. Biri o dönemde sekiz yaşında olan ablam Matilda'ya ve diğeri de dadımız Ellen Crone'a aitti. Ellen odayı yeni doğan kardeşim Richard'la paylaşıyor, sürekli onunla ilgileniyordu.

Bir alt katında anne ve babamızın yatak odasına ek olarak evin içindeki tek tuvalet ve ağabeyim Thornley –dokuz– ve kardeşim Thomas'ın –beş– paylaştığı ikinci bir oda vardı.

Zemin katta mutfak, bir salon ve bütün ailenin oturabileceği kadar büyük bir masanın bulunduğu yemek odası vardı. Bir bod-

rumumuz da vardı fakat annem o basamakları inmemi yasaklamıştı; orada kömür stoklarımız duruyordu ve o tozlar beni bütün bir hafta yatağa hapsedebilirdi. Evimizin arkasında eski, taş bir ahır vardı. Oradaki üç tavuk ve bir domuzla üç yaşından beri Matilda ilgileniyordu. Başlangıçta domuzlara isim vermişti fakat beş yaşındayken birinin, en azından yılda iki defa büyük domuzların yerine küçüklerini getirdiğini fark etmişti. Altı yaşındayken aynı domuzların kasaba giderek tabaklarımıza ulaştığını anlamıştı. Sonrasında da onlara isim vermekten vazgeçmişti.

Ellen Crone bütün bunları izliyordu.

BRAM STOKER'IN GÜNLÜĞÜ

Nereden başlasam? Anlatacak çok şey ve çok az zaman var fakat her şeyin ne zaman değiştiğini biliyorum. O malum hafta yaklaşırken ben iyileşecektim, sevgili Dadı Ellen gidecekti ve bir aile ölecekti. Bir kulak misafirliğiyle, gayet masum bir şekilde başlamıştı her şey. Sonuçta hepimiz çocuktuk; ben yedi yaşındaydım, Matilda sekiz. Ama o sonbahar asla unutulmayacaktı. Ve sadece iki kelimeyle başlamıştı.

Ekim 1854—"Canlı canlı gömülmüş," dedi Matilda, kısık sesle. "Öyle dedi. Doğru duydum."

Benden bir yaş büyük olmasına rağmen, uyanık olduğum saatlerin büyük bölümünü Matilda'yla geçiriyordum, özellikle de bugün olduğu gibi odama kapandığım günlerde. Odamın penceresinin önünde duruyorduk ve Matilda limanı işaret ediyordu. "Annem, adamın hasta olduğunu ve yardım istediğinde, cevap veren adamların sadece bir çukur kazıp onu içine ittiklerini söyledi. Kim böyle bir şey yapar ki? Vicdanı olan biri bunu nasıl yapabilir?"

"Annem böyle bir şey söylemedi," dedim. Gözlerimle parmağını takip ederek suyun üzerinde süzülen sisin içini görmeye çalıştım.

"Söyledi. Ona sorarsan inkâr edeceğinden eminim ama yirmi dakika önce işten döndüğünde babama bunu söyledi. Ben de hemen sana geldim."

Matilda'nın böyle bir hikâyeyi ancak beni neşelendirmek için uyduracağını bildiğimden gülümsememeye çalıştım fakat yine de dudaklarımın kenarları kalktı ve omzuma bir şaplak indirdi. "Şimdi de benimle alay ediyorsun!" Kaşlarını çatarak pencereden uzaklaştı.

"Bunun nerede olduğunu söyledin?"

Cevap vermeden bakışlarını karşı duvara dikti.

"Matilda? Bu nerede oldu dedin?"

Derin bir iç çekerek bakışlarını tekrar pencereye çevirdi. "St. John Baptist Kilisesi'nin arkasındaki mezarlıkta. Annem, adamı intihar edenlerin yanına gömdüklerini söyledi."

"İntihar edenlerin mi?"

Matilda kızmaya başlıyordu. "Sana onları daha önce anlatmıştım. Mezarlığın doğu ucunda, duvarın arkasında, hep gölge olan yer. Kendi kendini öldüren herkes oraya gömülüyor. Hırsızlar ve suçlular filan da. Birkaç mezar taşı veya türbe var ama çoğu yüzlerce yeni kazılmış mezar. Kutsal toprak da değil, dolayısıyla gömülenler asla huzuru bulamayacak. Sonsuza dek lanetli kalıyorlar."

"Hasta adamı neden oraya gömmüşler peki?"

"Yani *bu* adamın oraya neden canlı canlı gömüldüğünü mü soruyorsun?"

"Canlı canlı gömdülerse sonuçta öldürülmüş demektir," dedim. "Diğer herkes gibi kutsanmış toprağa gömülmesi gerekir."

"Diğer mezarların arasına bir ceset saklayamazsın ama intihar edenlerin arasına gömersen kimse bulamaz."

O anda öksürük krizine tutuldum ve geçene kadar başımı başka tarafa çevirdim. "Annem bunu biliyorsa," dedim sonra, "yetkililere anlatır. Durumu düzeltir."

"Belki de yetkililer zaten biliyordur ve umursamıyordur. Sokaklardaki hasta adamlar bir tane azalsa neden umursasınlar ki?"

"Babam bu olanlarla ilgili ne dedi?" diye sordum.

Matilda küçük odayı arşınlayarak yanıma geldi ve yatağın köşesine oturarak parmağını uzun, sarı buklelerine sardı. "Başlangıçta sessizdi, olanları düşündü. Sonra, 'Dublin'de durum daha da kötü,' dedi ve tek kelime daha etmeden gazetesine döndü."

"Bunların hiçbirine inanmıyorum, sadece yine hikâye uyduruyorsun," dedim, kurumuş dudaklarımla gülümserken.

"Doğru bu!"

"Doğru olan ne?"

İkimiz de dönüp bakınca Dadı Ellen'ı kapıda ellerinde bir yemek tepsisiyle dururken gördük. Sessiz ve kendinden emin adımlarla yürümekten çok, süzülür gibi zarifçe içeri girdi ve tepsiyi komodinimin üzerine bıraktı.

Matilda gözlerime baktı ve sohbetimizle ilgili tek kelime etmemem gerektiğini anladım; niyetim de yoktu zaten. "Hiç, Dadı."

Dadı Ellen kısık gözlerle önce bana, sonra Matilda'ya baktı ve yine tepsiye dönerek bir fincan çay koydu. "Konuştuğunuz konu çok korkunç. İşaretsiz mezarlara canlı canlı gömülen insanlar mı? *Gerçekten*. Bu, yetişkinler için bile hoş bir konu değil ve siz çocukları kesinlikle ilgilendirmez. Sen neden yatakta değilsin? O pencerenin dibinde öldüreceksin kendini. Sonra ne olacak? Galiba intihar mezarlarının arasında bir çukur daha kazıp seni diğer hastaların yanma gömmemiz gerekecek." Matilda'ya göz kırptı. "Sanırım dedikodulardan fırsat bulursan bana o yeri gösterip bir kürek kapabilirsin?"

Koşarak yatağıma döndüm ve yorganın altına girdim. "Öyle bir şey yapmazsın," dedim.

Dadı Ellen'ın yüzü ifadesizdi. "Kesinlikle yaparım. Gözümü odana diktim, çünkü bebekten dolayı benimki biraz dar gelmeye başladı." Komodinin üzerinden küçük çanımı alarak salladı.

"O zaman buna da gerek kalmaz, değil mi? Bence kesinlikle çok mutlu olurum."

Çanı parmaklarının arasından kapmaya çalıştım fakat fazla hızlıydı, elim havada kaldı. "Onu kullanmayı sevmediğimi biliyorsun, annem kullanmam için ısrar ediyor."

"Yani bana sen de mi inanmıyorsun, Dadı?" diye sordu Matilda.

Dadı Ellen ellerini beline koyarak iç çekti. "Adamın biri canlı canlı bir mezara itilip unutulmaya terk edilirken iyi yürekli İrlandalıların buna seyirci kalacağına bir saniye bile inanmam. Bence hayal gücün fazla çalışıyor. Bir şeyler duyduğundan eminim fakat doğru duyduğunu sanmıyorum. Belki de küçük kulaklarına uygun olmayan sohbetleri dinlemek için köşe bucak gizlenmek yerine, mutfakta annene akşam yemeği için yardım etsen daha çok işe yararsın."

Matilda dudaklarını büzerek, "Annem kesinlikle öyle dedi," diye üsteledi.

Dadı Ellen iç çekerek yatağımın kenarına oturdu ve ince parmakları nazikçe alnıma uzandı. Teni buz gibi olduğu için ürperdim.

"Yine ateşin var, küçük adam." Tepsideki sürahiden yatağımın yanındaki küçük leğene su koyarak bir bezi ıslattı, sıktı ve alnıma yerleştirdi. "Uzan bakalım," diye emretti.

Dediğini yaptıktan sonra "Gri," dedim.

"Ne?"

"Gözlerin bugün gri." Gerçekten de öyleydi ve bana iki gün önce limanın üzerini kaplayan koyu fırtına bulutlarını hatırlatmıştı. "Dün elaydı. Önceki gün de mavi. Yarın ne renk olacaklar?"

O gözlerle bana baktı ve kıvırcık sarı saçlarını kulağının arkasına sıkıştırdı. Çoğunlukla saçlarını toplardı fakat bugün açık bırakmıştı ve omuzlarından aşağı sarkıyorlardı.

Ellen Crone'un güzelliğini sık sık düşünmüşümdür. Yedi yaşındayken elbette ki öyle düşünmüyordum fakat bir yetişkin olarak, cazibesini inkâr edemem. Teni taze kar tabakası gibi parıldardı ve tek bir kırışığı, tek bir lekesi bile yoktu; ne gözlerinin ne de ağzının etrafında. Gülümsediğinde dişlerinin beyazlığı insanı şaşırtırdı. Sık sık yaşıyla ilgili dalga geçerdik, o da bize katılırdı. Ailemize Ekim 1847'de, doğumumdan sadece birkaç hafta önce katılmıştı; Bayan Coghlan ellerindeki romatizmanın çocuklarla ilgilenmesini imkânsız hale getirdiğini söyleyerek sağlık nedenleriyle ayrıldıktan hemen sonra. Bayan Coghlan, Thornley ve Matilda'nın doğumlarında aileyle birlikteydi ve bir yıl kadar daha kalması bekleniyordu, böylece annemin onun yerine birini bulmak için zamanı olacaktı. Erkenden ayrılması zor bir zamana denk gelmişti. Babam kıtlığın başlamasından dolayı zamanının büyük bölümünü şatoda geçiriyordu ve annem de doğuma birkaç hafta kala yeni adaylarla görüşecek durumda değildi. Ellen, Tanrı nimeti gibi gelmişti; haber ağızdan ağza yayılınca iş bulma olasılığını duymuştu ve elinde küçük bir çantayla kapımıza gelmişti. O dönemde on beş yaşında bir yetim olduğunu, son beş yılını bir ailenin yanında, çocuklarına bakarak geçirdiğini söylemişti –beş yaşında bir oğlan ve altı yaşında bir kız– ama önceki ay bütün aile koleradan ölmüştü. Evin annesi ebeydi ve Ellen onlarca doğuma yardım etmişti. Annem toparlanırken, en azından doğumumdan sonrasına kadar, kalacak yer ve küçük bir maaş karşılığında, kısa süreyle kalabilirdi. Anne ve babamızın onu kabul etmekten başka seçeneği yoktu. Ellen Crone böylece ailemize katılmış ve çok geçmeden vazgeçilmez hale gelmişti.

Kasım 1847'deki doğumum zor olmuştu. Göbek bağım boynuma dolanmış, babamın Dublin'de ünlü bir doktor olan kuzeni çıtımı bile çıkarmadığım için ölü doğduğuma inanmıştı. Edward Alexander Stoker Amca, morarmış tenimin altında kalbimin atmadığını söylemişti ama Ellen hayatta olduğum konusunda ısrar

etmiş ve beni onun ellerinden kapıp dudaklarını yaklaşık üç dakika dudaklarıma bastırarak suni solunum yaptırmıştı. Sonunda öksürmüş ve yaşayanlara katılmıştım. Annemiz ve babamız şaşırırken, Edward Amca bunun kesinlikle mucize olduğunu söylemişti. Annem daha sonra benim rahminde öldüğümden emin olduğunu, çünkü pek tekmelemediğimi anlatmıştı. İki yaşında bir çocuk annesi olarak bilmesine yetecek kadar deneyimi vardı. Bu nedenle, babamın bana isim seçmesine izin vermemişti. Ancak nefes aldığım ve canlı olduğum kanıtlandıktan sonra babamın ardından bana Abraham isminin verilmesini kabul etmiş ve beni ilk kez kollarına almıştı.

Annem ilerleyen yıllarda bana Dadı Ellen'ın o gece perişan ve bitkin göründüğünü anlattı, sanki o da doğum yapmış ve bütün gücü tükenmiş gibiydi. Güvenli bir şekilde annemin yanına verildiğimde, Ellen odasına çekilmiş ve iki gün kadar dışarı çıkmamıştı. İki çocukla ve annemle yardıma ihtiyacı olan babam onu dışarı çıkarmaya çalışarak kapısında saatler geçirmişti. Dadı Ellen o iki gün hiç ortalıkta görünmemişti ve sonunda üçüncü gün dışarı çıktığında olayla ilgili tek kelime etmeden evdeki görevlerine geri dönmüştü. Yerine bulabileceği biri olsa babam onu kovacaktı ama kimseyi bulamamıştı.

O ilk üç gün durumum kötüleşmişti ve babam bir geceyi daha çıkaramayacağımdan korkmuştu. Kesik kesik nefes alıyordum ve boğazım sıvıyla dolmuştu. Ağlamam gerekiyordu ve gözlerim hiçbir şeye tepki vermiyordu. Meme emmiyordum. Hiçbir şey yemiyordum. Ellen beşiğimi kendi odasına taşımıştı. Bütün uyanık saatlerini benimle geçiriyor, kimsenin beni görmesine izin vermiyor, dinlenmem gerektiğini söylüyordu. Diğerleri isteksizce kabullenmişti ve beşinci gün sabahın ikisinde evde ilk kez yankılanan çığlıklarım Matilda ve Thornley'yi uyandırmış, onlar da ağlamaya başlamıştı. Babam, annemi Ellen'ın kapısına götürmüştü ve Ellen kucağında benimle kapıyı açtığında herkes tehlikenin geçtiğini

ve yaşayacağımı anlamıştı. Babam, Ellen'ın o anda çok daha yaşlı, doğumumda olduğundan daha kötü göründüğünü söylüyordu; aslında onu hiç o kadar kötü görmemişlerdi. Ellen Crone beni anneme verdikten sonra alt kata inmiş ve gecenin karanlığında dışarı çıkmasının ardından iki gün boyunca geri dönmemişti.

Geri döndüğünde yine gepegençti, yanaklarına renk gelmişti ve gözleri masmavi parlıyordu. Üstelik gülümsüyordu. Babam bu kez gittiği için onu azarlamadı çünkü o yokken durumum kötüleşmişti ve daha önceki iki kez olduğu gibi yine bana yardım edebileceğini biliyordu. Beşiğimi yine onun odasına taşıdılar ve Ellen iki gün boyunca orada benimle kapalı kaldı. Dışarı çıktığında benim sağlığım daha iyi, onunki daha kötüydü. O ilk yıllarda bu durum defalarca tekrarlanacaktı; beni sağlığıma geri döndürecek, kendisi birkaç gün ortadan kaybolacak, sonra sağlıklı bir şekilde işinin başına dönecekti. O kapalı kapının ardında neler olduğu asla bilinemeyecekti ve annemle babam da sormayacaktı ama Dadı Ellen'ın gözleri hikâyeyi anlatıyordu. Sağlığı geri döndüğünde masmavi parlıyor, giderken açık gri oluyordu.

Şimdi o gri gözlere bakarken yakında yine gideceğini biliyordum.

"Belki de gözlerimde hayal ettiğin renkler –ki muhtemelen giysilerimin yansımasından başka bir şey değil– yerine, kendi sağlığına odaklanmalısın. Kırmızı bir elbise giyseydim belki de şu Bayan Nesbitt'in barda geçirdiği bir geceden sonraki gözleri kadar kızıl olurdu?"

"Yakında yine gideceksin, değil mi?"

Matilda bunu duyunca irkildi. "Hayır, Dadı. Gitmemelisin! Portreni çizmem için poz vereceğine söz vermiştin!"

"Ama onlarcasını çizdin bile zaten..."

"Söz verdin!" Matilda surat astı.

Ellen ona yaklaşarak bir parmağını yanağında dolaştırdı. "Sadece en fazla bir-iki günlüğüne gideceğim. Her zaman geri dönmüyor muyum? Döndüğümde bir portremi daha çizmen için sana poz veririm. Ben yokken kardeşinle ilgilenmeni ve annene yardım etmeni istiyorum. Şimdi bütün zamanını Richard'a ayırması gerekiyor. Sence ben yokken evi çekip çevirebilir misin?"

Matilda isteksizce başıyla onayladı.

"Tamam o zaman. Şimdi aşağı inip akşam yemeği için hazırlıklara başlasam iyi olur." Soğuk elini yine alnıma koydu. "Durumun düzelmezse Edward Amca'nı çağırmam gerekecek."

Bunu duyunca zorlukla yutkundum ama bir şey söylemedim.

Dadı Ellen'ın arkasından baktıktan sonra Matilda yanıma sokuldu. "Sana bir şey göstermem gerek."

"Ne?"

Bakışları önce açık kapıya, sonra ilk girdiğinde şifoniyerin üzerine bıraktığı resim defterine döndü. Gidip kapıyı kaparken evin içindeki esintilerden çarpmasın diye tokmağı sıkıca tuttu. Defterini alarak yanıma döndü. "Sence ben iyi bir ressam mıyım?"

"Öyle düşündüğümü biliyorsun." Bu abartı değildi. Üç-dört yaşından beri, yaşından beklenmeyecek kadar benzersiz bir yeteneğe sahip olduğu belliydi. Son yıllarda çizimleri ve tabloları neredeyse saygın yetişkinlerinkine denkti. Annem bunu kanıtlamak için arkadaşlarından birinden Matilda'nın resimlerini Dublin'deki zengin bir sanatsevere göstermesini istemişti. Arkadaşına bu resimleri bir çocuğun yaptığını söylememişti, sadece değerlendirilmesini istediği önemli aile yadigârı çizim-

ler olduğunu söylemişti. Adam resim başına on şilin önermişti fakat annem resmin satılamayacak kadar değerli olduğunu söyleyerek reddetmişti.

Matilda, kısa süre sonra Dublin'deki bir resim akademisine kabul edilmişti.

Ancak şimdi yüzündeki ifadeye bakarak övgüye ihtiyacı olduğunu anlamıştım. "Sen *harika* bir ressamsın. Gerçekten!"

Matilda gözlerini kısarak resim defterini okşadı. "Sana göstereceğim şey ikimizin arasında kalacak. Başka kimseye söylemeyeceğine söz vermelisin."

Cevap veremeden yine öksürük krizine tutuldum, her nefesimde göğsüm yanıyordu. Matilda hemen bir bardak su koyarak dudaklarıma uzattı. İştahla içerken soğuk sıvının boğazımı rahatlattığını hissettim. Nihayet kriz sona erdiğinde sadece özür diledim. Matilda buna aldırmadı, konu hastalığım olduğunda her zaman böyle davranırdı. Hastalığımı bir kez bile kabullendiğini hatırlamıyorum. Bu kez daha sabırsız bir tavırla yine defterini işaret etti. "Söz ver!"

Başımla onayladım. "Kimseye söylemeyeceğim."

Bu ona yetmiş gibiydi, kapağı açıp birkaç sayfayı çevirdikten sonra nihayet bir resmi seçti ve görmem için kaldırdı. "Kim bu?"

"William Cyr." Puckstown'daki bir tepenin üzerinde yaşayan bir çiftçiydi ve resimde tarlasında çalışırken görünüyordu.

Bir sonraki sayfaya geçti. "Bu?"

"Robert Pugsley," diye cevap verdim. Mobil kasap arabasının üzerinde oturuyordu.

"Ya bu?"

"Annem."

"Bu?"

"Thornley tavuklarla ilgileniyor."

"Ve bu?"

Görüntüyü bir an inceledim. On yedi-on sekiz yaşlarında bir kadındı ama tanımıyordum. "Tanıdığımı sanmıyorum."

Matilda bir an bana baktıktan sonra bir sonraki sayfaya geçti. "Ya bu?"

Öncekinden biraz daha büyük başka bir kız. Biraz tanıdık geliyordu fakat çıkaramıyordum. Başımı iki yana salladım.

Matilda bana üç kadının daha resimlerini gösterdi. En büyüğü yirmi yaşında bile değildi. Bu sonuncusunu suluboyayla yapmıştı, görüntü o kadar detaylı ve canlıydı ki uzanıp kâğıda dokunsam teninin sıcaklığını hissedecekmişim gibi geldi. Ancak bu kadınları tanımıyordum ve bu tuhaftı. Yakınlarda oturan komşuların çoğunu tanıyordum ve Matilda'nın, yanında bir yetişkin olmadan evden çok fazla uzaklaşmasına izin verilmezdi.

"Bu kadınların hiçbirini tanımıyor musun?"

Resimlerin her birini tekrar uzun uzun gözden geçirdim. Hiçbirini çıkaramıyordum. "Tanımıyorum. Belki de onları annemle birlikte pazardayken veya kasabadayken görmüşsündür. Benim gelmediğim bir yerde?"

Matilda yavaşça başını iki yana salladı. Bana doğru eğilerek kulağıma fısıldadı. "Hepsi Dadı Ellen'ın çizimleri."

Kaşlarımı çatarak resim defterine geri döndüm. "Ama hiçbiri... hiçbiri ona benzemiyor ki."

"Hiçbiri ona benzemiyor ama aynı zamanda da hepsi tıpkı o. Sana bir düzine daha gösterebilirim ama hiçbirini tanımayacaksın."

"Anlamıyorum."

"Ben de anlamıyorum." Yine sesini kıstı. "Ne zaman Dadı Ellen'ın resmini yapsam ortaya çıkan resim ona benzemiyor gibi görünüyor. Ne kadar çabalasam da onu çizemiyorum, bir türlü olmuyor."

Buna ne diyeceğimi bilemediğim için konuyu değiştirdim. "Thornley hakkında başka neler öğrendin?"

Odamdan ender olarak çıktığımdan, evde olup bitenlerle ilgili Matilda'nın dedikodularına güveniyordum ve nadiren hayal kırıklığına uğratıyordu beni. Dadı Ellen odak noktası olsa da ikinci sırada ağabeyim geliyordu ve sık sık gölgelerde gizlenerek onu takip ediyordu.

Matilda, resim defterinde yazılarla dolu bir sayfayı çevirirken, "Ah, Thornley," dedi. "Dün gece onu saat ikide Dadı Ellen'ın odasından çıkarken gördüm."

"Onun odasına neden gitmiş ki?"

Matilda resim defterini işaret etti. "Hepsi bu da değil. Giyinmişti ve odadan çıktıktan sonra kendi odasına dönmedi, dışarı gitti."

"Gece vakti?"

"Gece vakti."

"Ne işi varmış ki?"

Matilda kaşlarını çattı. "Bilmiyorum. Ahırların orada gözden kayboldu. Fakat yirmi dakika kadar orada kaldıktan sonra içeri döndüğünde üstü kirliydi."

"Seni gördü mü?"

"Elbette ki görmedi."

"Bu kaçıncı oldu şimdi? Üçüncü mü?"

Başını iki yana salladı. "Haftalardır dördüncü kez bu şekilde dışarı çıkıyor. Bir daha yaparsa onu izlemek niyetindeyim."

"Anneme söylemelisin."

Söylemeyecekti. Söylemeyeceğini biliyordum. Resim defterini kapadıktan sonra oflayıp puflayarak odadan çıkışı bana bunu anlatıyordu.

Ateşim kötüleşti. O akşam saat dokuzda vücudum acıyla kasılıyordu ve yatak örtülerim terden sırılsıklam olmuştu. Annem kucağında bir kâse su ve alnımı sildiği ıslak bir bezle yatağın yanında oturuyordu. Bir ara ona karşı koydum. Çok üşümüştüm, tenime değen bez buz gibi gelmişti. Kollarımı savurarak onu itiyordum. Tam o anda Thornley ile babam odaya gelerek beni tuttular ve kollarımla bacaklarımı bastırdılar. Bir çocuktan çok, yaralı bir hayvanı hatırlatacak şekilde gırtlaktan gelen iniltilerim evde yankılanıyordu.

Dadı Ellen'ın koridorun diğer ucundaki odasında Richard'ın ağladığını ve annemin Matilda'ya onunla ilgilenmesini söylediğini duydum. Ne dediğini anlamasam da Matilda'nın itiraz ettiğinin farkındaydım. Yanımdan ayrılmak istemiyordu ama annem ısrarcıydı. Hastalığımın ona da bulaşacağından korktuğu için bebeğin odama getirilmesine izin vermiyordu. Sanırım bunun mantıksız olduğunu hepimiz biliyorduk -hastalığım yıllardır sürüyordu ve ev halkından kimseye bulaşmamıştı- ama bebeğe bulaşma riskini göze alamadığımız için hepimiz kabul etmiştik.

Matilda odadan çıktı ve sonra babamın saatler önce evden çıktığı için Dadı Ellen'a küfrettiğini duydum. Ona ihtiyaçları vardı, şimdi her zamankinden daha da gerekliydi ama sadece kendisinin bildiği nedenlerden dolayı gitmişti. Ateşli zihnimde Matilda'nın bana gösterdiği resimler parıldıyordu; hepsi birbirine karışan, yabancıların yüzüne dönüşmeden önce bir an Ellen'a benzeyen, farklı yaşlardan ve görüntülerden, hepsi farklı ama

hepsi aynı onlarca kadın. Gözleri kurşunkalem çizimlerinin siyah-beyazından ancak yağlıboyalarda bulunabilecek capcanlı bir maviye dönüşüyor, kara bir bulutun arkasından bana bakıyordu. Dadı'nın sesini duyabiliyordum ama limanda yankılanan bir çığlık gibi uzaklardan geliyordu. Sonra benimkinden birkaç santim ötede, kırmızı dudakları konuşur gibi kıpırdayan ama sesi çıkmayan yüzünü gördüm. Biraz sonra annem geri dönüp o buz gibi bezle bütün bu görüntüleri sildi, onu itmek istedim ama kollarımı kullanamadım. Her şey kararırken kendimi bir kuyuya düşüyormuş gibi hissettim. Dünya tepemde döne döne kayboluyor, ben alev almış halde cehenneme yuvarlanıyordum. Annemin bana seslendiğini duydum fakat tanıdığım yuvadan o kadar uzaktaydım ki evden çıktığımı dahi öğrenirse kızacağını bildiğim için hiçbir şey söylemedim. Sadece gözlerimi kapadım ve boşluğa doğru uçarken yere çarpmayı bekledim. İntihar edenlerle aynı yerde bir mezarın içine itilmek de böyle bir şey olmalıydı. Altında alacağım son nefesi hayal ederek üzerime toprak atılmasını bekledim, sonrasında da solucanlar ve böcekler beni yiyecekti.

"Bram!"

Annem kuyunun tepesinden bana sesleniyordu ama sessiz kaldım. Ancak üçüncü kez seslendiğinde cevap vermeyi denedim fakat sesim çıkmadı. Göğsümün üzerine binen o ağırlık nefes almamı bile engellerken kurumuş, çatlamış dudaklarımdan sadece bir homurtu yayıldı. Etrafıma toprak yağıyor, zayıf bedenimi hırpalıyordu. Kuyunun tepesinde bir kalabalık toplanmıştı fakat kimseyi göremiyordum; sadece ikisini, sonra dördünü, sonra başkalarını duydum; çığlıklar, bağrışlar, ağlamalar. Artık takip edemiyordum çünkü aynı anda hem orada hem hiçbir yerde, hem son derece gürültülü hem de duyulmaz gibiydiler.

Sonra birini seçebildim.

Annemin kızarmış gözlerine baktım. Islak bezi yüzümden birkaç santim ötede tutmuştu ve kırpıştırdığım gözlerim sonunda ona bakarken donup kalmıştı. Tavan arasındaki odama, yatağıma geri dönmüştüm ve gerçekten bir yere gidip gitmediğimi merak ediyordum.

"Uyandı," dedi kısık sesle, odanın karşısındaki birine.

Başımı çevirmeye çalıştım ama boynum ağrıyordu, sadece bu hareketin bile başımı vücudumdan ayırabileceğinden korktum. Bir düzine battaniye birden tenime bastırılmış gibi geldi. "Soğuk..."

"Şşş, konuşma," dedi annem. "Edward Amcan geldi, sana yardım edecek."

Beyaz saçları dağılıp yuvarlak gözlük camlarının üzerine sarkmış olan Edward'ın yüzü tepemde belirdi. Boynuna asılı bir stetoskopu uzatarak kulaklarına yerleştirdi ve metal ucunu göğsüme bastırdı. Çıplak tenimde o da buz etkisi yaptı, itmeye çalıştım fakat babam ve Thornley izin vermedi.

Edward Amca kaşlarını çatarak, "Kıpırdama," diye emretti. Bir an dinledikten sonra anneme döndü. "Kalbi çok düzensiz atıyor ve havale geçiriyor. Tedavi edilmezse ateşi kalıcı hasar verebilir... duyma veya görme yetisini kaybedebilir, hatta ölebilir bile."

Bunu hiç tepki veremeden, benimle ilgisi olmayan bir şeymiş gibi dinliyordum. Thornley bana bakarken annemin endişeli gözlerini babama çevirdiğini gördüm.

Annem, Edward Amca'ya, "Ne öneriyorsun?" diye sordu. Genellikle kendinden emin çıkan sesi şimdi titriyordu.

Edward Amca gözlerini kırpıştırarak bana baktı ve sonra tekrar anneme döndü. "Kirli kanı azaltmamız gerek, ancak o zaman vücudu enfeksiyonla savaşıp iyileşmeye başlayacak gücü bulabilir."

Annem başını iki yana salladı. "Geçen sefer sadece durumunu daha da kötüleştirdi."

"Böyle vakalarda kanını almak tek çözümdür."

Ellerinden kurtulmak istedim ve neredeyse başarıyordum, çünkü konuşmalardan dikkatleri dağılmış, kavrayışları gevşemişti. Thornley dışında; kurtulmaya çalıştığımda beni o kadar sıkı tuttu ki parmaklarının tenimi deleceğini sandım. Bana kaşlarını çatarak sessizce, "Hayır," dedi.

Karanlık yine bir pelerin gibi beni sardı ve bilincimi kazanabilmek için çabaladım. Konuşmaya devam ettiler fakat kelimeler bilmediğim bir dildeymiş gibi geldi. Sonra vücudum öyle şiddetli titremeye başladı ki donmuş bir göle daldığımı sandım. Gözucuyla babamın başıyla onayladığını gördüm.

Edward Amca gözlüğünü çıkararak gömleğiyle sildikten sonra tekrar taktı. En kaliteli kahverengi İngiliz derisinden yapılmış çantasını açtı ve kapağında minik delikler olan küçük, beyaz bir kavanoz çıkardı. Kapağı hafif, basınçlı bir patlamayla açılan çantasından büyük bir kıskaç çıkardı.

Yine kıvrandım ama hiç gücüm kalmamıştı. Kıskacı kavanoza sokup büyük bir sülük çıkarırken onu izledim. Beş-altı santim kadardı. Kıskacm ucunda iğrenç bir şekilde kıvranırken, Edward Amca onu dikkatle ayağıma götürdü.

Sülük görüş alanımdan kaybolmadan hemen önce etime yaklaşan vantuzunun iştahla açılıp kapandığını gördüm. Annem başını çevirip gözlerimi sımsıkı yumarken, babam sararmış olmasına rağmen yine de Edward Amca'nın sülüğü ayağıma bırakışını izledi. Üşüyordum ama sülük daha da soğuktu; neredeyse Edward Amca'nın stetoskopu kadar. Sülüğün minik ağzının etime kapanışını, minik, sivri dişlerini geçirişini ve kanımla beslenmeye başlayışını hayal ettim. Özümle beslendikçe gürbüzleşecekti. Tam o görüntüyü zihnimden atmaya çalışırken, Edward

Amca'nın kıskaçla bir sülük daha aldığını gördüm. Bu kez hedefi omzumdu; sonra bir tane daha, bir tane daha.

Uykunun karanlık boşluğunda kaybolmayı umarak gözlerimi kapadım.

Her tarafta bağırışlar duyuyordum. Annemi, babamı, Matilda'yı, Thornley'yi ve hatta Edward Amca'yı duydum. Ne dediklerini anlamaya çalışarak kulaklarımı zorlayıp seslere tek tek odaklanmayı denedim fakat hiçbir şey anlayamadım. Gözlerimi açmaya çalıştığımda, sadece evimizin arkasındaki bataklıklar kadar derin ve ürkütücü gelen karanlık boşluğu algıladım. İçinde boğuluyordum.

Çok kısa bir an için Matilda'nın şişmiş, ıslanmış yüzünü yanımda görür gibi oldum. O anda o da beni gördü, çünkü gözleri irileşti ve odadaki diğerlerinin dikkatini çekecek kadar güçlü bir şekilde adımı haykırdı. Önce ona, sonra bana baktılar. Annemin karşı köşeden yatağın yanma koştuğunu gördüm. Bir taraftan babam, diğer taraftan da Edward Amca üzerime eğilmişlerdi. Edward Amca uzun metal bir termometre uzattı ve Thornley'ye bağırarak bir şeyler söyledi fakat Matilda'nın adımı haykırışından sonra söylenen her şey yabancı bir dil gibiydi. Matilda'nın gözlerine bakmaya çalıştıysam da tatlı yüzü silinip gitti. Geride önce sadece bir gölge kaldı, sonra o da kayboldu.

"Herkes dışarı!"

Kelimeleri duydum ama bana çok uzaklardan geliyor, o kargaşanın içinde zor algılanıyorlardı. Etrafımda o kadar yoğun bir kargaşa vardı ki bütün sesleri aynı anda ve birlikte duyuyordum. Her tıslama, her kelime, her inilti, her çığlık kulağıma aynı anda geliyor, her biri öncekinden daha güçlü yankılanıyordu. O kadar ki kulaklarımı acıtıyordu, duyduklarımı anlamaya çalışırsam delireceğimi hissediyordum.

"Bu odanın hemen boşaltılmasını istiyorum!"

Bu Dadı Ellen'dı. Her nasılsa o olduğunu biliyordum. Ses ona ait değilmiş de, fırtınalı bir gecede bir ölüm perisi çığlık atıyormuş gibi geliyordu.

O sırada karanlığa geri yuvarlanmış olmalıyım çünkü bir an sonra yalnızdım. Annem ve babam ortadan kaybolmuştu; Matilda, Thornley ve Edward Amca da öyle. Dadı Ellen kaldıysa bile onu göremiyordum. Aslında neredeyse hiçbir şey göremiyordum. Gördüğüm tek şey, şimdi kararmaya başlayan minicik ışık noktalarıydı. Birden içinde yazın bereketinden kala kala birkaç parça çürümüş parçanın kaldığı, yoğun toprağın sinsi sakinlerince tüketilmiş, kışın sonlarındaki bir kilerin küflü kokusuna benzer kokuyu fark ettim. .

"Dadı Ellen?" diye fısıldadım. Boğazım o kadar acıyordu ki gözlerimde yaşlarla minik minik anca nefes alabildim sonrasında.

Dadı Ellen cevap vermedi ama bir şekilde odada, yanımda olduğunu biliyordum. Bulanık karanlığın içinde varlığını hissedebiliyordum. Kendimi boğazımda hissedeceğim acıya hazırlayarak, bu defa öncekinden daha güçlü bir sesle, yeniden seslendim.

Yine cevap vermedi.

Üşümüştüm ve etrafımdaki kabarık yorganlara rağmen yine titremeye başladım. Babam içeriyi biraz ısıtmak için odamın köşesine küçük bir ocak kurmuştu; diğerleri buradayken canlı bir şekilde yanıyordu ama şimdi karanlıktı ve kütükler, ateş yakıldığından beri haftalar geçmiş gibi soğuk toz ve külle kaplanmıştı.

Sol arkamda bir şey kıpırdandı, görebilmek için zorlukla döndüm. Boynumun acımasına aldırmamaya çalışırken yüzümü buruşturdum. Bu gerçekten Dadı Ellen'sa bile, onu göremeyeceğim

kadar hızlı hareket etmişti, çünkü gözlerim onu bulana kadar, orada şifoniyerimin köşesinden ve duvardaki askıya asılmış ceketimin hayaletinden başka bir şey kalmamıştı. Giysinin hafifçe salındığı dikkatimden kaçmadı. Pencerelerimin hepsi sımsıkı kapalıydı, dolayısıyla rüzgâr olamazdı. Ceketin sallanmasının nedeni başka bir şeydi.

"Nereye saklandın, Dadı Ellen? Beni korkutuyorsun." Bunu söylediğim anda pişman oldum. Söze dökmek bir yana, babam korku belirtisi gösterdiğim için bile kızardı ama kelimeler dudaklarımdan kendiliğinden dökülüvermişti.

Cevap alamayınca hareketsiz kaldım ve sinirlerimi zorlayarak bir nefes alıp odayı dinledim. O nefesi alırken başka birinin daha aynı şeyi yaptığını hissettim. Bu kez ses sağımdan, kapının yakınından gelmişti. Başımı o tarafa çevirdiysem de yine bir şey göremedim. Kapının altından çok zayıf bir ışık süzülüyordu fakat sanki çok daha güçlü bir karanlık tarafından yutuluyormuş gibi, tam eşikte bitiyordu. Nefesimi üfledim ve yine benzer bir ses odayı dolaştı. Sanki biri benimle aynı anda nefes alıp veriyordu. Nefesimi tuttuğumda o da aynı şeyi yaptı, sinir bozucu bir taklit oyununa girişmiş gibiydi.

Tekrar kapıya ve altında görünen ince ışık şeridine baktım. O ışıkta hareket eden gölgeler gördüğümü sandım. Matilda'nın kulağını kapıya dayayıp içeriyi dinlediğini, ayaklarının kıpırdandığını, sonra bir duyuyu diğerine karşı güçlendirmek için gözlerini kapayıp kulak kabarttığını hayal ettim.

Solumdaki hareketi fark ederek başımı küçük ocağa doğru çevirmeye çalıştım. Bu kez Dadı Ellen'ı gördüm. Sobanın üzerine eğilmiş, demir maşayla kütükleri karıştırıyordu. Odunlar çıtırdadı ve bir an için tek bir turuncu kor gördüm. Alevleri canlandırmak için çıra atmak yerine, küçük kor yığınını karıştırdı ve parıldayan odun kıvılcımları etrafa saçıldı.

"Üşüyorum, Dadı Ellen. Neden ateşi söndürüyorsun?" Sözlerimle ağzımdan çıkan nefes havada asılı kaldı.

Dadı Ellen çok kısa bir an başını kaldırıp bana baktıktan sonra gözden kayboldu. Bunun yaramaz gölgelerin benimle oynadığı bir oyun mu olduğunu, yoksa yine gözlerimin mi kardığını anlayamadım fakat tam o anda gözden kaybolmuş gibiydiler. Ancak gözden kaybolmadan önce gözlerinin masmavi parıldadığını görür gibi oldum. Odadaki bu az ışıkta onları seçebildiğime şaşırsam da gözlerini görmekte hiç zorlanmıyordum ve onları görmemi istediğini hissediyordum. Gözlerine ek olarak, kırmızı dudaklarında bir gülümseme gördüğümü düşündüm. Hatta kısacık bir kahkaha duyar gibi oldum.

Parmakları yanağıma değdiğinde neredeyse yataktan fırlayacaktım. Dadı Ellen daha önce annemin oturduğu sandalyeye oturmuştu ve eli alnıma yaklaşıyordu. Dokunuşunda hiç sıcaklık yoktu, hem de hiç. Sanki bana bir çıra parçasıyla veya bir örgü şişinin ucuyla dokunmuş gibiydi. Geri çekildiğinde elinin eldivenli olacağını sandım ama öyle değildi, parmakları çıplaktı. Görüntüleri beni şaşırttı. Teni bir bebeğinki kadar pürüzsüzdü ve mükemmel tırnakları uzundu. Elleri bir hizmetçininkinden çok soylu eli gibi görünüyordu. Yedi yaşımda olmama rağmen benim ellerim bile o kadar pürüzsüz değildi ve yaşıtım olan diğer çocuklardan çok daha korunaklı bir ortamda yaşıyordum. Sol elimde, işaretparmağımın hemen altında, asla tamamen iyileşmemiş olan bir yara izi vardı. Küçüklüğümde alt kattaki bir pencere pervazının keskin kenarı yüzünden olmuştu. Metal doğruca tenimi delmiş, bolca kan akıtmıştı. Hiç ağlamamıştım, annem buna çok şaşırmış, böyle bir yara karşısındaki cesaretimi övmüştü. Yarayı elinden geldiğince sarmıştı ama yara derindi ve muhtemelen dikiş gerektirebilirdi. Bunu anlatıyorum çünkü Dadı Ellen'm ellerinde, günlük hayattan kaynaklanan böyle yara izleri, kesikler veya sıyrıklar yoktu.

Dadı Ellen ellerine baktığımı fark edince onları hemen çekti ve gözlerime düşen saçlarımı kenara itti. "Durumun önemli ölçüde kötüleşmiş, ateşin etkisiyle hayal görüyorsun. Canın yanıyor mu?"

Başımla onaylamaya çalıştım ama kıpırdatamadım bile. Gözlerimi açık tutmak dahi canımı yakıyordu fakat yine de ona bakmaya devam ettim.

"Canın yanıyor olmalı."

Ateşi kastettiğini sandım ama sonra koluma baktığını anladım. Bütün gücümü toplayarak kolumu kaldırdım. Dirseğimin altında en azından üç ve üzerinde iki sülük gördüm. Hepsi ziyafetleri sayesinde şişmişti. Bileğime yakın olan en büyüğü patlayacak gibiydi. Yağlı vücudu kıvranıyor, tenimi şiddetle emiyordu. Diğer kolumda da altı tane vardı ve Edward Amca'nın onları bacaklarıma ve ayaklarıma da yerleştirdiğini biliyordum.

Gözlerim dolmaya başladı. Dadı Ellen soğuk parmak ucuyla damlaları sildi. Sonra o parmağı dudaklarıma uzattı ve tuzlu damlayı emdim. Ardından, aynı parmağı bileğimde kıvranan şişman sülüğe uzatarak bastırdı. Küçük yaratık titreyerek aniden büzüldü ve şişman, nemli şeyin yerinde kuru bir toz birikintisi kaldı. Sonra tamamen gözden kayboldu ve tenimdeki küçük kırmızı delikten başka bir şey kalmadı. Dadı Ellen'ın parmağı geri çekildiğinde kandan kıpkırmızıydı; benim kanım.

"Bana güveniyor musun?" diye sordu.

Konuşamaz halde kendimi zorlayarak başımla onayladım.

"Güvenmemelisin," dedi.

ŞİMDİ

Bram bakışlarını günlüğünden kaldırdı. Nefesleri duymuştu. Kapının diğer tarafından boğuk, hırıltılı nefes sesleri geliyordu. Gülün yaprakları taş zeminde sessizce titreşti. Biri koptu. Çürüyüp buruşmuş şey zeminde kayarak Bram'in ayaklarına kadar geldi. Gülün geri kalanının durumu da iyi değildi, yakında yenilemesi gerekecekti.

Nefes yine duyuldu, bu kez daha uzundu; canavarın ciğerlerinden üflenen uzun bir soluk.

Büyük bir köpek veya atın solukları gibiydi fakat Bram orada öyle bir hayvan olmadığını biliyordu. Yine de duyuyordu; her nefes bir öncekinden daha gürültülüydü. Bir danua veya mastifinki gibi devasa burun deliklerinin kapının altına uzandığını ve odadaki her şeyi sadece kokusundan tanımlamaya çalışır gibi hırsla nefes aldığını hayal etti.

Bram günlüğü yere bırakarak ayağa kalktı ve kapıya yaklaştı.

Diğer taraftaki varlık onun yaklaştığını anlamış olmalıydı çünkü soluklanması bir an için kesildi ve sonra daha aceleci bir şekilde devam etti. Bram yüzünü kapıya doğru eğdi ve altından bakmaya çalıştı fakat taş zeminle kalın meşe arasında sadece bir saç kılı kadar mesafe vardı. Sonra yine nefes üflenince Bram geri çekildi, hava sıcak ve nemliydi. Nem yanaklarına süründü ve hemen ardından iğrenç bir koku geldi. Gözleri sulandı ve biraz daha geri çekilmeye çalıştı, bacakları biraz önce oturduğu kol-

tuğa çarptı. Koku onu sararken istediği tek şey oradan gitmekti. Bunun yerine, kalktı ve pencereye yaklaşarak başını soğuk gece havasına uzatıp burun deliklerindeki koku silinene kadar derin derin nefes aldı.

Kapıdan hâlâ nefes sesleri geliyordu ve bu kez daha da güçlüydü.

Bram ceketinin cebine uzanarak küçük bir şişe çıkarıp gaz lambasının titrek ışığına uzattı. Vambéry bu şişeyi diğer dördü gibi St. John Kilisesi'nde doldurmuştu. Şimdi ikisi boşalmıştı, bundan sonra sadece tek bir şişe kalacaktı ve Bram'in daha fazlasını bulabilmesi mümkün değildi. Kapağını dikkatle açarak odada dolaştı.

O yaklaşırken kapının diğer tarafındaki varlık yine sessizleşti ve sonra ritmik nefeslerine devam etti. Hafif bir hırıltı duyuldu, ardından taş hafifçe tırmalandı; sanki bunu yapan ayaklarının altındaki taşın sağlamlığını kontrol ediyormuş gibi tek, çekingen bir tırmalama.

Bram kapının önünde çömelip şişeyi dikkatle çevirdi ve kutsal suyu eşiğin bir ucundan diğerine kadar ve sonra aksi yönde düz bir çizgi halinde, şişe tamamen boşalana kadar döktü. Sıvı, taşa değer değmez geride hiçbir iz bırakmadan kayboldu. Kapının arkasındaki yaratık geri çekildi. Sonra iri bir kurdun derin uluması duyuldu.

BRAM STOKER'IN GÜNLÜĞÜ

Ekim 1854—Zayıf ışıkta uyandığımda odamın üç penceresinden gri güneş ışığı süzülüyor, tavan arasındaki odamı ne gündüz ne de alacakaranlıkmış gibi bir tonda aydınlatıyordu. Limanın, yılın bu zamanında sık sık olduğu gibi sisle kaplandığını tahmin ettim. Havada nem de vardı ve biri vücudumu yorganla sımsıkı sarmış olmasına rağmen denizin soğuğunu kesmekte pek etkili olmamıştı.

Kuşların cıvıltısından sabahın erken saati olduğunu anladım. Gözlerimi açmak canımı yaktı ama yine de açtım. Annemin alnımı ıslatmak için kullandığı kâse masanın üzerinde, bezin yanında duruyordu fakat yatağımın yanındaki sandalye boştu. Orada annemi veya Matilda'yı bulacağımı sanmıştım ama ikisi de yoktu. Odada yalnızdım. Edward Amca hâlâ evdeyse bile herhangi bir iz yoktu. Çantası gitmişti ve o korkunç sülük kavanozu da ortalıkta görünmüyordu. Yorganı kenara iterek kendimi zorlayıp oturmaya çalıştım ve kolumu ışığa doğru uzattım. İzler bileklerimde başlıyor, iki kolumda da omuzlarıma kadar çıkıyordu. Bacaklarımda da benzer izler buldum, kasıklarımdan ayaklarıma kadar uzanıyordu. Kaç tane sülük kullanmıştı? Merak etmekten kendimi alamadım. Kusacağımı hissettim fakat bastırmayı başardım.

Üşüyor olmama rağmen, önceki gece ateşle savaşırken hissettiğim gibi değildi. Daha doğrusu ben önceki gece olduğunu

sanıyordum ama emin olmam mümkün değildi. Böyle şiddetli bir krize tutulduğum son defasında kendime gelip yaşayanların arasına dönene kadar üç gün uyumuştum. Sonrasında uyandığımda, günlerdir bir şey yememişim gibi açlıktan ölüyordum. Bedenimin normalde sahip olduğu azıcık enerji bile tükenmişti, ayakta durmak bir yana, zor oturabiliyordum. Bu kez de kendimi çok zayıf hissettiğim açıktı fakat daha önceki seferlerde olduğu kadar zayıf değildim. Aslında tam aksi, gerekirse yataktan fırlayıp odanın diğer ucuna koşabilirmişim gibi geliyordu; sanki kuş uykusundan uyanıp dünyaya geri dönen kocaman bir ayıymışım gibi.

Komodinimin üzerindeki küçük zile uzanarak salladım. Annem biraz sonra elinde kahvaltı tepsisiyle kapıda belirdi. Tepsiyi komodinin üzerine bırakırken, "Bu sabah kendini nasıl hissediyorsun bakalım?" diye sordu. "Dün gece ödümüzü patlattın. Ateşinin bu kadar yükseldiğini hiç hatırlamıyorum. Uyurken tutuşacağından korktum. Tenin alev alev yanıyordu."

Kulağıma neredeyse yabancı gelen bir sesle, "Ya Dadı Ellen? O da burada mı?" dedim.

"Burada elbette." Annem, Ellen'ın koridorun ucundaki kapısına bir göz attı. "Dün geceyle ilgili neler hatırlıyorsun?"

Önceki gece olanları hatırlamaya çalıştım fakat her şey çok bulanıktı. Ateşimin kötüleştiğini ve sonrasında Edward Amca'nın geldiğini belli belirsiz hatırlıyordum. "Edward Amca kanımı çekti."

Annem yatağımın kenarına oturarak ellerini kucağında birleştirdi. "Bunu yaptı ve iyi bir şeydi. Havale geçiriyordun ve zamanında gelmeseydi sana ne olacağını bilemezdik. Edward hepimiz için bir nimet ve ona çok şey borçlusun. Bir daha görüştüğünüzde bunu ona söylemeni bekliyorum."

"Ama bana asıl yardım eden Dadı Ellen'dı, değil mi?"

Annem oturduğu yerde kıpırdanırken parmaklarını gergin bir tavırla ovuşturdu. "İyileştiğin için başkasına değil, amcana teşekkür edeceksin. Ateşini düşüren şey onun becerisiydi. Aksini söylemek varsayımdan ibaret olur ve ben de böyle şeyler duymak istemiyorum."

Dadı Ellen'ın koridorun diğer ucundaki odasının kapalı kapısına kaçamak bir bakış attı. "Her seferinde günlerce ortadan kayboluyor ve canı istediği zaman geri dönüyor. O kadının bu evde kalmasına neden hâlâ izin veriyoruz, bilmiyorum. Konu seninle ve diğer çocuklarla ilgilenmeye geldiğinde güvenilir birine ihtiyacımız var, sağı solu belli olmayan birine değil. Babanla bu konuyu konuşmak niyetindeyim. Belki de bir değişiklik yapmanın zamanı gelmiştir."

Annemin kızgın olduğu belliydi ve onu daha fazla kızdırmak istemediğim için konuyu değiştirdim. "Edward Amca hâlâ burada mı?"

"Üzgünüm, güneş doğarken gitti. Birkaç saat aşağıda uyudu fakat erken saatte işinin başına dönmek zorundaydı ve daha fazla kalamadı. Gitmeden önce nezaket gösterip seni bir kontrol etti ve bana durumunun belirgin şekilde iyileştiğini söyledi. Mucizevi bir iyileşme, dedi." Annem dönüp omzunun üzerinden seslendi: "Matilda, kardeşin uyandı!"

Matilda başını kapımın köşesinden uzattı; onca zamandır oradaydı.

"Seni küçük meraklı!" diye bağırdı annem. "Bram'in zilini alıp senin boynuna asacağım!"

Matilda kızardı. "Sizi dinlemiyordum, anne."

Annem başını yana yatırdı. "Yani sadece ayaklarını koyabileceğin rahat bir yer olduğu için kardeşinin odasının önünde beklediğine inanmam mı gerekiyor?"

Matilda konuşmak için ağzını açtıysa da sonra vazgeçti.

Koridorun diğer ucunda küçük Richard ağlamaya başlayınca, annem dudaklarını büzdü. "Bu çocuk öldürecek beni. Biraz kardeşinle kal."

Annem bunu söyledikten sonra odadan çıktı ve Matilda yatağın kenarında onun yerine oturdu. Kahvaltı tepsisine uzanarak bir dilim kızarmış ekmek alıp ağzına tıktıktan sonra geri kalan dilimi bana verdi. Ekmek biraz bayattı ve ben de pek aç değildim fakat yine de yedim. Annemin bizi duymayacağından emin olunca kısık sesle konuştum. "Dün gece Dadı Ellen'la neler oldu?"

Matilda da cevap vermeden önce annemin koridorda olup olmadığını kontrol etti. "Hatırlamıyor musun?"

Başımı iki yana sallarken boynum ağrıyordu. "Bana yardım etmek için erken döndü, değil mi?"

"Dadı Ellen dün gece seni cehennemin kapılarından geri getirdi," diye fısıldadı Matilda. "Seni şeytanın pençesinden kurtardı. Bundan eminim."

"Ama Edward Amca..."

"Edward Amca elinden geleni yaptı ve her geçen saat durumun daha da kötüleşti. Ama Dadı Ellen... her nasılsa..."

"Her nasılsa ne? Ne yaptı ki?"

Sülüklerin bıraktığı yara izleri kaşınmaya başlamıştı ve Matilda onları kaşıdığımı görünce iki eliyle ellerimi tuttu. "Her ne yaptıysa, odanın kapısı kapalıydı ama bir saat sonra dışarı çıktığında senin ateşinin düştüğü ve tehlikenin geçtiği belliydi. Yine de babamın ve Edward Amca'nın ısrarlarına rağmen hiçbir şey söylemedi. Onun yerine doğruca kendi odasma gitti ve tek kelime bile etmeden kapıyı kapadı. Edward Amca nihayet vazgeçmeden önce tam beş dakika kapıyı yumrukladı ve yanına döndüğünde annemle benim gördüğümüz şeyi gördü. Artık terlemiyordun ve bu yatakta huzurlu bir şekilde uyuyordun. Göğsünün kalkıp indiğini görünce anlayabildik hâlâ yaşadığını." Matilda, Dadı Ellen'ın kapalı kapı-

sına baktı. "Hâlâ içeride." Bana doğru eğildi. "Odandan çıktıktan sonra Thornley'nin ona bir şey getirdiğini gördüm. Büyük bir çanta. İçinde bir şey hareket ediyordu. Thornley daha vurmadan Dadı kapıyı açtı, çantayı aldı ve sonra tekrar kapadı."

"Bu çok saçma."

"Gördüğüm şey buydu."

"Rüya görmüş olmalısın."

Meydan okuyan bir tavırla kollarını göğsünde kavuşturdu. "Rüya müya değildi, gördüm işte."

Kollarımda uzanan yara izlerini ışığa doğru çevirerek inceledim.

"Acıyor mu?" diye sordu Matilda.

Her yanım ağrıyordu ve iyileşmem için günler geçmesi gerekeceğini biliyordum. Bunu ona da söyledim fakat yaralar bu kez daha hızlı iyileşiyor, şimdiden kabuk bağlıyor gibiydi ve çılgınca kaşınıyordu.

Sesini, neredeyse dışarıdan gelen kuş cıvıltılarının arasında duyamayacağım kadar alçalttı. "Dahası da var. Dadı Ellen dün gece geldiğinde, hepimize dışarı çıkmamız için bağırdığında, her zamanki halindeydi: Genç, sağlıklı bir kadın. Oysa odandan çıktığında hiç de öyle değildi, sanki burada geçirdiği birkaç dakikada yıllarca yaşlanmış gibiydi. Yüzü bembeyaz, saçları darmadağınıktı. Gözleri de yaşlı kadınlarınkine benziyordu. Odadan çıkarken gözlerini sadece bir an görebildim, çünkü hemen başını çevirip yüzünü gölgelere gizleyerek yanımızdan hızla geçti ve odasına kapandı."

Cevabını zaten bilmeme rağmen, "Gözleri ne renkti?" diye sordum.

"İçeri girerken deniz mavisiydi ama çıkarken fırtına grisiydi."

"Yani yine mi oldu?"

Matilda başıyla onayladı.

Annem bir kadeh kırmızı şarapla geri dönüp bana verdi. "Neredeyse unutuyordum. Edward Amcan bunu uyandığın anda içmen gerektiğini söyledi."

Kırmızı şarabı sevdiğimi söyleyemezdim. İlerleyen yaşlarıma kadar şarabı asla sevemedim fakat içkinin gücümü daha çabuk toparlayacağını deneyimlerimden biliyordum. En azından, o günlerde gücümden geriye ne kaldıysa. Kadehi elime aldım ve yudumlarımın arasında nefes bile almadan sıvıyı boğazımdan aşağı boşaltmaya çalıştım. Şarap ılık, kuru ve çocuk damağım için o kadar da korkunç değildi fakat sonuçta yine de alkoldü ve etkilerini çabucak hissettim. Kadehi geri verirken annem bana merakla bakıyordu. "Susuz kalmış olmalısın, hepsini içirmek için seninle boğuşmam gerekeceğini sanmıştım. Fakat şimdi nasıl içtiğini görünce, belki de hastalığın sadece akşamdan kalmalıktır, gece bizden habersiz sıvışıp meyhaneye gitmişsindir diye düşünüyorum." Bunu söylerken gözleri parlamıştı. Şaka yaptığını elbette ki biliyordum, gülümsemekten kendimi alamadım.

"Kâğıt oynamayı başka türlü nasıl öğrenebilirim?"

Annem buna gülerek saçlarımı karıştırdı. "Şu mizah duygun bir gün başını belaya sokacak ama geri döndüğünü görmek güzel. Dün gece çok endişelenmiştim. Şimdiye kadarki en kötü krizin olabilir." Elini alnıma koydu. "Yine de ateşin düşmüş. Tenin hâlâ biraz ılık olsa da önceki gibi değil. Başının üzerinde su kaynatabilirdim."

"Kocaman bir başı var zaten," diye neşeyle araya girdi Matilda.

Ona vurmaya çalıştım ama ıskalayınca neredeyse tepsiyi masadan yere deviriyordum. Annem elimi havada yakalayarak sımsıkı tutarken gözleri dolmuştu. "Bütün gün ve gece acının sona ermesi, hastalığının nihayet geçmesi için Tanrı'ya dua ettim. Edward Amcanın, içindeki iblisleri kovmuş olmasını umalım."

Öyle olmadığını biliyordum. Kendimi daha iyi hissetsem de hastalığın hâlâ içimde olduğunu biliyordum. Şimdilik uyuyordu ama geri dönmeye hazırdı. Kemiklerimin sızlaması, bitkinlik, baş dönmesi... Hastalık sadece biraz sakinleşmişti, hepsi o.

"Henüz anlatmadı, anne," dedi Matilda, yine yatağımın ucuna tünerken.

"Belki de önce gücünü kazanması için zaman vermeliyiz, küçükhanım."

"Şimdi anlatmazsa bir daha hatırlamaz," dedi Matilda.

Annem bunun doğru olduğunu biliyordu çünkü hepimize hatırlattığı bir gerçekti. "Rüyalar bir kum saatinin kumlarına benzer; her geçen saniye azalır ve son tanesi de delikten düşünce sonsuza dek karanlıkta kaybolur."

Kendimi bildim bileli, üçümüz rüyalarımızı hatırlayabildiğimiz kadarıyla birbirimize anlatırdık. Bazen kayıtlarını tutardım. Annem bize söylediğinden, biraz bile beklersem silineceklerini ve detaylarını hatırlamakta zorlanacağımı bildiğim için uyandığımda onları yazardım. Henüz önceki gece gördüğüm rüyaları yazmamıştım ve yazmak istediğimden de emin değildim. Normalde gördüğüm rüyaların aksine, ateşliyken gördüğüm rüyalar son derece canlıydı. Matilda bunu biliyordu ve şimdi bu kadar ısrar etmesinin nedeni de buydu. Ayrıca, normal bir rüya uyandıktan kısa süre sonra silinirken, ateşliyken gördüğüm rüyalar zihnime kazınırdı. Dün gece beni saran o iğrenç karanlığa geri dönmekten korktuğum için gözlerimi kapamaktan bile çekiniyordum. Canlı canlı gömüldüğümü o kadar net hatırlıyordum ki ağzımda hâlâ toprak tadı vardı ve başımdan birkaç santim ötede toprağı eşeleyen, beni kemirmek için çıldıran o solucanların hışırtılarını hâlâ duyabiliyordum.

"Ben... ben istemiyorum," diye itiraz ettim.

"Korkunç muydu?" diye sordu Matilda, sırıtarak bana sokulurken. "Ah, anlatsana, Bram!"

Bakışlarımı Matilda'dan anneme, sonra tekrar Matilda'ya çevirdim. Annem bir defasında, anlatırsak rüyalarımızdaki şeytanın bize zarar veremeyeceğini söylemişti. Bu yüzden, iç çekerek gömülüşümü anlattım; hatırlayabildiğim bütün detaylarıyla. Bittiğinde Matilda'nın bana yaklaşmış olduğunu ve annemin tek kelime bile konuşmadığını fark ettim.

"Mezarın intihar edenlerin arasında mıydı?" diye sordu Matilda.

Annem kaşlarını çattı. "Sen intihar mezarlarını nereden biliyorsun?"

Kardeşim, annemle babam arasında özel olduğu şüphesiz bir konuşmayı dinlediğini belli etmeden bunu açıklamanın bir yolunu düşündü fakat inanılır bir yalan uyduramadan annem devam etti: "Dün babanla beni dinledin, değil mi?"

"Oradan geçiyordum ve intihar mezarlarından söz ettiğinizi duydum ama dinlemeye devam etmedim. Bu yanlış olurdu."

"Evet, çok yanlış olurdu."

"Kasabadaki adamlar gerçekten birini canlı canlı gömdü mü?" diye sordum.

Annem derin bir nefes aldı. "Doğruysa bile, Horton Lowell ve yardımcısı dün öğleden sonra eski mezarlığa gittiklerinde herhangi bir iz bulamamışlar. Hikâyenin, birinin abartılı hayal gücünün bir ürünü olduğundan şüphem yok. Ağızdan ağza dolaşırken sonunda giderek büyümüş belli ki." Matilda'ya döndü. "Dedikodu, gizlice dinlemek kadar kötü bir şeydir ve bir daha seni ikisini de yaparken yakalamayayım, yoksa o beyaz poponu kızartırım."

Gülmeye başladım ama kahkahalarım çabucak öksürüğe dönüştü. Annemin bir bardağa koyduğu suyu iştahla içtim. Boğazım sanki taş çiğneyip yutmuşum gibi acıyordu.

Annem devam etti. "Kıtlık çok kişiyi öldürdü. Dublin'de hastalar ve evsizler sokaklarda ölüyor. Yoksullar diğer yoksulları soyuyor. Daha önce kendi tarlalarını süren adamlar, şimdi ailelerinin karınlarını doyurabilmek için sokak köşelerinde dileniyor. Birinin açlıktan ölen çocuğunun midesine bir lokma yemek sokabilmek için yapabileceği şeyleri hiç küçümsemeyin."

"Babam işlerin iyiye gittiğini söylüyor," dedim.

"Bazen babanın şatodaki aristokratların kelime oyunlarına inanmayı tercih ettiğini düşünüyorum. Kıtlığın sona ermek üzere olduğuna inanmamızı istedikleri için birbirlerine böyle diyorlar ama lafla peynir gemisi yürümez." Annem ellerine baktı. "Bence işler düzelmeden önce iyice kötüleşecek, dolayısıyla hasta bir adamın canlı canlı gömüldüğünü duyduğumda, hemen hayal ürünü diye bir kenara atmam. Kötü insanların korktuklarında neler yapabildiğini kendi gözlerimle gördüm. Küçüklüğümde kolera salgını olduğunda, insanların tek bir hasta adamı gömmekten çok daha kötü şeyler yaptığına tanık oldum."

"Kolera kıtlıktan daha mı kötüydü?"

"Bir ölümün diğerinden daha iyi olup olmadığını bilmiyorum, Matilda. İkisi de ayrım yapmadan öldürüyor."

Matilda tiz, çocuksu sesiyle sordu: "Burada bize de aynı şey mi olacak? Herkes ölecek mi?"

"Kıtlık farklıdır, Matilda. Hastalık var, evet. Ancak kolera gibi değil. Gördüğünüz hastaların çoğu açlıktan ve susuzluktan o hale geliyor. Adamlar kendilerini içkiye verdikleri için aileleri aç kalıyor. Korkunç bir şey olduğu kesin fakat çok farklı bir durum." Annem dizlerimize hafifçe vurdu. "Bu kadar yeter. Bugün yapacak çok işimiz var ve Dadı Ellen'ın yardımcı olacağını sanmıyorum."

Üçümüz de Dadı Ellen'ın odasının kapısına baktık. Annem ayağa kalktı. "Matilda, gidip bugünkü yumurtaları alır mısın?"

Kardeşim yüzünü buruşturdu. "Sıra Thornley'de!"

"Baban onu kömür alması için Santry'deki Seaver Köşkü'ne gönderdi. Kömürümüz neredeyse bitti ve kış yaklaşırken geceleri hava iyice soğuk oluyor."

Matilda yataktan kalkarak tek kelime daha etmeden koridorda uzaklaştı.

Annem elini alnıma koyarak gülümsedi. "Tanrı seni korudu, küçük adam."

Bakışlarımı Dadı Ellen'ın odasının kapısından ayıramıyordum ve önceki gecenin görüntüleri hâlâ zihnimde canlılığını koruyordu.

Birkaç saat sonra—Matilda , "Dadı Ellen ne yapıyor?" diye sordu.

Parmak uçlarımda yükselerek penceremden arka bahçeye baktım. "Çamaşırları topluyor."

Orada öyle dururken bugün kendimi çok daha iyi hissettiğimi fark ettim. Kemiklerim hâlâ sızlıyor olmasına rağmen, hastalığım belirgin şekilde gerilemişti. Bazen haftalar boyunca yataktan kalkamıyordum. O kadar uzun süre yatakta kalıyordum ki kimi zaman vücudumda yaralar oluşuyordu ve kaslarım kullanılmamaktan ağrımaya başlıyordu. Annem mikrop kapacağımdan korktuğu için yaralarımı sık sık, elinden geldiğince temizliyor, mutfaktaki kilerde yüksek bir rafta sakladığı bataklık yosunuyla sarıyordu. Ailemizdeki modern doktorların burun kıvırdığı bu kocakarı ilacını babamdan saklamaya çalıştığını tahmin ediyordum. Kaslarımla ilgili yapılabilecek pek bir şey yoktu. Çoğu zaman yataktan kalkamayacak kadar zayıf oluyordum. Annemin teşvikleriyle deniyordum ama vücudumda güç olmadığı için öylece yatıyor, her birkaç saatte bir yaralarımın kötüleşmemesi için onun yardımıyla pozisyonumu değiştiriyordum.

Bugün farklıydı.

Sülüklerin bıraktığı küçük izler gibi, önceki gün zavallı tenimi saran yatak yaraları da artık kuruyup hafiflemişti ve deli gibi kaşınıyordu. Kendimi bildim bileli hayatımın bir parçası olan o açık yaralar aniden geçivermişti. Saatler geçtikçe daha da hafifliyor, inanılmaz bir hızla iyileşiyorlardı.

Üstelik kendimi daha güçlü de hissediyordum. Son günlerde kesinlikle hissetmediğim bir enerji, gerçek bir güç vardı içimde. Neredeyse iki saattir yatakta değildim. Ayakta iki saat! Anneme bunu söylemek için tutuşuyordum fakat Matilda söylememi tembihledi, bunun aramızda sır olarak kalmasının daha iyi olacağını düşünüyordu.

Tavan arasındaki odamın küçük penceresinin önünde durmuş, Dadı Ellen'ın çamaşırları toplayışını, mandalları alışını ve her giysi parçasını dikkatlice katladıktan sonra ayaklarının dibindeki sepetin içine atışını izliyordum. On dakikadır oradaydı ve çamaşırların neredeyse yarısını toplamıştı bile. Matilda'nın sözünü ettiği yaşlanma belirtilerini görmeye çalıştım fakat yüzünü iyi seçemiyordum. Başına bir eşarp sarıp çenesinin altından bağlamıştı ve yeşil-beyaz kumaş yüzünü örtüyordu. Canı yanıyormuş gibi yavaş hareket ediyordu.

"İşi sence ne kadar sürer?"

"On dakika," diye cevap verdim. "Belki daha da az."

Thornley, Seaver Köşkü'nden kömür dolu bir arabayla döndü. O, babamla birlikte yükü boşaltıp kilere taşırken, arabacı da limanın üzerinde toplanan karanlık fırtına bulutlarına bakıyordu. Thornley ter içinde kalmış, yüzü toprak ve kömür tozundan simsiyah olmuştu.

Matilda yatağımdan fırlayıp kapıya doğru koştu. Kulağını ahşaba dayayarak koridoru dinledi. "Annemle Thomas'ın sesleri mutfaktan geliyor. Richard uyuyor olmalı."

"Dadı'nın odasına girersen Richard uyanır ve annem veya Dadı Ellen koşa koşa gelir," diye hatırlattım.

"Onu uyandırmam, kilise faresi kadar sessiz olacağım."

"Oraya girmemelisin, anlar."

"Nereden bilecek ki?"

Penceremin altında, Dadı Ellen sepeti ayağının ucuyla çamaşır ipi boyunca kaydırdı.

"Anlar o."

"Çamaşırları toplamayı bitirirse gelip bana haber ver. Sen gözcü ol."

Başımı iki yana salladım. "Sen gidiyorsan ben de geliyorum."

"Gel o zaman, bu kadar mızmızlık yeter."

Matilda tokmağı döndürerek kapıyı içeri doğru çekip açarken menteşelerin gıcırdamamasına dikkat ediyordu çünkü gıcırdayacağını ikimiz de biliyorduk. Koridorun iki tarafına hızlıca bir bakış attıktan sonra eşiği geçti ve merdiven yakınındaki iki zemin tahtasını gıcırdatmamaya dikkat ederek parmak uçlarında ilerledi. Onun birkaç adım arkasından giderken yaklaşık üç aydır ilk kez kendi isteğimle odamdan çıktığımı fark ettim. Babam bazen beni alt kata taşır, mutfağa ya da salondaki kanepeye yerleştirirdi fakat bu basamakları kendi başıma nadiren inerdim. Son denememde daha merdivene ulaştığım anda tükenerek tırabzana tutunup yere çökmüştüm. O olaydan sonra babam basamaklardan yuvarlanabileceğimden ve zaten gevrek olan kemiklerimi kıracağımdan korkarak odamdan çıkmamı yasaklamıştı.

Merdiven boşluğunu geçerken, hiç yorgun olmadığımı fark ettim. Hatta tam aksine, vücudumda dolaşan adrenalini ve enerji patlamasını hissediyordum. Her görüntü ve her ses daha da vurgulanmış gibiydi. Annemin mutfakta Thomas'la konuştuğu-

nu duyduğumda, ağızlarından çıkan her kelime sanki yan odada konuşuyorlarmış gibi net geliyordu. Bu tuhaf mıydı? Bilmem. Sonuçta, Matilda onları kapım kapalıyken benim odamdan duymuştu. Yine de çok tuhaf geliyordu.

Matilda, Dadı Ellen'ın odasına ulaştı ve kulağını kapıya dayadı.

"Hâlâ aşağıda. Acele et."

"Richard'ı dinliyorum."

Gözlerimi kapayarak ve Dadı Ellen'ın kapının arkasındaki odasını, ev dediği küçük alanı hayal ederek ben de dinledim. "Uyuyor. Nefeslerini duyabiliyorum."

Matilda şüpheci bir tavırla bana bir bakış attıktan sonra tokmağı çevirdi. Kapı gıcırdadı ve ikimiz de yüzümüzü buruşturduk. Aynı anda annem ve Thomas alt katta bir şeye güldüler. Matilda'nın gözlerine baktım, gıcırtıyı duydularsa bile önemsememişlerdi çünkü sohbet devam ediyordu. Bunun arkasından tencere tavaların tangırtısı geldi. Matilda usulca Dadı Ellen'ın odasına süzüldü ve işaretparmağıyla peşinden gitmemi işaret etti.

Dadı Ellen'ın odası büyük değildi, aslında benimkinden daha küçüktü. Dikdörtgen biçimindeydi ve pencereye doğru eğimli bir tavanı vardı. İki buçuğa üç metre filan olmalıydı. Evin arkasındaki tarlalara baktığını hayal ettim ama emin olamadım çünkü pencereye kalın bir battaniye örtülmüş, dört köşesinden çerçeveye sabitlenmişti. Battaniyenin kenarlarından belli belirsiz ışık süzülüyordu fakat hiçbir etkisi olmadığı için ortam karanlık sayılırdı. Matilda'nın bebek kardeşimiz Richard'ın beşiğinin yanında duran gölgesini gördüm. Bebeğin battaniyesini düzelterek işaretparmağını kendi dudaklarına bastırdı.

Başımla onayladım. Gözlerim karanlığa alışmaya başlamıştı.

Dadı Ellen'ın odasında pek eşya yoktu. Arka taraftaki duvara bir gardırop yaslanmıştı. Beşiğin sağ tarafında, ince bir kâğıt tomarının ve bir tüy kalemin durduğu küçük bir masa vardı. Solunda, üzerinde bir leğen ve havlu olan tek bir masa duruyordu. Titizlikle düzeltilmiş yatağı, üzerinde eski bir gaz lambası ve bir gazeteden başka bir şey bulunmayan komodinin yanındaydı. Dikkatli bakınca, leğenin kemik kadar kuru olduğunu fark ettim, hatta dibini toz tabakası kaplamıştı. "Bu tuhaf," diye fısıldadım.

Matilda yanıma geldi ve işaretparmağım leğenin iç kenarında kaydırdı. "Belki de aşağıda yıkanıyordur?"

Leğenin arkasında, uzak köşeye sıkıştırılmış bir lazımlık buldum, o da hiç kullanılmamış gibi görünüyordu. Ayağımın ucuyla kenara itince, durduğu yerde tozların arasında temiz bir daire bıraktı. Matilda'yla sessizce birbirimize baktık. Matilda'nın lazımlıkları boşaltması gerektiği her seferinde, Dadı Ellen ona kendi lazımlığını kendisinin halledeceğini söylerdi.

O anda yerde ayak izlerimizi fark ettim, odanın kapısından şimdi durduğumuz yere kadar uzanıyordu. Zemin tahtalarını kaplayan toz tabakası sadece bizim ayak izlerimizle bozulmuştu. Bazı yerlerde diğerlerinden daha kalın olmasına rağmen, toz tabakası Dadı Ellen'ın odasının bütün zeminini kaplıyor, içerisi uzun süredir süpürülmemiş gibi görünüyordu.

"Buraya girdiğimizi kesinlikle anlayacak," dedim, Matilda'dan çok kendi kendime konuşarak.

"Aramaya devam et, bir yolunu buluruz."

"Ne arıyoruz biz?"

"Bilmem. Bunca zaman burada yaşadı ve onunla ilgili çok az şey biliyoruz." Gardırobun kapılarına uzandı ve içeride gizlenebilecek bir şeyi şaşırtmak istermiş gibi çabucak çekip açtı.

Beş elbise düzgün bir şekilde askılarında duruyordu ve dolabın dibinde, sağda, iç çamaşırlarıyla dolu küçük bir kutu vardı. Utangaç bir tavırla başımı çevirdim.

Matilda güldü. "Zavallı küçük Bram, birkaç külottan mı korktun?" Bir tanesini alarak bana atarmış gibi yaptı. Bir adım geri çekildim ve Matilda külotu geri bıraktıktan sonra kutunun yanına çömelerek içini karıştırmaya başladı. "Bir kadın en değerli eşyalarını daima külotlarının arasına saklar çünkü hiçbir erkek öyle bir yere bakmaya cesaret edemez."

Biraz sonra ayağa kalktı.

"Ve sen o külotların arasında ne buldun?" diye sordum.

"Hiç."

Masaya yaklaştım ve en üstteki kâğıdı aldım.

Boştu.

Matilda kâğıdı elimden kaparak koridordan süzülen zayıf ışığa doğru tuttuktan sonra dikkatle tomarın üzerine geri bıraktı. "Aramaya devam et."

Komodine doğru yürüdüm. Leğen ve lazımlık gibi, gaz lambası da kullanılmamış gibi görünüyordu. Haznesi kuruydu ve kokladığımda burnuma hiç gaz kokusu gelmedi. Sadece uzun zaman önce kapatılıp unutulmuş ve asırlardır ilk kez açılmış bir kutu gibi küf kokusu vardı. Matilda'ya bunu söyledim fakat kendini işine kaptırmış halde beni başından savdı.

Gazete kupürü, dünün tarihini taşıyan *Saunder's News-Letter'dandı* *. Manşet simsiyah, kalın harflerle atılmıştı:

* 18. ve 19. yüzyıllarda Dublin merkezli yayınlanan bir gazete.–*çn*

MALAHIDE'DA AİLE KATLİAMI

Cuma gecesi saat iki sularında, Malahide'da, hayal edilebilecek en iğrenç şekilde hunharca bir cinayet işlendi. Kurbanlar arasında beş yaşındaki en büyük oğul Sean ve iki yaşlarındaki kız kardeşi Isobelle ile çocukların annesi Siboan O'Cuiv vardı. Altı buçuk yaşındaki kızları Maggie saldırgandan kaçmayı başardı ve Kilise Sokağı'ndan sorumlu Bekçi James Boulger'a olayı haber veren de o oldu. Boulger, normal devriyesi sırasında o sokaktan geçerken evden kaçan bir çocuğu görünce olay mahalline yaklaşmıştı.

Bekçi Boulger eve girdi ve iki kollarında da derin kesikler bulunan Patrick O'Cuiv'in iniltilerini duydu. Ardından yatak odasına girdiğinde anne ve iki küçük çaresiz çocuğun cesetlerini yataklarında cansız halde buldu. Bay O'Cuiv de çok miktarda kan kaybettiği için ölmek üzereydi. Hemen bir arabayla Richmond Hastanesi'ne götürüldü.

"Dünkü gazeteyi gördün mü?" diye sordum.

"Hayır fakat annemle babamın akşam yemeğinde konuştuklarını duydum. Polis, Bay O'Cuiv'in, karınlarını doyuramadığı için bütün ailesini öldürdüğüne ve sonra da kendi bileklerini kestiğine ama bunu başaramadığına inanıyormuş. Küçük Maggie olmasa kesinlikle başarırdı ve şimdi hepsi ölmüş olurdu."

"O neredeymiş şimdi?"

"Kilise Sokağı'nda sanırım. Yaralarını sarmışlar. Yaptığı şey için onu tuzla dolu bir çukurda ölüme terk etmeliydiler," dedi Matilda.

O'Cuiv ailesi bize akşam yemeğine geleli daha bir ay olmamıştı. Yemek kesinlikle sıradandı ama yine de minnettar kalmış-

lardı. Küçük Sean tek başına üç tabak yerken, annemin tavuk yahnisine daldırdığı kendi kafası kadar bir ekmek parçasını çiğnemekle meşgul olduğu için kız kardeşinin çıtı bile çıkmamıştı. Adamın karısı çok sessizdi, yabancıların cömertliğini kabul etmek çok zor bir şeydi ve çocukları açlıktan ölmek üzere olmasa, birçok kişi böyle bir şeyi kabul etmezdi. Neredeyse tek kelime bile etmeden yemeğini yemiş, sadece annem ve babam sohbet sırasında çeşitli sorular sorduğu zaman cevap vermiş, sık sık çocuklarına, kocasına ve kendi tabağına bakıp durmuştu. İki yetişkin arasında herhangi bir gerginlik belirtisi görüp görmediğimi hatırlamaya çalıştım ama aklıma gelen bir şey olmadı, kıtlığın diğer kurbanlarından farklı görünmüyorlardı.

"Sence babam böyle bir şey yapar mıydı?" diye sordum, kelimelerin dudaklarımdan nasıl döküldüğünü bile anlayamadan. Hemen yanaklarımın kızardığını hissettim.

"Ah, Tanrım, hayır! Her şeyden önce, babam bizi doyurmanın bir yolunu daima bulur. Ama bunu yapamasa bile babam kolay pes edecek biri değildir oysa Bay O'Cuiv'in yaptığı pes etmekti. Önündeki soruna bir çözüm bulmak yerine, bir korkak gibi teslim oldu. Babam bunu asla yapmaz. Ayrıca, böyle bir şeye kalkışsa annem kafasına tavayı indiriverir."

Matilda'nın haklı olduğunu biliyordum fakat yaşım bu kadar küçük olmasına rağmen, bir sorunun insanı nasıl boğabileceğini ve dünyanın geri kalanını görünmez hale getirebileceğini anlıyordum. Kendi yalnızlığım bana bunu öğretmişti. "Sence başkalarını uyandırmadan bunu nasıl yapabildi?"

"Keser misin artık? Etrafa bakınmamız gerek. Fazla zamanımız yok."

"Maggie kaçana kadar karısını ve çocuklarından ikisini öldürmüş," diye fikir yürüttüm.

"Sabahın ikisinde; muhtemelen hepsi uyuyordu."

"Ama olay olurken de mi? Belki ilk kurban olabilir ama diğerleri? Buna inanmakta zorlanıyorum." Gazeteye geri döndüm ve manşetlerin geri kalanını gözden geçirdim. "Cornelius Healy kim? Bu ismi bir yerlerden hatırlıyorum."

"Bay Healy mi? Sanırım Domvilles'teki bir çiftliği yönetiyordu. Neden?"

"Dinle..."

SANTRY HOUSE'TAKİ ÇİFTLİKTE ÇIKAN KAVGADA MÜDÜR ÖLDÜRÜLDÜ

Olası Cinayet—Cuma akşamı, Santry House'tan Domville ailesinin çiftlik müdürü Cornelius Healy ile ailesinin karnını doyurmak için buğday çaldığı iddia edilen çiftlik çalışanlarından biri arasında bir münakaşa çıktı.

Bay Healy, tartışma sırasında işçiye bastonuyla vurmaya başladı ve işçi çıplak elleriyle Bay Healy'ye saldırarak karşılık verdi. Diğer çalışanların yumruklaşmaya katılması, Bay Healy ve ceza yöntemlerinin çiftlik çalışanları arasında pek sevilmediğini gösterdi. Tanıklar işçinin adını vermek yerine, polise Bay Healy'nin kayıp düştüğünü ve başını bir taşa çarparak ölümüne yol açtığını, saldırganın da çabucak olay yerinden uzaklaştığını söyledi. Olayla ilgili soruşturma başlatıldı.

"Pek sevimli birine benzemiyor. Ailesinin karnını doyurmaya çalışan birini kim bastonla dövmeye kalkar ki?" dedi Matilda.

"Clontarf'ta en son ne zaman cinayet işlenmişti?"

Matilda omuz silkti.

"Şimdi bir günde iki cinayet..."

"Buna devam edersen *Morgue Sokağı Cinayetleri* kitabını alıp otlağa gömeceğim. Hafiyelik becerini önümüzdeki iş için kullan, zamanımız yok diyorum."

Elbette haklıydı, bol zamanım olduğunda bu olayı daha detaylıca araştırmaya karar verdim.

Matilda duvara yaslanarak gardırobun arkasına baktı.

"Ne yapıyorsun?"

"Burada arka tarafa iliştirilmiş bir şey buldum." Bir gözünü kapatıp diğerini kısarak daha iyi görmeye çalıştı.

Diğer tarafta ben de eğildim. Evet, ben de görebiliyordum. "Yardım et de gardırobu duvardan çekelim biraz."

Birlikte parmaklarımızı dolabın sağ tarafına kenetledik ve aynı anda çektik. Ağır dolap yerde gıcırdayarak kaydı. Matilda donup kaldı. "Sence duyan olmuş mudur?"

Dikkatle kulak kabarttım. Annemin hâlâ mutfakta olduğunu duyabiliyordum. "Sanmam."

Matilda dikkatini tekrar dolaba çevirdi ve elini arka taraftaki açıklığa zorla soktu. "Sanırım uzanabiliyorum."

Kolunun alt kısmının dolabın arkasında kaybolmasını izledim. Sonra ince deriden bir heybeyle geri çıktı.

"O ne?"

Heybenin ağzını eski bir ip tutuyordu. Matilda bağı çözüp açtı ve elini içine sokup karıştırdı.

Haritalar.

"Onları buraya, masanın üzerine koy."

"Çok eskiler," dedi, haritaları açarken. "Kâğıdın kenarları yıpranmış."

"Kaç tane var?"

Matilda haritaları zarar vermemeye çalışarak dikkatle çevirdi. "Yedi. Bütün Avrupa ve İngiltere. Şurası Prag, Avusturya, Romanya, İtalya, Londra..." Sesi kısıldı.

"O ne?"

"Bu İrlanda haritası."

"Şu işaret ne peki?"

Matilda dikkatle inceledi. "Clontarf. İşaret, St. John Baptist Kilisesi'ni gösteriyor."

Diğerlerini karıştırdım. "Hepsi işaretlenmiş. İngiltere haritasında iki tane var; biri Londra yakınlarında, diğeri Whitby denen bir yerde."

Matilda kaşlarını çattı. "Hepsi çok eski, sınırlardan bazıları yanlış. Elle çizilmiş gibi görünüyorlar. Dili bilmiyorum."

Kolum kaşınmaya başlamıştı. "Sanırım biri gelmeden onları geri koysak iyi olur."

Bana aldırmadan haritaları karıştırmaya, her birini incelemeye, her çizgiyi ezberlemeye devam etti.

"Matilda?"

İşaretparmağını dudaklarına bastırdı.

Son harita.

"Tamam," dedi kısık sesle, daha çok kendi kendine konuşur gibi.

Haritaları heybeye geri koydu.

"Aynı sırada olmalarına dikkat et."

"Sırayı bozmadım."

Matilda ipi tekrar bağlayıp deri heybeyi yeniden gardırobun arkasına koydu ve daha önce fark etmediğim küçük bir kancaya astı. "Geri itmeme yardım et," dedi, dolabın diğer tarafını tutarak.

Tekrar gürültü yapmamak için elimizden geldiğince kaldırmaya çalışarak gardırobu yerine ittik.

Matilda, dikkatini masaya çevirerek, "Başka bir şey daha olabilir. Aramaya devam etmeliyiz," dedi ve çekmeceleri karıştırmaya başladı.

Ben yatağa geri döndüm.

Küçük yatağın üzerini kalın bir kaz tüyü yorgan örtüyordu ve başucunda tek bir kuştüyü yastık, dik dayanmış halde duruyordu. Ahşap yatak benimkine benziyordu; kasvetli bir kahverengi tonunda, sığ oymalarla süslü basit bir şeydi. Öne eğilerek yorganı kokladım, aniden burnum gıdıklandı ve kendimi tutamayarak şiddetle hapşırdım.

"Bram!"

Burnumu tutarak ikincisini bastırmaya çalıştım fakat ilkinden daha da şiddetli patladı.

"Biri bizi..."

Üçüncü kez hapşırırken gözlerim yaşlarla doldu. Burnum dördüncü kez gıdıklanmaya başladığında Matilda yanıma gelip elindeki mendili yüzüme bastırırken nihayet kendimi tutabildim. Ona uzaklaşmasını işaret ederek geri çekildim ve bakışlarımı yorgana çevirdim. Tekrar eğildiğimde beni geri çekmeye çalıştı ama onu ittim. Bu kez koklamak yerine yakından baktım. Yorgan tozlarla kaplıydı. İnce bir tabaka da değil, tavan arasına atılmış ve unutulmuş mobilyalarda göreceğiniz türden bir toz tabakası. Böyle bir tabaka kısa sürede oluşmazdı, ihmal yüzünden zamanla toplanırdı.

"Dadı Ellen'ın nevresimlerimizi ne sıklıkta değiştirdiğini söylemiştin?"

Matilda bir an düşündü. "Hiç aksatmadan her cumartesi."

"O halde kendininkini neden değiştirmiyor?"

İkimizin de bir cevabı olmadığından bu soru havada asılı kaldı. "Dahası, bu yatağı kullanmıyorsa nerede uyuyor?"

Çalışma masasında ahşap bir sandalye vardı. Kaskatı bir sırt ve kolçaklarla, insan ancak üstüne tüneyebilirmiş gibi görünüyordu. Birinin o sandalyede uyuyabileceğini hiç sanmıyordum.

"Belki de yerde uyuyordur," dedi Matilda. "Arkadaşım Beatrice, babasının sürekli sırt ağrıları çektiği için yerde uyuduğunu söylemişti. Onu rahatlatan tek şey o sert zeminmiş."

"Dadı Ellen'm sırt ağrıları çektiğini sanmıyorum."

"O halde nerede?"

Zemindeki toz, yatağın üzerinde yoğunlaşıyordu.

Nasıl fark ettiğimi bilmiyordum; belki de sadece aşağı baktığım için. Yatağın ahşabı sadece kirli değildi, toz özellikle ayaklarının dibinde çok yükselmişti. Sanki biri yeri süpürürken tozları odanın ortasına değil de yatağa doğru sürümüş gibiydi. Yağmurla evin kenarına toplanan ve içeri girmeye çalışırcasına duvarlara doğru hafifçe yükselen toz toprağı hatırlatmıştı. Sonuçta toprağın amacı bu değil miydi? İçeri girmek ve aslında kendisine ait olanı geri almak?

Şiltenin köşesine uzanarak kaldırdım.

Dadı Ellen'ın yatağı da benimki gibi yapılmıştı. Yorganların ve çarşafların altında, kaz veya tavuk tüyü doldurulmuş, en fazla on beş santim kalınlığında bir şilte vardı. Bu, çoğu kimse için bir lükstü ve gerçekten minnettardık. Babamın pozisyonu daha kaliteli şeyler alabilmemizi sağlıyordu ve ailem pek savurgan yaşamasa da kaliteli yatakların önemine inanırlardı. İnsan gece iyi dinlenmezse ertesi gün işlerini olması gerektiği kadar iyi yapamayacağını ve bunun da ülkemizdeki birçoklarında gözlemlenen halsizliğe neden olacağını düşünüyorlardı. Bunun doğru olup olmadığını bilmiyordum ancak hayatının önemli bölümünü yatakta geçiren biri olarak, bu rahatlıktan dolayı memnundum.

Benim şiltemin altında ot dolu bir sandık vardı. Her baharda eski otlar çıkarılır, yerine Artane Konağı'nın arkasındaki tarlalardan toplanmış taze otlar doldurulurdu. Hepsini sıkıca içine tıkardık ve yaklaşık yarım metre yüksekliğindeki sandık mükemmel bir kaide oluştururdu. Dadı Ellen'ın şiltesinin altında da benzer türde bir sandık vardı ama şilteyi çektiğimde gördüm ki bu otla değil, toz toprakla dolu olduğunu gördüm. Toprağın ortasında bir bedenin içbükey halde bir kalıbı vardı.

"Orada mı uyuyor?" diye tısladı Matilda. "Ama neden?"

Cevap vermedim; yatağın iğrenç derinliklerindeki leş kokulu topraktan dışarı süzülen solucanları izlemekle meşguldüm.

Matilda sessizliği bozduğunda sesi titriyordu. "Buradan çıkmamız gerek."

Bakışlarımı yataktan, Dadı Ellen'ın vücudunun nemli toprakta bıraktığı izden ayıramıyordum. Ölüm ve çürümenin kokusu boğucuydu, sanki toprakta çürümeye bırakılmış bir ceset az önce mezarcının küreğiyle oradan çıkarılmış gibiydi. Beyaz kurtçuklar solucanlara katılıyor, heyecanla kıvranan vücutlarıyla yüzeye çıkıyordu. Yaklaşık bir yıl önce benzer bir manzarayı gördüğüm zamanı hatırladım. Thornley, Artane'de ahırın yakınındaki ve evin arkasındaki tarlalarda çalışıyordu. Genellikle olduğundan daha iyi bir günümdeydim ve annem beni salondaki kanepeye taşımıştı. Thornley içeri girdiğinde kıpkırmızı yüzü ter içindeydi ve zorlukla konuşuyordu. Koştura koştura geldiği için nefessiz kalmıştı ve konuşacak hale gelebilmesi için birkaç saniye geçmesi gerekti. "Bunu görmen gerek," dedi sonunda, hâlâ nefes nefese bir halde. "Ahırın arkasında."

O dönemde sekiz yaşındaydı, ben daha altı yaşımdaydım fakat heyecanlı bakışları içimde bir ateş yakmıştı ve bulduğu şeyi kesinlikle görmek istiyordum. Hemen görmek istediğim için

aniden bedenime bir enerji doldu ve ayağa kalkabildim. İyi bir şekilde olmasa da yürüyebiliyordum ve o da kolunu omzuma atarak aksak adımlarıma yardımcı oldu. Kendi başıma yapabileceğimden daha hızlı ama onun umduğundan daha yavaş bir şekilde evden çıkıp ahırın arkasına, doğu tarafındaki tarlaya gittik. Yüzden fazla sığırın, bir düzine kadar atın ve çok sayıda diğer canlı hayvanın barınması için yapılmış dev ahır, arazinin ortasında yükseliyor, etrafındaki diğer binaları neredeyse cüce gibi bırakıyordu. Birlikte güney tarafına dolanıp tavuk kümeslerine doğru yürüdük. Daha oraya varmadan bir terslik olduğunu hissettim çünkü tavuklar beklenmedik ölçüde tuhaf sesler çıkarıyordu. Normal gıdaklamalarının yerini, kümes hayvanlarından beklemeyeceğim türde gergin çığlıklar almıştı. Yaklaştığımızda çamurlu zeminin kahverengi-beyaz kuştüyleriyle ve kümeslerin etrafında yoğunlaşan kızıllıklarla dolu olduğunu gördüm.

"Ne olmuş burada?" diye sordum.

"Tilki sanırım. Bunu bir tilki yapmıştır. Belki de bir kurt. Dün gece bir şey kümeslere girmiş ve tavuklardan altısını öldürmüş," dedi Thornley. "Bir baksana."

O anda koku burnuma geldi, parçalanmış etin ve dökülmüş kanın bakırımsı kokusu. "İstemiyorum."

"Bebeklik etme be."

"Hayır, beni eve geri götür."

Fakat beni dinlemedi; tam aksine, daha da yakına sürükledi. Ayaklarımı toprağa sıkıca basarak onu engellemeye çalıştıysam da yararı olmadı. Benden çok daha güçlüydü ve zaten cılız olan bedenimi yanında sürüklemek onu hiç zorlamadı. Daha ne olduğunu bile anlamadan kendimi kümesin açık kapısının önünde dururken buldum. Bakışlarımı yarım düzine tavuğun parçalanmış bedeninden ayıramıyordum. Kümesin üzerinde bir sinek bulutu kapkaranlık bir şekilde uğulduyor, parçalanmış etlerin üzerine konarak onları sömürüyordu. Etlerin altında minik

kurtçuklar toplamıştı, yeni yumurtadan çıktıklarını ve aç olduklarını belli eden bir şekilde etleri kemiriyorlardı. Midemin ağzıma geldiğini hissettim ve daha arkamı dönemeden kusmuğum o karmaşanın üzerine saçıldı.

Thornley güldü. "Annem bu gece sana tavuk yedirdiğinde nereden geldiğini bilmek isteyeceğini düşündüm. Doğruca katliamdan."

Matilda, kolumu çekiştirerek, "Bram, gitmemiz gerek!" diye telaşla fısıldadı.

"Anlamıyorum," dedim, sakince. "Gerçekten burada yatı..."

"Hadi!"

Matilda beni kapıya doğru sürüklemeye çalıştı ama yerimden kıpırdamadım bile. Bakışlarımı zemindeki toz toprağa çevirdim ve yatağın kenarlarına doğru tırmanırmış gibi görünüşünü inceledim. O anda anladım. Dadı Ellen odasını süpürdüğünde bir faraş kullanmak ya da tozları yatağından uzaklaştırmak yerine yatağa doğru sürüyordu. Yatağa girip çıkarken o toprak tekrar etrafa mı saçılıyordu?

Bakışlarımı tekrar zemine çevirdim ve kapıdan içeri girip odanın içinde dolaşan ayak izlerini inceledim -çocuk ayak izleri- hiçbiri bir yetişkinin bırakabileceği kadar büyük değildi.

"Hiç ayak izi yok."

Matilda kapıya arkasını dönerek bana baktı. "Ne?"

"Yere baksana, ayak izlerinin hepsi bizim. Ne kadar küçük olduklarını görüyor musun? Dadı Ellen da ufak tefek fakat ayakları yine de bizimkilerden büyük. Tek bir iz bile bırakmamış. İçeri ilk girdiğimizde tozun nasıl olduğunu hatırlıyor musun? Etrafa eşit şekilde yayılmış ve hiç bozulmamıştı."

O anda Richard beşiğinde kıpırdanmaya başladı. Onun da odada bizimle olduğunu unutmuştum. Matilda yanına yaklaş-

tı. Küçük ayaklar sallanmaya başlayınca battaniyesi açıldı. Richard'ın yüzü buruşmuştu ve bir an için odada tam bir sessizlik hâkimdi. Sonra ağzı açıldı ve bütün evde duyulacak kadar güçlü ve tiz bir çığlıkla ağlamaya başladı. Matilda onu alarak göğsüne bastırdı ve hafifçe ileri geri sallamaya başladı.

Tozlu yorgana dokunmamaya dikkat ederek hemen şilteyi eski haline getirdim.

Annem kapıda belirdi. "O çocuğun ciğerleri ölüyü uyandırır! Onu siz uyandırmadınız, değil mi?"

Matilda başını iki yana salladı ve hiç duraksamadan bir yalan uydurdu. "Ağlamaya başladığında biz Bram'in odasındaydık. Dadı Ellen'ın nerede olduğunu bilmiyorum, o yüzden gelip bakmaya karar verdim. Sanırım altının değişmesi gerekiyor."

Annem onu dinlemediği gibi bakışlarını da bana dikmişti. "Bram! Yatağında değilsin!"

Ben kapıya doğru yürümeye başladığımda desteklemek amacıyla ileriye atılıp kolunu belime doladı ama onu ittim. "Kendim yürüyebilirim, anne. Gördün mü?" Ve gerçekten de öyle yaptım, yatağın yanından kapıya doğru yürüdüm. Kolay olduğunu söylesem yalan olurdu, gösterdiğim gayret alnımı ter damlalarıyla doldurmuştu ama kendimi hiç olmadığı kadar iyi hissediyordum. Kaslarım çalışmak istiyordu fakat hareketsizlikle geçen yıllardan sonra bu çok zor geliyordu.

Annemin gözleri doldu. "Eh, ben..."

"Sorun değil, anne. Yapabilir," diye bağırdı Matilda.

Annem onu umursamadan beni kollarına aldı. "Edward Amca'ya şükürler olsun. Tanrı onu korusun!" Bana neredeyse ayaklarımı yerden kesecek kadar sıkıca sarıldı. Pijamamın kollarının altından sülüklerin ısırık izleri görünüyordu.

"Bu kadın evi bu kadar temiz tutarken kendisi bu pis yerde nasıl uyuyor, anlamıyorum." Annem tiksintiyle etrafına bakındı.

"Haydi bakalım, dışarı. İkiniz de!"

O gün Matilda'ya söylemediğim, daima kendime sakladığım ve mezara götüreceğim bir şey vardı. Dadı Ellen'ın yatağının içindeki toprağa bakarken, kıvranan solucanları ve kurtçukları izlerken, ölüm kokusunu içime çekerken, tuhaf bir şekilde, ben onun kadar tiksinmemiştim. Bnun yerine, bana çekici gelmişti sanki; orada öylece durmuş ve oraya girip yatmamak için kendimi zor tutmuştum.

Aynı akşamdı. En son ne zaman yemek sofrasına oturup yemeğimi ailenin diğer üyeleriyle yediğimi hatırlamıyordum. Bu hiç olmuş muydu ki? Hastalığım hayatıma o kadar uzun süre hâkim olmuştu ki hatırladığım kadarıyla ailedeki neredeyse herkesin taşıdığı bütün öğünlerimi odamda yemiştim. Bu yüzden kendimi onlara yük, yapılması gereken bir iş gibi görüyordum. Annem beni aşağı getirdiğinde nereye oturacağımı bile bilemedim. Büyük ahşap masanın etrafına yedi tane sandalye vardı ve altısının önüne servis kurulmuştu. Matilda sağ yanındaki, önüne servis konmamış sandalyeyi işaret etmese kendi ailemin karşısında aptal aptal durup izlemeye devam ederdim.

Matilda'nın gösterdiği yere geçtim, annem bana bir tabakla çatal-bıçak verdi. Parmaklarım çatalı zor kavradı. Masanın etrafına bakındığımda diğerlerinin de huzursuz olduğunu anladım. Küçük kardeşim Thomas karşımda oturmuş, bana bakıyordu. Her birkaç dakikada bir parmağını burnuna sokup ne olduğunu düşünmek bile istemediğim bir şeyleri karıştırıyordu ve Matilda her seferinde masanın altından ona bir tekme sallıyordu. Thomas ona çatık kaşlarla bakıyor, sonra yoğun araştırmalarına devam

ediyordu. Annem sağımda Thomas ile Matilda'nın çatışmasına aldırmadan oturuyor, kendi sağındaki yüksek mama sandalyesine güvenli bir şekilde bağlanmış olan Richard'la ilgileniyordu. Maması çoktan önüne konmuştu ve annem patates püresini kaşık kaşık Richard'ın ağzına veriyor, Richard da her seferinde tükürüp kucağına sürtüyordu.

Babam uzun masanın başında, annemin karşısında oturuyordu. Dikkatlerin üzerime çekilmesini istediğini sanmıyorum; bunun yerine, benim yanlarında olmamda bir tuhaflık yokmuş gibi davranmayı seçiyordu. Bunun için ona minnettardım. Thomas'ın kaçamak bakışlarının dışında, diğerleri hayretlerini gizlemeye çalışıyordu. Birkaç kez hepsini bana bakarken yakaladım fakat kimse bir yorum yapmadı.

Sonra Thornley her zamanki patavatsızlığıyla açıkça söyledi. Ondan ekmeği vermesini istediğimde, "Nihayet dünyanın geri kalanında neler olup bittiğini görmeye karar verdin, ha?" diye dökülüverdi.

Annem ona öfkeli bir bakış attı. "Kardeşin çok hastaydı ve bence Edward Amcan onu bize geri kazandırdığı için minnettar olmalısın."

"Yukarıdaki odasına kapandığı sürece buradaki işlere yardımcı olabileceğini sanmıyorum. Bence onun tek derdi tembellik," dedi Thornley.

Babam kaşlarını kaldırdı fakat bu iğneleyici yorumlara bir şey eklemek yerine günlük gazetesini açıp manşetleri gözden geçirdi.

Thornley benden sadece iki yaş büyüktü ama bana çok daha büyük görünüyordu. Üstelik daha da iriydi ve benden en azından on beş santim uzundu. Ben ince yapılıyken o, özellikle ev işlerinde annemle babama yardım etmesinin de etkisiyle, daha iriyarıydı. Hayvanların çoğuyla ve bahçe işleriyle filan o ilgileniyordu. Bu da onu güçlü bir çocuk yapıyordu. Daha dokuz yaşın-

dayken yaşıtlarının hepsinden daha iriydi ve bunun farkındaydı. Sözel ya da fiziksel olsun, Thornley yumruklarını esirgemiyordu.

Dadı Ellen yanımıza gelerek elindeki büyük tencereyi sofranın ortasına koydu ve Thomas'tan başlayarak tabakları tek tek doldurmaya başladı. Benimkine geldiğinde, Matilda masanın altından beni dürttü. Ben ona bakmadım. Dadı Ellen odasını karıştırdığımızı biliyorsa bile tek kelime etmedi. Çamaşırları topladıktan sonra geri dönmüş ve en küçük bir yorum bile yapmadan giysileri katlayıp kaldırmaya başlamıştı. Çamaşırlarımı şifoniyerimin çeşitli çekmecelerine koyarken bile, bunu çıtını çıkarmadan yapmıştı. Başı eğikti ve yüzü başörtüsünün altında gizleniyordu.

Dadı Ellen bana çorba kâsesini verirken dik dik baktığını hissetsem de bakışlarına karşılık vermeden aldım. Ancak babamın tabağını doldururken yüzüne bakmaya cesaret edebildim. Matilda haklıydı. Dadı Ellen son birkaç günde yaşlanmış gibi görünüyordu, teni solgun ve kuruydu. Yanaklarında her zamanki parıltısı yoktu. Başörtüsünün kenarlarından taşan sarı saçları kuru ve kırılgan görünüyordu. Saçlarını örtünün altına sıkıştırmaya çalıştı ama yine dışarı, yüzünün önüne döküldü.

"İyi görünmüyorsun, Ellen. Dinlenmeye mi ihtiyacın var?" dedi annem, masanın karşısından. Bir peçeteyle Richard'ın yanaklarını siliyordu.

Dadı Ellen zayıf bir şekilde gülümsedi. "Sanırım biraz soğuk aldım, hepsi o. İyileşirim. Yemekten sonra uzanacağım ve ilerlemesine izin vermeden hastalığı durduracağım. Hastalığın beni yavaşlatmasına asla izin vermedim."

Toprağın arasında kıvranan solucan ve kurtçuklarla yatağının görüntüsü yine zihnimde belirdi. Onu hepsinin üzerinde gözleri açık halde yatarken ve o yaratıklar etinden beslenirken hayal edebiliyordum. Sülüklerin kollarımda bıraktığı ısırık izleri

kaşınmaya başladı ve kaşımamak için kendimi zor tuttum. Biri bileğimde gayet belirgindi ve bir bakış atmaktan kendimi alamadım. Artık küçük pembe bir çemberden ibaretti ve neredeyse görünmez olacak şekilde iyileşmişti. Matilda'nın bana baktığını fark edince bluzumun kolunu izin üzerine çekerek masanın altından beni tekmelemesini bekledim ama bunu yapmadı.

Ekmeğimden bir lokmayı ısırırken babamın boğazını temizlediğini duydum. "Bir şeyi unutmuyor musun?"

Önce elimdeki ekmeğe, sonra çorbama baktım ama ne demek istediğini anlayamadım.

Thornley kıs kıs güldü.

Babam ona çatık kaşlarla bir bakış attıktan sonra bana döndü. "Medeni bir aile yemeye başlamadan önce şükran duası eder."

Yemeklerimi o kadar uzun süredir odamda yiyordum ki böyle şeyleri kaçırıyordum. Ekmeği tabağımın kenarına bırakarak ellerimi birleştirdim ve gözlerimi kapadım.

"Belki de yüksek sesle söylemelisin," dedi babam.

Gözlerimi açtım. Thornley'nin yüzündeki sırıtışı görünce yanaklarımın kızardığını hissettim. "Evet, baba." Son duyduğum haliyle şükran duasını hatırlamaya çalıştım ama yapamadım. Zihnim bomboştu ve kendimi çorba tabağıma bakarken buldum.

Babam kardeşime bakıyordu. "Matilda, kardeşine dua etmeyi hatırlat."

Matilda sandalyesinde dimdik doğrularak ellerini birleştirdi ve odada çınlayan bir sesle duasına başladı. "Tanrım, bu yemekler için şükürlerimizi kabul et ve talihsiz olanlara daima yardım eli uzatmamız için bize fırsat ver. Amin."

Ben de diğerleriyle birlikte, "Amin," dedim ve sesimin çatladığını, umduğumdan daha yüksek çıktığını fark ettim.

Babam ona bakıp başıyla onayladıktan sonra gazetesine geri döndü.

Annemin kendisininkine tereyağı sürdüğünü görene kadar bir daha ekmeğime uzanmadım. "Patrick O'Cuiv'den haber var mı?" diye sordu.

Babam gazetesini salladı ve ilk sayfayı çevirdi. "Ah, evet, görünüşe bakılırsa olay bir hayli derinleşmiş. Dinle..."

MALAHIDE KATLİAMINDAKİ BABANIN SANTRY CİNAYETİNDEN DE SORUMLU OLDUĞUNDAN ŞÜPHELENİLİYOR

Patrick O'Cuiv, Malahide'daki evinde polis yetkilileri tarafından ölümün eşiğinde bir halde bulundu. Durumu çevreleyen daha şüpheli şartlar olabileceği düşünülüyor, çünkü bulunduğunda tek başına değildi. Yanında eşinin ve üç çocuğundan ikisinin cesetleri de vardı. Ailesinin durumu kendisine bildirildiğinde, sinir krizine girdi ve kontrol altına alınması gerekti. Bay O'Cuiv'in Santry'nin müdürü Cornelius Healy'nin ölümünden de sorumlu olabileceği düşünülüyor.

Annem başını iki yana salladı. "Bu çok korkunç. Yani sadece ailesini değil, işverenini de mi öldürdü?"

Babam omuz silkti. "Bence işvereninin ölümü bir kazadan öte değil. Dayanma sınırının sonuna ulaşmış bir adam çaresiz durumdadır. Mesele yumruklaşmaya varmış ve Healy de bedelini ödemiş. Kimsenin onu özleyeceğini sanmıyorum. Adam kendi sesini ve cebindeki paranın şıngırtısını her şeyden daha çok seven iğrenç bir züppeydi. Biraz buğday verebilirdi ama onun yerine ailesinin karnını doyurmaya çalışan bir adamı dövmeyi seçiyor. Tanrı'nın gazabına uğramış, olan bu. Ancak

şu O'Cuiv'in kendi ailesiyle ilgili meseleyi trajik buluyorum." Babam biraz duraksadı, cebinden piposunu çıkarıp daima yanında taşıdığı küçük kahverengi keseden aldığı tütünle doldurmaya başladı. "Hiç umut kalmamış olsa dahi, bir babanın kendi karısını ve çocuklarını öldürmeyi seçebileceğini hayal bile edemiyorum."

Richard huysuzlanmaya başladı ve annem uzanıp onun elini okşadı. "Belki de zaten çok kötü durumdaydı ve işverenini de öldürdükten sonra daha fazlasını kaldıramadı. Sonuçta, işi varken bile ailesinin karnını doyuramıyorsa, cinayet işlemiş işsiz bir adam ne yapabilir ki?" Richard geğirdi. Annem kaşlarını çattı. "Kızlarından haber var mı? Şu kaçan kız?"

"Bugün bir şey yok."

"Onu kim aldı acaba? O'Cuiv'lerin yakınlarda akrabalarının olduğunu sanmıyorum. Siboan O'Cuiv'in, ailesinin Dublin'de yaşadığını söylediğini hatırlıyorum fakat yanılıyor olabilirim."

"Onunla ilgilenildiğinden eminim."

"Belki de bizimle kalabilir," diye önerdi Matilda. "Bir kız kardeşim olması hoşuma giderdi."

Babam piposunun üzerinden ona baktı ama bir şey söylemedi.

Annem, Matilda'nın elini okşadı. "Babana sık sık aynı şeyi söyledim! Bu evde biz hanımlar sayıca azız. Yüce Tanrı bu aileye bir kız daha bahşetmezse, belki de evlatlık alabiliriz."

"Sizce olanları görmüş müdür?" diye sordum.

Babam dudaklarının arasından piposunun dumanını üfledi. "Muhtemelen hepsini gördü. Yoksa neden kaçsın ki? Böyle bir şey çocuğun üzerinde iz bırakır, asla silinemeyecek ve iyileşmeyecek bir iz. Bundan yirmi yıl sonra bile, geceleri o olayın anısını rüyalarında görerek uyanabilir. Kendi babanın anneni ve kardeşlerini öldürüşüne tanık olmak... Bu, kimsenin kaçamayacağı ka-

dar korkunç bir şey. Sadece bir gün o adamın yol açtığı kötülüğü dengeleyecek kadar mutlu olabilmesini diliyorum."

Gözümün ucuyla, Dadı Ellen'ın kendi çorba kâsesiyle yerine yerleştiğini gördüm. Kaşığı sıvıya daldırıp ağzına götürürken eli titriyordu. Dudakları aralanmasına rağmen çorba ağzına asla ulaşmadı. Onun yerine, kaşığı tekrar kâseye indirişini izledim. Bir an sonra aynı hareketi tekrarladı ama çorbayı yine ağzına sokmadı. Matilda da onu izliyordu ve masanın karşı tarafından bize baktığında ikimiz de başlarımızı çevirdik. Ben kendi kaşığımı almaya çalışırken neredeyse yere düşürüyordum.

Dadı Ellen kâsesini itti. "Sanırım bu hastalık beni gerçekten çok etkiledi, çok affedersiniz." Bunu söyledikten sonra sofradan kalktı ve arkasına bile bakmadan basamakları tırmandı.

"Ne yapıyor?" diye fısıldadı Matilda, ben daha sonra sessizce odama çekilip kapıyı dikkatle arkamdan kapatırken.

"Bir şey duyamadım," dedim, kısık sesle.

Matilda elinde resim defteriyle yatağımın üzerinde oturmuş, Dadı Ellen'ın odasındaki haritaları dikkatle yeniden çiziyordu. Onları nasıl o kadar detaylı hatırlayabildiğini asla anlayamayacağım.

"Belki de uyuyordur," dedi Matilda, başını kaldırmadan.

Yemekten sonra Matilda'yla birlikte diğerlerinin bizi izleyişine aldırmadan tavan arasındaki odama dönmüştük. Ailem olmalarına rağmen, aralarında bir yabancı gibiydim. Doğrusunu söylemek gerekirse, yedi yaşıma ulaşmam bir yana, ilk yılımda hayatta kalacağımı bile düşündüklerini sanmıyorum. Öleceğime inanmışlardı; belki bugün veya yarın değil fakat yakında. Bu da benimle yakınlaşmalarını engellemişti. Benimle o kadar zaman geçiren annem bile arada belli bir mesafeyi koruyordu, aramız-

da daima söze dökülmeyen bir uçurum vardı. Babamı nadiren görüyordum ve Thornley de benden tamamen uzak duruyordu. Dolayısıyla üst kata çıkmak için izin istediğimde herkesin rahatladığını hissettim fakat o rahatlığın altında korku vardı: Hepimiz iyi günlerin ardından kötülerinin geldiğini biliyor gibiydik.

"Uyumuyor." Onu şilteyi bir kenara itmiş halde yatağın kenarında otururken ve parmaklarını o ılık, nemli toprağın içine sokmuş halde hayal edebiliyordum. "Nasıl yemek yediğini fark ettin mi?" diye sordum.

"Her gece bizimle birlikte yiyor."

"Hayır, yani nasıl yediğini gerçekten *gördün* mü?"

Matilda bunu bir an düşündü. "Bi... bilmiyorum. Sanırım hayır ama hiç çok fazla dikkat etmedim. Yani hiç yemediğini mi söylüyorsun?"

"Bu gece *yiyormuş gibi* yapıyordu."

"Kendini iyi hissetmiyordu. Hasta olduğunda bir şeyler yemenin ne kadar zor olduğunu en iyi bilmesi gereken sensin. Belki de annemi gücendirmemek için öyle yapmıştır. Muhtemelen çorbayı sevmediğini düşünmesini istememiştir."

Kolum kaşındı ve nazikçe kaşıdım.

Matilda, resim defterini bir kenara bırakıp bluzumun koluna uzanırken, "Bir bakayım," dedi.

Geri çekildim. Bunu neden yaptığımdan emin değildim ama görmesini istememiştim. Sanki kimse görmemeliymiş gibi geliyordu. Biri görürse daha fazla soru gelebilirdi. Cevap veremeyeceğim sorular.

Matilda bakışlarını üzerime dikti. "Bram!"

"İğrenç görünüyor, Matilda. Görmek istemezsin."

"Sülük yaralarını daha önce de gördüm. Gel buraya."

Yine geri çekildim ve sonunda sırtım duvara dayandı.

"Neyin var senin be?"

Onu itmeye hazırlanarak buz gibi ahşaba olabildiğince yapıştım. Sıvayı ve dış kaplamayı geçip buzlu havaya kaymak istiyordum. Tam o anda...

"Dışarıda," dedim, kısık sesle.

"Ne?"

"Dadı dışarıda."

Matilda kapıma yaklaşıp sadece koridoru görebileceği kadar araladı. "Nasıl dışarıda olabilir? Odasından çıkmadı ki. Onu duyardık."

"Bilmiyorum ama nasıl yaptıysa dışarıda işte."

"Sen nereden biliyorsun?"

Cevap vermek için ağzımı açtım ama sesim çıkmadı. Nereden bildiğimden ben de emin değildim, sadece biliyordum işte.

Odanın diğer tarafındaki küçük pencereye yaklaşarak dışarıdaki karanlığa baktım.

Gökyüzünde asılı duran hilalden çok hafif ışık geliyor, dünya belli belirsiz siluetler, konturlar ve gölgeler halinde görünüyordu. Artane Şatosu'nun kulesi uzakta zar zor seçiliyor, komşularımızın küçük evlerinin dizildiği tepelerin ve tarlaların arasında kayboluyordu. Onların arkasında ormandaki fındık ve huş ağaçları yükseliyor, dalları bir yağmur duasına çıkmış gibi gökyüzüne uzanıyordu. Bütün bunlara şaşkınlık içinde bakmamın nedeni onları daha görmemiş olmam değil, bu kadar az ışıkla şimdi de göremiyor olmam gerektiği gerçeğiydi. Oysa görüyordum. Hem de hepsini.

"İşte!" diye işaret ettim, Artane Şatosu'na doğru. Ahırın hemen arkasındaydı.

Matilda pencerenin dibinde yanıma gelerek dışarı baktı. "Ben bir şey görmüyorum."

"Az önce otlağı geçti. Roddingtonların evine gidiyor. Üzerinde siyah bir pelerin var ve kapüşonunu çekmiş."

"Kapüşonu varsa o olduğunu nasıl bilebilirsin ki?" Matilda gözlerini kısarak pencereden dışarı eğildi.

"Bu o. Biliyorum."

"Ben hâlâ bir şey göremiyorum."

Kolunu tutarak onu koridora doğru sürükledim. "Hadi, acele etmemiz gerek."

"Nereye gidiyoruz?"

"Onu takip etmek istiyorum."

Matilda ayaklarını ısrarla yere bastı. "Senin evden çıkmana izin verdiğimi öğrenirlerse annemle babamın bana neler yapabileceğini biliyor musun sen?"

"O zaman onlara söylemeyiz," dedim. "Hadi."

ŞİMDİ

Bram telaşla kapıdan geri çekildi. Elindeki gümüş haç alev almış gibi ısınmış, tenini yakıyor, kenarları keskin bir bıçak gibi etine gömülüyordu. Haçı bıraktı. Avuçları su toplamıştı ve bir düzine kesikten kan süzülüyordu.

Bir damla kan yere düştüğünde oda mutlak bir sessizliğe gömüldü.

Bram havayı ciğerlerine çekerken kendi nefesini duydu ve nefesini üflerken yayılan beyaz sisi izledi. O anda yaratık tarif edilemez bir şiddetle kapıya çarptı. Bram kapının kendisine doğru büküldüğünü gördü ve ağır demir menteşelerin gürültüyle sarsılışını izledi.

Derinden, gırtlaktan gelen uluma o kadar şiddetliydi ki Bram ellerini kulaklarına bastırdı. Saçlarına ve yanaklarına kan fışkırırken yaralı elini sımsıkı kapadı. Bu, yaratığı daha da heyecanlandırmış gibiydi ve kapıya öncekinden daha büyük bir şiddetle tekrar saldırdı.

Bram arkasındaki sepetten bir gül alarak yerden kapının dibine doğru itti. Gül kendisinden önceki kurumuş yaprakların arasına ulaştığında, daha bir saniye önce canlı olmasına ve mis gibi kokular yaymasına rağmen aniden solmaya başladı. Yapraklar, Bram'in gözlerinin önünde büzülüp birbirine sokulurken, kenarları kararak önce kahverengiye, sonra siyaha büründü.

Bram bir gül daha attı; sonra bir tane daha. Bu sonuncusu hiç solmadı.

Uluma yine duyuldu ama bu kez daha zayıf ve boğuktu. Bram yaratığın kapıya tekrar yüklenmesini beklediyse de bu olmadı. Onun yerine, büyük bir pençe kapıyı yaklaşık iki metre yüksekteki tepesinden dibine kadar tırmalıyormuş gibi bir ses duyuldu.

Kurt ulumasına çabucak başka bir kurt karşılık verdi. Bu seferki uzaklarda, ormanın derinliklerinde bir yerdeydi. Sonra bir kurt daha onlara katıldı.

Bram ayağa kalkarak odanın pencerelerinden birine yaklaştı.

Ay ışığı karanlık gökyüzünde fırtına bulutlarıyla boğuşuyor, bir an belirip sonra yine arkalarında kayboluyordu. O loş ışıkta bile uzaktaki ormanın çizgilerini seçebiliyordu. Dallar birbirine o kadar yakındı ki bir şeyin uçarak ya da yürüyerek aralarından geçebileceğini düşünmek zordu. Yine de o ağaçların arasındaki yaşamı ve tehditkâr bir şekilde kendisine bakan gözleri hissedebiliyordu.

Ay tekrar ortaya çıktığında Bram bir elini ışığa doğru kaldırdı. Yarası artık iyileşmiş, eti tekrar birleşmiş, geride hiç iz bırakmamıştı. Sadece avucunda kurumuş kan vardı.

Pencerenin dışında taş bir canavar heykeli, muhafız gibi dikiliyordu. Kalın pençeler oymalarla süslü kireçtaşını sımsıkı sarıyordu. Yuvarlak siyah gözler tarlalara, ormana ve uzaktaki tepelere bakıyordu. Canavarın duvardan süzülerek avının üzerine atılışını, pençelerini çığlığa bile izin vermeyecek denli büyük bir hızla avının omurgasına ve kaslarına geçirişini hayal edebiliyordu.

Ay daha da parıldarken Bram başını kaldırdı ve bulutlarm tuhaf bir şekilde aralandığını gördü. Havada rüzgârla sürüklenmek yerine ortadan ayrılmış, sanki ay onlara üflemiş gibi bir kısmı sola, bir kısmı sağa kaymışlardı. Ay ışığı canavar heykelini aydınlattı ve odanın içindeki duvara devasa gölgesi yansıdı. Bram izlerken, gölgenin başı dönüyor, kanatları açılıyormuş gibiydi. Canavar uzun bir uykudan uyanıyordu. Gölgenin ayak parmak-

ları seğirdi ve yaratık daha da büyümeye devam ederken taş tüneğinden kalkıyormuş gibi göründü. Bram pencerenin dışındaki heykele bakmak için döndü, cansız taş heykel asırlardır olduğu gibi kıpırdamadan duruyordu. Ay sabitti ama gölge odada dolaşıyor, sanki her adımında biraz daha büyüyordu. Bram pençeli ellerden önce birinin, sonra diğerinin duvarda ilerleyerek taş, ayna, haç, bulabildiği her şeyi incelemesini izledi.

Bram uzanıp duvardaki haçlardan birini kaparak kendisiyle gölgenin arasına tuttu. "Tanrı'nın Haçı'nı gör! Defol buradan!" diye bağırdı. "Baba sana emrediyor! Oğul sana emrediyor! Kutsal Haç sana emrediyor! Git buradan, seni lanetli yaratık!"

Hiçbir işe yaramadı.

Gölge köşedeki oymalarla süslü büyük bir aynada duraksadıktan sonra odanın derinliklerine doğru devam etti ve her yüzeyi, her nesneyi okşayarak geçti. Güllere ulaştığında tereddüt ederek geri çekildi ama sonra koltuğa ve Bram'in onun yanında yere bıraktığı Snider-Enfield tüfeğe doğru ilerledi. Gölgenin erimiş siyahlığı köşeden dönerek duvarda ilerlemeye devam ederken Bram şaşkınlıkla izledi. Ayın ışığı açık pencereden daha fazla yansıyamayacağı için bunun mümkün olmadığını biliyordu. Oysa yaratık, gölgelerin arasında bir gölge olarak karşısında duruyor, odayı incelemeye devam ediyordu. Birden gaz lambasını hatırladı ve yaratığın ay ışığının gizleyici gölgelerinin arasından çıktığını ve bunu yaparken lambanın titrek ışığına hiç aldırmamış olduğunu fark etti. Son köşeye ulaşarak odayı tamamlarken, gölge duvardan ayrılarak zemine süzüldü, genişledi ve sonunda büyük meşe kapının dibine kadar gelerek hareketsiz kaldı.

Bu doğru değil, Bram.

Bram yalnız olduğunu düşündüğü için ses onu irkiltti ve tazelenen enerjisiyle odanın her santimini taradı. Olduğu yerde

yavaşça dönerken haçı havaya kaldırmıştı ve duvarlardaki çok sayıda aynadan kendi görüntüsü yansıyordu.

"Göster kendini!" diye emretti Bram.

Ayaklarının dibindeki gölge kıpırdanıp yerden kapıya doğru yükselerek neredeyse tavana değecek kadar büyüdü.

"Bu büyücülük, başka bir şey değil. İzin vermeyeceğim!"

Gölge, duvarı iki tarafta sarana kadar devasa kollarını açtı ve sonra daha da devam ederek bütün odayı kapladı.

Gitmeme izin verirsen senin de ölmen gerekmez.

Bram, kelimelerin, karşısındaki dev gölgeden veya kapının önündeki yaratıktan, hatta odadaki herhangi bir şeyden gelmediğini o an anladı. Kelimeler, düşünceleri bir sese kavuşmuş gibi kendi zihninde yankılanıyordu.

Ses ne erkek ne de kadındı, ikisinin arasında bir şeydi ve aynı anda birden fazla kişi konuşuyormuş gibi kalın ve tiz tonlarla doluydu.

Gölgenin elleri kapıya yönelerek kenarlarını izledi. Siyah pençeli şeffaf parmaklar çerçevenin ve kalın metal sürgülerin üzerinden kaydı. Yerde duran güllere ulaştığında ise üzerlerinden geçmek yerine dikkatle etraflarından dolaştı. Onlara dokunmaya ya korkuyor ya da bunu yapamıyor gibiydi. Sepetteki güllere de dokunmamıştı.

Bram sepete yaklaşarak bir gül daha kaptı ve karanlık hayalete doğru fırlattı. Gölge aniden büzülüp bir ışık noktasına dönüşürken, Bram sımsıkı tuttuğu gülle kapının ahşabını buldu. Geri çekildiğinde ışık noktası gölge tarafından yutulmuş gibi kayboldu.

"Senden korkmuyorum!" dedi Bram, umduğu kadar güçlü çıkmayan bir sesle.

Ardından kötücül bir kahkaha duyuldu; işkenceye uğramış bin çocuğun çığlıklarını hatırlatan bir kahkaha. Bram geri çekilirken koltuğa takılınca neredeyse düşüyordu.

Bu kapıyı açmazsan seni kasıklarından gırtlağına kadar ikiye böleceğim ve dudaklarından kan süzülürken kalıntılarının arasında dans edeceğim!

Gölgenin elleri yine duvarlara doğru yayılmaya, odayı ve Bram'in etrafını sarmaya başladı. Gölge odaya yayılırken pençelerinin sivri uçları en önden gidiyor, bütün yüzeyleri, aynaları ve haçları hiç ayrım yapmadan, bütün odayı kaplayıncaya dek örtüyordu.

Bram pencereye dönerek panjurları kapadı. Sonra gaz lambasına giderek üfledi ve odayı tam bir karanlığa gömdü. İçerisi şimdi, hiçbir gölgenin varlığına izin vermeyecek kadar karanlıktı.

BRAM STOKER'IN GÜNLÜĞÜ

Ekim 1854—Matilda'yla birlikte odamdan çıkarak elimizden geldiğince sessizce merdivenden indik. Dadı Ellen'ın odasının açık kapısının önünde durduk ve içeri baktığımızda gerçekten orada olmadığını gördük. Pencere açıktı ve oda boştu, Richard beşiğinde derin bir uykudaydı. Elimdeki mumu indirerek yeri işaret ettim. Daha önce bıraktığımız izler silinmişti ama toprak yine yüzeyin üzerine yayılmış haldeydi. Yatak yapılmıştı. Matilda sessizce başıyla işaret etti ve peşinden gitmemi istedi. Dadı Ellen'ın kapısını yavaşça kapayarak ona yetiştim.

Saat neredeyse on bir olmuştu ve annemle babam yatak odalarına çekilmişti. Thornley ve Thomas henüz uyumamıştı ve bunu belli etmemek için çıtlarını bile çıkarmıyorlardı. Odaları sessizdi ve kapının altından ışık süzülmüyordu. Evde mutlak bir sessizlik hâkim olduğundan, ayaklarımızın altında gıcırdayan tahtalardan ön kapının açılan sürgüsüne kadar en küçük ses bile daha yüksek çıkıyordu. Birinin bizi duyup geleceğinden emindim ama kimse gelmedi ve biraz sonra dışarı ulaştık.

"Eğer gerçekten oysa," dedi Matilda, "bizden en azından birkaç dakika önde olmalı. Sence nereye gidiyordu?"

Evin önünde durarak benliğimi saran endişeyi hissederken kapıya yaslandım. Yıllardır dışarı çıkmamıştım. Güzel bir bahar günü annemin beni sımsıkı kucağında taşıyıp evin yan tarafındaki çimenlerin üzerine yatırışını hâlâ hatırlıyordum. O dönem-

de en fazla dört yaşında filan olmalıydım. O nisan gününün capcanlı renklerini, nefis kokularını ve ılık esintiyi hatırlıyordum. Bir sürahi su almak için içeri girdiğinde ne kadar korktuğumu da hatırlıyordum. Sadece bir-iki dakikalığına yanımdan ayrılmıştı fakat o kısacık sürede bile etrafımdaki dünya korkutucu ölçüde büyük gelmiş, ev neredeyse görünmez hale gelecek kadar uzaklaşır gibi görünmüştü ve gökyüzü üzerime yıkılacakmış gibi hissetmiştim. Küçük sığınağıma dönmekten, beni yutmadan önce bu sonsuz boşluktan kaçmaktan başka bir şey istemiyordum. Annem geri döndüğünde ona hastalığımın kötüleştiğini, ağrılarıma dayanamadığımı söyledim. Oysa gerçekte, sadece orada kalamayacağımı biliyordum. Çaresiz bir tavırla yüzüme baktı. Ben ağlamaya başlayınca nihayet teslim oldu ve beni kucağına alıp eve girdi. Thornley'yle kümeslerde yaşadığım olaya kadar bir daha dışarı çıkmadım.

Geniş alan şimdi, bu geç saatin yoğun karanlığında bile bir çocuğun tek başına dolaşamayacağı kadar büyük görünüyordu. Beni tek lokmada yutacak ve geride hiçbir şey bırakmayacak kadar büyük. Geri dönmek istiyordum ama bunu yapamayacağımı biliyordum.

Matilda uzanıp elimi tutarken derin bir nefes aldım. "Bunu birlikte yapacağız," dedi.

Parmaklarımı onunkilere doladım ve sıcaklığının içime akarak beni sakinleştirdiğini hissettim. Bütün gücümü toplamaya çalıştım. "Elimizden kaçmasına izin veremeyiz."

Bakışlarımı uzaktaki Artane Şatosu'nun duvarlarına diktim. Kuleden başka hiçbir şey kalmamıştı, geri kalanı olduğu gibi harabeydi. Kule gökyüzüne doğru yükseliyor ve bulutlara değermiş gibi görüntüsüyle etrafındaki tarlaların üzerine geniş, uzun bir gölge yansıtıyordu. Hollywood ailesi tarafından yaptırıldığını biliyordum ama onun dışında geçmişiyle ilgili pek fazla bilgim

yoktu. Yıllar içinde taşların büyük bölümü alınıp başka yerlere taşınmıştı. Kulenin dışında sadece birkaç duvar ve arka tarafındaki mezarlık kalmıştı.

Şatoya girmemiz yasaktı.

Matilda düşüncelerimi sezmiş olmalıydı çünkü elimi sıktığını hissettim. "Şatoya gitti, değil mi?"

"Sanırım."

"Ama sen nasıl bilebiliyorsun?"

Cevap vermedim. Bir cevabım yoktu ki. Dadı Ellen'ın evden çıkıp gittiğini bildiğim gibi, şatoya yöneldiğini de biliyordum işte. Amacını bilmiyordum fakat oraya gittiğinden şüphem yoktu. Hatta şu anda orada olduğundan emindim.

"Hadi," dedim, Matilda'nın elini çekiştirerek.

Matilda nefesini bırakarak harabelere döndü. "Sen öne geç."

Ay alçaktı ve çok fazla ışık vermiyordu. Matilda karanlıkta görmekte zorlanmasına rağmen, ben rahatça görebiliyordum ve onunla birlikte sessiz kasabayla tarlalardan geçerek ormana ve Artane Şatosu'nun kalıntılarına yaklaştım. Evimiz arkamızda o kadar küçük kalmıştı ki endişe duygusunun benliğimi tekrar etkisi altına almasından ve ilerleyişimi durdurmasından duyduğum korkuyu bir kenara atmam gerekti. Bu kez beni sürükleyen Matilda'ydı.

Kuleye yaklaşırken otlar ve ağaçlar da yoğunlaşmaya başlamıştı. Çok geçmeden kendimizi göğüs seviyesine kadar yükselen öksürükotlarının arasından geçerken bulduk. Bir patika görmeye çalıştım ama bulamadım ve yanıma bir bahçe makası almadığım için kendime küfrettim. Thornley'yi yaban otlarını ve sarmaşıkları temizlemek için onu kullanırken görmüştüm ve daha önce hiç öyle bir şey kullanmamış olmama rağmen, onunla bu yoğun ormanda kolayca yol açabileceğimi biliyordum.

Matilda arkamda giderek yoruluyor gibiydi ama ben her adımda daha da güçleniyordum sanki. Bir yandan dönüp kaçmak istiyordum fakat temkinli olmak zorundaydık. Dadı Ellen yakınlarda olabilirdi ve bizi görmesi riskine giremezdik.

Şatoya hiç bu kadar yaklaşmamıştım. Kule beklediğimden çok daha büyüktü, çapı muhtemelen altı metre filan olmalıydı. Dış duvarlarını oluşturan taşlar dev boyutlarda gri kireçtaşı bloklardı ve zamanının mühendislik dehasını yansıtan bir şekilde, aralarında çok küçük boşluklarla, mükemmel bir şekilde sıralanmışlardı. Aradan geçen asırlardan sonra bile yapının bazı kısımları daha dün yapılmış gibi görünüyordu. Duvarların üzerini yosun kaplamış, kuzey tarafını zeminden tepesine kadar neredeyse tamamen örtmüştü. Kulenin tepesine bakmaktan kendimi alamazken, bu kadar yakında durduğum için başımın döndüğünü hissettim.

Bu tarafta üç pencere vardı ve hiçbirine ulaşmak mümkün görünmüyordu. Bir zamanlar orada okçuların mevzilenip düşman askerlerine ok yağdırdığını hayal edebiliyordum.

Girişi görebildiğimizde, Matilda'yla uzun otların arasına çömeldik.

Matilda ürpererek, "Sence içeride mi?" diye sordu.

Ekim havası gerçekten serindi ve giysilerim yünlü olmasına rağmen, tüylerim soğuktan hâlâ diken dikendi. Matilda da yünlü giysiler giymişti fakat hava, aym yükseldiği her santimle birlikte daha da soğuyordu ve en kalın giysiler bile soğuğu çok uzun süre kesemezdi.

"Onu göremiyorum," diye cevap verdim.

"İçeride mi?" diye tekrarladı Matilda, öfkeli bir sesle.

Matilda'ya Dadı Ellen'ın varlığını hissettiğimi açıkça söylememiştim ama bunu gizlememiştim de, dolayısıyla daha önce şüphe ettiyse bile şimdi tavırları hiç şüphesinin kalmadığını gösteriyordu. Böyle bir şeyi nasıl veya neden yapabildiğimi kendim

de bilmiyordum fakat sanki Dadı Ellen'a bir kordonla bağlıymışım gibi hissediyordum. Beni peşinden sürüklediğinin farkındaydım. O hissi zihnimin derinliklerinde bir gıdıklanma gibi tanımlayabilirdim ve ona yaklaştıkça, gıdıklanma hissi daha da artıyordu. Rahatsız edici değildi; tam aksine, beni sakinleştirdiğini hissediyordum. Bu güç ona yakın olmamı istiyordu.

Bakışlarımı en aşağıdan en tepeye kadar kaydırırken pencerelerin her birinde duraksadım. Bunun nedeni içini görebilmem değil, içini hissetmemi kolaylaştırmasıydı. Bakışlarım nihayet zirveye yükseldiğinde artık görmem gerekmiyordu. Gözlerimi kapayarak zihnimi Dadı Ellen'a odaklandım. O görünmez bağı tutup kendimi yukarı çektim. Artık şatonun dibinde değildim; önce havaya yükseldim, sonra kalın kireçtaşı duvarlardan geçip içeri girdim ve karşı duvarda uzanan merdivenden inen Dadı Ellen'a ulaştım. Basamakları inerken pelerininin düğmelerini iliklediğini ve kapüşonunu başına çektiğini gördüm. Bunu soğuktan korunmak için değil, tanınmak istemediği için yapıyordu.

"Dışarı çıkıyor," dedim Matilda'ya. Kelimeleri söylediğimi duysam da sanki söyleyen ben değilmişim gibi geldi. Daha çok, sanki uzakta duruyor, bana benzeyen bir çocuğun konuşmasını izliyor gibiydim. "*Şimdi* dışarı çıkıyor."

Bunu söyler söylemez gözlerimi açtım ve Matilda'yı yere çektim. Aynı anda Dadı Ellen şatonun açık kapısından gecenin karanlığına çıktı. Odamın penceresinden gördüğüm gibi giyinmişti: Boynundan neredeyse ayak parmaklarına kadar düğmeleri iliklenmiş, eteği yerde süzülüyormuş etkisi yaratırcasına arkasında sürüklenen, uzun ve siyah bir pelerini vardı. Evdeki odasına da aynı şekilde süzülerek girdiğini, Matilda'yla yaptığımız gibi ayak izleri bırakmak yerine zemindeki tozların üzerinde havada süzüldüğünü hayal ettim. Hissettiğim o çekilme hissi, beni ona çeken şey şimdi daha da güçlüydü. Hatta o kadar güçlüydü ki kendimi tutamayarak onun yanına sürükleneceğimden kork-

tum. Sol elimle Matilda'nın elini yakalarken sağ elim durduğum yere tutunma çabasıyla toprağa gömüldü.

Dadı Ellen şatonun girişinde bir an duraksayarak iki tarafa bakındı ve sonra dolambaçlı, ince bir patikadan ormana doğru yürüdü. Gözden kaybolana kadar konuşmaya cesaret edemedim. "Peşinden gidecek miyiz?"

"Ormana mı?"

"Bunu yapmamız gerektiğinden emin değilim." Daha önce ormana hiç girmemiştim. Aslında ilk kez evden bu kadar uzaklaşıyordum. Gecenin bu saatinde ormana girmek çok da aptalca olurdu zaten. Ancak beni Dadı Ellen'a bağlayan kordon iyice gerilmişti ve gitmek istiyordum, buna ihtiyacım vardı. Yanlış olacağını bilsem bile. Yine de geçen her saniye Dadı Ellen'ın uzaklaştığını da hissediyordum.

İlk kez merak ettim: Ben onun yakında olup olmadığını hissedebiliyorsam o da beni hissediyor muydu?

"Nereye gittiğini bilmek istiyorum," dedi Matilda. Tekrar ürperdi ve harekete geçmemiz gerektiğini anladım.

Başımla onayladım. Gerçekten de peşinden gitmekten başka seçeneğim yoktu.

Ayağa kalktık ve Matilda'yı otların arasından şatonun girişine doğru sürükledim. Dışarıda hava soğuktu ama şatonun içinden gelen hava daha da soğuktu. Geniş kapısına hızlı bir bakış attıktan sonra, dünyayı arkamızda bırakarak Matilda'yı ormana doğru uzanan patikaya doğru çekiştirdim.

Dadı Ellen hızlı hareket ediyordu.

Gözden kaybolalı daha dakikalar geçmişti fakat millerce yol almış gibi hissediyordum. Aramızdaki bağ zayıflıyordu ama onu

sıkıca yakalarken Matilda'yla evden bu kadar uzaklaşmamıza pek de aldırmadım. Matilda parmaklarını benimkilere kenetlemiş, dar ve dolambaçlı patika boyunca sessizce yürüyordu.

Her tarafımızda dişbudak ağaçları yükseliyordu. Yapraklarının büyük bölümü dökülmüştü ama geride kalan çıplak dallar o kadar kalındı ki ay ışığı yere ulaşmakta zorlanıyordu. Dişbudakların arasında yaşlı söğüt ağaçları boğum boğum gövdeleri ve dallarıyla boşlukları dolduruyordu. Aralarında gelincikler bizi merakla izleyerek koşturuyordu ve dalların tepesinden bizi izleyen en az üç baykuş görmüştüm.

Yosunlar neredeyse bütün yüzeyleri kaplamış, büyük kayaların ve köklerin üzerinde yeşil bir battaniye yaratmıştı. Zemin o kadar ıslaktı ki ayakkabılarım her adımımda biraz çamura gömülüyor, şapır şapır ses çıkarıyordu. Eve döndüğümüzde ayakkabılarımızı iyice yıkamamız gerekecekti, annem onları bu halde görürse nereye gittiğimizi kesinlikle anlardı, tıpkı şato gibi bu orman da bize yasaktı. Üstelik yatağımdan bu kadar uzaklaştığımı öğrenirse ne derdi?

"Sen önünü görebiliyor musun?" diye sordu Matilda.

"Sen göremiyor musun?"

Matilda başını iki yana salladı. "*Seni* bile zor görüyorum."

Şaka yaptığını sandım fakat yüz ifadesi öyle olmadığını gösteriyordu. Gözleri iri iri açılmıştı ve yüzü korkudan sararmıştı. Etrafımızda koşturan küçük hayvanları veya bu yerin karanlık güzelliğini göremiyordu, endişeli bakışlarını yüzüme dikmişti.

Etrafımıza bakındım ve neredeyse gündüzmüş gibi görebildiğimi fark ettim. Ağaçların dibindeki gölgelerde bile çürümüş odunlarla beslenen veya siyah toprağın içinde debelenen kurtçukları görmekte hiç zorlanmıyordum. Hatta bizden on adım ötedeki bir karaağacın yosun kaplı gövdesinden yukarı doğru tırmanan siyah karıncaları bile görebiliyordum.

"Devam etmemiz gerek," dedim. "Yanımdan ayrılma."

Yolumuza devam ederken ince bir sis tabakası etrafımızı sarmaya başladı ve ağaçların arasından gelen hafif esintiyi hissettim. Başlangıçta çok hafifti ama birkaç dakika sonra iyice şiddetlenmeye başladı. Paltomun yakası yanaklarıma çarparken Matilda'yı kendime çektim. Geri dönmek istediğini hissedebiliyordum ama bunu hiç söze dökmüyordu, iradesi çok güçlüydü. Sık sık rüzgârın odamın penceresini bir ıslıkla yaladığını duyardım ama daha önce hiç rüzgârda kalmamıştım; çok heyecan verici olduğunu fark ettim. Orman etrafımızda capcanlıydı. Hayvan ve böceklerden esintiyle salınan ağaçlara kadar, gecenin içinde doğanın güçlerini ve yaşamla ölüm arasındaki hassas dengeyi hissediyordum.

Patikadan yürümeye devam ederken sis daha da yoğunlaştı ve rüzgârın peşinden etrafımızda dönmeye başladı. Çok geçmeden birkaç adım ötesini göremez oldum. Sisin içinde rutubet ve deniz kokusu vardı. Bu bölgede bolluğu bilinen yosunlardan ve pek uzak olmayan limandan geldiği şüphesizdi. Ciğerlerimi doldururken hiç olmadığı kadar iyi nefes alıp verebildiğimi fark ettim.

Gülmekten kendimi alamadım ama aynı anda pişman oldum çünkü Matilda bana delirmişim gibi bakıyordu.

Daha çok kendimi ikna etmeye çalışarak, "Sadece dışarıda olmak iyi geldi, hepsi o," dedim ama ikimiz de inanmadık. İçimde bir şey değişmişti, ikimiz de bunun farkındaydık ve ablamın gözlerinde görmeyi asla ummadığım, hiçbir kardeşin ummayacağı şeyi o zaman gördüm:

Korku.

Benden mi, yoksa içimde değiştiğini hissettiği şeyden mi korktuğunu anlayamadım.

Giderek güçlenen rüzgâra karşı gözlerini kıstı ve bu kez arkasını dönüp beni sürükleyerek yürümeye başlayan o oldu. Daha önce ılık olan eli şimdi terden yapış yapıştı.

Yaklaşık yirmi dakika kadar devam ederken her adımda ayaklarımız çamurlu toprağa gömülüyor, rüzgâr bizi geriye çekmeye çalışıyordu. Şiddetli rüzgâr ağaçların arasında uluyarak dolaşıyor, bu dünyayla hiçbir bağı olmayan bir hayaleti andırıyordu. O kadar büyük bir şiddetle deviniyordu ki birkaç kez neredeyse düşecek gibi oldum. Yanımda Matilda olmasa kesinlikle düşerdim.

Orman bizi geri dönmeye mi zorluyordu?

Bu düşünceyi kafamdan atmaya çalıştım fakat zihnime takılmakta ısrarcı davrandı. Bir orman, birinin girmesini engelleyebilir miydi? Bir orman canlı olsa bile bilinci veya özgür iradesi olamayacağı için bunu hiç sanmıyordum.

O anda rüzgâr daha da şiddetlendi ve Matilda sendeledi. Onu yakına çekip ayaklarımızın altındaki çamurdan kurtarmaya çalışırken neredeyse düşüyordum.

Bir orman birinin girişini engelleyemese bile, içinde yaşayan bir şey bunu yapamaz mıydı?

Beni Dadı Ellen'a bağlayan kordon aniden yine gerildi ve yakında olduğunu anladım.

Sis biraz dağılınca karşımıza geniş bir açıklık çıktı. Burayla o kadar ani karşılaşmıştık ki tepki vermek için çok az zamanımız vardı. Matilda'yı tutup yere çektim. Hafif bir çığlık atacak oldu ama sesini çıkarmasına izin vermeden elimi ağzına kapadım. Diğer elimle işaret ettim.

Dadı Ellen bizden beş-altı metre kadar ötede, büyük bir söğüt ağacının altında duruyordu. Kıvrım kıvrım dallar sadece gökyüzüne değil, aynı zamanda ağacın dibinden başlayarak uzakta bir yerde sisin içinde gözden kaybolan bir bataklığın yosun dolu su-

larına doğru uzanıyordu. Her tarafta yosun vardı ve ağacın kahverengi gövdesi neredeyse yosunların altında görünmüyordu.

O anda rüzgâr kesildi. Arkamızdaki ağaçların arasında hâlâ uluduğunu duymama rağmen, burası nedense rüzgârdan korunuyordu.

Başka bir baykuş yükseklerde bir dalda tünediği yerden bize bakıyor, iri siyah gözleri zayıf ay ışığında kor gibi parlıyordu.

Dadı Ellen'ın sırtı bize dönüktü ve ben izlerken kapüşonunu indirerek saçlarını omuzlarından aşağı saldı. Ama bir terslik vardı. Saçları o çok iyi tanıdığımız sarı bukleler şeklinde değildi; tel tel, beyaz renkteydi ve o mesafeden bile kırılgan tellerin arasından yama yama kafa derisi görünüyordu.

Dadı Ellen burada olduğumuzu biliyorsa bile aldırmıyordu. Elini boynundaki tokaya götürerek pelerini çözdü ve ayaklarının dibine düşmesine izin verdi. Altında ince beyaz bir gecelikten başka bir şey yoktu. Kollarını ve bacaklarını çıplak görünce neredeyse yüksek sesle nefes alacaktım. Çok daha yaşlı bir kadında görülebilecek türden mor damarlarla kaplı teni, yaşlı ve buruş buruş bir halde kemiklerinden sarkıyordu. Kim olduğunu bilmesem onun bütün hayatım boyunca tanıdığım genç kadın değil, yetmiş yaşının üzerinde yaşlı bir büyükanne olduğunu düşünürdüm.

Matilda da görmüştü, çünkü sis bataklığın derinliklerine doğru çekilmişti. Kolumu o kadar sıkı tuttu ki tırnaklarının etimi kanatacağını sandım.

Dadı Ellen pelerininin içinden çıktı ve bataklığın sularına doğru yürüdü. Su önce sadece ayak bileklerine yükseliyordu ama sonra dik bir zemine gelmiş gibi bir adımda dizlerine, bir diğerinde beline yükseldi. Bir adım, bir adım daha atarken beyaz gecelik etrafında balon gibi kabardı. Bir sonraki adımında su omuzlarına yükseldi ama Dadı Ellen ilerlemeye devam etti. Bir an sonra başı da suyun içinde gözden kayboldu. Köpük köpük su

onu tamamen örttü ve geride yüzeyde kıpırdanan ince bir tabakadan başka bir şey kalmadı.

Matilda derin bir nefes aldı.

Suyun sakin yüzeyini inceleyerek tekrar ortaya çıkmasını bekledim. Endişeli gözlerle izlerken bir dakika geçti; sonra bir dakika daha. Kimse nefesini bu kadar uzun süre tutamayacağı için gerilmeye başlamıştım. Bir dakika daha geçince yerimden kalktım ve gizlendiğim yerden çıkarak peşimde Matilda'yla açıklığın ortasına doğru yürüdüm.

"Boğuldu mu? İntihar mı etti?" diye sordu.

Verecek bir cevabım olmamasına rağmen başımı iki yana salladım. Dadı Ellen'ın varlığını artık hissedemiyordum. Yüzüp gitmemişti. Bataklık büyüktü fakat bir yerde yüzeye çıktığını göremeyeceğimiz kadar da büyük değildi.

Herhangi bir yaşam belirtisi görebilmek için bataklığa doğru baktım ama bir şey göremedim. Suya gömüldüğü yerde hiç kıpırtı yoktu. Yüzeyi kalın bir yosun tabakası kaplamış, hiçbir şey bozulmamış gibi suyu geceden ayırmıştı. Yüzeyin geri kalanı da çok farklı değildi. Hava almak için yüzeye çıksa onu kesinlikle görürdük ama hiç işaret yoktu.

"Peşinden gitmeli miyim?"

"Sen yüzme bilmiyorsun ki," dedi Matilda. "Ben de bilmiyorum."

Söğüt ağacının kenarına hızla yaklaştım ve dibinden ölü bir dal kopardım. Yaklaşık iki metre uzunluğunda ve üç santim kalınlığındaydı ama çok fazla zorlamama gerek kalmadan kırıldı. Bataklığın kıyısına geri dönerek dalla Dadı Ellen'ın gözden kaybolduğu yerde yüzeyi karıştırdım. Yüzeydeki yosun tabakası kalındı ve dalın baskı altında kırılacağını sandımsa da dayandı. Yosunları kenara ittim. Altındaki su simsiyahtı ve sudan çok yağı andırıyordu, dalın her bir darbesi her yöne sakin dalgalar gönderiyordu.

"Onu görebiliyor musun?" diye sordu Matilda. Ayak parmaklarının üzerinde yükselerek suya bakmaya çalıştı fakat pek şansı olmadı.

Benden bir yaş büyük olmasına rağmen ben daha uzundum ama burada boyumun pek bir yararı yoktu. Yüzeyin altında hiçbir şey görmüyordum. "Ne kadar oldu?"

"Beş dakika, belki daha fazla. Emin değilim."

"Belki de taş atmayı denemeliyiz?"

"Ne yararı olacak ki?"

"Bilmem." Başımın etrafında bir yusufçuk uçuşuyordu. Elimle savuşturdum.

"O olamazdı," dedi Matilda.

"Oydu, eminim."

"Yaşlı bir kadındı bu."

"Oydu."

Yere uzanıp pelerini aldım. "Bu annemin pelerini. Şu yırtığı görüyor musun?" Parmağımı giysinin sağ kolundaki delikten geçirdim. "Bana bir ay kadar önce kilerin kapısına takıldığını söylemişti."

Matilda'nın gözleri doldu. "Dadı Ellen'ın ölmesini istemiyorum."

"Bence..." Yusufçuk geri döndü ve doğruca gözüme doğru uçtu. Elimi savurduysam da ıskaladım. İkinci bir tanesi soldan gelip aramıza girdiğinde geri çekilerek elimi yaralı gözüme bastırdım. Matilda'nın üç tanesiyle daha boğuştuğunu gördüm.

Bataklığın diğer tarafından yoğun bir uğultu geliyordu. Başlangıçta hafifti ama çabucak güçlendi. Sisin içinde karşı tarafa baktım ve başlangıçta bir şey fark edemedim. Sonra beyaz sis

dağıldı ve ortasından kara bir bulut yayıldı. Bulut yaklaşırken uğultu da artıyordu.

"Bu ses de neyin nesi?" diye sordu Matilda, başının etrafında dönüp duran yusufçukları savuştururken. İlk üçüne iki tane daha katıldı ve sol tarafımdan dört tanesi daha geçti. Biri Matilda'nın saçlarına konarken kanatlarını deli gibi çırpıyordu. Matilda tiksintiyle bir çığlık atarak böceği çekip almaya çalıştı.

Bataklığın üzerindeki kara buluttan gözümü alamıyordum. Yüzlercesi, belki binlercesi daha oradaydı. Matilda'nın saçlarındaki yusufçukları kaparak yere attım ve ayakkabımın topuğuyla toprağa gömdükten sonra onu suyun kenarından geri çektim. "Hadi, gitmemiz gerek..."

Arkamızda uçuşan böcek bulutuyla ormana doğru geri koşarken, bugüne kadar hâlâ unutamadığım bir şey gözüme ilişti. Bir el bataklıktan uzanıp yusufçuklardan birini havada kaptı ve tekrar suya geri döndü.

Yatakta doğrulup oturdum. Her nasılsa yatağıma geri dönmüştüm ve odada sadece hafif bir ay ışığı vardı. Eve nasıl döndüğümüzü hatırlamıyordum, yusufçukların anısı zihnimde hâlâ tazeliğini koruyordu. Burnumda hâlâ bataklığın o yapış yapış yosun kokusu vardı.

Yataktan çıkarak pencereye yaklaştım.

Üzerimde pijamalarım vardı ama giysilerimi ne zaman değiştirdiğimi hatırlamıyordum.

Bakışlarımı geceye doğru çevirdim ve Artane Şatosu'yla arkasında uzanan ormanı gördüm. Ormanın içinden diğer taraftaki bataklığı görmeye çalıştım fakat o mesafe benim için bile çok fazlaydı.

Rüya mı görmüştüm?

Kolum kaşınmaya başladı.

O anda odanın karşı tarafındaki şifoniyerin köşesinde, kurumuş çamurla kaplı ayakkabılarımı gördüm. Tam onlara doğru bir hamle yapacaktım ki o sessizlikte çınlayan sesini duydum.

"Odandan çıkmamalısın, Bram, gece olmaz. Karanlıkta ormanda dolaşan küçük çocukların başına kötü şeyler gelir."

Olduğum yerde hızla dönerken karşımda Dadı Ellen'ı bulmayı bekliyordum ama kapalı kapımdan ve yatağımın üzerindeki buruşuk nevresim takımlarından başka bir şey göremedim.

"Orman kurtlarla dolu. Etlerini kemiklerinden sıyırırlar. Aç dilleri kalbine ve karaciğerine ulaşana kadar burunlarını karnına sokarlar, sonra da şapırdata şapırdata hepsini yerler. Son olarak gözlerini yuvalarından emerler. Bir akbabayı bunu yaparken gördün mü hiç? Bu muhteşem bir şeydir. Sadece küçük bir gagalama ve geride simsiyah bir delikten başka bir şey kalmaz."

Dadı Ellen, saklambaç oynarken Matilda'yı yatağın altında bulduğum anları hatırlatan çocuksu bir sesle güldü. Matilda hep yatağın altına saklanırdı.

Olduğum yerde dönerken zihnim odanın her santimini tarıyor, gözlerim karanlıkta mükemmel bir şekilde görüyordu. Dadı Ellen'dan iz yoktu.

"Bundan daha hızlı olmalısın!" dedi.

Bir el omzuma dokundu ve olduğum yerde onunla karşılaşmaya hazır halde hızla döndüm ama kimse yoktu.

"Kes şu oyunu!" dedim.

"Şşş," diye fısıldadı kulağıma. "Aileyi uyandırmak istemezsin!"

Bataklığın kıyısında yusufçuklara yaptığım gibi elimle sesi savuşturmaya çalıştım fakat elime havadan başka bir şey gelmedi.

"Bu kadar enerjik olduğunu görmek güzel! Daha bir hafta önce yardımsız ayakta bile duramıyordun. Oysa bu gece odamı karıştırdın, dışarı çıktın ve evden bir hayli uzaklaşıp geri döndün. Hem de hiç yorulmadan. Gerçeği bilmesem, Edward Amca'nın şu siyah çantasındaki numaralarıyla seni iyileştirdiğine inanırdım!"

Yere çökerek yatağın altına bakındım. Hiçbir şey bulamayınca odanın diğer tarafındaki gardıroba yöneldim ve Dadı Ellen'ın çıkmasını bekleyerek kapılarını açtım. Orada da asılı giysilerimden ve dolabın dibinde yan yana duran pazar ayakkabılarımdan başka bir şey yoktu. "Neredesin?"

"Tam buradayım!"

Yine omzuma bir el dokundu.

Bu kez aksi yönde dönerek aynı anda iki elimi birden ileri uzattım. Bir an için parmaklarım bir tenin üzerinde kaydı ama çok hızlıydı, ben daha göremeden ellerimin arasından sıyrıldı.

"Neredeyse yakalıyordun! Vay canına, gerçekten hızlısın!"

Teni yapış yapıştı, bir cesede dokunmuşum gibi geldi. Ürperdim ve o iğrenç histen kurtulmak için elimi pijamamın üzerine sildim.

"Nasıldı? Sülüklerle kaplı olmak? O küçük, iğrenç yaratıkların kanını emdiğini hissedebiliyor muydun? Ateşin o kadar yüksekti ki eminim tenini delen minik dişlerini hissetmemişsindir bile, değil mi? Edward Amcan nihayet onları üzerinden alıp kavanoza geri attığında şişko elmalara benziyorlardı. İçindeki hastalığı emdiklerine yemin etti ve sanırım haklıydı. Şimdiki haline baksana!"

Beni duyduğundan bile emin olamayacağım kadar kısık bir sesle, "Beni iyileştirenin amcam olmadığını biliyorum," dedim.

"Öyle mi? Kim o zaman?" diye sordu. "Çünkü günlerdir hiç olmadığın kadar iyi görünüyorsun. İyileştiğini söyleyemem fakat çok, çok daha iyi görünüyorsun."

"Sana güvenip güvenmediğimi sordun ve ben de güvendiğimi söyledim."

"Öyle mi?"

"Sonra bana bir şey yaptın."

Yine güldü. "Bir şey, evet. Belki. Belki de yapmışımdır."

Odanın içinde dolanırken, gözlerim her gölgenin içinde Dadı Ellen'dan bir iz arıyordu. Sesi aynı anda her taraftan geliyor gibiydi, belli bir yönden gelmiyordu sanki. Ama yakındaydı; onu yakınlarda hissedebiliyordum. Bizi birbirimize bağlayan bağ yine gerildi. Gözlerimi kapayarak dikkatimi o görüntüye odakladım ve aramızdaki mesafeyi kapama niyetiyle irade gücümle zorladım.

Dadı Ellen bu kez o kadar yüksek sesle güldü ki diğerlerini uykularından uyandıracağından şüphem yoktu. "Belki de bu kadar genç olmanın bir etkisi vardır ama birinin yeni bir beceriyi bu kadar çabuk kabullenip kullanmayı öğrendiğini daha önce hiç görmedim. Belki de nedeni yetişkinlerin hayal güçlerini kaybetmesi ve bilinmeyene inanmayı bırakmasıdır. Çocuklar bir gizemi gerçek olarak kabul eder ve hiç tereddüt etmeden çabucak atlatırlar. Yine de senden etkilendim, küçük Bram."

Kordonu sıkıca çektim ama yararı yoktu. Sesi gibi o da hem her tarafta hem de hiçbir yerdeydi; boşluğun içindeki bir hayalet gibi.

Kolum kaşındı ama bu dürtüye direndim. "Bana ne yaptın?" Kelimeler dudaklarımdan döküldüğü anda pişman oldum çünkü cevabını bilmek istediğimden emin değildim.

"Seni dün gece cehennemin kapılarından geri getirdim ve şeytanın ellerinden kurtardım elbette. Sevgili ablan da böyle de-

memiş miydi?" Kelimeler kulağıma o kadar yakından geliyordu ki nefesinin tenime değdiğine yemin edebilirdim. Yine orada olmayacağını bildiğimden bu kez dönmedim. Zihnimi kordona odaklayarak hareketsiz kaldım ve onu biraz daha kendime çekmeye çalıştım. Pencereye doğru bir adım attım.

"Ah, sıcak, sıcak! Elma dersem çık, armut dersem çıkma!"

Uzaklarda gök gürlerken pencere camı zangırdadı. Yağmurun ilk damlaları cama düşüp pervazdan takırdadı. Başlangıçta birkaç damlaydı ama sonra gökyüzü yarıldı ve dünyayı sırılsıklam edecek kadar hızla boşandı.

"Bataklıkta ne yapıyordun? Senin suya girdiğini gördük ama tekrar çıkmadın."

"Oysa şimdi buradayım işte."

"Öyle mi?"

Pencerenin koluna uzanıp çevirdim ve gıcırdayan menteşelerinin üzerinde dışarı ittim. Yağmur tenime buz gibi değiyordu ama hoşuma gitti, çünkü daha önce ormana gittiğimde olduğu gibi, doğanın bana dokunması gerçekten hayatta olduğumu hatırlatmıştı.

"Dikkatli ol, Bram. Yoksa kendini öldürürsün!"

Bir daha hastalanmayacağıma, Dadı Ellen bana her ne yaptıysa bütün hastalığımın iyileştiğine inanmak istiyordum ama daha bunu düşünürken bile boğazımdan yükselen öksürüğü hissettim. Bütün hayatım boyunca kemiklerimde hissettiğim sızlama da geri dönmüştü ama daha önceki kadar şiddetli değildi. Acı da hastalığımın geçmediğini, geri dönmek için beklediğini hatırlatan bir şekilde devam ediyordu. "Daha iyi olmadığımı biliyorum, tamamen değil."

Buna cevap vermedi.

Kaşıntıya daha fazla aldırmazlık edemeyerek kolumu kaşıdım.

Sonra başımı pencereden dışarı, bardaktan boşanırcasına yağan yağmura çıkardım ve gözlerimi kısarak yukarı, aşağı ve iki tarafa bakındım. Dadı Ellen'ı duvara yapışmış halde bulacağımı nereden çıkardığımı bilmiyordum ama nedense öyle düşünmüştüm. Oysa yağmurdan ıslanmış yollardan başka bir şey bulamayarak yine içeri çekildim.

"Sıcak dediğini sanıyordum?"

"Dedim ama şimdi çok çok soğuksun."

Dadı Ellen tavandan aşağı atladı.

Gözümün ucuyla onu fark ederek kenara çekilmeye çalıştım fakat doğaüstü bir hızla indi. Sanki düşmemiş de kendini muazzam bir güçle tavandan aşağı itmişti! Yolundan çekilmeye çalışırken, avının üzerine atılan bir örümcek gibi kollarını ve bacaklarını ileri uzatarak üzerime gelişini izledim. Gözleri artık bataklıkta gördüğümüz kadınınki gibi gri veya hatırladığım gibi masmavi değildi; kapkaranlık odada kor gibi parlayan kıpkırmızı gözlerdi.

"Bram!"

Adımı çok uzaklardan, sanki bir kuyunun dibindeymişim de birileri kuyunun tepesinden bana sesleniyormuş gibi duydum.

Burası o kadar karanlıktı ki tek bir ışık bile görünmüyordu ve burnuma leş gibi çürük kokusu geliyordu. Kıpırdamaya çalıştığımda kaslarımı hareket ettiremediğimi hissettim. Cansız bir bedende sıkışıp kalmıştım.

Mezarımın toprağı sıkı ve sıcacıktı.

Hepsini tekrar görüyordum: Dadı Ellen'ın tavandan atlayarak üzerime gelişi ve ağırlığıyla beni yere mıhlayışı.

Sonra kulağıma fısıldayışı: "Uyu şimdi, yavrum."

Sonra silinip gitmişti ve gerisini hatırlamıyordum.

"Bram!"

Adımı tekrar duydum ama bu kez öncekinden daha yakındı ve ardından hafif ama çabucak yoğunlaşan kırmızı bir ışık geldi. O mu bana yaklaşıyordu, ben mi ona yaklaşıyordum, bilmiyordum. Emin olamazdım çünkü bütün oda etrafımda dönüyor, beni bir yerden diğerine taşıyormuş gibi geliyordu.

Vücudum sarsılırken gözlerim aniden açıldı. Matilda'yı tepemde dikilirken buldum.

Görüşüm netleşirken güç kollarıma ve bacaklarıma geri döndü ve bütün vücudum aniden canlandı. Bir o yana, bir bu yana savrulduktan sonra yataktan tamamen havalandım ve bir an havada asılı kaldıktan sonra şiddetle geri düştüm.

Matilda ağzı açık kalmış halde bana bakıyordu ve aniden hem utandım hem de korkuya kapıldım.

"Bunlar gerçek miydi?" diye sordum.

Ben daha sözümü tamamlayamadım Matilda başını iki yana salladı. "Hatırladığım son şey, ormanda yusufçuklardan kaçtığımızdı. Sonra yanağıma vuran sabah ışığıyla yatağımda uyandım. Eve nasıl geldiğimizi bilmiyorum ve nasıl soyunup yatağa girdiğimi hatırlamıyorum ama uyandığımda üzerimde geceliğim vardı ve her gece olduğu gibi yorganın altındaydım. Önce ben de emin olamadım fakat paltomu ormandaki çalı çırpıyla dolu halde buldum." Duraksayarak kaşlarını çattı. "Şuran kanıyor..."

"Ne?"

Parmağıyla ağzımın kenarını sildi. "Kurumuş. En azından birkaç saat olmuş. Ama bir kesik filan görmüyorum. Sadece kurumuş kan. Dilini filan mı ısırdın?"

"Belki," dedim ama hiç canım yanmıyordu.

"Hatırladığın son şey ne?"

Bunu düşündüm, çünkü ormanda yusufçuklardan koşarak kaçmaya çalıştığımızı ben de hatırlıyordum. Bataklık suyundan uzanıp yusufçuklardan birini havada yakalayan eli de hatırlıyordum. El sanki çok uzun süredir suyun altındaymış gibi şişman ve kuru erik gibi buruş buruştu. Ve yusufçuğu kapışı! Kurbağanın hızla atılan dilini hatırlatmıştı.

Sonra kendimi evde, yatağımda bulmuştum. Bu iki olayın arasmda geçen zamanı kestiremiyordum.

Bir de Dadı Ellen'la olanlar vardı.

"Bana hatırladıklarını anlatmalısın," dedi Matilda, düşüncelerimi okumuş gibi.

Anlattım, ona her şeyi anlattım.

Sözümü bitirdiğimde, tahmin ettiğimin aksine, bana inanmayan gözlerle bakmıyordu. Tam aksine, yüzünde endişe vardı. "İçeri girdiğimde pencereni açık buldum. Bak, yağmur yüzünden şurada hâlâ su birikintisi var..."

Annem yatmaya gitmeden önce pencereyi kontrol ederdi, bunu her zaman yapardı. En boğucu aylarda bile penceremi kapar, gece soğuk almamam için gece havasını dışarıda bırakmaya özen gösterirdi. Hastalığım nedeniyle soğuk algınlığının üzerimdeki etkisi çok şiddetli olabilirdi. Fakat hatırladığım gibi, önceki gece gerçekten de pencereyi açmıştım.

"O halde neden eve nasıl döndüğümüzü hatırlamıyoruz?"

Sorusu havada asılı kaldı çünkü ikimizin de bir cevabı yoktu.

Matilda'nın gözleri titreşti ve sonra koluma baktı. Dalgın bir tavırla kaşıdım. Birden durdum ve kolumu yorganın altında oynatmaya çalıştım. Matilda'nın haberi yoktu, kolumu tutarak ken-

dine çekti. "İyileştiğinden beri kolunu kaşıyıp duruyorsun. Görmeme izin vermelisin!"

Kolumu o kadar güçlü geri çektim ki gürültüyle başucu tahtasına çarptı. Hatta o kadar sert çarptı ki meşenin üzerinde bir çatlak oluşsa şaşırmazdım. Ama elim gayet iyi görünüyordu, tek bir iz bile yoktu. Hemen yorganın altına geri tıktım.

Matilda bana hayretle baktı. Birkaç gün önce benden çok daha güçlüydü, tek eliyle iki kolumu birden rahatça tutabiliyordu –bunu birçok kez yapmıştı– ama şimdi hiç zorlanmadan kolumu ondan kurtarabilmiştim.

"Ne oldu sana böyle?" dedi, kısık sesle. "Bunu sana o mu yaptı?"

Cevap vermedim. Ne diyeceğimi bilmiyordum ki.

"Kolunu göster bana, Bram."

Kolum yorganın altında yine kaşınmaya başladı; kolumun üzerinde bir örümcek yürüyormuş gibi hafif bir kaşıntı değil, bir düzine yeni sivrisinek ısırığının yaratacağı türden bir kaşıntı. Aldırmamaya çalıştım fakat giderek şiddetleniyordu. Kolumu göğsüme sürttüm fakat pek işe yaramadı. Kaşıntıyı sadece tırnaklarım geçirebiliyordu.

"Kıpırdanıp duruyorsun, Bram," dedi Matilda. "Göster bana. Bana güvenebileceğini biliyorsun."

Daha fazla dayanamadım ve kolumu yorganın altından çıkarıp, bir masanın üzerine aynı şeyi yapsam tırnaklarımın izini bırakacağını tahmin ettiğim bir hırsla pijamamın üzerinden kaşıdım. Kaşıntım nihayet dindiğinde pijamamın kolunu tutup hızla çekerken bakışlarımı Matilda'dan ayırmıyordum.

Ablam koluma ve solgun tenime baktı. Yaklaştı, yaklaştı, yaklaştı. Nihayet konuştuğunda bakışlarını kolumdan ayırmadı. "Hiçbir şey göremiyorum."

"Hayır, ama görmen gerekirdi. Edward Amca sülüklerini geçen sefer kullandığında izler yaklaşık iki hafta silinmedi. Önce kırmızı lekeler şeklindeydi ve sonra o lekelerin etrafını mavi-siyah morluklar almıştı. Sonunda kabuk bağlayıp silinmeye başlamışlardı. Oysa bu kez daha iki gün oldu ve şu sürekli kaşıntı dışında hiçbir şey yok."

"Belki de farklı bir şey yapmıştır? Belki sülükleri o kadar uzun süre kolunda bırakmamıştır?"

Başımı iki yana salladım. "Daha hızlı iyileştim. Bunu biliyorum. Bir de şu var..."

Pijamamın sağ kolunu çekerek bileğimi gösterdim. Sol kolumdaki gibi –ve bacaklarımda da aynıydı– bütün sülük izleri silinip gitmişti. Tenim, sağ bileğim dışında, doğduğum günkü kadar pürüzsüzdü.

Matilda elimi tuttu. Yara kabukları yeni düşmüş iki küçük kırmızı nokta pırıl pırıl parlıyordu; aralarında üç santim kadar mesafe olan iki minik iz. Tam bilek kemiğinin altında, damarın üzerinde; en çok burası kaşınıyordu.

İkimiz de annemin gelip kapıda durduğunu o konuşana kadar fark etmedik. "Dadı Ellen'ı gördünüz mü? Odası boş ve bütün eşyaları gitmiş."

Matilda'yla yerimizden fırlayıp koridorun diğer tarafına koştuk. Yanmdan geçerken annemin hayretle inlediğini duydum. Nasıl bu kadar hızlı hareket edebildiğime şaşırmıştı. Dadı Ellen'm odasına Matilda'dan önce ulaşıp içeri baktım.

Zemin pırıl pırıldı, önceki gün bulduğumuz toz topraktan iz yoktu. Sadece süpürülmemiş –o zaman iz kalırdı– sanki hiç var olmamış gibiydi. Daha önce örtülmüş olan pencere şimdi çıplaktı ve içeri ışık süzülüyor, odayı aydınlatıyordu. Dün bulduğu-

muz boşluk gibi değil, farklı bir oda gibi görünüyordu; sıradan bir oda. İçeri girdiğimizde bizi izleyen Richard yumuşak sesler çıkarıyor, iki minik eliyle havaya kaldırdığı ayağını tutuyordu.

Dadı Ellen'ın masası boştu ve kâğıtlar gitmişti. Gardırobunun kapısı açık, içi boştu. Matilda'yla birlikte yatağa yaklaştık. Çarşaflar sımsıkı çekilmiş, mükemmel bir şekilde düzeltilmişti. Yatağa iyice yaklaşıp şilteyi kaldırırken altında toprak dolu sandığı görmeyi bekliyordum ama onun yerine, olması gerektiği gibi taze otla dolu bir sandık buldum.

"Gitmiş," diye mırıldandım.

"Ne gitmiş?" diye sordu annem, kapıda durduğu yerden.

Başını belli belirsiz iki yana sallayan Matilda'ya baktım.

Şilteyi tekrar bıraktım. "Yani *o* gitmiş. Yanlış söyledim."

"Size bir şey söyledi mi? Nereye gideceğini filan açıkladı mı? Ya da nedenini?"

"Hiçbir şey," dedik ikimiz birden.

Annem bize her annenin usta olduğu o bakışı attı: *Yalan söylediğinizi biliyorum. Bana işin doğrusunu hemen söylemezseniz ben size söyletmeyi bilirim.*

"Mesaj bırakmış mı?" diye sordu Matilda.

"Bırakmamış," diye cevap verdi annem. "Elbette ki yapması gereken şey buydu. Yanımızdan ayrılmak istiyorsa bunu bana düzgün bir şekilde söylemesi gerekirdi. Böyle gecenin bir saati hiçbir şey söylemeden sıvışıp gitmek hiç de Ellen'dan beklemeyeceğim bir şey. Onu evimize aldık. Yedi yıl boyunca karnını doyurduk, ona sıcak bir yuva ve iş verdik. Böyle eşyalarını toplayıp tek kelime etmeden gitmesi bence çok büyük bir kabalık. Onsuz ne yapacağım ben? Tek başıma bütün evi çekip çevirmem ve bir yandan da beş çocuğa bakmam mümkün değil. Onun yerine birini nereden bulacağım? Bunu yapmasının nedeni ne olabilir ki?"

"Belki de tren istasyonuna gitmeliyiz? Hâlâ orada olabilir," dedi Matilda. "Belki de limanda?"

"Onu en son ne zaman gördünüz?" diye sordu annem.

Matilda bunu bir an düşündü. "Akşam yemeğinden sonra yatmaya gitmişti. Kendini iyi hissetmediğini ve dinlenmek istediğini söylemişti."

"Hastaneye baksak mı?" diye önerdim.

Annem önerime aldırmadı. "Ya sen, Bram? Dadı'yı sen en son ne zaman gördün?"

"Yemekte," dedim, gözlerimin beni ele vermemesini umarak.

Annem bir an bana bakarken yalanımı yakaladığından emindim. Sonra nefesini üfledi. "Matilda, Richard'la ilgilenmeni istiyorum. Ben Thornley'yi alıp kasabaya gideceğim ve onu bulmaya çalışacağım. Çok uzaklaştığını sanmıyorum. Bütün eşyalarını yanma aldıysa bunu yapamaz."

"Ben ne yapayım, anne?" diye sordum. Kolum yine kaşınmaya başlamıştı ve kaşımamak için kendimi zor tutuyordum.

"Babanıza ne diyeceğim?" diye yüksek sesle düşündü annem, soruma aldırmadan. "Yedi yıldan sonra öylece kalkıp gitti bu kız..."

Annemin dönüp merdivene yürüyüşünü izledikten sonra Dadı Ellen'ın masasına yaklaşıp çekmeceleri karıştırmaya başladım.

"Ne arıyorsun?" diye sordu Matilda.

"Bilmiyorum, ne olursa. Kimse fark etmeden bütün eşyalarını nasıl böyle toplamış olabilir ki?" Masada bir şey bulamayınca gardıroba yaklaştım. Dolabın içine eğilerek parmaklarımı iç duvarlarında gezdirmeye başladım. "Geride bir şey bırakmış olmalı."

"Bizim yüzümüzden gitti, değil mi?" dedi Matilda.

Duraksadım. "Onu görmememiz gerekiyordu."

"Onu özleyeceğim," dedi, altdudağı titrerken.

"Matilda, o bir canavar!"

"Bize hiç zarar vermedi ki."

"Bataklığa girdiğini ve bir daha çıkmadığını sen de gördün," diye itiraz ettim.

"Gördüğümü sandım ama bu, doğru olduğu anlamına gelmez. Onu tehlikeli biri de yapmaz," dedi. "Sis çok yoğundu ve biz de üşüyüp yorulmuştuk. Belki de bataklığa girdiğini hayal ettik. O olduğunu bile kesin olarak bilmiyoruz."

"Annemin pelerinini giymişti."

"Sen öyle dedin."

Kıpkırmızı gözlerle tavandan üzerime atlayışı yine zihnimde canlandı. Pijamanın kolunu çekip iki kırmızı izi işaret ettim. "Ya bunlar?"

Matilda'nın yüzü asıldı. "Bunu sana yapanın o olduğunu kesin olarak biliyor musun ki?"

"Elbette. Onu gördüm. O..."

"Vahşi bir hayvan gibi tavandan atlayıp sana saldırdığını gördün. Biliyorum. Öyle demiştin, değil mi? Böyle bir şeyin gerçekten olduğunu bir an için kabul edelim. Odanda uçup üzerine atladı. Bileğine saldırdığını gerçekten gördün mü?"

"Be... ben..." Görmemiştim ve bunu Matilda'ya itiraf etmeden kendimi tuttum. "O değilse, o zaman kim?"

"Oysa bile, bunu tam olarak nasıl yaptı? Seni ısırdığına inanmamı mı istiyorsun yani? Dişlerini çıkarıp vahşi bir köpek gibi seni ısırdı mı yani?"

"Evet," dedim, beni bile ikna etmeyen bir sesle. Gardıropta bir şey bulamayınca yatağın kenarında kardeşimin yanına oturdum.

"Onu geri getir, Bram. Onu geri istiyorum. Gitmesini istemiyorum. Onu seviyorum."

"Artane Şatosu'na, kuleye gitmemiz gerek."

Annemle Thornley akşam yemeğine kadar dönmediler. Kasabada Dadı Ellen'dan iz bulamamışlardı ve komşuların hiçbiri onu görmemişti. Öylece çekip gitmişti.

Gece olunca evdeki herkesin uykuya dalmasını bekledikten sonra Matilda'yla birlikte sessizce odalarımızdan çıktık, alt kata indik ve önceki gece yaptığımız gibi dışarı çıktık. Kapıyı arkamızdan yavaşça kaparken hava ürkütücü bir şekilde dingindi. Gölgelere gizlenmeye ve görülebileceğimiz yerlerden uzak durmaya çalışarak tarlalardan bir koşu geçtik.

Matilda'nın çıtı bile çıkmıyordu ve bu da beni rahatsız ediyordu. Çoğu zaman –hele de gergin olduğu zaman– onu susturmak zordu. Gözümün ucuyla ona bir bakış attığımda kaşlarını çatarak dik dik karşıya baktığını gördüm. Dadı Ellen'la ilgili söylediklerime inanmasını beklemiyordum, gördüklerimizden sonra bile bu fazla abartılı bir fikirdi. Yine de inanmasını istiyordum. Bu konuda yalnız kalmak istemiyordum. Dadı Ellen'ın bataklığa girdiğini benim gibi o da görmüştü. Dadı Ellen'ın suyun altında gözden kaybolduğunu ve normal bir insanın yapabileceğinden çok daha uzun süre orada kaldığını o da görmüştü; tıpkı benim gibi. Matilda sudan uzanan ve yusufçuğu havada kapan eli görmemişti fakat bu, benim gördüklerimin doğruluğunu azaltmıyordu.

Tekrar önüme baktığımda, şatonun dört tarafını saran sarmaşıklar ve çalılarla daha da kötüleşen öksürükotlarına yaklaşıyorduk.

Matilda bakışlarını ileri dikmişti. Nihayet konuştuğunda fısıldıyordu: "Onu hâlâ hissedebiliyor musun?"

"Yani buna inanıyorsun ama odamda olanlara inanmıyor musun?"

"Ben... ben..." diye kekeledi. "Bilmiyorum. Belki. Emin değilim. Bilmiyorum."

"Sana hiç yalan söylemedim, Matilda. Neden böyle bir şeyi uydurayım?"

Matilda nefesini üfledi. "O bizim arkadaşımızdı. *Arkadaşımız.* Doğduğumdan beri tanıdığım biri; tıpkı senin de tanıdığın gibi. Bize asla zarar vermedi. Kendi çocuklarıymışız gibi bizimle ilgilenmek dışında hiçbir şey yapmadı." Bir an duraksadı ve doğru kelimeleri bulmaya çalıştı. "Onu anlatışın... sanki bir canavarmış gibi. Böyle korkunç bir şekilde üzerine atlaması... kâbus gibi. Ve neden? Sana uyumanı mı söyledi? Kendine bir baksana. Aylardır o yataktan çıkmadın. Yardımsız evden çıktığın tek bir seferi bile hatırlamıyorum ama şimdi bir gün içinde ölümün eşiğinden geri dönüp benim kadar canlandın. Bunun sorumlusu o mu? Öyleyse, neden şimdi sana zarar vermek istesin ki?"

"Bana zarar vermek isteyip istemediğini bilmiyorum."

"Ve kolların," diye devam etti Matilda. "Sülük izlerinin o şekilde ortadan kaybolması imkânsız. Yine de oldu. Bacaklarındakilerin de geçtiğini tahmin ediyorum?"

Başımla onayladım.

"Nasıl?"

"Keşke bilsem."

Ama kaşıntı sürekli devam ediyordu. Şimdi bile kolumu kaşıyordum.

"Ya şu hiç kesilmeyen kaşıntın?" Matilda kararlı adımlarla ilerledi. "Bütün bunlardan ne anlam çıkaracağımı bilmiyorum."

Kolumu indirdim ve yüksek otların arasından peşinden gittim.

Matilda durdu ve gece karanlığında yükselen şatoya baktı. "İlk soruma cevap vermedin."

"Ne sorusu?"

"Onu hissedebiliyor musun?"

Olduğum yerde donup kalarak ürkütücü şatoya baktım. Yıpranmış taşlardan sarmaşıklar ve yosunlar sarkıyordu. Dikkatimi toplamaya çalışırken duvarın yüzeyinde dolaşan minik karıncaları gördüm. Buz gibi havada doğaüstü gibi görünen bir şekilde ve sadece kendilerinin bildiği bir amaçla, telaşla oradan oraya koşturuyorlardı. Örümcekler de vardı, yüzlercesi sinek avlama umuduyla sarmaşık yapraklarının arasına ağlarını örüyordu. Ben bütün bunları izlerken, Matilda'nın hiçbirini görmediğini biliyordum. Buz gibi havada titreyerek yanımda durmuş, şatonun boş pencerelerine bakıyordu.

Gözlerimi kapayarak Dadı Ellen'ı düşündüm. Önceki gece olduğu gibi, aramızdaki bağı hissetmiyordum bu kez. Bu düşünceyle terk edilmiş gibiydim. Ailemi terk ettiği doğruydu fakat nedense beni terk etmediğine inanmak istemiştim. Oysa orada değildi ve hiçbir şey hissetmiyordum.

Başımı iki yana salladım.

Matilda, "Eh, hadi o zaman," dedi ve kare şeklindeki kulenin etrafından dolaşıp ön taraftaki büyük kemerli kapıya doğru yürüdü.

Kapının yüksekliği üç, genişliği iki buçuk metre kadardı ve ıslak toprak kokuyordu. Karşı köşedeki bir fareye baktım. Arka ayaklarının üzerinde durmuş, meydan okuyan bir tavırla biz iki yabancıya bakıyordu. Koşturarak uzaklaşmasını ve taşların arasındaki bir çatlakta gözden kaybolmasını izledim. Bir zamanlar tam burada büyük bir kapı duruyordu ama uzun zaman önce

çürüyüp gitmişti. Çürümekte olan birkaç odun parçası hâlâ ortalıkta duruyor, termitleri besliyordu. Büyük metal bir kilidin kalıntıları asırlar önce bir kenara atılmış, sol taraftaki duvara dayanarak paslanmaya terk edilmişti.

Kule girişinin solunda şatonun sağlam olan diğer tek parçası yükseliyordu: Yaklaşık yirmi beş metre uzunluğunda ve on metre genişliğinde, bir zamanlar en azından dört buçuk metre yüksekliğinde olan duvarları şimdi dökülmeye yüz tutmuş harabelere dönmüş, tek katlı bir bina. Bu yapının çatısı uzun zaman önce çökmüştü ve bir zamanlar büyük salon olan bu yer şimdi yabani ot ve ağaçlarla kaplıydı. Thornley daha küçükken burada oynayarak çok zaman geçirirdi. Evdeki işlerini tamamladıktan sonra buraya gelir ve saatlerce kalırdı. Buraya Kral Şatosu diyordu. Matilda, Köhne Şatonun Kralı diyerek onunla dalga geçer, sonunda Thornley onu kovalardı.

Matilda'yla iki minik figür halinde şatonun dev kapı boşluğunda yan yana durduk. Sonra el ele tutuştuk ve ormanı arkamızda bırakarak karanlığa daldık.

ŞİMDİ

Bram lambayı yakıp odayı yeniden aydınlatmaya cesaret edene kadar yaklaşık bir saat geçmişti. Nihayet bunu yaptığında, gaz lambasının parıldayan ışığı gölgeleri geri çekilmeye zorlarken nefesini tuttu.

Gölge yaratığın geri dönmesini bekliyordu ama bu olmadı. Kapının arkasında herhangi bir hareket de yoktu. Onun yerine, oda tam bir sessizliğe gömülmüştü. O kadar ki Bram doğal dünyayı biraz olsun içeri davet etme umuduyla panjurları açtı. Bunu yaparken pencereden dışarı uzanıp gece havasını içine çekti. Ay yolunda biraz daha ilerlemiş, gecenin yaklaşık yarısını geride bırakmıştı.

Odanın ortasındaki koltuğa geri dönerek oturdu ve ceketinin cebinden küçük bir içki şişesi çıkardı. Özellikle böyle bir gecede içmemesi gerektiğini biliyordu ama adrenalin vücudundan silinirken aniden rahatsızlık duymuştu ve biraz ısınması gerekiyordu. Bram kapağı açarak şişeyi dudaklarına götürdü, brendinin her damlasının tadını çıkarırken içine yayılan sıcaklığı hissetti. Sonra kapağı tekrar sıkıştırarak şişeyi cebine atıp tüfeğini aldı ve namluyu hazır halde kapıya doğru tuttu.

Kapının dibine en son bıraktığı gül artık lekeli taşların üzerinde buruşuk, çürümüş, siyah bir kalıntıya dönüşmüştü. O kurumuş şeyin bir gül olduğunu bilmese sadece kalıntılarına bakarak anlayamazdı. Yerine yenisini koymayı düşündü ama sonra

fikrini değiştirdi; sadece dört tane gülü kalmıştı. Kutsal su neredeyse tamamen bitmişti ve komünyon ekmeğinin sonuncusunu kapıyı mühürlemek için hazırladığı macuna karıştırmıştı. Pek işe yaramamıştı. İçerideki kötülük, macunu kurutup neredeyse toza dönüştürmüştü. Şimdi bile, kapıya bakarken sol köşeden düşen macunun bir parçası yerde toza dönüşüyordu. Ardından bir parça ve sonra bir parça daha düştü. Macunun geri kalanının da düşmesi uzun sürmeyecekti ve sonra, ortasından onu sabitleyen büyük metal sürgü ve dibindeki gül dışında, kapıyı kapalı tutan bir şey kalmayacaktı.

Bram'in gözleri kapanıyordu. Başını iki yana sallayarak ayılmaya çalıştı.

Uyku bir sirenin şarkısı gibi onu çekiyordu.

Sana zarar vermeyeceğim, Bram. Aksini söylemek hata olur.

Ses yine kendi zihninin derinliklerinde bir yerlerden geliyordu. Daha önceki yoğun, kalın ses değil, daha çok yumuşak, çocuksu, kadınsı, meleğimsi bir sesti.

Bram hiçbir şeyi dinlememeye çalışarak ona aldırmamayı seçti.

Burası çok soğuk, Bram. Ve çok yalnızım. Hiç böyle bir yerde kalmamıştım. Kapıyı açıp beni dışarı çıkarırsan seninle paylaşabileceğim çok şey var. Öyle inanılmaz şeyler ki sana gösterene kadar gerçek olduklarına bile inanamazsın; sonrasında da onları bir daha asla inkâr etmezsin.

Bram koltukta doğrulup dimdik oturdu ve aşağı sarkmaya başlayan silahın namlusunu doğrulttu. Böyle ağır bir silahı tutmak, yorgun ellerini giderek daha çok zorluyordu.

Sana bu şeyleri göstermemi istersin, değil mi, Bram? Bütün hayatın boyunca sorduğun soruların cevapları sana verebilirler.

Bunu biliyorsun. Yoksa neden böyle şeyler yazasın ki? Çocukluğunla ilgili bu olaylar -önemli olduklarına şüphe yok- sevgili, tatlı ablanla maceraların. Matilda nasıl? Onu çok özlüyorum.

Sonra ses değişti ve biraz daha derin, tanıdık bir sese dönüştü: Matilda'nın sesine.

Bana böyle davranmazdın, değil mi? Beni bir odaya kilitleyip gecenin bir saatinde ölümün beni alması için dua etmezdin, değil mi? Bir hanımefendiye böyle kötü davrandığını duysa annem çok kızardı. Babam öğrense ne yapardı sence? Ah, seni dizlerinin üzerine yatırıp hâlâ çocukmuşsun gibi popona vururdu. Seni tavan arasındaki odana gönderirdi; ilerleyen yıllarda bir sürü macera yaşadığın ama aynı zamanda hastalığının başladığı yere. O zamanları, o anıları yazdığın için memnunum. Hepsini daha dünmüş gibi hatırlıyorum ve çok hata yaptığını da vurgulamam gerektiğini düşünüyorum. Acelen olduğunun farkındayım fakat iyi bir hikâyeci asla boşluk bırakmaz ve bence geri dönüp neleri atladığını gözden geçirmen yararlı olabilir. Daha da iyisi, ben sana yardım edebilirim! Kapıyı aç da her sayfayı seninle birlikte gözden geçirip hatırlamana yardımcı olayım. Bataklıktaki eli hatırlıyor musun? Kim olduğunu bilmek istemez misin? Ellen olduğunu sanıyorsun ama o kadar emin misin? Ben sana söyleyebilirim. Dur... Sana gösterebilirim! Elini tutup seni oraya götürebilirim ve birlikte o bataklığın kıyısına gidip çamurlu derinliklerine yeni bir gözle bakabiliriz. Şatoya da tekrar gideriz. Oraya dönüp kendi çocukluğuna şimdi bildiklerini anlatmak nasıl olurdu, bir düşünsene! Böyle bir şeyi hayal edebiliyor musun? Suyun kenarına diz çöküp o eli tutabilir, çekip sudan çıkarabiliriz. Sonra da dişlerini kollarımızın etli kısımlarına geçirip içmesine izin verebiliriz. Bunun açlığını çekmiyor musun? O kaşıntıyı geçirebilir. Sana söz veriyorum.

Bram sepete uzanıp bir gül daha aldı ve kapıya fırlattı. Gülün kapının ahşabına çarpıp havada asılı duruyormuş gibi tozlarla birlikte yere doğru süzülüşünü izledi.

Kapının arkasından bir kahkaha duyuldu. O kadar güçlüydü ki tüfek parmaklarının arasından kayarak yere yuvarlandı. Bram onu tekrar kapmak ve namluyu kahkahaya doğru çevirmek için yerinden fırladı.

Dikkatin dağılıyor, Bram. Çiçeğini kutsamayı unuttun, yorulmaya başlamış olmalısın.

Bram gülün yapraklarının tek tek dökülüşünü ve geride sadece dikenli sapın kalışını dehşetle izledi. Bütün kalıntılar gözlerinin önünde simsiyah olup dağıldı. Kapının arkasından yine kahkahalar yayıldı ve ardından kapı şiddetli bir şekilde sarsıldı. Darbenin etkisiyle macunun birazı daha döküldü ve Bram koltuğa çökerken cesaretinin kırılmaya başladığını hissetti.

Kahkahalar dinerken oda bir kez daha sessizliğe gömüldü ama bir an sonra yine ablasının sesini duydu.

Clontarf'taki evimizin önünden çiçek toplamayı severdim, hatırlıyor musun? Kapımızın önünde bir park vardı ve onun arkasında liman, bizim arkamızda da Artane yükseliyordu. Annem beni sahilde yürüyüşe çıkarırdı. Piknik yapar, denizde uzaklaşan gemilerin arkasından bakardık. Onlar özel zamanlardı. Elbette ki sen o zamanlar bile hastaydın. Cılız bir çocuktun. O kadar zayıftın ki yatağından çıkmak seni öldürmeye yetebilirmiş gibi gelirdi.

Dadı Ellen'ın seni her gece yatağına yatırışını ve hikâye anlatışını hatırlıyorum. Bazen benim de yanınızda kalmama izin verirdi ama izin vermese bile odamdan onu duyabilir ve her kelimesini dinlerdim. Bu seni rahatsız ediyor mu, Bram? Özel anlarını dinlemiş olmam seni rahatsız ediyor mu?

Bram bir şey söylemedi.

Hikâyeleri o kadar heyecanlıydı ki dayanamazdım. Bana sorarsan hepsini seninle ziyan etti. Çoğu zaman o kadar çok ateşin olurdu ki hak ettikleri gibi dikkatle dinlemek bir yana, nerede olduğunu bile fark etmezdin. Ve dinleyebildiğin o ender gecelerde

bile, daha hikâye bitmeden uykuya dalardın. Onun hikâyelerinden birinin bile sonunu dinlemediğine bahse girerim. Oysa ben dinledim. Hepsinin nasıl bittiğini biliyorum. Her birinin. O gece tavandan üzerine atlayışını hatırlıyor musun? O hikâyenin nasıl bittiğini ben biliyorum. Sana söylememi ister misin?

Bram burnundan derin bir nefes aldı ve havayı ağzından üfledi. Uyku onu yakalamaya çalışıyor, gözkapakları teslim olacak gibi görünüyordu. Koltuktan kalkarak odada üç tur attı ve sonra tekrar oturdu. Biraz daha içki içmek istiyordu ama bu akıllıca olmazdı, sadece kendini daha yorgun hissettirirdi.

"İşte yine başlıyoruz. Yine bir hikâyenin ortasında uykuya dalıyorsun."

Ses bu kez Dadı Ellen'ındı; tıpkı çocukluğundan hatırladığı gibi. Ve bu defa zihninden değil, boğuk bir şekilde meşe kapının arkasından geliyordu.

"O gece gitmek istemedim, gerçekten istemedim ama sen ve ablan bana seçenek bırakmadınız. Odama asla girmemeliydiniz. Orada, bana ait bir yerde sizi ilgilendirecek bir şey yoktu. Ben sizin odalarınıza asla öyle gizlice girmezdim. Sıradan bir hırsızın kurbanının eşyalarını karıştıracağı gibi eşyalarınızı asla karıştırmazdım. Sizi seviyordum; seni ve ablanı."

Bram gözlerinin kapandığını hissetti ve onları açılmaya zorlayarak derin bir nefes aldı. Küflü hava o kadar tozluydu ki boğazının kaşındığını hissetti. Cebine uzandı, şişesini çıkardı ve bir yudum daha aldı.

"Burada bir yetişkin olarak oturmanı bana borçlusun, Bram. Bunu biliyorsun, değil mi? O gece seni ölüme terk edebilirdim ama bunu yapmadım. Amca dediğin şu cadı doktorun ne tür yaramazlıklar peşinde olduğunu anladım ve onu durdurmak için müdahale ettim. Annene ve babana lanet olsun. Bunun başıma nasıl bir dert açtığını bilmiyorsun, değil mi? Bunları yaptım çün-

kü seni seviyordum. Seni kendi çocuğum gibi seviyordum. Hâlâ da seviyorum."

Bram ona aldırmadı. Sadece kısa bir süre için olsa bile brendi onun sesini boğmuştu. Zihnindeki sis dağıldı ve yorgun kemikleri ısındı. Şişeyi yine cebine attı.

"Odanda geçirdiğimiz o geceleri hatırlıyor musun? Sadece ikimiz. Yatağında yatar, hikâyeler anlatırdık. Ah, nasıl gülerdik! Seni korkuttuğumdan da eminim. O hikâyelerden bazıları gerçekten korkunçtu! Dearg-Due'yu hatırlıyor musun? Sana onu anlattığımda biraz ateşin vardı."

Kelime tanıdık gelmişti fakat hikâyeyi hatırlamıyordu.

"Buna benzer bir odada hapsolmuştu ve başına neler gelmişti. Onu oraya koyan insanlara ne olduğunu da hatırla. Ah, senin öyle bir sonla karşılaşmanı asla istemem. Kapıyı açarsan öyle şeyler için endişelenmene gerek kalmaz. Ben seni korurum."

Kapının kenarındaki macunun birazı daha kopup düştü ve taş zeminde bir düzine parçaya ayrıldı. Bram bunu neredeyse fark etmedi bile; düşünebildiği tek şey uykuydu: Nasıl istediği ve nasıl teslim olamayacağı. Gözkapaklarının arkasında bir savaş sürüyordu.

"Belki de biraz kestirmelisin. Kısa bir süre. Sadece düşüncelerini netleştirmene yardımcı olacak kadar. Uyandıktan sonra nasıl korkunç bir hata yaptığını anlayacağından eminim. Hadi, gözlerini kapa, beni seni korurum. Tıpkı çocukken olduğu gibi."

Tüfek Bram'in elinden kaydı ve gürültüyle ayaklarının dibine yuvarlandı. Eğilip almayı düşündü fakat kolları çok ağır geliyordu, tüfek çok ağırdı ve gözkapakları...

"Uyu, Bram, uyu. Ben seni korurum."

BRAM STOKER'IN GÜNLÜĞÜ

Ekim 1854—Artane Kulesi'ne girerken sıcaklığın biraz düştüğünü hemen fark ettim. Matilda'nın eli elimde titriyordu, onun da fark ettiği belliydi. Giriş yolunun bir kenarı en azından altı metre uzunluğunda, büyük, kare şeklinde bir odaya açılıyordu ve dik, dar basamakları stratejik bir planlamayı sergilercesine dış duvarlardan yükseliyordu. Yukarı bakmak gerçekten baş döndürücüydü ve bunu yaparken bedenimin sallandığını hissettim. Her biri yarım metre genişliğinde olan kaygan basamakların tırabzanı yoktu ve bazıları zamanla aşınmış, çatlamış, hatta eksilmişti. Her basamağın köşeleri yukarı doğru dönerek çıkışı destekleyecek şekilde yapılmıştı. Üstelik saymaya cesaret edebileceğimden daha fazla basamak vardı, kaç tane olduğunu bilmek istemiyordum. Dışarıdan gördüğümüz iki penceresi buradan da görünüyordu ama üçüncüsünü görmek mümkün değildi. Merdivenin Artane Vadisi'ne ve civarı saran ormana bakan bir odada bittiğini tahmin ediyordum. Kule aslında savunma amacıyla yapılmıştı ve her yönde millerce mesafeyi görmeye izin verdiği için, böyle bir pozisyon avantajlı olurdu.

Her yedi basamakta bir duvarlara mumlar yerleştirilmişti ve alevleri doğaüstü mavi bir renkle yanıyordu. Daha yakından bakmak için ilkine yaklaştım. Ben yaklaşırken alev fitilde dans etti ve sanki bana doğru eğildi. Ortamda hiç esinti olmadığı için bu bana çok tuhaf geldi. Ancak elimi aleve doğru kaydırırken gerçekten bana doğru eğildiğini gördüm. Geri çekildiğimde alev

de aynı anda geri çekilip eski haline döndü. Daha da tuhafı, mavi bir alevin normalde ısı yayması gerekirdi ama burada hiç sıcaklık yoktu, sanki alevin kendisinden çok görüntüsünü izliyormuşum gibiydi.

Matilda, yanımda durduğu yerden, "Mumu yeni yakmış olmalı, erimiş balmumu göremiyorum. Uzun süredir yanmıyorlar," dedi.

Haklıydı. Mumun kenarından hiç damla süzülmemişti ve dibinde de birikinti yoktu. Burada ya ilk kez mum yanıyordu ya da bunu yakmadan önce biri kandili temizlemişti.

Bir kez daha gözlerimi kapayarak Dadı Ellen'a uzandım. Yakında olmalıydı; oysa bir şey hissedemedim, hiç iz yoktu.

Gözlerimi açtığımda Matilda'yı sekizinci basamakta durmuş, ayaklarını dökülen taşların üzerinde kıpırdatırken buldum. Basamak ağırlığı altında dayanıyor gibiydi. "Bence sağlam görünüyor."

Tam bunu söylediği anda kulenin tepesinden büyük ve siyah bir şey hızla bize doğru uçtu. Yanımızdan geçip tekrar yukarı yönelirken tepki verecek zaman bulamadım. Matilda bir çığlık attı ve merdivenden taş zemine doğru uçtu. Onu yakalamak için atıldım. İkimiz birlikte en aşağı kadar yuvarlandık.

"Yaralandın mı?" diye sordum.

Üzerimden dönerek ayağa kalktı. "Sanmıyorum. Neydi o öyle?"

Ayağa kalkarak üstümü silkeledim. "Sanırım yarasaydı. Çok büyük bir yarasa."

"Şuran kanıyor."

Bakışlarını izleyerek avucuma baktım. Zayıf mavi ışıkta, iki santimlik bir kesikten kan süzülüyordu. Diğer elimle avucuma nazikçe dokundum. "Acımıyor, derin olduğunu sanmıyorum."

Pantolonumun cebinden bir mendil çıkarıp yaraya sardım.

Yarasa önce tepemizde daire çizdi ve sonra tekrar doğruca aramıza daldı. Matilda'yla geri çekilirken yaratık gözlerimizi birkaç santimle ıskaladı. Siyah yarasanın tekrar yükselişini ve başlarımızın üç metre kadar üzerinde kulenin bir duvarından diğerine uzanan ahşap bir kirişe konuşunu izledim. Boncuk gibi kırmızı gözleriyle bize bakıyordu. Dadı Ellen'ın görüntüsü yine zihnimde canlanınca kurtulmak için başımı iki yana salladım.

Matilda'nın gitmek isteyeceğini sanıyordum ama onun yerine yine elimi yakaladı ve beni arkasından sürükleyerek basamakları çıkmaya başladı. Yarasadan hiç etkilenmemiş gibiydi.

Yerimden kıpırdamadım. "Ya iyice yukarı çıktığımızda yine saldırırsa?" dedim, merdivenin tepesini işaret ederek. "O kadar yüksekten düşmek kesinlikle ölüm demektir."

"O zaman düşmesek iyi olur," diye karşılık verdi.

Yine kıpırdamadım.

Matilda elimi çekiştirdi. "Dikkat ederiz. Bir kez hazırlıksız yakalandım ama bu bir daha olmayacak."

Bir fare ayaklarımızın dibinden koşturarak geçti ve bizimle kulenin kapısının arasında durdu. O kadar şişmandı ki insan bunun bir sıçan olduğunu sanabilirdi. Bir şeyi kemiriyordu ama ne olduğunu anlayamadım. Matilda kemirgeni görünce yüzünü bile buruşturmadı, kararlıydı.

Başımı iki yana salladım, derin bir nefes aldım ve ikimiz birlikte basamakları tırmanmaya başladık. Bunu yaparken mum alevlerinin daha da parıldadığını fark ettim.

Taş yüzeyden uzanan tutulmaya müsait yerlerden tutmaya çalışarak, duvarlara yakın bir şekilde tırmanmaya devam ettik. Bu-

rada basamakların genişliği otuz santim kadardı ve her birinin yüzeyi zamanla aşındığı için kayganlaşmıştı. Tırmanmaya devam ederken bir gözümü yarasadan ayırmıyordum. Yaklaştığımızda, tünediği yerden bizi dikkatle izleyen yaratık havalandı ve yukarıdaki başka bir kirişe kondu. Kanatlarının gürültüsü antik duvarlardan yankılanıyor, odayı aynı anda yüz yarasa birbirine çarparak uçuyormuş gibi bir sesle dolduruyordu. Yarasanın yanından ikinci kez geçerken minik dişlerinin tıkırtısını duydum ve aklıma daha önce gördüğümüz fare geldi.

Aşağı bakmaya cesaret edemiyordum, taş zemin en azından altı metre aşağıda kalmıştı. Her basamakta ayaklarımızın altından minik taş parçaları sökülüp aşağı yuvarlanıyordu. Matilda elimi sımsıkı tuttu ve sonra tekrar bıraktı. Sıradaki basamak en fazla on beş santim genişliğindeydi ve duvardan uzanan bir taş çıkıntıdan ibaretti. Bir ayağını üzerine koyup çabucak bir üstteki basamağa geçtikten sonra benim de aynı şeyi yapmamı bekledi. Derin bir nefes alarak onu takip ederken tam olarak onun bastığı yere basmaya dikkat ediyordum. Basamaklardan bazılarının gevşek olduğunu fark etmiştik ve hiçbiri yerinden sökülmemesine rağmen, birçoğu sökülebilirmiş gibi görünüyordu.

Yukarı baktım. "Yolu yarıladık," diye mırıldandım.

Yarasa sözlerimden hoşlanmamış gibiydi, çünkü aniden hareketlenerek etrafımızda daire çizdi. O kadar yakın uçtu ki yüzüme çarpmaması için eğilirken kanadının rüzgârını hissettim.

Matilda da hafif bir çığlıkla eğildi ve düşmemek için duvara iki eliyle sımsıkı tutundu. Yarasanın tekrar yanımızdan geçeceğini sandım ama bunu yapmadı, büyük bir meşe kapının üzerindeki basamakların tepesine kondu.

"Yolumuzu kesiyor," dedi Matilda.

"Geçmemize izin verir," dedim ama bunu nereden bildiğimden emin değildim. Sadece biliyordum işte. Başka bir şey daha

vardı. Dadı Ellen'ı yakınlarda hissedemesem de orada olduğundan şüphem yoktu. Her basamakta, duvardaki her tutacakta, havadaki her nefeste varlığını hissediyordum. Oraya yakın zamanda, hatta bu gece geldiğini biliyordum. Yine bu tuhaf bağın karşılıklı olup olmadığını, onun da beni hissedip hissetmediğini merak ettim. Hissedebiliyorsa bu altıncı hissi maskeleyip bir şekilde istediği zaman benden gizlenebiliyor muydu? Öyle görünüyordu. Bu düşünce beni ürpertti, onu bir kez daha tavandan üzerime atlarken gördüm ama bu kez tavan arasındaki odamda değil, bu basamaklardaydık. Kollarını ve bacaklarını ileri uzatarak kulenin tepesinden üzerimize atladığını, Matilda'yla beni kaparak aşağı sürüklediğini hayal ettim.

"Devam et," dedi Matilda. Ona bakınca on basamak kadar yukarıda, neredeyse zirveye ulaşmak üzere olduğunu gördüm. Yarasa hâlâ başlarımızın üzerinde kanat çırpıyordu.

Taş duvara uzandım ve gevşek taşlardan kaymamaya dikkat ederek Matilda'nın peşinden gittim. Geri kalan basamakları çabucak bitirdik ve kendimizi merdivenin tepesinde demir destekli meşe bir kapıya bakarken bulduk. Yaklaştığımızda yarasa yine havalandı ve karşımızdaki pencere pervazına kondu. Tam o anda yanma başka bir yarasa kondu; sonra bir tane daha. Her biri öncekinden daha iriydi ve ölçüleri aşağıdaki fareyi daha da minicik gösteriyordu. Üçlüden küçük çığlıklar yükseldi ve boncuk gibi kırmızı gözleriyle bize bakarken uzun beyaz dişlerinden süzülen salyaları pençelerine damladı.

Matilda onlara endişeli gözlerle bakıyordu ama ben korkumu belli etmeye niyetli değildim. Bunun yerine, onlara sırtımı dönerek büyük kapıya yöneldim.

Genişliği üç metreye yakındı ve ne kadar imkânsız görünse de yekpare bir meşe parçasından yapılmış gibi bir hali vardı. Altta, üstte ve ortada kalın demir kuşaklar kapıyı destekliyordu ve

ortasında antik görünümlü bir sürgülü kilit vardı. Böyle bir kapının içerden değil de dışardan kilitlenebilir olması beni şaşırttı ve neyin böyle bir şeyi gerektireceğini merak etmekten kendimi alamadım.

Sürgüye uzanarak kenara çektim. Bu kadar eski bir şeyden bekleneceğinin aksine, metal gıcırdamadı, hiç direnç göstermeden yavaşça kaydı ve görünmez bir silindir çözülürken net bir tıkırtı duyuldu. Serbest kalan kapı, sağlam menteşelerinin üzerinde hafifçe aralandı. İçeriden ağır, iğrenç bir koku yayıldı; midemin kalktığını hissettim. Yanımda duran Matilda olduğu yerde dönerek burnunu paltosunun koluna gömdü, kokunun iğrençliğinden gözleri sulanmıştı. Ölümün kokusunu daha önce de almıştım ve bu da öyle bir kokuydu; küçük bir alanda uzun zaman önce çürümeye terk edilmiş ve etrafındaki havayı kirletmiş bir leşin kokusu.

Matilda boştaki eliyle benim yapamadığımı yaparak kapıyı iterek ardına kadar açtı.

Karşı duvarda bir pencere olmasına rağmen, birileri tuğlayla örerek geceyi ve ay ışığını dışarıda bırakmıştı fakat duvarlarda, merdivende gördüğümüz mumların aynıları bulunduğu için etrafı görebiliyorduk. Alevleri parlaktı ve fitillerin ucunda dans ediyordu. Yine hiç erimiş mum olmadığını fark ettim, mumlar yanıyordu ama tükenmiyorlardı. Ne duman ne de koku yayıyorlardı, sadece tuhaf, mavi bir ışık vardı.

Matilda'nın Dadı Ellen'ı orada bulmayı beklediğini tahmin ettim çünkü içeride duruyor olabilecek birini şaşırtma amacıyla hızlı bir adımla içeri daldı. Oysa kimseyle karşılaşmadık.

Kapının açılışıyla asırlardır ilk kez serbest kalmışçasına iğrenç bir hava yüzümüze çarptı. Bu kokunun altında derin, toprağımsı bir koku daha algıladım. Oda beklediğimden büyüktü, en azından üç buçuk metre çapındaydı ve kapı haricinde tamamen

yuvarlaktı. Tavan en azından üç metre yükseklikteydi ve merdivende gördüklerimize benzer kalın ahşap kirişlerle desteklenmiş taş tuğlalardan oluşuyordu.

Örümcek ağları ve toz o kadar yoğundu ki biri buraya en son girdiğinden beri en azından yüz yıl geçmiş olmalıydı. Dadı Ellen'ın odasını ve zemindeki toz toprağı, Matilda'yla benim bıraktıklarımız dışında hiç ayak izi olmadığını hatırladım.

Dadı Ellen'ın buraya geldiğini biliyordum çünkü odanın ortasında bir metre derinliğinde ve yaklaşık babamın boyutlarına uygun en ve boyda, büyük ahşap bir sandık vardı. Kapağı açılıp kenara itilmişti ve o leş kokusu buradan yayılıyordu. Tıpkı Dadı'nın odasındaki gibi burada da zemin toprakla kaplıydı.

İlk bakışta sandık bana tuhaf göründü. Odayı örümcek ağları sarmıştı; tavandan ve duvarlardan o kadar yoğun bir şekilde sarkıyorlardı ki derin bir bataklığın içindeki yaşlı bir salkımsöğüdü hatırlatıyorlardı. Kapıyı içeri doğru ittiğim sırada örümcek ağları dağılıp yere süzülürken sekiz bacaklı minik yaratıklar etrafta koşturmaya, toz ve pisliğin arasında gizlenecek yer bulmaya çalıştılar. Biri böylesine büyük bir sandığı buraya nasıl çıkarabilmişti ki?

Ağzını örtmeye devam eden Matilda temkinli adımlarla ilerlerken bakışlarını sandıktan ayıramıyordu. Birkaç adım mesafeden dikkatlice sandığın etrafında bir daire çizdikten sonra yakındaki örümcek ağlarını çekerek yaklaştı. Sandığın kenarından içine bakarken kaşlarını çattı, sonra başını iki yana sallayarak yine geri çekildi ve paltosunun koluna bastırdığı ağzından boğuk bir çığlık yayıldı.

"Ne oldu?"

Yüzü sararmıştı, bir an için kusacağını sandım ama bastırmayı başardı. Konuşabilecek halde olmadığından, titreyen parmağıyla sandığın açık ağzını işaret etti.

Geri dönmek istiyordum. Elini tutmak ve kapıdan fırlayıp basamaklardan inerek eve koşmak, yatağıma girip gizlenmek ve bunların hepsi sadece berbat bir kâbusmuş gibi yapmak istiyordum ama bunu yapamayacağımı biliyordum. Buraya gelmek, Dadı Ellen'ı bulmak, bazı cevaplar almak için geceye meydan okumuştuk ve cesaretimi kaybetmemeliydim.

Kendileri pek niyetli olmadıklarından, ayaklarımı kıpırdamaya zorladım. Büyük ahşap sandığın yanına ulaşana kadar onları zorlamaya devam ettim. Matilda'nın elini sırtımda hissettiğimde neredeyse havaya sıçradım. Omzumun üzerinden ona bir bakış attığımda dudak hareketleriyle *pardon* dediğini gördüm. Sonra sandığın üzerine eğilerek içine baktım.

Sandık ağzına kadar toprak doluydu; Dadı Ellen'ın yatağının altında bulduğumuz, parmak kalınlığında solucanların dolaştığı, birbirlerine dolanarak toprağın içinde gözden kaybolduğu toprağın aynısı. Yüzeyinde yüzlerce kurtçuk kıvranıyor, minik beyaz gövdeleri mumların mavi ışığında parıldayan sümüksü bir tabakanın altında gidip geliyordu. Görüntü ne kadar iğrenç olsa da Matilda'nın çığlığının nedeni bu değildi, çünkü sandığın içindeki en kötü şey bu değildi.

Ortasına yakın bir yerde, o kalın toprak tabakasının altında zor görünür bir halde, bir kedinin parçalanmış leşi yatıyordu. Boğazı şiddetle parçalanmış, pembe kaslarla sarı yağlar açığa çıkmıştı ve leş kararıp kurumaya yüz tutmuştu.

Toprağın derinliklerine bakarken, kedinin yalnız olmadığını fark ettim. Bir düzine sıçan leşi de siyah toprağın içindeydi ve o kadar kirliydiler ki onları topraktan ayırmakta zorlanıyordum. Kokunun midemi ağzıma getirmesi gerekirdi ama tuhaf bir şekilde beni sakinleştirmişti.

Bu düşünceyle kolum kaşınmaya başladığında bir adım geri çekildim ve Matilda'nın bana baktığını gördüm. "Bu hayvanları Dadı Ellen mı öldürmüş?"

Onu zihnimde tavandan bana bakarken gördüm. Kırmızı gözleri nefret ve açlıkla parlıyordu. Her ne kadar inanmak istemesem de böyle bir şeyi yapabileceğini biliyordum. Sonra aklıma daha kötü bir olasılık geldi. "Thornley'nin kendi odasında Dadı Ellen'a bir torba verdiğini söylemiştin. İçinde canlı bir şey olan bir torba..." Düşüncemi yüksek sesle tamamlayamadım.

"Thornley böyle bir şeyi asla yapmaz," dedi Matilda.

Kümesteki tavukları ve Thornley'nin yüzündeki heyecanı hatırladım. *Bir tilki,* demişti. *Bunu tilki yapmış.*

"Ama böyle bir şeyin nasıl bir amacı olabilir ki?" Matilda sandığın kenara itilmiş kapağını işaret etti. "Üzeri deliklerle dolu. Hava için mi? Belki de hayvanların o kutunun içinde hayatta kalması gerekiyordu ama öldüler?"

"Ağzına kadar toprak dolu. Burada hiçbir şey yaşayamaz." Sandığın yanma çömelerek kapağını dikkatle inceledim. Kenarlarında çiviler vardı fakat kalın olmalarına rağmen diğer taraftan çıkmamışlardı, uçları kesilmişti. Diğer bir deyişle, sahteydiler. Sadece çivi görüntüsü sağlıyorlardı. Kapağın iç tarafında altı küçük asma kilit gördüm. Ayağa kalkarak sandığa tekrar baktım.

"Bu kilitler şu kancalara geçecek şekilde yapılmış. Bence kapak birinin içeriden kilitleyebileceği şekilde tasarlanmış. Sahte çiviler çekiçle çakılmış izlenimi veriyor fakat elbette ki gerçek öyle değil."

"Bunun hiç anlamı yok."

"Şunun bir anlamı var mı?" diye sordum, odayı işaret ederek.

"Eline bak," dedi Matilda, kısık sesle.

Daha önce yarama sardığım mendil düşmüş, avucumu ortaya çıkarmıştı.

"Kesik iyileşmiş."

Kalbimde başlayan ve koluma yayılan titremeyi bastırmaya çalışarak elimi ışığa doğru kaldırdım. Derim iyileşmişti, yaradan hiç iz yoktu. "Küçük bir kesikti," dediğimi duydum, daha kelimeler dudaklarımdan dökülürken bir anlamı olmadığını bilerek.

Matilda elimi tutup evire çevire inceledi. "Yeterince kötüydü. Hiçbir iz kalmamış. Hem de hiç."

Onu silkeledim.

Kaşlarını çattı. "Bunu konuşmamız gerek."

"Şimdi olmaz."

"Sana ne yaptı?"

"Dadı Ellen her an geri dönebilir."

"Onun varlığını artık hissedemediğini söylediğini sanıyorum. Burada olduğunu nereden biliyorsun ki?"

"Onu dün burada gördük," diye cevap verdim.

"Bram, bana dürüst olmalısın. Emin misin? Bu gece burada mıydı?"

Onu kandırmak için bir nedenim yoktu. Başımla onayladım. "Evet. Bu odada. Bir saat önce filan."

Matilda'nın her tarafı kaplayan örümcek ağlarına ve pisliğe baktığını gördüğümde, zihninden geçen düşünceleri anladım. "Hiçbir şeyi bozmadan nasıl hareket edebildiğini bilmiyorum ama bunu yaptığından eminim; tozların üzerinde tek bir iz bırakmadan kendi odasında dolaşabildiği gibi."

Tam sandığa dönerken gözüme başka bir şey ilişti; toprağın altındaki bir şey. Matilda beni durduramadan uzandım ve parmak uçlarımla toprağı dikkatle kenara ittim. Soğuk beyaz et elime geldiğinde geri çekildim. "Ah, hayır."

Matilda omzumu tutarak sandığın içine baktı. "O mu?"

Göz göze geldiğimizde kalp atışlarım hızlanmıştı.

Tekrar sandığa uzandım ama Matilda bileğimi yakaladı. "Yapma..."

Yine de sandığın içine uzanarak toprağı eşeledim, kenara ittim ve...

"Bu bir el," dedi Matilda.

Biraz daha kazıp bileğe yaklaştım ve kemikli, cılız, beyaz tenli bir kol çıktı...

Matilda başını çevirerek öğürdü. Parçalanmış deri ve kasın arasından kemikleri görünce neredeyse ben de öğürecektim. El önkoldan koparılmış ve bu kutuya, toprağın içine gömülmüştü.

Zorlukla, "Dadı Ellen'ın değil," dedim çünkü bu kesinlikle bir erkek eliydi. Uzun ince parmaklar, çok pürüzsüz görünmelerine rağmen, bir kadın eli olamayacak kadar büyüklerdi. Tarlada çalışan bir adam değil, muhtemelen ofiste çalışan biri olmalıydı. Tırnakları anormal ölçüde uzundu ve parmak uçlarından bir santim kadar dışarı uzanan uçları sivriydi.

"Sandığın içinde başka bir şey var mı?" dedi Matilda. "Bir adamı öldürüp buraya mı koymuş?"

"Adamın elinde bir şey var," dedim.

Kurumuş parmakları tek tek açarken kopabileceklerinden korkuyordum. Sonunda avucu ve tam orasında parlak bir şey ortaya çıktı. "Bu bir yüzük," dedim, hemen kaparken.

Ben yüzüğü ışığa doğru tutarken Matilda yaklaştı. Kalın bir erkek yüzüğüydü ama gümüş mü, yoksa bronz mu olduğunu anlayamadım.

"Eski gibi görünüyor," dedi Matilda.

Yüzüğü parmaklarımın arasında evirip çevirdim. Detaylar inanılmazdı. Yan taraflarına tanımadığım çeşitli semboller kazınmıştı, bir aile armasına benziyordu. Yüzüğün tepesinin tam

ortasına, taştan çok parlak toz gibi görünecek kadar minik elmaslarla sarılmış bir ejderha deseni işlenmişti. Ejderhanın görünen tek gözüne parlak kırmızı bir yakut yerleştirilmişti. Yüzüğün antika olduğu belliydi fakat işçiliği en iyi modern mücevher ustasını bile hayran bırakırdı. Hayatımda hiç öyle bir şey görmemiştim.

"Bakabilir miyim?" diye sordu Matilda.

Yüzüğü açık avucuna koydum, en yakındaki muma doğru kaldırarak halkasının içine baktı. "Burada... içinde bir yazı var."

"Ne diyor?"

"*Casa lui Dracul.*"

Matilda bu kelimeleri söylediği anda parmaklardan birinin seğirdiğini gördüm.

Ve aniden koşarak dışarı fırladık.

2. KISIM

Dünya, güçlülerin önünde eğilmelidir.

—Bram Stoker, *Makt Myrkranna*

ŞİMDİ

Bram irkilerek uyandı. Vücudu o kadar şiddetli sarsıldı ki neredeyse koltuktan yuvarlanıyordu. Günlüğü yere düştü.

Ne kadar uyumuştu?

Dakikalar mı?

Saatler mi?

Emin olamıyordu.

Pencereye döndü.

Ay gökyüzünde hâlâ yüksekte olmasına rağmen, doğuya doğru ilerlediği açıktı. Etrafa ışık yayıyordu ama uzaktaki dağlardan gelen yoğun fırtına bulutları arasında yok oluyordu. Yine de ay hareket etmişti; orası kesindi.

Bram'in tüfeği yerde, ayaklarının dibinde duruyordu ve kapı...

Kapı açıktı!

Bram hızlı bir hareketle yerinden fırlarken tüfeği yerden kaptığında kalbi göğsünden çıkacakmış gibi atıyordu.

Kapı ardına kadar açık değildi, sadece iki-üç santim aralanmıştı ama yine de açıktı işte. Mühürlemek için kullandığı macun şimdi kurumuş kırıntılar halinde yere saçılmıştı. Son gülün kalıntıları da çürümüş halde orada duruyordu.

Yavaşça kapıya yaklaşırken tüfeği tutan avuçları terliyordu.

Diğer taraftaki taş zeminde bir şeyin sürtündüğünü duydu. Sonra zayıf bir ses geldi; annesinin sesi.

Beni incitmek istemezsin, değil mi, Bram? Beni incitmeden indir silahı. Yardımına ihtiyacım var, kendimi iyi hissetmiyorum. Lütfen, acele et.

Sürtünme sesi daha güçlü, daha telaşlı bir hal aldı ve minik tırnaklar taşın üzerinde tıkır tıkır öttü.

Bram olduğu yerde donup kaldı ve bakışları kapıyla gül sepeti arasında gidip geldi; üç tane kalmıştı. Kapıya doğru ilerlemek için kendini zorladı.

Çok kaşınıyor. Bu kadar kaşınacağı hiç aklıma gelmemişti.

Tüfeği sağ elinde tutarak sol eliyle kapının köşesine uzandı ve kendine çekti. Ağır meşe yorgun menteşelerinin üzerinde tembelce dönerken metallerin sürtünmesinden kaynaklanan bir gıcırtı yayıldı. İçeriden gelen koku burun deliklerine öyle şiddetli çarptı ki neredeyse kusuyordu. Ölüm ve çürümenin karışımı, korkunç bir kokuydu bu ve ona çok tanıdık geliyordu.

Başlangıçta karanlığın dışında bir şey algılayamadı. Sonra karanlığın derinliklerinden kendisine bakan alev kırmızısı iki gözü gördü. Şimdi daha parlak görünmelerine bakılırsa yaklaşıyor olabilirlerdi ve geri çekilip kapıyı çarpmamak için kendini zor tuttu. Onun yerine tüfeğin namlusunu kaldırarak o bir çift kırmızı noktaya nişan aldı ve kollarıyla elleri şiddetle titremesine rağmen sağlam durmaya çalıştı.

Ölmek istemiyorum, Bram, dedi annesinin sesi.

Bram tetiği çekti ve tüfeğin kabzası omzunu geri savururken saçmalar bir duman bulutu arasında etrafa savruldu.

Saçmalar hedefini bulurken içeriden gelen hafif bir çığlık duydu ve parlayan gözler öfkeyle ona baktı.

Anneye böyle davranılmaz, Bram.

Ses artık annesine ait değildi, babasının yoğun İrlanda aksanma bürünmüştü. Sonra kırmızı gözler karanlığın içinde ina-

nılmaz bir hızla aniden kendisine yaklaşırken bir hırıltı duydu. Canavar saldırmadan hemen önce Bram, gölgelerin arasından atılan iri ve gri kurdu gördü. Yoldan çekilmek için sıçramaya çalıştı ama yaratık fazla hızlıydı. Kurt taş zeminden fırlayarak havada süzüldü ve büyük bir şiddetle Bram'in üzerine çullandı. Bram sertçe yere yuvarlanarak zeminde kayarken dev yaratığın pençeleri göğsüne bastırıyordu. Başını kaldırıp yaratığın salya ve kan süzülen dev burnuna bakarken, hayvan duvarları titreten bir sesle uluduktan sonra dişlerini Bram'in boynuna geçirdi ve o beyaz dişler kâğıttan yapılmış gibi eti parçalayıverdi. Ilık kan havaya saçılırken Bram çığlık atmaya çalıştı fakat hiç sesi çıkmadı...

Gözleri aniden açıldığında dudaklarının arasından yayılan boğuk bir sesle koltuktan taş zemine yuvarlandı. İki eliyle kurdu itmeye çalışırken orada hiçbir şey olmadığını anladı. Bram ayağa kalkmak için hızla döndü ve yan tarafındaki kınından av bıçağını çekerek havaya savurdu ama hâlâ yalnızdı.

Olduğu yerde dönerek, saldırmaya hazır halde kapıya baktı.

Kapı kapalıydı.

Boştaki elini boğazına götürdüğünde hiçbir yara bulamadı.

Bram derin bir nefes aldı.

Sadece bir rüyaydı.

Kapıya yaklaşarak boşluğu inceledi. Çevreyi saran macunun büyük bölümü sağlamdı ve son gül de hatırladığı gibi çürümüş bir yığın halinde duruyordu. En azından bu kadarı doğruydu. Ayın durumuna bakılırsa saat üçe geliyor olmalıydı.

Daha önce yorgundu ama şimdi gayet kendindeydi ve hiç tereddüt etmeden sepetten bir gül daha alıp –bu kez kutsamayı da unutmadan– kapının önüne bıraktı.

Çantasının köşesinden bir mektup tomarı görünüyordu. Bram birini alarak koltuğuna geri döndü. İlkini Matilda yazmıştı ama başkaları da vardı.

Bram, Matilda'nın mektubunu okudu, sonra bir daha okudu ve günlüğün daha önce yazılmış olan sayfalarının arasına yerleştirdi. Sonra gaz lambasının solgun ışığında tekrar yazmaya başladı.

Anlatacak çok şeyi ve anlatmak için çok az zamanı vardı.

MATILDA'DAN ELLEN CRONE'A MEKTUP, 8 AĞUSTOS 1868

Sevgili Dadı Ellen,

Yoksa sana sadece Ellen mı demeliyim? Sonuçta artık bir yetişkinim. Hayal edebiliyor musun? Büyüdüm, yirmi iki yaşıma geldim. Evde kaldım! Bazen yılların nasıl geçip gittiğine inanmakta zorlanıyorum. Nereden başlasam? Bazılarının, alıcısı olmayan birine böyle bir mektup yazmayı saçma bulacağını biliyorum ama sen gittiğinden beri o kadar çok şey oldu, o kadar şey zihnimi zorluyor ki. Seni çok özlediğimi de söyleyebilir miyim? Bütün bunların arasında nasıl olduysa seni özledim.

Seni unutmak için ne kadar çabalasam da zihnimden hiç çıkmıyorsun.

Ah, şimdi de gevezelik etmeye başladım. Niyetim bu değildi. Sanırım bu sözleri kâğıda dökme düşüncesi beni biraz gerdi, çünkü böylece daha gerçekçi hale geliyorlar ama yapmak zorundayım. Bütün olanları düşünüp yazmak, olanları kabullenmek ve kendime itiraf etmek anlamına geliyor çünkü. Çocukluğumdaki hayal gücümün gölgelerinin zamanla daha da büyüdüğünü düşüneceğinden eminim ama hiç de öyle olmadı aslında. Aradan geçen yıllar, hayalle gerçeği birbirinden ayırabilmemi sağladı. Seni Bram'in tanıdığı gibi tanımayabilirim fakat inan bana, yine de seni iyi tanıyorum.

Evimizde geçirdiğin son günlerde olanları unutmak için çok çabalasam da anılar bir türlü silinmedi. Zihnimin derinliklerin-

deki küçük bir odada oturuyorlar ve kapı üzerlerine kapanmak üzereyken, tam son mum ışığı da sönecekken, aniden taşıveriyorlar. Rüyalar görüyordum –hem geceleri gelen kâbuslar hem de uyanıkken gördüğüm şeyler– ve bazen anılar gün ortasında çığlıklara dönüşerek etrafımdaki diğer her şeyi bastırıyor.

Nereye gittin?

Sana ne oldu?

Yıllar boyunca, gerçekten bataklığa girip suyun altında gözden kayboldun mu, yoksa bunlar sadece bir çocuğun hayal gücünün ürünü müydü diye merak ettim.

Sonra bir de şu sandık, Artane Kulesi'ndeki o korkunç şey ve içindeki iğrenç manzara vardı. O görüntü zihnimden hiç silinmedi. O sandığı bulduktan sonra geceleri uyuyabilmem için haftalar geçmesi gerekti.

Onlara her şeyi anlattık. Mecburduk.

Kuleden kaçtık –o basamaklardan inerken kendimizi öldürebilirdik– ve rüzgâra binmiş gibi hızla eve geri döndük. Hemen annemle babamı uyandırdık. Nefes nefese bir halde onlara bulduğumuz şeyleri anlattık. Saati ve o saatte dışarıda olduğumuzu anlamak onlar için bir şoktu ama yine de devam ettik. Bizi bekleyen ceza Bram'le benim umurumuzda bile değildi; bu hikâye o tür sonuçları düşündürmeyecek kadar önemliydi. Onlara her şeyi anlattık. Yatağının altında bulduğumuz toprak. Yemek yiyişin... daha doğrusu yemeyişin. Onlara seni takip ettiğimizi ve bataklıkta gözden kaybolduğunu da anlattık. Ama en önemlisi, onlara kuledeki sandığı ve içindeki kopmuş eli anlattık. Annemle babam bir bana, bir Bram'e bakarak bizi sessizce dinlediler ve anlatacaklarımız bittiğinde bile sessizce bize bakmaya devam ettiler. İlk konuşan annem oldu, kelimeleri kısa ve uykuluydu. Babama dönerek koluna hafifçe vurdu. "Belki de gidip bir göz atsan iyi olur, Abraham."

Bram'le ben hâlâ paltolarımızla duruyorduk, başlarımızla onayladık ve hemen yataklarından fırlayıp kapıya doğru atıldık. Fakat babam peşimizden gelmek yerine kendini yastığa geri bıraktı. "Sabah bakarım," dedi. "Gün ışıyınca gideriz."

"Hemen gitmemiz gerek, baba! Hâlâ yakında olabilir!" diye bağırdım.

Babam yorgun elini kaldırarak pencereyi işaret etti. "Yağmur yağıyor. Bu yağmurda ve gecenin bu saatinde dışarı çıkıp oraya gitmeyeceğiz. Kardeşinle yataklarınızda olmalıydınız. İkiniz de odalarınıza dönün."

İkisi de o kadar uyku sersemiydi ki hasta bir çocuğu yatağından neyin kaldırmış olabileceğini düşünmediler bile. Şimdi geri dönüp bakınca, belki de rüya gördüklerini sanmışlardı.

Ben havaya aldırmazdım, Bram'in de aldırmayacağından emindim. İtiraz edecek oldum ama babam bir an sonra horlamaya başlarken beni duymadı bile.

Annem odanın kapısını işaret ederek, dudak hareketleriyle, "*Babanızı duydunuz. İkiniz de yataklarınıza,*" dedi.

Bram bir şey söylemedi. Elimi çekiştirerek başıyla onayladı.

Ne ben ne de Bram uyuyacak haldeydik, pijamalarımızı giymeye bile zahmet etmedik. Gecenin geri kalanını onun yatağında sessizce oturarak geçirdik. Babamın bizi almadan sıvışıp gitmesini istemediğimizden şafakta ikimiz de annemle babamın odasının önünde dikiliyorduk. Babam homurdanarak kalktı, bize mutfakta kendisini beklememizi söyledi ve güne hazırlanmaya başladı.

Mutfağa geldiğinde kaşları çatık, yüzü asıktı. "Yatağında toprak mı vardı dediniz? Ben hiç öyle bir şey bulamadım. Yatağı tıpkı sizinkiler gibi otla dolu."

Babama önceki gün giderken toprağı temizlemiş olduğunu söylemek için ağzımı açtım ama daha konuşmama fırsat kalmadan kapıya yöneldi.

"Beni şu kuleye götürün ve bulduklarınızı gösterin bakalım."

Bram'in gözlerine baktığımda moralim bozuldu, çünkü onun da aynı şeyi düşündüğünü anladım. Kimse anlamadan toprağı temizlemiş olmalıydın. Yani kuledeki oda da boş olacaktı.

Babama hepsinin bir yalan veya fazla gerçekçi bir rüya olduğunu söylemeyi düşündümse de bunu yapamadım. Kendim görmek zorundaydım. Oturduğum sandalyeden kalkarak paltomu giydim ve kapıdan çıkıp Artane tarlalarına, şatoya doğru yürümeye başladım. İlk birkaç dakika, babamın ve Bram'in peşimden gelip gelmediklerinden emin değildim. Dönüp bakmak istemiyordum ve bunun sonunu getirmeye o kadar kararlıydım ki tek başıma gidebilirdim. Fakat peşimden gelmişlerdi ve üçümüz birlikte çamurlu tarlalardan geçerek kulenin dibine ulaştık.

Merdivenin tepesine vardığımızda babam nefes nefeseydi ama onu asıl endişelendiren Bram'in durumuydu. O endişe diğer her şeyden daha önemli gibiydi. Yapının bir harabe olması veya tepeye tırmanmanın tehlikeli olabileceği konusunda hiçbir yorum yapmadı. Babam ağır kapıyı itip açtığında içerisi bomboştu.

Hiçbir şey yoktu.

Kuledeki oda bomboştu.

Tozlu zeminde kendi ayak izlerimiz bile yoktu. Asırlardır hep boşmuş gibi duruyor ve terk edilmişlik kokuyordu.

Bunu nasıl yaptın?

Her şeyi nasıl gizledin?

Bir sürü soru var ve sen artık yoksun. Gideli çok uzun zaman oldu.

Bram'i merak ettiğinden eminim.

Onu öyle bir halde bıraktın ki.

İkimizi de öyle bir halde bıraktın ki.

Bu uzun zaman önceydi. Annemle babam her nasılsa bunu unutmayı başardılar ve geleneksel tarzlarının aksine, onlarla birlikte Avrupa'yı dolaşmama izin verdiler. Paris'ten Dublin'e yeni döndüm.

Ah, Paris ne güzel bir şehir; keşke daha fazla kalabilseydim. Gündüzlerimi Louvre'da ve gecelerimi Seine kıyılarında geçirdim. Akla gelebilecek her türde abartılı şeyler sunan restoranlar ve mağazalar vardı. Hiçbirine param yetmezdi elbette fakat bakmak da yasak değil ya. Oraya, Yaşamdan Resimler Genç Ressam Ödülü'nü almaya gittim. Çizimim ve sanatım konusunda beni hep teşvik etmiştin, bunun için sana ve anneme teşekkür borçluyum. Beni teşvik etmeseydiniz bunca yıl yaratma arzumun peşinden koşacak cesareti bulabilir miydim bilmiyorum. Belki de hâlâ bir şeyler karalıyor olurdum ama çalışmalarımı sergileyecek cesaretim kesinlikle olmazdı. O ödülü masmavi güzel gözleri ve uzun sarı saçları olan genç bir kadının resmi sayesinde kazandım. Kimin modellik yaptığını sorduklarında, onlara tek bir kadın değil, birçok kadının birleşmiş görüntüsü olduğunu söyledim. Doğrusu bu değildi fakat tam olarak yalan da sayılmazdı. O resim için senin çocukluğumda yaptığım çizimlerine dayanmıştım. Onlarca resim, hepsi aynı kadın ama aynı zamanda da değil. Bu beni hep şaşırtmıştı. Bugüne kadar seni tam anlamıyla resmetmeyi hâlâ başaramadım. Çizdiğim kadınların hepsi güzeldi fakat asla sen değillerdi; bugün bile. Sana bu mektubu gönderecek olsaydım o resmi de eklerdim ama ne yazık ki bu mektup asla gönderilemeyecek.

Yine boş konuşuyorum.

Bram.

Sana Bram'den söz edeyim.

Çok kaliteli bir beyefendi oldu!

Sokaklarda dolaşırken bir kadının dönüp ona bakmadığı hiç olmuyor. Uzun boylu, güçlü ve Trinity Koleji'nde yıldız bir sporcu; futbol, hızlı yürüme, kürek, jimnastik. Ustalaşamayacağı bir spor dalı olduğunu sanmıyorum. Çocukluğundan beri hastalığı bir daha ortaya çıkmadı, sen... sen şey yaptığından beri... O gece ona ne yapmıştın?

Kardeşime ne yapmıştın?

O hâlâ kardeşim mi?

Bundan hiç söz etmiyor.

Tek kelime bile konuşmuyor.

Babamla şatonun kulesine döndüğümüz andan bugüne kadar bu olayların hiçbiri yaşanmamış gibi davranıyor.

Onu Edward Amca iyileştirmiş.

Edward Amca ve sülükleri.

Soran herkese böyle diyor; annem ve diğer herkes de bu hikâyeyi destekliyor.

Oysa biz gerçeği biliyoruz, değil mi?

Sen ve ben?

Sen hayatlarımıza girmiş olmasaydın bugün Bram'im hâlâ hayatta olacak mıydı?

O benim Bram'im mi? Benim kardeşim mi hâlâ?

Seni gördüm, biliyor musun?

Paris'te. Champs-Élysée'deydim ve seni küçük bir pastanenin tentesinin altında otururken gördüm. Saç modelin farklıydı ama caddenin karşı tarafından bile seni tanıdım. Yanma gelmek istedim fakat o kadar kalabalıktı ki oradan oraya koşturan Parislilerin arasında seni kaybettim.

Sen de beni gördün mü?

Benden mi kaçtın yoksa?

O kalabalıktakilerden birine resimlerimden birini gösterseydim sen olduğunu anlar ve nereye gittiğini söylerler miydi? Yoksa başlarını iki yana sallayıp kendi yollarına mı giderlerdi? Eminim ikincisi olurdu.

Nerelerdeydin? Nereye gittin? Ben şimdi bu mektubu yazarken neredesin?

Thornley şimdi tıp dersleri veriyor! Herkes çok ilerleyeceğini söylüyor ve başka bir şeyle ilgilenmediğini biliyorum zaten. Galway'deki Kraliyet Koleji'nden mezun oldu ve Kraliyet Cerrahi Koleji'nde eğitim aldı. Dublin Devlet Hastanesi'nde cerrah olarak çalışıyor, Richmond Hastanesi'nde ders veriyor ve zamanının çoğunu, çok meraklı olduğu Swift Akıl Hastanesi'nde geçiriyor. Çok ama çok çalışıyor. Geceleri sana canlı hayvan paketleri getirmesinden çok uzak bir yerde.

Dick onun peşinden gidiyor ve Rathmines'da tıp okumak istiyor. Onu son gördüğünde iki yaşında olduğu düşünülürse, sanırım senin gözünde hâlâ bebek Richard olmalı.

Thomas çok hareketli. Gelecek yıl Trinity'den mezun olur olmaz Bengal Sivil Hizmetler'e katılmak istiyor, düşünebiliyor musun? Babam, Sivil Hizmetler sınavına girebilmek için daha çok eğitim alması gerektiğini söylüyor fakat Tom bunu düşünmüyor bile. Onu görsen tanıyamazsın. Gecenin bir yarısı bizi terk edip gittiğinde daha küçücük bir çocuktu ve Margaret ile George daha doğmamıştı bile!

Hepsi çok uzun zaman önceydi ve hâlâ daha dün geceymiş gibi geliyor. Nereye gittiğini ve neler yaptığını hayal bile edemiyorum.

Paris'teki sen miydin? Olmayabileceğini kendime itiraf etmeliyim. Sonuçta, bir gün bile yaşlanmamış gibi görünüyordun. Aslında seni son gördüğümden daha iyiydin. Belki de Ponce de León'un şu ünlü pınarını bulup oradan su içmişsindir? Kızlar böyle sırları birbirleriyle paylaşmalı, sen ne dersin? En saf fildişini hatırlatan muhteşem bir tenin vardı hep.

İşte yine başladım.

Gevezelik edip duruyorum.

Bram'le ilgili şeyler duymak istediğini biliyorum. O daima senin gözdendi, değil mi? Sorun değil, bana söyleyebilirsin, alınmam. Bütün kardeşlerim arasında benim kalbimde de özel bir yeri var. Daima annemin gözdesiydi ama sanırım babam için öyle değildi. Babamın bir zaafı varsa Thornley ve Dick olurdu; doktor ve doktor adayı. Diğer Stoker doktorların izinden gidenler. Bram onu memnun etmeye ve isteklerine uymaya çalışıyor gibi görünüyor ama babamla fikir ayrılıkları var ve son zamanlarda hiç anlaşamıyorlar.

Babam onu Sivil Hizmetler sınavına katılmaya teşvik etti ve Bram de katıldı. En yüksek puanı aldı ve dolayısıyla Dublin Şatosu'ndaki beş pozisyondan birini kaptı. Para Cezaları ve Ceza Dairesi'nde çalışıyor ve bundan da nefret ediyor!

Dediğine göre can sıkıntısı o kadar yoğunmuş ki sıkıcıymış ki olur da şatodan kaçmaya çalışırsan yapışkan bir bulut gibi havada asıldığını görebilirmişsin. Dün eve geldi ve dışarı çıkarken can sıkıntısına rastladığını, eşikten kaçıp Dublin sokaklarında kaybolmadan yakalamayı başardığını söyledi.

Bram'le ikinizin gece-gündüz tiyatroda olmak, aktörler ve sahne teknisyenleriyle dirsek tokuşturmak isteyeceğinizi biliyorum. Ucuz koltuklara oturup aynı oyunu tekrar tekrar izlemekten sıkılmıyor.

Elbette ki babam sahnenin "işe yaramazlar"la dolu olduğunu ve oyunları izlemekten büyük keyif alsa da oyunculuğun asla makul bir meslek olamayacağını söylüyor. Eski kumpanyaları hatırlıyor ve Bram'in kötü insanlarla arkadaş olmasından korkuyor. Oğullarından hiçbirinin oyuncu olamayacağını söylüyor!

Çok kişi işini kaybetti. Bram, Dublin Şatosu'nda bir kariyere başladığı için şanslı değil mi? Aldığı eğitim düşünülürse onu sürekli terfiler bekliyor. Babamın orada daha on altı yaşındayken işe başladığını ve annemle evlenip ev geçindirebilecek duruma gelmek için otuz yıl çalışması gerektiğini de unutmayalım. Bram'in şükretmesi gerekmez mi? Babamın izinden gittiği için heyecan duymalı!

O sohbetler Bram'e hasta yatağını özletiyor.

Ah, sevgili Bram.

Onunla gurur duyarsın.

Babam onun oyuncu olmasını istemiyor ama Bram başka bir yol buldu. *Evening Mail*'de oyunlarla ilgili eleştiriler yazıyor. Para kazanmadığı bir pozisyon ama Bram yine de çok ciddiye alıyor. Eleştiri yazıları yazıp bir yandan da şatodaki işine devam edebilmek için diğer bütün memurlardan daha hızlı çalışıyor.

Bu şimdilik Bram'in edebi heveslerini tatmin ediyormuş gibi görünüyor.

Bram'le babam bazen tiyatroya birlikte gidiyorlar! Bram babamı bir yankı tahtasına dönüştürdü ve onunla her nüansı inceliyor. Babam elbette ki Bram'in sadece bununla tatmin olacağını sanıyor fakat ben yeteceğine inanmıyorum. Babam teslim olur olmaz ya da gardını indirir indirmez, Bram'in sahneye koştuğunu görebiliriz.

Sen de oyunculukla ilgili bir şeyler biliyorsun, değil mi?

Tanık olduklarımızdan ne kadarı gerçek sen ve ne kadarı oyundu acaba?

Adın gerçekten Ellen Crone mu, yoksa o da sadece rolünü oynamak için uydurduğun bir isim mi? Perde kapandığı anda kenara attığın bir kimlik mi?

Bizi gerçekten sevmiş miydin?

Bir sürü soru var ve onları sormam mümkün değil.

Eh, bugün yapacak çok işim var. Sana yetiştim. Bu işe yaramaz mektup hiç gönderilmeyecek olsa da en azından yazıldı.

Gördüğün gibi, sana ihtiyacımız yok. Hiç olmadı.

Ama yine de seninle konuşmaya devam edeceğim.

Neredesin be?

Sevgiler,

Matilda

BRAM STOKER'IN GÜNLÜĞÜ

8 Ağustos 1868, 17.31—Sadece az önce tanık olduğum şeyin tuhaflığını kaydetmek için kâğıt kalemi elime aldım. Ev arkadaşım William B. Delany, Lower Leeson Caddesi, 11'deki evimizde yalnız olduğunu düşünerek salonun köşesinde sessizce ayakta duruyordu ve şömine mermerinin üzerindeki kocaman bir karasineği tutup cam bir kavanoza koyarak mantar kapağını kapadı. Bu her ne kadar tuhaf bir davranış olsa da bir ara benim de aynı şeyi yaptığımı itiraf etmeliyim ama o dönemde sekiz dokuz yaşlarında olduğumu ve önceki yıl ağabeyim Thornley'yi savunmasız böcekleri hapsederken izlediğimi belirtmeliyim. Thomas da ilerleyen yıllarda aynı şeyi yapmıştı. Asıl tuhaf bulduğum şey, bir sineği kavanoza hapsetmek değil; bana biraz tuhaf görünen, yirmi iki yaşında yetişkin bir adamın böyle bir şey yapması.

Delany arkası dönük durduğundan odaya girdiğimi görmedi. Onu izlediğimi bilse bu uçan yaratığı hapsetme girişimine devam eder miydi diye merak etmekten kendimi alamıyorum. Cevabın evet olacağını düşünme eğilimindeyim. Yüzündeki kararlılık ve davranışlarındaki odaklılık, şöminemizin üzerinde bir karasinek olmak için kötü bir gün olduğunu söylüyordu.

Sonuçta sineği yakalamıştı işte.

Kâğıda dökmeye karar verdiğim tuhaflığın bununla sınırlı kaldığını söyleyebilmek isterdim fakat ne yazık ki değildi. Bu

olayı izlerken bana asıl ilginç gelen şey, küçük karasineğin kavanozda yalnız olmamasıydı.

Açıkçası biraz utanç verici olduğunu belirtmeliyim.

On beş santim yüksekliğinde ve on santim çapında olan kavanoz sineklerle dolu gibi görünüyordu. Kaç tane mi? O kadar çoktu ki neredeyse boş yer yoktu.

Hikâye için not: "Bir defasında çocuğun biri bir kavanoza o kadar çok sinek koymuştu ki ölmeye bile yer kalmamıştı!"

Biraz daha yaklaşmaya cesaret edebildiğimde, bakışlarını avına öyle dikkatli dikmişti ki beni yine fark etmedi. Bu iğrenç savaş alanına kendisinden önce konmuş askerlerin üzerine tırmanan son mahkûmunu izliyordu. Sinek birkaç kez kavanozdan kaçmayı denedi ama her seferinde mantar kapaktan veya kavanozun cam kenarlarından sekerek bacaklarının üzerine düştü ve sonra toparlanıp tekrar denedi.

Daha yakından baktığımda diğer sineklerin en azından üçte birinin hâlâ yaşadığını görerek şaşırdım. Bazıları diğerlerinden daha yavaş hareket ediyordu ama yine de canlıydılar. Çoğu ya artık hava alamıyordu ya da yazgısına teslim olmuştu.

"Willy? Ne yapıyorsun?" dedim, kısık sesle. Onu ürkütmek istememiştim ama yine de irkildi ve bir an için kavanozla boğuştuktan sonra düşürdü. Hemen atıldım ve yere çarpmasına birkaç santim kala yakaladım.

"Ver onu bana," dedi Willy.

Ayağa kalkarak kavanozu ışığa doğru tuttum. "Burada evcil hayvan beslememize izin verildiğini sanmıyorum. Bu küçük adamları getirmeden önce ev sahibine sordun mu?"

"Francesco Redi hakkında bir yazı yazıyorum. Bir deney için onlara ihtiyacım var."

Kavanozu iade ettim ve içimden hemen ellerimi yıkamak geldi. "Ne tür bir deney?"

Willy gözlerini devirdi. Zekâ seviyesi daha düşük olan bizler, saçma sapan sorularımızla onun üstün zekâsını aşağılama eğilimindeydik. "Redi, modern parazitolojinin babası olarak görülür. 1668'de yayımladığı bir yazısından önce kurtçukların doğaçlama çoğaldığına inanılıyordu. Aslında sinek yumurtalarından geldiğini kanıtladı. Kendi yazımda sineğin yumurtaya ve kurtçuğa dönüşme sürecini belgelemeyi planlıyorum."

"Sinekleri bir kavanoza tıkarak mı?"

Yine kaba bir tavırla gözlerini devirdi. "Canlılar üzerinde bir deney bu. Kasaptan bir parça kaz eti aldım ve dün verandaya bıraktım ama biri – ya da bir şey– onu alıp götürmüş."

"Birinden ziyade bir *şey* olduğundan eminim," dedim. "Bu sokaklarda dolaşan bir sürü başıboş köpek var. Onlardan biri böyle cömert bir yemek için minnet duyardı."

"Dikkatini çekerim, bu parça o kadar kötüydü ki yaşlı Trinity aşçıları bile öğrencilere vermezdi. Eti, araları birer santim boşluklu parmaklıkları olan ahşap bir kutuya koydum. İçine hiçbir şeyin ulaşması mümkün değildi. Sineklerin dışında. Ancak bu sabah kutuya hiç dokunulmadığı halde etin gitmiş olduğunu gördüm. Bir köpeğin onu o şekilde çıkarabileceğini sanmıyorum."

"Sinek kavanozuna neden ihtiyacın olduğunu hâlâ açıklamadın," dedim.

Delany kavanozu hafifçe salladı. "Et pahalıydı ve benim de yenisini alacak param yok. O yüzden şöyle düşündüm: Bir kavanozda yeterli sayıda sinek ölürse ölenlerin etlerini yemek için kurtçuğa dönüşecek yeterli sayıda yumurta bırakırlar mı?"

Willy'yle sohbete başladığım her seferinde şakağımda beliren ağrının yeniden canlandığını hissettim. "Yani bir tür böcek yamyamlığı düzeni mi kurmak istedin?"

Willy'nin yüzü, burnunu şekerleme dükkânının camına yapıştırmış bir çocuğunki gibi aydınlandı. "Evet! Sence de muhteşem değil mi?"

"Bir sineğin kurtçuğa dönüşecek bir yumurta bırakması ne kadar sürüyor?"

Willy kavanoza baktı. Sineklerden biri kapaktan aşağı sarkmış, asılı olduğu yerde gergin bir şekilde daireler çiziyordu. "Çoktan bırakmış olabilirler. Bir yumurtanın kırılıp larvaların sineğe dönüşmesi için yaklaşık dört gün gerekiyor. Tam bir döngüyü yakalamayı umuyorum."

Bunu bir an düşündüm. "Planında bir kusur görüyorum. Mide bulandıran bir pürüz."

Willy kaşlarını çattı. "Kusur mu? Elbette hayır, planım gayet mantıklı."

"Bütün o sinekleri neyin öldürdüğünü hiç düşündün mü?" Kavanozun kapağına parmağımla vurdum. "Kapağında hava delikleri açmayı unutmuşsun. Nefes bile alamazken diğerlerini nasıl yiyecekler ki?"

Willy başını yana yatırarak bu fikri düşündü. "Hayır, yeterince hava var. Onlar iyi." Bakışları pencerenin pervazındaki başka bir sineğe dönen Willy odanın diğer tarafına yürüdü. Hayatımın on dakikasını daha bu saçmalıkla ziyan etmeden bu fırsatı değerlendirerek oradan ayrılmaya karar verdim. Diğer ev arkadaşımız Herbert Wilson'ı ön verandada otururken buldum. Herbert hayli iriyarı bir çocuktu; benden en azından beş santim daha uzundu ki ben de bir hayli uzun boyluyumdur.

Herbert beni omzumdan yakalayarak bir kenara çekti. "Hâlâ o kavanozu mu dolduruyor?"

"Evet, hem de çok hevesli bir şekilde," dedim.

Herbert hafifçe güldü ve basamağın yanında duran kutuyu işaret etti. "Dün gece şu kutuya mükemmel bir dilim et bıraktıktan sonra onu çıkardım ve köşedeki büfeye gizledim. Bu gece kutuya geri koyacağım."

"Hoşça kal, Herbert," dedim, onu itip yanından geçerken.

"Neler olacağını görmek istemiyor musun?"

"Aslını istersen, hayır. Annemlere gitmem gerekiyor."

"Belki de yatağının altına koyarım! Kokunun kaynağını bulması günler sürer."

"Lütfen yapma." Willy'yle aynı odayı paylaşıyordum ve yatağının altında gizlice çürümeye terk edilmiş bir et parçası çabucak benim de sorunum haline gelirdi.

"Matilda'ya selamımı söyle!" diye seslendi arkamdan.

Elimi havaya kaldırarak salladım ve hızlıca yürümeye devam ettim.

Annemle babam 1858 yazında, yani on yıl önce sahilden ayrılarak Dublin şehir merkezine taşınmışlardı. Babam yaşlanıyordu ve her gün Dublin Şatosu'na yürüyerek gidip gelmek yorgun vücuduna iyi gelmiyordu. Harcourt Caddesi, 43'teki ev, işyerinden bir taş atımı mesafedeydi.

Ben aceleyle yürürken güneş batmaya, uzaktaki binalarla Parlamento'nun arkasında gözden kaybolmaya başlamıştı. Esnaf batan güneşte eşyalarını toplayıp dükkânlarına koyarken sokaklar çok hareketliydi. Kraliyet Cerrahi Koleji'nin köşesini dönerken St. Stephen's Green'de güvercinleri besleyen Bay Barrowcliff'e el salladım. Havanın nasıl olduğuna bakmaksızın her gün gelip orada durduğu için onun dakikliğine bakarak saatinizi kurabilir-

diniz. Hatta o kadar dakikti ki ondan önce gelirseniz küçük şelalelerin yakınındaki gölün kıyısında onu beklemek için toplanan güvercinleri izleyebilirdiniz.

Harcourt Caddesi'ne ulaştım ve yürüyüşümü yavaşlatarak ailemin evinin kapısına yanaşmadan önce saçlarımı düzelttim.

Annem, küçük kardeşim Margaret'la birlikte mutfakta yemek hazırlıyordu. Margaret beni görünce sırıttı. "Bakın karnını doyurmak için kimler gelmiş!"

Annem bu yıl ellisini doldurmuştu ve siyah saçları beyazlarla verdiği savaşta yeniliyor gibi görünse de ben hâlâ çocukluğumda bana kitap okuyan o ateş gibi kadını görüyordum. Benden on üç yaş küçük ama otuz yaşında biri kadar olgun olan Margaret her gördüğümde daha da uzuyor gibiydi.

Annem bana başıyla selam verdikten sonra fırından altın kahverengisi bir elmalı turta çıkarıp masanın üzerine koydu. "Şu yurtta bayat ekmek ve birayla hayatta kaldığından eminim. Açlıktan ölen bedenini buraya getirdiğinden beri daha da kilo vermişsin. Bazen beni mi, yoksa yemeklerimi mi sevdiğini merak ediyorum."

"Kesinlikle yemeklerini, anne. Beni eve sürükleyen şey hayatta kalma dürtüm." Turtanın kokusu beni sardı ve midem herkesin duyacağı bir sesle guruldayınca hepimiz kahkahalara boğulduk. "Herkes nerede?"

"George ve Richard hâlâ okulda. Thomas babanla birlikte salonda, Hindistan'a kaçma ve başka birinin savaşında yer alma isteğiyle ilgili tartışıyor. Matilda yukarıda, odasında."

Turtaya yaklaşıp parmağımı kabuğunun altına sokmaya çalışınca annem elime vurdu. "Önce yemek, Bram. Turtanın bir yere gittiği yok."

"Gitmese iyi olur," dedim, Margaret'a göz kırparak. Sonra salonda Thomas'ı şömineye yaslanmış, babamı elinde piposuyla en

sevdiği koltuğuna oturmuş halde buldum. Kızarmış yüzü asıktı, içeri girdiğimde ikisi de konuşmuyordu. Babam bir eliyle kardeşimi işaret ettikten sonra piposunu tekrar tüttürdü.

"Annem, yirminci doğum gününden önce kafana bir mermi yemek için hâlâ hevesli olduğunu söylüyor," dedim.

Thomas savunmacı bir tavır takındı. "Sen de mi, Bram? Beni herkesten çok senin anlaman gerekirdi."

"Ben neden anlayacakmışım?"

"Nedenini gayet iyi biliyorsun."

Babam piposunu ağzından çıkardı ve dumanını üfledikten sonra ciddi bir sesle konuştu. "Ruhunu kırıp seni ofis işine bağladığımı, kendisiyle de aynı şeyi yapmaya çalıştığımı ve buna izin vermeyeceğini söylüyor."

"Benim durumum pek aynı sayılmaz," dedim, sadece kısmen doğru olduğunu bilerek. "Sulh Mahkemesi'ndeki görevim harika bir fırsat ve bana diğer birçok şeyin yanında tiyatroya gidebilme imkânı da veriyor."

"Ama tiyatroda *çalışıyor* olmayı tercih ederdin, değil mi, Bram?"

Bu soruya cevap vermedim. Babama bakmıyordum fakat gözlerini üzerimde hissediyordum.

"Fırsat verilse," diye devam etti Thomas, "bence şatodan ayrılır ve hiç tereddüt etmeden aktör olurdun! Yaşayacağın hayatı bir hayal etsene: Bir şehirden diğerine, bir ülkeden diğerine, uzak yerlere yolculuk yapar, bir sürü yabancıyla tanışırdın ve hepsi mütevazı sahnelerinde Bram Stoker'ı konuk etmenin onurunu yaşardı. Senin adını haykırır, oyun sonrasında tiyatrodan çıkarken seni görebilmek ve imzanı alabilmek için birbirleriyle yarışırlardı."

"Saçmalık," dedim.

"Hayır, doğrusu bu."

"Bunun senin Hindistan'da gününü gün etmenle ne ilgisi var?" diye gürledi babam.

Thomas iç çekti. "Eğer Koalisyon Savaşları'nda yer alma fırsatın olsaydı sence bu seni daha iyi bir adam yapmaz mıydı?"

"O savaşlar sırasında ben daha doğmamıştım bile, evlat. Benim savaşlarım sadece devlet dairelerinde oldu ama onlar da aynı ölçüde kanlıydı bence."

"Hindistan'da İngiliz çıkarlarını yeniden yükseltme fırsatı muazzam. Devlet, kanunlar... her şey tertemiz. Ben de senin gibi doğru olan için savaşacağım. Tek farkı, bunu savaş alanında yapacak olmam."

"Hadi oradan," dedi babam, alaycı bir tavırla. "Sadece yerlilere hedef olacaksın."

"Sadece iki yıllığına gideceğim, geri döndüğümde şatoda bana vermek istediğin ne pozisyon varsa kabul ederim. Beni Bram'in yanındaki masaya zincirleyebilirsin. Daha da iyisi, nihayet tiyatroya koşmaya karar verdiğinde onun yerini alabilirim," dedi Thomas.

Bunu duyunca güldüm. "Belki de beynine bir mermi gömer ve hepimizi sıkıntıdan kurtarırım."

"Nasıl ateş ettiğini gördüm. Endişelenmeme gerek olduğunu sanmıyorum."

Babam güldü. "Ona hakkını vermeliyim, Bram. Gerçekten berbatsın."

Annem köşeden başını uzattı. "Yemek bitene kadar kimse kimseye ateş etmiyor. Hepiniz sofraya."

Babam yerinden kalkarak Thomas'ın sırtını sıvazladı. "Bu sohbete daha sonra devam edeceğiz."

Thomas bir şey söylemeden babamın yanından geçerek yemek odasına yöneldi.

O gittikten sonra babam bana döndü. "Gidecek bu çocuk, onu durdurmak için yapabileceğimiz pek bir şey yok. Onun yaşındayken benim gözlerimde de aynı ateş vardı. Aslında ona iyi de gelebilir, belki içini kemiren o öfkenin bir kısmını atabilir. Ama o yokken ben gözümü bile kırpamayacağım, annen de öyle. Onu daha şimdiden, her gün postayı almaya giderken, sevgili oğlunun son gününü anlattığı mektubu beklerken hayal edebiliyorum."

"Böyle şeyler düşünmemelisin, iyi olacağından eminim. Thomas başının çaresine bakabilir. Ona silah kullanmayı daha çocukken öğrettin; hepimiz gibi. Üstelik savaşçı da, henüz kimsenin onu yenebildiğini görmedim."

"Bence ben onu yenebilirim."

Ses arkamdan gelmişti, dönüp bakınca Matilda'yı ikimize gülümserken buldum. "Matilda!" Onu kucaklayıp olduğum yerde döndürürken eteği etrafımızda savruldu.

"İndir beni!"

Onu iki kez daha döndürdükten sonra ayaklarını yere bastırdım. "Paris nasıldı?"

"Annenizi bekletmesek iyi olur," dedi babam, yemek odasına yönelirken.

Matilda bana doğru eğildi ve çok kısık bir sesle konuştu: "Konuşmamız gerek."

8 Ağustos 1868, 18.48—Yemek beklendiği gibi geçti. Babam ve Thomas yemek boyunca birbirlerine öfkeyle bakıp durdular. Onların sessizliği aklıma bir çift sağırı getirdi ve annem ortamı neşelendirmek niyetiyle bize birkaç yıl önce İrlanda'daki sağır ve dilsizlerin eğitimi için İstatistik ve Sosyal Araştırmalar Derneği'ne bir belge verdiğini hatırlattı. Bu da çok hassas olduğu ko-

nulardan biriydi ve dernek üyeleri sadece erkekler olmasına ve daha önce hiçbir kadın bir çalışma sunmamış olmasına rağmen, annem, sadece erkeklere açık bir kulüp kadar önemsiz bir şeyin bir mesaj iletmesini engellemesine izin verecek değildi. Kendisini içeri almasalar, koridorda durup bağıracaktı. Annem o zamandan beri önde gelen bir üyeydi ve özellikle kadınların ıslah atölyelerinden atılması konusunda sürüyle belge sunmuştu.

İlk konuşmasını dinlemiştim ve derneğin başkanı Yargıç Longfield beni kenara çekerek onun çalışmalarından ne kadar memnun olduğunu söylemişti. Daha sonraları üyelerden on ikisinin annemin konuşmasma katılmayı sadece bir kadın olması nedeniyle reddettiğini, diğerlerininse tam aksine, kadın olduğu için katıldığını öğrendim. Annemin öyle ciddi bir havası vardı ki en sert erkekler bile saygı duymaktan kendilerini alamazdı.

Matilda bize Paris'e yaptığı son geziyi anlattı ve olabildiğince kısa süre içinde oraya dönmek istediğini söyledi. Babam bu fikri ciddiye almadı. Hiç şüphesiz maliyetleri düşünüyordu. Ancak onu hiç bu kadar mutlu görmemiştim ve yüzündeki gülümseme her şeye değerdi. Galerilerden ve oradaki yemeklerden, sokaklardaki kalabalıklardan söz ediyordu. "Dublin gibi değil," dedi. "Paris'te onlarca farklı ülkeden gelmiş insanlar var. Gerçek şehir sakinlerinden çok tatil yapan insanlar."

"Ve bütün resim sınıfıyla birlikte mi gittin?" diye sordum.

Matilda başıyla onayladı. "Yirmi üç kişiydik. Yirmi öğrenci ve üç öğretmen: Bayan Rushmore, Sör Thomas Jones ve Bayan Fisher."

Babamın gözleri kısıldı. "Thomas Jones mu? Bu gezide erkekler de mi vardı?"

Matilda önce anneme, sonra tabağına baktı. "Bize katılan birkaç beyefendi vardı, evet. Ama aynen öyle kaldılar: birer beyefendi olarak. Sör Thomas Jones onlarla ilgilendi ve Bayan Fisher

da hanımlardan sorumluydu. Bayan Jones da eşinin yanındaydı. Dublin Sanat Akademisi Figür Çizimi Programı'nın başkanı olarak Bayan Rushmore gezi programımızla ilgilendi. Hem erkeklerin hem de kadınların yanında refakatçiler vardı ve iki grup birbirinden ayrıydı. Erkekleri neredeyse görmedim bile."

"Hı, hı," diye homurdandı babam.

Annem elini babamınkinin üzerine koydu. "Kızın yetişkin bir kadın, Abraham. Onu hayatı boyunca çatının altında tutamazsın."

"Elbette tutabilirim."

Annem ona aldırmadı. "Gelecekteki eşiyle böyle bir gezide karşılaşacağından şüphem yok."

"Louvre'a bayıldım," diye araya girdi Matilda. "*Mona Lisa*'yı ve *Milo Venüsü*'nü kendi gözlerimle görebilmek. Güzelliklerini tanımlayacak bir kelime yok."

"Müsaadenizi isteyebilir miyim?" dedi Thomas.

Annem kaşlarını çattı. "Yemeğimizi bitirmemizi bekleyemeyecek kadar önemli olan nedir?"

"Bu gece Trinity'de bir *rugby* maçı var."

"Karanlıkta mı? Sen de oynuyor musun?" diye sordum. "Ben de geleceğim."

Matilda masanın altından baldırıma bir tekme attı ve dudaklarını birbirine bastırarak bana baktı.

"Hayır, sadece izleyeceğim," dedi Thomas. "Son maçtan beri omzum hâlâ ağrıyor, bu sefer sadece izleyeceğim."

"Ve bir de savaşa gitmeye mi niyetlisin?" diye gürledi babam. "Omzunun ağrıması endişelerinin en küçüğü olacak."

"Yeter artık, Abraham," dedi annem. "Sofrada olmaz." Thomas'a döndü. "Sen git, keyfine bak."

Thomas sandalyesini iterek kalktı ve bana baktı. "Geliyor musun?"

Matilda gözlerime delici bakışlar atıyordu. Başımı iki yana salladım. "Belki daha sonra. Matilda bana Paris'i anlatmak istiyor."

Thomas omuz silkti. "Keyfin bilir." Bir dakika sonra elinde bir dilim elma turtasıyla kapıdan fırladı.

Matilda anneme döndü. "Bram'le ben de izin isteyebilir miyiz? Ona gezide yaptığım resimleri göstermek istiyorum."

Babam ikimize de el salladıktan sonra cebinden piposunu çıkardı.

8 Ağustos 1868, 19.03—Matilda'nın Margaret'la paylaştığı odaya girdiğimizde kapıyı kapamadan önce koridora son bir bakış attığını gördüm.

"Bu onunla ilgili, değil mi?" diye sordum, yatağın üzerine otururken. "Neden kendini bu düşüncelerle meşgul ediyorsun ki? O gitti artık."

Matilda dönüp kapıya yaslandı. Konuştuğunda sesi fısıltı gibiydi. "Onu gördüm."

"Paris'te mi?"

Matilda heyecanlı bir tavırla başıyla onayladı. "Champs-Élysée'de. Caddenin diğer tarafındaydım ve biraz kalabalıktı ama o olduğunu biliyorum."

"Neden Paris'te olsun ki?"

"Bilmiyorum."

"Ama o olduğundan eminsin, öyle mi?"

Yine düşündü. "Burada durduğumdan emin olduğum kadar."

Bunu bir an düşündüm. Yaklaşık on dört yıldır ikimiz de

Dadı Ellen'ı görmemiştik. Neredeyse bir ömürdü. Bizi terk edişi, şatoya gidişi, bataklık...

Matilda dudaklarını büzerek, "Bir şey daha var," dedi. Ne söyleyeceğini bilemez gibiydi ama sonra patlayıverdi. "Gittiği gün olduğundan daha yaşlı görünmüyordu. Hatta daha gençti. Benden bile daha genç görünüyordu."

Başımı iki yana salladım. "Başka biri olmalı o zaman. Sana onu hatırlatan biri."

"Oydu. Yemin ederim ki oydu."

"Benim de sık sık onu gördüğümü sandığım zamanlar oldu. Her zaman kalabalıkta, her zaman uzaktaydı. Fakat yaklaştığımda sadece ona benzeyen başka bir kadın olduğunu anladım. Ona benzeyen başka birini gördüğünden ve zihninin o yabancıyı Ellen'a benzettiğinden eminim."

"*Oydu* diyorum sana."

"Yani uzun zaman önce ortadan kaybolan dadımızın şimdi Paris'te yaşadığına ve on dört yıl önce kaçtığından beri hiç yaşlanmadığına inanmam mı gerekiyor?"

"Evet."

Matilda'nın elini tuttum. "Onu özlüyorsun. Ben de öyle. Ama o değildi. Olamazdı. En fazla, bu bir ışık oyunu olabilir."

"Sanmam. Ne gördüğümü gayet iyi biliyorum."

"Yanma gittin mi? Onunla konuştun mu?"

Matilda nefesini üfledi. "Denedim fakat kalabalığın arasından geçip durduğu yere ulaşana kadar ortadan kayboldu. Aklından geçeni biliyorum, Bram ama hiç şüphem yok. O Dadı Ellen'dı ve bir gün bile yaşlanmamıştı." Matilda şifoniyerden küçük bir müzik kutusu çıkardı ve parmaklarını oymalarla süslü kutunun üzerinde dolaştırdı. "Özellikle o son hafta nasıl göründüğünü hatırlarsın. Hayatının son günlerini yaşayan yaşlı bir kadına ben-

ziyordu, öncesindeyse genç bir kız görünümündeydi. Sokaktan geçen birilerine onun yaşını sorsan her biri farklı cevap verirdi. Hiç kimse onu benim çizebildiğimden daha tutarlı bir şekilde tarif edemezdi."

"Onu unutmalısın."

"Unutamam."

"Kendine böyle işkence etmek, geçmişe bu şekilde saplanıp kalmak sana iyi gelmez. Çocuktuk, her şeyde mistik bir yan arıyorduk. Anlattığımız hikâyeleri hatırlasana? Birbirimizi korkutmak için canavarlar ve iğrenç şeyler uydururduk."

Matilda'nın bakışları ellerindeki müzik kutusundan ayrılmıyordu ve tek kelime bile etmiyordu.

"O yaşta gerçekle hayal birbirine karışır ve ayıramazsın. Dadı Ellen bize yaratıklarla ilgili hikâyeler anlatırdı, dolayısıyla zihnimizde o da onlardan birine dönüştü. Hayal gücümüz bu hikâyeleri besleyip çarpıttı, inanmak istediğimiz için de inandık. Ancak bu, onların gerçek olduğu anlamına gelmez."

Matilda müzik kutusunu şifoniyere geri koydu. "O bataklığa girip geri çıkmadığını birlikte gördük."

"Gerçek değildi."

"Yatağının altındaki toprak. Artane Kulesi'ndeki sandık. O iğrenç kopuk el. O iğrenç, iğrenç el!"

"Hepsi hayaldi. Aşırı hareketli küçük zihinlerin yaratıcılığı, o kadar," diye cevap verdim.

Matilda odanın karşı tarafından hızla yanıma gelerek kolumu çekiştirdi. "Her şey hayalse bu ne?" Bileğime öfkeli gözlerle baktı. "Neden bunca yıldan sonra bu yara hâlâ iyileşmedi?"

Bakışlarımı bileğimde, damarın üzerindeki iki kırmızı noktaya çevirdim. İkisi de yeni kabuk bağlamış gibi görünüyordu. Gömleğimin kolunu hemen üzerlerine çektim. "Onlarla oynu-

yorum, hepsi bu. Yeterince uzun süre dokunmasam tüm diğer yaralar gibi kaybolacaklarından şüphem yok."

"Bu konuyu neden konuşamıyoruz?" Matilda'nın yüzü kızarmıştı ve bana bağırmak istediğini fakat kimse duymasın diye sesini kısmak zorunda kaldığını görebiliyordum. "En son ne zaman hastalandın sen? En son ne zaman bir yerin yaralandı?" diye sordu. "Hımm? Neden bundan söz etmiyoruz?"

"Cevabı biliyorsun. Çok şanslıydım. Edward Amca'dan beri..."

"Edward Amca bir şey yapmadı!"

Bu kez sesi yüksek çıkmıştı ve annemin veya babamın kapıyı vuracağını sandım ama gelen olmadı. İşaretparmağımı dudaklarıma götürdüm.

"Bilmediklerini mi sanıyorsun?" diye devam etti Matilda. "Hepsi biliyor, sadece konuşmuyorlar. Hepsi ikiyüzlü!"

"Şşş!"

"Susmayacağım!"

Ayağa kalkarak üzerine doğru eğildim. "Matilda, çocuk gibi davranıyorsun!"

Ben daha tepki veremeden, şifoniyerden aldığını tahmin ettiğim bir mektup açacağını sol elimin üzerine savurdu ve metal bıçak geride ince, kırmızı bir çizgi bıraktı. Sağ elimle yarayı örtmeye çalıştım fakat uzanıp beni tuttu. Yara gözlerimizin önünde önce pembe bir çizgiye dönüştü, sonra o da silinip gitti ve geride sadece incecik, parlak bir kan şeridi kaldı. Matilda kanı sildikten sonra üzgün gözlerle bana baktı. "O kadın sana ne yaptı, zavallı Bram?"

Elimi geri çekerek cebime soktum.

"Saklaman gerçeği değiştirmez," dedi Matilda, öfkesi yatışırken. "Anlamak istemiyor musun?"

Zihnimden hızla düşünceler geçiyordu. Yanaklarımın altında yanan kanı, göğsümde deli gibi atan kalbimi hissettim.

Bilmek istemiyordum.

Böyle şeyleri düşünmek istemiyordum.

Şimdi değil. Asla değil.

"Yakınımızda olsaydı," dedi Matilda, kısık sesle, "onu hisseder miydin?"

Böyle düşünceler yıllardır aklıma gelmiyordu.

Dadı Ellen tavanda tünediği yerden kıpkırmızı parlayan gözleriyle bana bakıyordu. O kadar parlaktılar ki sanki odayı aydınlatabilirlerdi. Ve düşüşü, daha doğrusu üzerime atlayışı.

Uzun yıllar sonra ilk kez kolum kaşındı.

ŞİMDİ

Bram başını günlükten kaldırırken ses hâlâ zihninde yankılanıyordu.

Bir kurt olduğu şüphesizdi ama uluma kapının arkasından gelmiyordu. Dışarıdan geliyordu.

Bram koltuğundan kalkarak pencereye yaklaştı ve etrafa bakındı. Önce bir şey göremedi, sonra büyük bir gölgenin çimenlerin arasında ilerlediğini fark etti. Gölge kulenin etrafında yavaşça dolaştı ve sonra başını kaldırıp Bram'e baktı.

Bram kurdu hemen tanıdı. Nereden bildiğini açıklayamasa da gördüğü rüyadaki kurttu bu, kapının arkasından ona saldıranla aynıydı. Ancak şimdi kurt bir kapının arkasına hapsolmuş değildi, hiç hapsolmuş filan değildi. Özgürce dolaşıyordu ve Bram yüksek bir ağaca hapsolmuş bir avdan ibaretti.

Kurt, rüyasından hatırladığı o kırmızı gözlerle ona baktı ve vahşice uludu. Böyle bir ulumanın kasabalıları ellerinde silahlarla buraya toplayacağı şüphesizdi. Fakat kimse gelmedi ve kurt çimenleri dümdüz edene, toprakta bir patika oluşturana kadar bir aşağı bir yukarı yürüdü.

Bram pencereden ayrılmadan arkaya uzanarak ateşlemeye hazır olan tüfeğini aldı. Silahı pervazın düz taşlarına dayadı ve namluyla yavaşça ileri geri kurdu izlemeye başladı. Kurt durakladığında, ona bakmak için bir kez daha durduğunda tetiği çekti.

Saçmalar namludan boşalırken tüfek omzuna tepti.

Bir çığlık duydu fakat aşağıdan değil, kapının arkasından gelmişti ve ardından yere düşen ağır bir bedenin gürültüsü duyuldu.

Bram kapıya koşarak kulağını meşeye dayadı. Hiçbir şey duyamadı.

Bir dakika sonra pencereye dönüp aşağı baktığında kurt ortalıkta yoktu.

Onu gerçekten görmüş müydü? Belki de kurdu hayal etmişti. Ama hayır, kurdun yürüdüğü yerde otlar hâlâ dümdüzdü. Evet, kurt oradaydı ama belki de ölmek üzere bir yere çekilmişti. Bram kontrol etmek için aşağı inmeyi düşündü fakat bunun aptallığın zirvesi olacağını biliyordu. Bu odadan çıkamazdı.

Kapıdan gelen bir sürtünme sesi, ardından hafif bir inleme, yaralı bir köpek gibi...

Başka bir numara olmalıydı.

Kapıyı açmak istiyordu. Kendi gözleriyle görmek istiyordu.

Kapıya geri dönerek kilide uzandı ve anahtarı bulmak için ceplerini yokladı. Kapıyı açacaktı ve...

Hayır.

Bram kapıdan geri çekilerek karşı duvara doğru geriledi.

Bu da başka bir numaraydı.

Sonra yine dışarıdan bir uluma yankılandı.

Pencereye döndüğünde altındaki otların üzerinde iki kurt – biri gri, diğeri siyah– durduğunu gördü. İkisi de öfkeyle parlayan gözlerle ona bakıyordu. Gri kurdun kürkünde bir kızıllık fark etti; ateş ettiği kurttu bu. Siyah kurt gri olana yaklaşarak yarasını yaladı ve sonra başını kaldırarak öfkeyle uludu.

Kapının arkasındaki yaratık da bir ulumayla karşılık verdi. Bir kurtla korkunç acı çeken bir insanınki arasında bir sesti.

O anda üçüncü bir kurt diğerlerine katıldı. Daha fazlası geldi. Gözleri alevler saçan bir kurt sürüsü.

BRAM STOKER'IN GÜNLÜĞÜ

10 Ağustos 1868, 16.06—Dublin Şatosu'nun içindeki ofisim gösterişli olmaktan çok uzaktı; dokuz çalışma masası, dokuz sandalye, eski metinler ve evraklarla dolu dolap ve raflarla döşenmiş soğuk, penceresiz bir yerdi. Yine de Sulh Mahkemesi'ndeki sekizimiz neşeli bir gruptuk. Genellikle sabah dokuzdan akşam ona kadar çalışıyorduk ve şato personelinin çoğu -müdürümüz Sulh Yargıcı Richard Wingfield dahil- daha mantıklı bir saatte paydos ettiğinden, kendi düzenlemelerimizi yapabiliyorduk.

Şimdi düşününce, Bay Wingfield ofise nadiren gelirdi zaten; bunu yaptığında geç gelir ve erken çıkar, bizi kendi başımıza bırakırdı. O uzun günlerde, kıdemli bir memur olan Thomas Taggart bize akşam yemeği hazırlardı; birimizin vurduğu birkaç çulluk veya ördeği havuçla pişirirdi. Bir tatil döneminde akla gelebilecek her türde sebze, salata, erik muhallebisi eşliğinde hindi kızartmış, her birimiz de içki getirmiştik; punç, şeri, port, şampanya, bira, kırmızı şarap ve kahve. Masalardan birinin üzerine gazete kâğıdı örtmüş, geç saatlere kadar birbirimize ve Kraliçe'ye kadeh kaldırmıştık. O gece eski giysilerle dolu çok büyük bir gardırop, hızımıza yetişemeyen, yaşı daha küçük iki gence yatak olmuştu.

Bay Wingfield sık sık öğle yemeğinden hemen önce, biz sıkı bir şekilde çalışırken ve ofisimiz normal görünürken gelirdi. Bu normalin, düzenli anlamına geldiğini söyleyebilmek isterdim fa-

kat öyle değildi. Masam tam bir kargaşa halinde olsa da her kalemin, kurşunkalemin, ataşın veya kâğıt parçasının yerini gayet net olarak bilirdim. Biri eşyalarımı düzenlemeye kalkarsa bana büyük bir kötülük yapmış olurdu.

Sabah çalışkanlığa daha eğilimli olduğumuzdan, diğer memurlar sessiz olurdu ve ben de fırsattan yararlanarak önceki gece Dublin'deki Kraliyet Tiyatrosu'nda izlediğim *Beyazlı Kadın* hakkındaki inceleme yazımı tamamlamıştım.

Romanın havası temelde kasvetli ve Bay W. C. hiç şüphesiz ki eserin önemli özelliklerini korumak istemiş ama bir drama bu kadar yoğun, gerilim bu kadar yüksek olduğunda, izleyicinin zihni ve duyguları çok fazla zorlandığında, arada bir gevşemenin gerekli olduğunu unutmuş. Örneğin, *Hamlet*'te bile mezar kazıcısı ve *Lear*'da soytarı vardır.

Yazıma kendimi o kadar kaptırmıştım ki ofisin postacısı Michael Murphy'nin köşeme yaklaştığını boğazını temizleyene kadar fark etmedim. Başımı kaldırınca bana baktığını ve bir zarfı masamın köşesine vurduğunu gördüm.

"Bana telgraf mı var?"

Başını iki yana salladı. "Sadece bir mesaj. Doğruca size getirmem istendi. Hanımefendi çabucak size ulaştırırsam cömert bir bahşiş vereceğinizi söyledi."

"Hangi hanımefendi?"

"Ben isimleri sormam, efendim, sadece iletirim." Elini uzattı.

Elimi cebime attım ve birkaç bozukluk çıkarıp avucuna bıraktım.

Paraya bakarak hafifçe iç çekti ve zarfı bana uzattı. Zarfı alıp onu gönderdim.

Zarfın içinde dörde katlanmış tek parça kâğıt vardı. Açıp masamın üzerindeki lambaya doğru tuttum.

Saat 18.00'da, Marsh'ta buluşalım.

—Matilda

10 Ağustos 1868, 18.00—Marsh Kütüphanesi, on sekizinci yüzyılın başlarında Başpiskopos Narcissus Marsh tarafından kurulmuştu. St. Patrick's Close'a yakın, pek dikkat çekmeyen bir binaydı ve katedralin arkasına gizlenmişti. Trinity'de öğrenciyken Marsh Kütüphanesi sık gittiğim bir yerdi fakat okul yılları ilerledikçe orada giderek daha az zaman geçirir olmuştum. Bu saatte kütüphane gayet kalabalıktı ve sadece öğrenciler değil, mesai saatinden sonra kendilerini buraya atanlar da vardı.

Derin bir nefes alarak sayısız eski deri kaplı kitabın kokusunu içime çektim. Kütüphanede yaklaşık yirmi bin cilt vardı ve konular tıptan bilime, dine ve tarihe kadar uzanıyordu. Koleksiyonun büyük bölümü orijinaldi ve başpiskoposun kendisi tarafından büyük bir titizlikle seçilmişti. Kütüphanenin duvarlarına Trinity öğrencilerinin "hücreler" dediği metal kafesler sıralanmıştı. Ender bulunan metinlerden birini okumak isterseniz okumanızı bitirene kadar kendinizi bu kafeslerden birine kilitlenmiş halde bulurdunuz. Ancak ondan sonra görevli gelip kapıyı açar, kitap kütüphaneden asla dışarı çıkmazdı.

Gözlerim Marsh Kütüphanesi'nin loş ışığına alışırken Matilda'yı arka taraftaki kafeslerden birinde buldum. Kapısı açıktı ve bu da hücreyi bilerek seçtiğini ama o ender metinlerden birini istemediğini gösteriyordu. İsteseydi onu kilitlerlerdi. Onu kitap-

larm değil, gazetelerin arasında buldum. Resim defterindeki sayfaya telaşla bir şeyler karalıyordu. Üzerinde çalıştığı şey bir resim değildi. İnce, düzgün yazısıyla yaklaşık bir sayfa dolusu yazı yazmıştı. Ben yaklaşırken başını kaldırdı ve yazdıklarını göremeden defterini kapadı.

Zihnimde önceki gün yaptığımız sohbetin anısıyla güdüsel bir şekilde gömleğimin kolunu çekiştirdim ve o iki minik kırmızı yara izini örttüm. "Ah, sevgili ablacığım, beni zor kazanılmış paramdan kurtarmak için çok akıllıca bir yol bulmuşsun. Ofise kendin uğrayamaz mıydın?"

"O sıkışık yere bir kişi daha sığabilir miydi? Ziyaretçileri, omuzlarınıza basmalarını istemediğiniz için kabul etmediğinizi sanıyordum."

Bir karşılık vermeyi düşündüm ama tiyatroya gitmeyi düşünüyordum ve bu plansız davet yüzünden geç kalmak istemiyordum. "Beni inine neden çağırdığını açıklamak ister misin?"

Matilda yanındaki sandalyeyi işaret edince oturdum.

"Patrick O'Cuiv hakkında ne hatırlıyorsun?" diye sordu.

Bir an düşündüm ve birden hatırladım. "Bıçağı kendine saplamadan önce neredeyse bütün ailesini öldürmüştü. Ayrıca aynı gece –veya daha önce– işvereninin müdürünü de öldürmüştü. Onun dışında pek bir şey hatırlamıyorum. Sanırım annemle babam olayı bizden gizlemişti. Muhtemelen böyle bir şeyi duymak için fazla küçük olduğumuzu düşünmüşlerdi."

Matilda solundaki bir gazete tomarını işaret etti; *Saunder's News-Letter*'ın bütün sayıları. "Davayla ilgili bütün sayıları topladım."

"Bunu neden yaptın ki?"

Yığına uzandı ve üçünü alıp önüme koyarak manşetlerin her birini yüksek sesle okudu. "Bizim gördüğümüz üçü şunlardı:

'Malahide'da Aile Katliamı,' 'Santry House'daki Çiftlikte Çıkan Kavgada Müdür Öldürüldü' ve 'Malahide Katliamındaki Babanın Santry Cinayetinden de Sorumlu Olduğundan Şüpheleniliyor'. Sonuncusunun tarihi 10 Ekim 1854."

Matilda ikinci bir tomarı öne çekip parmağıyla üzerine vurdu. "Bu dördü sonradan geldi. Oku. Haberler çok uzun değil."

"Neden?"

"Oku işte, Bram."

İç çekerek ilk gazeteyi kendime yaklaştırdım. Diğerlerindeki gibi O'Cuiv haberi manşet olmuştu:

YEREL CİNAYETLERİN PARÇALARINI BİRLEŞTİREN KRALİYET YETKİLİLERİ HEPSİNİN BAĞLANTILI OLDUĞUNDAN ŞÜPHELENİYOR

Malahideli Patrick O'Cuiv, Santry'deki çiftlik müdürü Cornelius Healy'nin ölümünden hüküm giyecek. Buna ek olarak, bir zamanlar kurban olarak görülen Bay O'Cuiv aynı zamanda karısını ve iki çocuğunu kasıtlı olarak öldürmekle de suçlanıyor. Aile katliamının dehşet verici detayları büyük olasılıkla hayatta kalan kızları Maggie O'Cuiv tarafından anlatılacak. Yetkililer, yaşı küçük olmasına rağmen Maggie'nin bunu yapabilecek kapasitede olduğuna ve ifadesinin kanıt olarak kullanılmasının en iyisi olacağma karar verdi.

İlk haberi okuduktan sonra Matilda'ya baktım. Ben daha tek kelime edemeden bir sonraki gazeteyi alıp önüme koydu.

CİNAYET DURUŞMASI

Kraliyet yetkilileri Santry ve Malahide'daki cinayetlerle ilgili bir açıklama yayınladı.

Bay Patrick O'Cuiv, Santry'deki çiftlik müdürü Cornelius Healy'nin ölümüne kasıtsız olarak sebebiyet vermekle suçlandı. Bay O'Cuiv'i savunan kamu avukatı Simon Stephens olayın nefsi müdafaa olduğu gerekçesiyle davanın düşmesini talep etti. Bay Brian Callahan, yaşanan zorluklar karşısında alkolün de etkisiyle O'Cuiv'in karısını ve çocuklarını da öldürdüğünü hatırlatarak bunların kasıtlı cinayet olduğunu öne sürdü. Bay Stephens, Bay O'Cuiv'in çocuklarının karnını doyuramadığı için umutsuzluğa kapıldığını söyledi. İşyerinde buğday satın alma talebi geri çevrilince de çalmak zorunda kalmıştı. Bay Healy onu bastonuyla acımasızca döverek cinnet geçirmesine ve kendini kaybetmesine yol açmıştı. "Ne yazık ki," diyor Stephens, "Bay O'Cuiv, acılarını sona erdirmek için ailesini öldürmesinin mantıklı bir çözüm olduğunu hissetti." Stephens, Bay O'Cuiv'in ailesinin böylesine üzücü bir çıkmaza sürüklenmesiyle deliliğe kapıldığını öne sürerek Yargıç Dermot McGillycuddy'den davanın düşürülmesini talep etti.

"Ulu Tanrım, bu korkunç," diye mırıldandım.

Matilda önüme üçüncü bir haberi uzattı.

O'CUIV CİNAYETLE DEĞİL, SALDIRIYLA SUÇLANIYOR

Adli tabip, Cornelius Healy'nin ayağının kayarak başını taşa çarpmasıyla ve ölümüyle sonuçlanan kavganın, tanık ifadeleri-

ne de dayanarak, bir kaza olduğu sonucuna vardı. Yargıç, açlıkla boğuşan ailesinin karnını doyurmak için, İrlanda'dan buğday ihraç eden işyerinden buğday alma talebinin geri çevrilmesi karşısında her insanın çaresizliğe kapılabileceğini öne sürdü. Bay O'Cuiv, beş yıl süreyle ağır hapis cezası aldı.

Matilda bana son gazeteyi verdi. Manşet yine Patrick O'Cuiv'di.

O'CUIV İNTİHAR ETTİ

Kraliyet Savcısı, Bay O'Cuiv'in karısını ve iki çocuğu kasten öldürdüğü yönündeki iddiaları düşünürken, Bay O'Cuiv hapishane hücresinde kendini asarak hakkındaki bütün iddialarla ilgili tartışmayı sona erdirdi.

Gazeteyi bırakarak ablama baktım. "Eh, tahmin ettiğimiz gibi, patronunu yiyecek yüzünden öldürdü ve sonra da açlıktan ölmelerini izlemektense kendi ailesini katletti."

"Kaçan kızı Maggie dışında. O dönemde altı buçuk yaşındaydı, bugün yirmi bir olacaktı," dedi Matilda.

"Ona ne olduğunu merak ediyorum," dedim.

Matilda yorumuma aldırmadan önüme başka bir dosya koydu. "Ölüm kayıtlarını buldum."

"Sen neden..." diye farkında olmadan yüksek sesle söze başladım ki birkaç kütüphane ziyaretçisi kendi hücrelerinin parmak-

larının arkasından eleştiren gözlerle bana baktı. Özür dileyen bir tavırla gülümseyip sesimi alçalttım. "Sen neden onun ölüm kayıtlarının peşine düşüyorsun ki?"

Dosyadan bir kâğıt çıkararak sadece ikimizin duyacağı bir sesle okudu. "'Patrick O'Cuiv, 9 Ekim sabahı saat altı yirmi sekizde hapishane hücresinin tavanına asılı halde bulundu. O'Cuiv ip olarak kullandığı çarşafları hücrenin pencere parmaklıklarına bağlayarak kendi boğazına sardı. Pencere yerden sadece bir buçuk metre yüksekte ve O'Cuiv 1.80 boyunda olduğu için, anlaşıldığı kadarıyla sırtını duvara yaslayıp ayaklarını yerden kaldırdı ve vücut ağırlığı onu aşağı çekerek boğulmasına neden oldu. Sadece ayaklarını indirmekle bunu sona erdirebileceği düşünülürse bu hayli zor olmalı. Ancak amacından vazgeçmedi. Cesedi üzerinde yapılan incelemede, ölüm nedeninin omurgasının çıkması değil, boğulma olduğu anlaşıldı. Kollarındaki yaralar iltihaplanmıştı ve hiç şüphesiz ki acı verici olmalıydı. Sağ kolunda, bilekten başlayıp neredeyse dirseğe kadar devam eden altı kesik buldum. Sol kolunda da benzer ölçülerde dört tane vardı. Bartley Rupee tarafından klorürle tedavi edilmiş olmasına rağmen, yaraların etrafındaki deri sararıp morarmıştı ve koku hâlâ belirgindi. O'Cuiv, kendi kendini öldürdüğü için St. John Baptist mezarlığına gömülemez, dolayısıyla ana mezarlığın arkasındaki intihar mezarlarının arasına gömülecektir. Tanrı onu bağışlasın.'"

Nefesimi bıraktım. "Bunların hepsi kesinlikle nefes kesici, Matilda. Ama bana neden gösterdiğini hâlâ anlayamıyorum. Bütün bunlar çok uzun zaman önce oldu."

Matilda yanındaki tomardan başka bir gazete çekti. Bu, *Dublin Morning News*'un 9 Ağustos 1868 tarihli sayısıydı. "Bu dünkü gazete, bir bak..." Parmağını manşete vurdu.

LIFFEY NEHRİ'NDE BUHARLI GEMİDEN DÜŞEREK BOĞULDU

Otuz kırk yaşlarında, kimliği belirlenemeyen bir adam, *Roscommon*'ın bu akşamki son seferinde güvertede yürürken suya yuvarlandı. Ayağı takılınca kendini toparlamaya çalışan adam bunu başaramayarak korkuluğun üzerinden buz gibi sulara gömüldü. Yolculardan biri peşinden atlayarak onu kıyıya çekmeye çalıştıysa da kurban ne yazık ki hayatını çoktan kaybetmişti. *Roscommon*'daki diğer yolcular muhabire adamın güvertede dilendiğini, üçten fazla yolcudan para aldığını ve kıyıdan ayrıldıktan sonra anlaşılmaz bir şekilde saldırganlaştığını söyledi. "Güverteden ayrıldığımız anda korku içinde aşağı yukarı koşturmaya başladı ve geminin batacağını haykırdı," diye açıklıyor yolculardan biri. "Korkuluğa defalarca yaklaştı ve suya korkuyla bakıp durdu."

Holyhead'e yönelmiş olan *Roscommon*, liman polisinin soruşturmasını tamamlayacağı zamana kadar limana çekildi. Merkezden gelen izinle, kimliği tanımlanamayan kişinin bir fotoğrafını haberimize ekledik. Kurbanın kimliğiyle ilgili bilgisi olanların Steevens' Hastanesi'yle bağlantıya geçmesi isteniyor.

Matilda resmi görebilmem için gazeteyi açtı.

Patrick O'Cuiv'in yüzüne bakıyordum!

Afallamış bir halde bakakaldım. "O olamaz."

"Ama o," dedi Matilda. "Kollarına bak."

Adamın gömleği yoktu ve kolları görünüyordu. İkisinde de bileklerinden neredeyse dirseklerine kadar uzanan uzun yara izleri vardı.

"Sağda altı, solda dört yara. O'Cuiv'in otopsi raporunda belirtilenle aynı," dedi.

"Bu bir tesadüf, başka açıklaması olamaz."

"Tek açıklaması, en basit olanı: Bu adam Patrick O'Cuiv."

"Bir akrabası ya da oğlu filan olmalı."

"O'Cuiv ailesinin sadece kızı hayatta kaldı: Maggie. Patrick tek oğlunu öldürdü."

"O zaman kuzenidir?" Gazeteyi alarak fotoğrafı ışığa doğru tuttum. Görüntü kumluydu fakat o yüzü tanıyordum. Bunu inkâr etmeyi ne kadar istesem de bana cansız gözlerle bakan adam kesinlikle Patrick O'Cuiv'di. O'Cuiv'in otopsi raporunun olduğu dosyaya uzandım ve belgeleri tekrar okudum. Aniden aklıma bir düşünce geldi. "Ya ölmüş numarası yaptıysa?"

"Kendini astığında mı?"

"Evet. Belki de yardım almıştır? Ona acıyan biri ya da birileri olabilir."

"Karısını ve kendi çocuklarını öldüren bir adama kim acır ki?"

"Belki Cornelius Healy'nin ölümünden memnun olan biri?"

"Şu müdür mü?"

Başımla onayladım. "Belki de Santry'de dostları veya Healy'den zaten nefret eden ve ölümünden memnun olan birileri vardı? O'Cuiv'e buğday vermediyse başkalarının da olabileceğini tahmin ederim. Ölümünü tezgâhlamış ve bir şekilde onu hapishaneden kaçırmış olabilirler."

Matilda başını iki yana salladı. "Gömülüşüne ait kayıtlar var."

"Aynı kişiler onu da örtbas etmiş olabilir. Mezarcıya birkaç papel versen boş bir tabutu gömer."

"Bu bence çok abartılı bir komplo olur. Ama bir an için haklı olduğunu ve bu insanların onun ölümünü tezgâhladığını, adli tıp kayıtlarını değiştirdiğini, sonra defin işlemini uydurmak için

mezarcıya rüşvet verdiğini düşünelim. Bütün bunlardan sonra Dublin'de yeni bir hayat kuruyorsa ve on dört yıl sonra lanet olasıca bir kazada yine ölüyorsa ortaya çıkışını nasıl açıklıyorsun?" Gazetelere uzanıp en üsttekini -mahkeme sürecinde O'Cuiv'den söz edeni- aldı ve önceki günden kalan gazetenin yanına koyarak iki fotoğrafı işaret etti. "Bu fotoğraftan diğerine kadar geçen sürede bir gün bile yaşlanmamış. Aradan on dört yıl geçti ve bu görüntüler sanki bir gün arayla çekilmiş gibi."

Yine haklıydı. Önceki günün gazetesinde görünen adam aslında eskisinden daha da genç görünüyordu. Matilda'nın kelimelerini duymama gerek yoktu ama yine de sordum; seçeneğim kalmamıştı. "Sen bunu nasıl açıklıyorsun?"

"Nasıl olduğunu biliyorsun."

"Önce bana eski dadımızı gördüğünü ve on dört yılda hiç yaşlanmadığını söylüyorsun. Şimdi de bunun aynı adam olduğuna inanıyorsun. Sırada kim var? Mandıradaki yaşlı Bayan Dunhy mi? Saatler boyunca sığırlara şarkı söyleyerek tarlalarda dolaşan şu sarhoş Leahy mi? İnsanlar yaşlanır. Tekrar ölmek için mezarlarından çıkmaz."

"Ama durum bu işte," dedi Matilda, masanın üzerindeki gazeteleri ve kâğıtları işaret ederek. "Ve Paris'te gördüğüm kişinin Dadı Ellen olduğundan hiç şüphem yok."

Elini tutarak kısık sesle konuştum. "Matilda, sen akıllı, güzel ve yetenekli bir kadınsın. Düşüncelerini veya zamanını böyle şeylerle ziyan etmemelisin. Bunlar çocuk fantezisi. Peri masalları."

Elimi sertçe sıktı. "Çocukluğumuzda bana gördüklerini anlattığında sana inanmamıştım. Hatta Dadı Ellen'ın bataklıkta gözden kayboluşunu izledikten sonra bile sana inanmamıştım. Yatağının altında o iğrenç toprağı bulduğumuzda ve bir gün sonra kaybolup gittiğinde, kendime hayal gördüğümüzü söyle-

miştim. Şato kulesine tırmandığımızda ve o... o sandığı... şeyle dolu... biliyorsun... bulduğumuzda ve sen bana Dadı Ellen'ın kısa süre önce o odada olduğunu söylediğinde... Yıllarca kendimi o olayların hiçbirinin olmadığına inandırmaya çalıştım ama artık yalan söyleyemiyorum; en azından kendime. Sana ne yaptığını ve ona ne olduğunu öğrenmeden ölemem. Bütün bunların cevaplarını bulmak için yanıp tutuşuyorum ve bunu yapana kadar hayatıma devam edemeyeceğimden korkuyorum. Senin de aynı şeyleri hissettiğinden eminim."

Başımı iki yana salladım. "Daha çocukken, kendimi bütün o belirsizliklerden sıyırdım."

Matilda başını yana yatırdı. "Hadi canım?"

"Öyle."

"O zaman bana yüzüğe ne olduğunu söylesene. Sadece beni rahatlatmak için bunu söyle ve biz de bugün hiç buluşmamış gibi yapalım. Yüzüğü hatırlıyorsun değil mi, kardeşim? Şu cesedin elinde bulduğumuz hani?"

Nefesimin kesilip göğsümün sıkıştığını hissettim.

"Şu O'Cuiv ve Dadı Ellen öyle ya da böyle bağlantılı. Bundan kesinlikle eminim fakat bana yüzüğün nerede olduğunu bilmediğini söylersen hepsi silinip gidecek. O gece yüzüğü aldığını görmemiş gibi yaparım. Sen hayatına dönersin, ben kendi hayatıma dönerim ve devam ederiz," dedi. "Hadi, Bram. Bitir şunu artık."

Nefesimi uzun uzun üfledim ve boynumdaki gümüş zincire uzanarak gömleğimin içinden çekip çıkardım. Yüzük ucunda sallanıyordu. Yaklaşık on dört yıldır boynumdan çıkmamıştı.

Matilda yüzüğü parmaklarının arasında döndürdü. "Bazen en derin korkularımız kalbimize en yakın tuttuklarımızdır. Sen inanmaktan asla vazgeçmedin, sadece inandığını itiraf etmekten vazgeçtin."

Yüzüğü gömleğimin içine soktum ve uzun bir süre sessiz kaldım. Sonunda masanın üzerindeki gazeteleri işaret ettim. "Bütün bunlardan ne anlam çıkarmam gerektiğini bilmiyorum ama ilgimi çektiğini inkâr edemem. Bu gerçekten Patrick O'Cuiv ise, sen bir şekilde gerçekten Ellen'ı gördüysen, onu bulup beni nasıl iyileştirdiğini, bana ne yaptığını sorma şansımız varsa, bunu anlamalıyım... Anlamak isterim."

Matilda gülümsedi ve bütün gazeteleri düzgünce toparlamaya başladı. "İşte tanıdığım ve sevdiğim meraklı kardeşim."

Resim defterine uzanarak ortasından bir sayfa açtı. "Bunları hatırlıyor musun?"

Defteri kendime çekerken kalbim yerinden çıkacak gibi atıyordu. "Haritalar..."

"Evet, haritalar." Bir iki sayfa çevirdi. "Yedisi de burada."

"Bunları unutmuştum."

Başını yana yatırdı. "Unuttun mu? Bundan şüpheliyim nedense."

"Detaylar inanılmaz. Çocukken nasıl bu kadar iyi çizebiliyordun? Böyle bir yetenek beni hep şaşırtacak."

Resim defterini bana doğru çevirip parmağıyla haritaya vurarak Avusturya'yı işaret etti. "Beni asıl şaşırtan ne, biliyor musun? Bu işaretler. Haritaların üzerinde görünen bütün bu işaretler. Ne olduklarını, neyi temsil ettiklerini biliyorum."

"Ne?"

"Mezarlıklar. Her biri. Sıradan mezarlıklar da değil, en eski mezarlıklar. Hepsi birbirinden eski." Haritaya baktı. "Bu, Viyana'daki Zentralfriedhof Simmering. Başlangıçta şaşırdım, çünkü birçok kaynakta mezarlığın daha birkaç yıl önce, 1863'te açıldığını söylüyor ama bu doğru değil. O yıl resmi olarak mezarlığa dönüştürüldü fakat öncesinde iki yüz yıldır orada defin yapılı-

yordu." Sayfayı çevirdi. Altında *Highgate–Londra* diye yazılmıştı. "Şu, Highgate. O da *resmi olarak* yakın zamanda kuruldu. 1839'da İngiltere Kilisesi on beş hektarlık gömü alanını kutsadı. Farklı mezheplerden olanlar için de iki hektar ayırdı. Bana en ilginç gelenler de onlar oldu çünkü Viyana'daki mezarlık gibi, buranın da en eski kayıtları bin altı yüzlere kadar uzanıyor. Ölüler gömülmüş ama kutsanmış bölgelerde değil."

Matilda'nm bir sayfa daha çevirdiğini gördüm. Konuşurken heyecanı artıyordu.

"Roma'daki Cimitero Acattolico. Resmi olarak 1716'da açıldı fakat milattan önce 18 ila 12. yüzyıllardan kalma bir mezar olan Cestius Piramidi'ne bitişik inşa edildi. Bin yıldan uzun süredir ölüler oraya gömülüyor, arazilerin kutsanmasından çok uzun zaman öncesinden beri," dedi.

Gözlerime baktı ve komplocu bir tavırla konuştu. "İtiraf etmeliyim ki canım, Paris'e sadece tablolara bakmak için gitmedim, aynı zamanda Cimetiére du Pére'de de dolaştım. Diğerleri gibi, orası da bir mezarlık olarak kurulmuştu ve 1804'te resmi olarak kutsanmıştı ama asıl yer, 1682'den beri ölülerin gömüldüğü bir mezarlığı olan küçük bir kiliseydi. İlk on üç mezar hiç kutsanmamış. Kilise, orada kimin gömülü olduğu bilinmediği için reddetmiş."

"Clontarf'taki St. John Baptist," dedim kısık sesle. "Çocukken sözünü ettiğimiz intihar mezarları; orası bugün bile hâlâ kutsanmış değil."

Matilda başıyla onayladı. "Ellen'ın haritalarının arasındaki mezarların hepsinde böyle mezarlar var, kilise tarafından asla kutsanmamış gömü alanları."

"Ama bu neden onun ilgisini çeksin ki?"

Matilda arkasına yaslandı. "Haritaların üzerindeki işaretleri iyi hatırlıyorum. Her birinde mezarlıkların etrafında bir halka

vardı ve Whitby'deki bir X ile işaretlenmişti. Sanırım bütün bu yerleri ziyaret etmişti."

"Ama neden?"

"Ya bir şeyi ya da bir yeri arıyordu, benim tahminim bu."

Bunu bir an düşündüm. "Peki, bunun O'Cuiv haberleriyle ne ilgisi var?"

Matilda öfkeyle nefesini üfledi. "İşte o kısmını bilmiyorum fakat ilgisi olduğunu tahmin ediyorum; olduğunu *hissediyorum*. Bulmacanın bütün parçaları bir araya geliyor fakat resmin tamamı hâlâ belirsiz."

Ablam resim defterinin sayfalarını çevirdi ve Dadı Ellen'ın çocukluğumuzda çizdiği resimlerinden birini buldu. Aynı kadındı ama farklıydı. Yeni bir resme ulaştığında durdu. Bu resim Patrick O'Cuiv'e aitti ve kollarındaki yaralar kırmızı çizgilerle işaretlenmişti. "Ellen, O'Cuiv, bu haritalar," dedi. "Hepsi bir şekilde bağlantılı."

Sonra resim defterini kapayarak gözlerime baktı. "Muhtemelen bütün bunlarla ilgili bir şeyler bilen bir kişi var."

Sadece başımla onayladım.

"Thornley'yle konuşmalıyız," dediğimi duydum.

THORNLEY STOKER'IN GÜNLÜĞÜ

(KISA NOTLARDAN TEMİZE GEÇİRİLMİŞTİR.)

10 Ağustos 1868, 20.00—Emily nihayet uyuyabildi ve bunun için minnettardım. Onu uyutabilmek için akşam içtiği şaraba bol miktarda afyon katmam gerekti. Böylece kendimi güzel karımın huzurlu bir şekilde uyuyan yüzüne bakar halde buldum. Teni lambanın ışığında porselen gibi parlıyor, göğsü yumuşak pamuklu örtülerin altında yavaşça ve düzenli bir şekilde kalkıp iniyordu. İzlemekten kendimi alamıyordum.

Kim alabilirdi ki?

O anki hali iki saat öncesinden çok farklıydı. Hatırlayınca ürperdim. Kütüphanede kitapları birbiri ardına şöminenin alevlerine fırlatırken, "Bu sayfalarda şeytanın izleri var! Şeytanın sesi!" diye bağırışı... Ona yanıldığını, çünkü elindeki kitabın bir tıp kitabından öte olmadığını söylemeye çalıştım ama iri iri açılmış gözlerle bir iki sayfasında göz gezdirdiğinde, ona ulaşamayacağımı anladım. "Bartholomew dudaklarını Amelia'nın göğsüne bastırarak açık ağzından ve kulaklarından süzülen kandaki ölüm kokusunu içine çekti!" Bu kelimeleri yüksek sesle okurken bile bakışları rasgele sayfalarda dolaşıyordu ve kendi zihninden uydurduğunu biliyordum.

Yine bir tıp kitabıydı. başparmağının altındaki sayfaya baktım ve başlığını gördüm: BULAŞICI HASTALIKLARIN TEDAVİSİNDE SÜLFAT KULLANIMI. Oysa kendisi hayalinden uydurduğu kelimeleri o denli bağırarak okuyordu ki ellerimi kulaklarıma bastırdım. "En çok istediği şey onun canı, ruhunun

özüydü ve onu tamamen elde edene kadar genç kadını kollarında tuttuktan sonra bir yığın halinde ayaklarının dibine bırakıp yeni bir av arayışına çıktı!"

Son cümlesini vurgulamak istercesine kitabı çarparak kapadı ve alevlerin arasına fırlattı.

Onu engellemek için atıldımsa da bana karşı koydu. Ah, nasıl mücadele etti! Sahip olduğu güç on yetişkin erkeğinkine bedeldi! Bu konuda yalan söylemeyeceğim. Beni üzerinden atarak kanepenin üzerinden yuvarladı. Yumuşak minderlere şükrettim, yarım metre daha sola fırlatsa sehpaya çarpacaktım. Üzerindeki sayısız küçük porselen biblo düşünülürse bir yerim yaralanabilirdi ve Emily'nin hemşiresi Florence Dugdale eve gideli çok olmuştu.

Kendimi toparladığımda Emily'yi ağzı açık halde bana bakarken buldum. Bir an sonra arkasını döndü ve beni tamamen unutarak alevlerin arasına bir kitap daha fırlattı. O kadar çok kitap atmıştı ki alevler sönmeye ve oda yoğun dumanla, yanmış deri kokusuyla dolmaya başladı. Ancak o zaman masanın üzerinden bir sürahi su kapıp Emily'nin yüzüne çarpabildim. Suyun soğuk şokuyla vücudu seğirirken afalladı. Bir anda bakışları odaklandı ve başı şaşkınlıkla iki yana döndü. Bu bakışı tanıyordum. Hemen yanma giderek onu kollarıma aldım. "Tamam, tamam, canım benim. Her şey yolunda. Geçti. Yanındayım. Her şey yolunda."

Kulaklarımdaki sesi korkmuş bir çocuğunki gibiydi; kelimeleri neredeyse nefeslerinin arasında kayboldu. "Yine o kızıl gözler; hep aynı."

"Kim, hayatım? Kimden söz ediyorsun?"

"Senin peşine düşecek, biliyorsun. Beni incitirsen gelecek ve senin gibilere gazabını kusacak," dedi.

"Emily, neden söz ettiğini bilmiyorum. Saçmalıyorsun." Onu kendime çektim ve kalbinin deli gibi atışını kendi göğsümde hissettim. "Ben seni asla incitmem, aşkım."

Alaycı bir tavırla hafifçe güldü. "Seni izliyor. Tam şu anda bile gözleri üzerinde ve hiç memnun değil."

Bu ruh haline girdiğinde tekrar şiddete yönelmesinin an meselesi olduğunu biliyordum. Bu anlık gevşeme bir aradan ibaretti; bu yüzden onu nazikçe kanepeye götürdüm. "Sen burada bekle, aşkım. Ben hemen döneceğim."

Mutfağa koşup iki kadeh şarap hazırladım ve kilerden küçük bir şişe afyon kaparak Emily'nin kadehine normalin iki katı dozda koydum. Şarabı karıştırarak kütüphaneye döndüğümde, Emily'yi oyun oynayan küçük bir kız çocuğu gibi eteği etrafına toplanmış halde yerde otururken buldum. Yaşlı ve kızarıp şişmiş gözlerle bana baktı. "Lütfen beni iyileştir, Thornley. Artık böyle hissetmek istemiyorum."

Zihni yine netleşmişti fakat bunun ne kadar süreceğini bilmiyordum. Şarap kadehini vererek yanma oturdum. "Elimden ne gelirse yapacağım, sevgilim. Bu hastalığı yeneceğiz ve geldiği cehenneme geri göndereceğiz. Sana söz veriyorum."

Kendini zorlayarak hafifçe gülümsedi.

Şarabı yudumlayışını izledim. Yüzünde çizgiler oluşturan öfke ve şaşkınlık silinmeye, çok geçmeden vücudu sallanmaya başladı. Nihayet gözkapakları kapandığında, elimi uzun siyah saçlarında dolaştırdım. "Şarabının kalanını bitir de seni yukarı götüreyim. Dinlenmen gerek. Çok uzun bir gece oldu."

"Oldu gerçekten," dedi. Artık fısıltıdan öteye geçmeyen kelimeleri birbirine karışıyordu.

Kadehi dudaklarına götürüp içmesine yardım ettikten sonra zayıf düşmüş ellerinden alıp kendi önüme, masaya koydum. "Seni odana çıkarayım, hayatım."

Başıyla onayladı ve tam olarak anlayamadığım bir şey söyledi. Ağırlığını yüklenerek onu ayağa kaldırdım. Minyon bedeninin bu halinde bile hiçbir ağırlığı yok gibiydi. Kütüphanenin ka-

pısına ulaştığımızda onu kucağıma alıp başını omzuma dayadım ve şimdi yatmakta olduğu yatağa bıraktım.

Nefesi derindi ve göğsü ritmik bir şekilde kalkıp iniyordu. Komodinin üzerine uzanarak küçük metronomu aldıktan sonra sarkacı bıraktım; düzenli bir şekilde ileri geri sallanmaya başladı. Bu ses onu her zaman sakinleştirip uykusunu getirirdi.

Bana mutlu günlerimizi hatırlatan bir sesti.

Salonda piyano çaldığı günlerin üzerinden yaklaşık bir yıl geçmişti. Tuşları şimdi toz tutmuş olan piyanonun akordu bozulmuştu ve büyük enstrümanın üzerinde duran şamdan aylardır yakılmamıştı. Oda boş ve boğuk görünüyordu, artık neredeyse hiç girmiyordum.

Ah, Emily'mi ne kadar özlüyorum!

O kadar derinden ve sırılsıklam âşık olduğum kadın şimdi nerede? Gün aşırı vücuduna gelen bu hal de neyin nesi?

Bir önceki gece onu karanlıkta tepemde dikilirken buldum. Cılız ellerini önüne uzatmış, parmakları acı verici bir şekilde arkaya kıvrılmıştı. Bir avucunu alnıma, diğerini karnımın üzerine koyarak bana baktı ve dudaklarından tanımadığım kelimeler döküldü. Aslını söylemek gerekirse anlamsız cümleler halinde arka arkaya dizilmiş kelimelerdi. Gözlerinin sadece beyazını görüyordum; irisleri yukarı dönmüş, gözkapaklarının altına gizlenmişti.

Uyandığımı anladığında bir anda her şey sona erdi. Kollarını indirdi, yatağın diğer tarafına dolaştı ve sırtını bana dönerek yorganın altına girdi. Yaşadığım olayın hayal olup olmadığını anlayamadım ama kendi hayal gücümle yaratamayacağım kadar gerçek gelmişti. Tıpkı korkunç kâbuslardan uyanınca görülenlerin etkisinin sürmesi gibi, uyanıp onu tepemde dikilirken bulmaktan kaynaklanan korkum yatışmak yerine daha da arttı

ve karımdan korktuğumu o zaman anladım. Sevgili, tatlı, güzel Emily... Ondan korkuyordum. Gecenin geri kalanı boyunca ve sonrasındaki her gece yastığımın altında bir neşterle ve onu kullanmak zorunda kalacağım anın korkusuyla uyudum.

Mesajı cebimden çıkardım. Kâğıt artık incelmiş ve katlandığı yerler çatlamıştı. Zavallı Emily'nin güzel elyazısı parmaklarımın temasıyla solmuştu ve şimdi yaşlı gözlerle bakarken okumak daha da zordu:

Sevgilim, ilk ve tek gerçek aşkım, bugün ve daima kalbim senindir. Bu maceraya başlarken elimi sana teslim ediyorum.

—Em

Galway'deki Kraliyet Koleji'nde öğrenciliğimin daha ilk gününde bu mesajı ayakkabımın içine koymuştu. Bu kelimeleri yazan kadın şimdi yavaş yavaş parmaklarımın arasından kayıp giderken, mesajı tekrar tekrar okumadığım tek bir gün bile geçmiyordu.

Sokak kapısının gürültülü bir şekilde vurulmasıyla sersemliğimden sıyrıldım ve böyle geç saatte gelen her kimse küfrü bastım.

Mesajı çabucak yerine koydum, yorganı yatağın ayakucundan alıp karımın çenesine kadar örterek sıkıştırdım ve yatak odasının kapısını arkamdan kapayarak alt kata koştum.

Kapıyı açtığımda kardeşlerimi buz gibi yağmurdan sırılsıklam ıslanmış halde karşımda buldum. Yağmur ben yukarıdayken başlamış olmalıydı.

"Saatten haberiniz var mı sizin?" diye sordum. "Senin Paris'te olman gerekmiyor muydu? Ne zaman döndün?"

Matilda sorularıma aldırmadan beni omuzlayarak içeri girdi ve antrede durduğu anda ayaklarının dibinde bir su birikintisi oluşmaya başladı. Sonra diğer kardeşim ablasını izleyerek botlarını dışarıda silkeleyip içeri girdi.

Dışarıda rüzgâr şiddetle uğulduyor, yağmur damlaları döne döne düşüyordu. Kapıyı kapayıp sürgüyü çektim.

"Burası neden bu kadar dumanlı?" diye sordu Bram, kütüphaneye yönelirken. "Gribin geçti mi?"

"Dur!" diye bağırdım, niyetlendiğimden daha yüksek bir sesle.

Bram durup bana baktı.

İkisinin de şöminedeki yanmış kitap kalıntılarını bulmasını veya kütüphanenin halini görmesini istemiyordum çünkü açıklayabileceğimi hiç sanmıyordum.

Matilda içeriyi görür görmez hızlı adımlarla kütüphaneye dalarken Bram de hemen arkasındaydı. Matilda'yı şöminenin önünde eğilmiş, içine bakarken bulduk. "Yükseköğrenim tiksintimin sana da bulaştığını görmek ilginç, ağabey. Kitaplarını yakmak... Boş zamanlarını böyle geçireceğin hiç aklıma gelmezdi. Sanırım daha sık habersiz geleceğim. Sen çok daha ilginç biri olmuşsun."

"Emily'yle kavga ettik. Şey... tartıştık. Kitaplarımdan bazılarını yakarak görüşünü vurgulamak istedi."

Bram kıs kıs güldü. "Normal bir kadın gibi bir iki tabak fırlatamadı mı?"

Şöminenin içine uzanarak dumanı tüten korların üzerindeki dört kitaptan üçünü aldım ve şöminenin mermerinin üzerine koydum. Dördüncüsü kurtarılabilecek halde değildi fakat bu üçü için hâlâ umut vardı. "Nihayet uyuyor, dolayısıyla kısık sesle konuşursanız sevinirim. Dinlenmeye ihtiyacı var."

Sorunlarımızı kimseyle paylaşmamıştım, hizmetkârlarımızın da bu konuları evin dışına taşımasını yasaklamıştım. Kimseyi, özellikle de ailemi kendi meselelerimizle rahatsız etmek istemiyordum. Karımı iyileştirecek ilacı bulacaktım ve bunu çok fazla dikkat çekmeden yapacaktım. İhtiyacım olan en son şey, kasabada Emily'nin hastalığıyla ilgili dedikodular yayılmasıydı. Haber duyulursa tıp kariyerim daha başlamadan bitebilirdi.

Bu düşünceleri kafamdan atarak sahte bir gülümsemeyle onlara baktım. "Bu muhteşem gecede sizi buraya hangi rüzgâr attı?"

"Matilda, Paris'te Dadı Ellen'ı gördüğünü düşünüyor," diye döküldü Bram. "Ve görünüşe bakılırsa Patrick O'Cuiv de tekrar ölmek için mezarından çıkmış. Yoksa ne diye gelelim ki?"

BRAM STOKER'IN GÜNLÜĞÜ

10 Ağustos 1868, 20.15—Ağabeyimin yüzü asık ve yorgun görünüyordu. Evine habersiz geldiğimiz için aniden pişmanlık duydum. Dahası, Dadı Ellen ve O'Cuiv hakkında böyle dökülüverdiğim için de pişmandım çünkü sözlerimi tamamlar tamamlamaz yanaklarından kanın çekildiğini gördüm ve bir an bayılacağını sandım. Hemen yanma gidip kolumu omzuna attım. "Onu kanepeye götürmeme yardım et," dedim Matilda'ya.

O da ağabeyimizin tepkisini gördü ve diğer taraftan onu tutup taşımama yardım ederken bana yandan bir bakış attığını fark ettim.

Thornley kaldırıma devrilen bir ayyaş gibi kanepeye yığıldı ve ağzı hafifçe açık halde ikimize bakakaldı. Nihayet konuşabildiğinde -beklediğimin aksine- söyledikleri bir inkâr değildi...

"Ne zaman?"

Kaşlarımı çattım. "Ne ne zaman?"

"İkisi de ne zaman oldu?" dedi zayıf bir sesle. Sesi hırıltılı çıkıyor, babamın şimdiki yaşlı halini hatırlatıyordu. "Dadı Ellen'ı en son ne zaman gördünüz? O'Cuiv ne zaman tekrar öldü?"

Matilda kanepede onun yanma oturdu. "Ellen'ı daha geçen hafta Paris'te gördüm, caddenin karşısında. Onun da beni gördüğünü sanıyorum ama yanma gitmek istediğimde kalabalıkta izini kaybettim. Ancak Bram'e de açıklamaya çalıştığım gibi, o olduğundan eminim." Son cümlesinde biraz endişeliydi çünkü

benimle olduğu gibi inkârı çürütmek için tartışmaya hazırdı ama Thornley konuyu zorlamayınca Matilda şaşırdı.

"Ya O'Cuiv?"

Matilda başını kaldırıp bana baktı, yapabildiğim tek şey omuz silkmek oldu. Kız kardeşim çantasına uzanarak önceki günün gazetesini aldı. Bir an için Marsh Kütüphanesi'nden *Saunder's News-Letter* sayılarını aşırdığını sandım ve çantasını boş görünce rahatladım. Gazeteyi sehpanın üzerine, Thornley'nin önüne açarak hikâyesini anlattı.

Thornley cebinden gözlüğünü çıkarıp taktı ve gazeteye doğru eğildi. Haberi uzun süre inceledi, iki kez okumuş olmalıydı. Sonra arkasına yaslanıp gözlüğünü çıkardı ve gömleğinin eteğine silerek tekrar cebine attı. "Bram, lütfen bana şu yanındaki şarap kadehini uzatır mısın?"

Boş bir kristal içki sürahisinin yanında bir kadeh kırmızı şarap vardı. Onu ağabeyime verdim ve nefes bile almadan kafasına dikişini izledim.

Thornley boşalan kadehi sehpanın üzerindeki gazetenin yanma bıraktı. "Son zamanlarda rüyalarıma giriyordu; Patrick O'Cuiv. Sanırım yaptığı şeylerin hikâyesi yıllarca zihnime takıldı. Belki de henüz baba olmamamın nedeni bile bu olabilir. İnsanın kendi ailesini, karısını ve çocuklarını sırf karınlarını doyuramıyor diye öldürdüğü düşüncesi ödümü patlatıyor."

"Sadece rüyalarında mı? Yoksa onu gördün mü?" diye sordu Matilda.

Thornley boş şarap kadehiyle oynadı. "Kendisini görmedim, hayır. En azından başlangıçta."

Yüreğim hopladı. "Başlangıçta mı? Ama sen..."

Kanepeden kalkıp odanın diğer tarafındaki büfeye doğru yürüyen ağabeyimi izlerken, gitmeyi düşündüğüm tiyatro oyunu-

nu çoktan unutmuştum. Bir şişe viski alarak bana uzattı. Başımı iki yana salladım. Omuz silkerek bir şarap kadehini yarısına kadar doldurdu. Şişeyi bırakarak kadehi hafifçe sallarken kehribar rengi sıvının bardağın kenarlarını sarışını izledi. Sonra geri dönüp kanepeye oturdu, içkisini yudumladı ve yine nefesini üfledi.

"Onunla ilk karşılaştığımda," dedi, "bizi terk edişinin üzerinden iki yıl geçmişti. İskeleden annem için morina almış, Castle Caddesi'nden aşağı yürüyordum. Henüz erkendi, güneş daha sabah sisinin arasından yüzünü göstermemişti. Ayak parmaklarımın ıslaklığını hâlâ hatırlıyorum. Ama evden, evdeki işlerimden uzaklaşmak iyi gelmişti. Annem morina için bana iki şilin vermişti ve üstünün benim olabileceğini söylemişti, dolayısıyla akşam yemeği için ihtiyacını karşılayacak ve cebime bol bahşiş bırakacak balığı çok dikkatli seçmiştim.

"Roderick Pastanesi'ne uğrayıp en sevdiğim vişneli karamel şekerlemelerinden çeyrek paket aldım. Tadı hâlâ damağımdadır. Tam parayı sayarken pencereden dışarı baktım ve Dadı Ellen'ı vitrinin önünde durmuş, beni izlerken buldum. Hiç kıpırdamadan duruyordu. Bir an o olduğuna inanamadım. Nasıl olabilirdi ki? Fakat sonra gerçekten o olduğunu anladım, parayı tezgâhın üzerine bıraktım, şekerlememi orada unuttum ve balığı koyduğum annemin keten çantası omzumda, onun yanma koştum. Dadı Ellen'ı orada beni beklerken, kollarını iki yana açıp gülümserken bulacağımı sanmıştım. Oysa dışarı çıktığımda ortalıkta görünmüyordu. Yine kaybolup gittiğini ancak bir iki saniye geçtikten sonra anladım. Sokağın iki tarafını taradım; her iki tarafı da çok rahat görebiliyordum ama hiç iz yoktu. Başka bir dükkâna girecek zamanı yoktu –aslında hiçbir yere gidecek zamanı olmamıştı– yine de *bir yere* gitmişti işte. Kendime hayal gördüğümü, sadece vitrin camındaki bir ışık oyunu olduğunu söyledim. Eve yürürken bu açıklamayı kendi kendime defalarca tekrarladım. Sonunda paramı ve şekerlememi tezgâhın üzerinde bıraktığımı

hatırladım ama umursamadım. Ellen'ı görmek içimde başka bir şeyi uyandırmıştı."

"Neden bunlardan daha önce hiç söz etmedin?" diye sordu Matilda.

"Kime? Annemle babam bana inanmazdı ve o zamanlar siz ikinizle pek konuşmuyorduk. Anlatacak kimsem yoktu. Eve vardığımda, hepsinin bir hayal olduğuna kendimi inandırmıştım," dedi Thornley.

Viskiyle ilgili fikrimi değiştirerek bir kadehe iki parmak doldurup şişeyi Matilda'ya uzattım ama kararlı bir tavırla başını iki yana salladı. Ben de içkimi alıp kanepeye geri döndüm ve kadehi sehpanın üzerine koydum. "Onu 'ilk kez' görüşünden söz ettin. Sonra bir daha mı oldu?"

Thornley şişeyi alarak kendi kadehini tekrar doldurdu. "Dadı Ellen'ı ikinci kez gördüğümde on dokuz yaşımdaydım. Olayı daha bir hafta önce olmuş gibi hatırlıyorum. Bir cumartesi günüydü. Trinity Kütüphanesi'nin arka masalarından birinde, Fellows Parkı'na bakan pencerelerin önünde oturuyordum. Yaklaşık iki gündür uyumamıştım ve pazartesi günü gireceğim bir anatomi sınavına hazırlanıyordum. Günün büyük bölümünde yağmur yağmıştı ve hava değişmezse meydanı su basacağını düşündüğümü hatırlıyorum. Öğle yemeğinde iki asistanın yağmurdan bahsettiğini duydum. Bu en yağışlı sonbaharlarımızdan biri olmuştu ve ardından çok sert bir kışın geleceğini tahmin ediyorlardı. Şahsen yağmurun daha iyi bir zamanda yağamayacağım düşünüyordum çünkü hava kötü olduğu için futbol takımından uzak kalıp tamamen derslerime odaklanabiliyordum ki yapmam gereken de buydu. Kitaplarla saatler geçirdikten sonra yavaş yavaş uyku bastırmaya başlamıştı, uyanık kalmak için kalkıp yürümem gerekiyordu. Büyük pencerelerden birine yaklaştım ve bakışlarımı derin su birikintileri oluşturan sulara dikerek uzunca

bir süre orada durdum. Her taraf bu doğal hareketliliğin içindeydi. Ortalıkta dolaşan kimse yoktu çünkü aklı başında hiç kimse o havada dışarı çıkmazdı. Öğrenciler ve fakülte üyeleri sınıflara gizlenmişti. Meydanın karşı tarafında yürüyen bir kızı gördüğümde şaşırdım. Yağmurun altında gideceği yere koşturmuyordu. Onun yerine, yüzü bana dönük, kolları iki yana sarkık halde öylece duruyordu. Bir an beni izlediğini bile düşünebilirdim. Ve o duruşta bana çok tanıdık gelen bir şey vardı. Benden çok uzakta olmasına rağmen yüzünü de net görebiliyordum ve onu tanıdığımı hissediyordum.

"İkimiz de uzun süre hiç kıpırdamadan durduk. Ben içeriden ona bakıyordum, o da yağmurun altında bana bakıyordu. İkimiz de kıpırdamıyor, sadece bakışıyorduk. Onun Dadı Ellen olduğunu nereden anladığımı bilmiyorum fakat bu düşünce zihnimde belirdiğinde itiraz etmem mümkün değildi. Şu anda sizinle konuşuyor olduğumdan emin olduğum gibi emindim. Bunu kavradığım anda pencereye yaklaşarak avuçlarımı cama dayadım. Fırtınanın soğukluğu tenime işledi ve cam aniden çok incelmiş gibi geldi. Bir an sonra oradaydı; bir an meydanın karşı tarafındaydı, aniden benden birkaç santim ötede belirmişti. Aramızda sadece cam vardı."

"Ve Ellen mıydı?" diye sordu Matilda.

Thornley başıyla onayladı. "Yanılmam mümkün değil, seninle aramızdaki kadar bir mesafe vardı. Hatta belki daha da yakın. Gözleri masmaviydi ve teni kusursuz görünüyordu. Galiba yanaklarından süzülen damlaları izlerken dikkatimi çeken ilk şey o oldu. Camda kendi yansımamı gördüm ve birden yaşlı olduğumu, en azından ondan daha yaşlı olduğumu düşündüm. Sanırım zihnim bu hesaplamayı kendiliğinden yaptı çünkü Dadı Ellen'ı son gördüğümde daha çocuktum. Oysa şimdi neredeyse tam anlamıyla yetişkindim ve aradan geçen yılları kendi yüzümde görebiliyordum. Onunkinde ise hiç iz yoktu.

Gittiği günkü kadar genç görünüyordu; sanki bir gün bile geçmemiş gibi.

"Kendi elini kaldırıp cama, benimkinin üzerine dayadı ve yemin ederim camın daha da soğuduğunu hissettim. İri mavi gözlerinde öyle bir hüzün vardı ki neredeyse ağlayacaktım, bakışlarımı ondan ayıramıyordum. Sonra aniden yok oldu. Puf! O kadar. Belki gözümü kırptım, belki kırpmadım ama bir anda gözden kayboluverdi. Meydanı olduğu gibi görebiliyordum. Yıllar önce o şekerleme dükkânında olduğu gibi, gidebileceği hiçbir yer yoktu ama arkasında hiç iz bırakmadan aniden gidivermişti."

Thornley anlatacaklarını bitirince boş kadehine baktı. Viski şişesine uzandım ve bir kadeh daha koydum.

"Onu en son o zaman mı gördün?" diye sordum.

Thornley başını iki yana salladı. "Onu en son görüşümün üzerinden üç günden fazla geçmedi fakat bu son deneyim ilkine çok benziyordu. Emily'yle birlikte *Kast*'ın cuma suaresine gitmiştik ve Ellen'ı asma kattan çıkarken gördüğümü sandım. Sadece görür gibi oldum diyeyim, çünkü biz balkondaydık ama o olduğundan eminim. Muhteşem bir kırmızı tuvalet giymişti ve yanında bir beyefendi vardı. Yanma gitmeyi düşündüm fakat böyle bir şeyi Emily'ye nasıl açıklayacağımı bilemedim ve anlamsız olacağına karar verdim. Daha önceki karşılaşmalarımızda olduğu gibi, ben yaklaşırken yine hiç şüphesiz ortadan kaybolacaktı." Thornley içkisinden iri bir yudum aldıktan sonra ekledi: "Yanındaki adamın O'Cuiv olabileceğini düşünüyorum. Tam gördüğüm anda öyle düşündüğümü hatırlıyorum ama ölü olduğuna inandığım için o düşünceyi saçma buldum. Oysa şimdi..."

"Ne kadar eminsin?" diye sordum.

"Emin olamam, ışık loştu ve mesafe vardı. Yine de vücut yapısı benziyordu ve saçlarının biçimi aynıydı." Bir an duraksadı. "Bir çocuk da vardı."

"Çocuk mu?"

Thornley başıyla onayladı. "Güzel bir tuvalet giymişti, bir oyuncak bebeğe benziyordu. Bana O'Cuiv'in kızını hatırlattı; hani şu hayatta kalan."

"Maggie mi?" dedi Matilda.

"Ah, evet, Maggie. Oydu." Thornley yine içkisini yudumladı. "Elbette ki o olamazdı. Şimdi yirmilerinde filan olmalı. Hatırladığım kadarıyla cinayetler işlendiğinde altı yedi yaşlarındaydı."

Bu bilgiler zihnimi altüst etmişti. "Ellen, O'Cuiv ailesini tanıyor muydu? Çocukluğumuzda onlardan söz ettiğini hiç hatırlamıyorum. Hatta O'Cuiv ailesi bizimle yemek yediğinde bile yeni tanışmış gibi görünüyorlardı."

"Biz çocuktuk," dedi Matilda. "Birbirlerini tanısalar anlar mıydık?"

"Annem anlardı," dedi Thornley.

"Annemi buna karıştırmamalıyız," dedim. "Babamı da."

Thornley viskisini bitirdi. "Neye karıştırmayalım? Ne demek istediğinizi bile bilmiyorum."

"Dadı Ellen'ın bizi asla gerçekten terk etmediğini söylemek istiyoruz. Yani bunca yıldır hep yakınımızdaydı," dedi Matilda. "Başka kim ya da ne olabilir ki?"

Thornley kaba bir tavırla güldü. "O da ne demek şimdi? 'Ne olabilir ki?'"

Matilda bana baktı ve aklından geçeni hemen anladım. Bizi terk edişinden önceki gece şatonun kulesinde Dadı Ellen'la ilgili olanları Thornley'ye hiç anlatmamıştık. Odasında, yatağının altında bulduklarımızdan da söz etmemiştik. Sadece annemle babama anlatmıştık ve onlar da hiç üstünde bile durmamışlardı. Ertesi gün orada bir şey bulamayınca, bu gizemlerden bir daha söz edilmemişti.

Matilda'ya bakarak başımla onayladım. "Anlat ona."

Ve anlattı. Yaklaşık bir saat geçerken Thornley'yle ben viskiyi neredeyse bitirdik. Matilda anlatacaklarını bitirdiğinde üçümüz şöminedeki korlara baktık. Matilda'nın ardından olayları bir de ben özetledim.

Thornley bana döndü. "Sen onu hiç görmedin mi? Onun gözdesiydin."

"Hayır, bir kez bile."

Matilda bana bir bakış attıktan sonra ağabeyimize döndü. "Bram onun gözdesi olabilir fakat senin de onunla bir ilişkin vardı, değil mi?"

Thornley kaşlarını çattı. "Bu da ne demek şimdi?"

"Bir defasında seni elinde bir çuvalla onun odasına girerken gördüm. Çuvalın içinde hareket eden bir şey vardı."

Thornley kadehini kaldırdı ve yine iri bir yudum aldı. Kehribar rengi sıvıya bir cevap arar gibi baktı. Bir şey bulamayınca sonunda tekrar konuştu. "Ellen bazen benden odasına tavuk getirmemi isterdi. Ona nedenini hiç sormadım. Bilmek istemiyordum. Kümese gider, onun için bir tane alırdım ve üzerinde konuşmazdık."

O anda zihnimde bir soru belirdi ve unutmadan sordum. "Bana kümesleri gösterdiğin gün, hani bir sürü tavuk ölmüştü? Onları bir tilki mi öldürmüştü, yoksa sen mi?"

Thornley alaycı bir tavırla güldü. "Ben öyle bir şey yapamam. Bir tilki olduğunu düşünmüştüm. Tavukları o halde, sana gösterdiğim gibi buldum." Alkolden bakışları camlaşmıştı fakat hâlâ düzgün konuşabiliyordu. "Sanırım bana neden geldiğini ve neden hâlâ gelmeye devam ettiğini biliyorum," dedi. Elini cebine sokarak bir şeyin etrafına sarılmış bir mendil çıkardı. Onu sehpanın üzerine koyarak dikkatle açtı. Tam ortasında, deri bir sicimle düzgünce bağlanmış bir tutam sarı saç duruyordu.

Gözlerim iri iri açıldı. "Bu onun mu?"

Thornley başıyla onayladı. "Sen doğduktan bir yıl kadar sonra, ben üç yaşında filanken verdi bunu bana, Bram. Önceki gün ormanda kaybolmuştum ve babam kasaba halkının yarısını arama için ayaklandırmıştı. Beni elimde uydurma bir oltayla bataklıkların yakınında buldular. Bir dalın ucuna bağlanmış bir ipten ibaretti, yemi filan yoktu. Onlara akşam yemeğimiz için balık tutmak istediğimi söyledim. Annem paniğe kapılmıştı, beni gördükten sonra günlerce ağladı ve bir daha evden uzaklaşırsam beni bacağına bağlayacağını söyledi. Ellen o gece beni yatağıma yatırırken bu saçları verdi ve cebimde saklamamı söyledi. Yakınımda tuttuğum sürece, beni bulabilecek ve koruyabilecekti. Saçma geldiğini biliyorum ama o zamandan beri hep cebimde taşıyorum."

"Bu neden sana geldiğini açıklayabilir ama bana neden geldi?" diye sordu Matilda. "Paris'te ne işi olabilirdi ki?"

"Haritalar," diye cevap verdim. "Père Lachaise Mezarlığı."

"Mezarlık mı?" diye sordu Thornley. "Haritalar mı?"

Matilda'ya başımı salladım ve Thornley'ye çocukken çizdiği haritaları göstererek onları nasıl bulduğumuzu anlattı.

"O'Cuiv anahtar olabilir," dedi Thornley, bütün bunlar konuşulduktan sonra boş kadehini gazetelerin üzerine hafifçe vurarak. "Ellen bunca yıldır bulunamadı çünkü bulunmak istemiyor ama O'Cuiv'i nerede bulacağımızı biliyoruz."

"Nerede?" diye sordum.

"Cesedi otopsi için en yakın hastaneye götürülmüştür; ölüm nedeninin tespiti için."

"En yakındaki Swift," dedi Matilda. "Senin çalıştığın yer."

Thornley başını iki yana salladı. "Swift'in komşusu Steevens Hastanesi daha büyük olasılık. Birlikte çalışıyoruz. Morg orada."

Yanan kütüklerden biri çıtırdayarak üçümüzü de sıçrattı. Boş kadehimi sehpanın üzerine bıraktım. Bu gece daha fazla içmeyecektim. "Cesedini incelemekle ne bulabiliriz ki?"

Thornley parmaklarıyla saçlarını sıvazladı. "'Biz' değil, kardeşim. Biri morga gizli bir ziyaret yapmayı planlıyorsa o kişi tek başıma benim demektir."

Matilda diklendi. "Bunu birlikte yapmalıyız!"

"Matilda haklı, Thornley. Hepimiz birlikte gitmeliyiz."

"Ne sıfatla? Hastanenin bir doktoru olarak en azından benim morgda olmak için bir nedenim var. Siz hangi nedenle oraya gideceksiniz?"

Matilda kaşlarını çattı. "Kendini kandırma, ağabey. Senin işin delilerle, ölülerle değil. Senin de orada olmak için bir nedenin yok. Hiçbirimiz şüphe çekmeden oraya giremeyiz."

"Hastanedeki sistemin nasıl işlediğini de mi biliyorsun yani?" diye karşılık verdi Thornley.

"Yeter," dedim. "Bu gece üçümüz birlikte gidiyoruz. Ortalıkta fazla kimse olmayacaktır. Thornley içeri girmemizi sağlayabilir ve soran olursa Matilda'nın gazetede resmini gördüğü adamı tanıyor olabileceğini düşündüğünü ve doğrudan polise gidip halkın gözü önünde bir skandal yaratmaktansa üstü kapalı şekilde içeri girmenin daha uygun olacağına karar verdiğimizi söyleyeceğiz. Kardeşimizin, kişinin kimliğinden gerçekten emin olana kadar polisle temas kurmasını istemediğimizi söyleyeceğiz. Mesai arkadaşlarından herhangi biri de kız kardeşi için aynı nedenle aynı şeyi yapar."

Thornley bunu biraz düşündükten sonra başıyla onayladı. "Sanırım bu işe yaramazsa en azından yanlış bir karar verdiğimiz için viskiyi suçlayabiliriz."

"Leş gibi kokuyorsunuz zaten," dedi Matilda, kıs kıs gülerek.

Tam o anda evin içinde bir zil sesi çınladı. Bu, çocukluğumdan beri duymadığım bir sesti ve o zamanlar hasta yatağımda hapsolduğum yerde, yardıma ihtiyacım olduğunda çalardım.

Thornley gerilerek üst kata doğru baktı. "Emily uyanıyor. İkiniz gitmelisiniz. Bir saat sonra hastanenin güney kapısında buluşalım. Orada parka bakan sokağa yakın bir bank var. Orada otursanız kimse bir şey sormaz."

Ağabeyim bunu söyledikten sonra bizi evinden sepetledi ve Matilda'yla birlikte kendimizi gecenin soğuğunda bulduk.

10 Ağustos 1868, 23.30—St. Patrick'in çanları tam buçukta bir kez vurdu. Bu sesin gecenin derinliğinde bu kadar güçlü bir şekilde yankılanması bana hep tuhaf gelmiştir. Gün içinde şehrin olağan gürültüsü arasında çan sesi arka planda kalır ama hava kararıktan sonra daha keskinleşir.

Çan çalarken, Matilda birlikte oturduğumuz bankta sıçradı. Dr. Steevens Hastanesi'ne on dakika erken gelmiş ve Thornley'nin sözünü ettiği güney kapısındaki bankı bulmuştuk. Bank, ziyaretçilere manzara oluşturması amaçlanmış küçük bir gölete bakıyordu. Şahsen hastanelere yakın olmaktan hoşlanmıyordum. Böyle bir yeri sadece görmek bile hastalıklarla geçen çocukluk yıllarımı hatırlatıyordu. İlaçların ve iksirlerin kokusunu dışarıda otururken bile içerideymiş gibi alabiliyordum. Ellen yıllar önce hastalığımı iyileştirdiğinde, bir daha asla öyle hastalıklı bir duruma dönmeyeceğime kendi kendime söz vermiştim. Sağlığımı korumak için elimden geleni yapacaktım. Bu yüzden de hastane ziyaretimin –bizi bu gece buraya getiren neden her ne olursa olsun– kararlılığımı zayıflatmamasını umuyordum.

"Bence güvercinleri beslemeliyiz," dedi Matilda. "En azından daha az şüphe çekeriz."

"Bu saatte güvercinlerin hepsi derin uykudadır. Onlar bile bizden daha akıllı."

Swift Akıl Hastanesi, sağımdaki küçük bir alanın arkasında rahatça görünüyordu. Yüksek taş duvarlar karanlık ve ürkütücü bir şekilde yükseliyordu. Dr. Steevens Hastanesi'nin aksine, orada bahçe bakımlı ve renkli çiçeklerle dolu değildi, çimenler ihmalden kuruyup kararmıştı ve binada görünen tek renk, duvarları saran sarmaşıkların yeşiliydi. Pencerelerin çoğu karanlıktı, sadece üçünden hafif bir ışık yayılıyordu ama ortam hiç de uyur gibi görünmüyordu, beklenmedik anlarda çığlıklar yükseliyordu. Bazıları erkek, bazıları kadın sesiydi ve bazıları insan sesine bile benzemiyordu.

Ağabeyimin böyle bir yerde, bu iğrençliklerle sarılı halde nasıl bu kadar çok zaman geçirebildiğini merak ettim. Dr. Steevens'a perişan halde veya daha alışıldık bir hastalıkla –kalp krizi gibi– bir hasta getirildiğinde izlenecek planlar, uygulanacak protokoller ve tedavi yöntemleri vardı. Akıl hastalıkları için aynı durum söz konusu değildi. Belki böyle bir mücadeleye karşı açlığından olsa gerek, Thornley akıl hastalıklarını bedeninkilere tercih ediyordu. Fakat o çığlıklarla başa çıkmak...

"Şurada duran biri var," dedi Matilda, kısık sesle düşüncelerimi bölerek. Parmaklarını koluma sardı. "İşte, şurada, dişbudak ağacının altında."

Bakışlarını izlediğimde karanlık silueti ben de fark ettim. Yüzünü kapüşonunun altında gizleyen siyah pelerinli bir kadın, dalların altında duruyordu. Bu, nedeni her ne olursa olsun, Dublin sokaklarında dolaşacak bir hanım için alışıldık bir kıyafet değildi. Fahişe olduğunu da sanmıyordum çünkü onlar şehrin kalabalık bölgelerine odaklanırlardı. Hastanenin bahçesi ıssızdı, geldiğimizden beri bir kişi bile görmemiştik.

"Dadı Ellen mı?" dedi Matilda.

Kapüşonu yüzünün büyük bölümünü gizlese de bunun Dadı Ellen olmadığından emindim. Sadece ağzını ve çenesini, biraz da burnunu görebiliyordum, gözleri karanlıkta kalıyordu. Teni ay ışığından besleniyor, yüzünün aydınlıkta kalan kısımları parıldıyordu.

"Ellen değil," dedim, banktan kalkarken. "Bu fazla kısa boylu."

Matilda benimle birlikte kalkmış, kolumu sımsıkı tutuyordu. Elini çözdüm. "Burada bekle."

Ama başını iki yana salladı. "Yapma."

"Uzun sürmez."

Dişbudak ağacına ve kadına doğru yürümeye başladım. Kollarını iki yana sarkıtmış halde, kıpırdamadan duruyordu. Aramızdaki mesafeyi kaparken bile onu bu kadar az görebilmek beni şaşırttı. Ellen beni iyileştirdiğinden beri geçen yıllarda gece görüşüm belirgin şekilde güçlenmişti. Yürüdüğüm patikanın üzerindeki çakıltaşlarının her birini görebiliyor, Liffey Nehri'nin tabelalarını okuyabiliyordum ama bakışlarımı bu kadına bir türlü odaklayamıyordum. Yoksa bir kız mıydı? Hatta çocuk? Yaklaşırken başlangıçta sandığımdan daha genç olduğu izlenimine kapıldım. Belli bir detayına odaklandığım her seferinde sanki gecenin karanlığına biraz daha çekiliyor, hatta görüş alanımdan çıkıyordu. Üstelik bunu yerinden hiç kıpırdamadan yapıyordu, hatta onu ilk gördüğümden beri hiç kıpırdamamıştı. Sadece onu saran gölge yoğunlaşıyordu.

Nihayet, cesaretimi toplayarak, "Kimsin sen?" diye sorabildim. Benden en azından on on beş metre ötede olmasına rağmen, dişleri ay ışığında parıldadı; bembeyaz, inci gibi dişler.

"Bram!"

Fısıltı arkamdan gelmişti ve olduğum yerde hızla dönünce Thornley'yi Matilda'nın yanında dururken gördüm. Tekrar dönüp baktığımda kız ortadan kaybolmuştu. Olduğum yerde

telaşla dönerek caddeye, bahçeye, her yöne bakındım ama hiç iz yoktu. Thornley ile Matilda'ya sıkkın bir tavırla el salladıktan sonra arkasına saklanmış olabileceğini düşünerek çabucak ağacın etrafından dolaştım fakat yine bir şey yoktu. Kızın durduğu yerde hava daha da soğuk gibiydi; limandan dondurucu bir sis süzülüyormuş gibi.

Thornley, dikkat çekmemek için sesini yükseltmemeye çalışarak, "Bram, acele etmeliyiz!" diye seslendi.

Onlara doğru koştum.

"Kimdi bu?" diye sordu Matilda.

"Bilmem. Ortadan kayboldu."

"Kim?" diye sordu Thornley.

Ağacı işaret ettim. "Şu ağacın yanında duran bir kız vardı."

"Bu saatte?"

"Tek kelime etmedi. Sadece orada durup bizi izledi."

"Belki hemşire filandır? Çalışanlar sık sık temiz hava almaya çıkar," dedi Thornley.

"Bu hemşire filan değildi," dedi Matilda.

"Emin olamazsın."

"Ellen'dı," diye ısrar etti Matilda.

Başımı iki yana salladım. "Ellen değildi. Bu kız küçüktü."

Thornley arkamızdaki binaya baktı. "Acele etmemiz gerek," diye tekrarladı. "Gece yarısı personel değişimi oluyor. Benimle gelin..."

Thornley bizi çakıl zeminli dar bir patikadan geçirerek Dr. Stevens Hastanesi'nin güney girişine götürdü. Küçük nişi aydınlatması için konmuş gaz lambası ya o akşam yakılmamıştı ya da bir şekilde sönmüştü. Ben ikincisi olduğunu tahmin ediyordum. Binanın bu tarafı yüksek duvarlarla sarılıydı ve Swift Akıl Has-

tanesi görünmüyordu ama çığlıklar hâlâ duyuluyordu. Kapıya yaklaşırken Swift'te biri varlığımızı hissetmiş gibi daha da artarak karanlık alandan bize ulaştı. Thornley bunları duyduysa bile umursamadı. Omzunun üzerinden temkinli bir bakış atarak kapıya yaklaştı. Tokmağı çevirdi ve kilitli olduğunu görünce cebinden bir anahtarlık çıkardı. "Yönetimde hastanenin anahtarları var. Biz de onlara kendi hastanemizinkini verdik. Bir hayli dostça bir ilişkimiz var, malzemelerimizi filan sürekli paylaşıyoruz. Swift'teki ilk günlerimde burada da görev alıyordum ve binayı iyi tanıyorum. Morgda veya hastanenin başka bir yerinde beni gören olursa muhtemelen alarmı filan çalıştırmazlar. Ancak size nasıl tepki vereceklerinden emin değilim."

"Yakalanırsak hikâyemize sadık kalacağız," dedi Matilda.

Thornley ile ben başımızla onayladık.

Doğru anahtarı bulmak için birkaç tanesini denemesi gerekti. Sonunda kilide sokabildi.

10 Ağustos 1868, 23.36. Güney giriş kapısı, karşı uçta tek bir lambayla aydınlatılan dar bir koridora açılıyordu. Her adımımızda yükselen toza bakılırsa koridor pek sık kullanılmıyor olmalıydı. Kapıyı arkamızdan kapayarak Thornley'nin peşinden gittik. Gölgesi bir hayli uzanıyordu, diğer tarafa yaklaştıkça kısaldı. Neyse ki çığlıklar dışarıda kalmıştı ama hâlâ zihnimde yankılanıyordu.

Koridorun sonunda sola döndüğümüzde, kahverengi muşamba örtülü bir arabayı iten tıknaz bir adamla neredeyse çarpışıyorduk. O muşambanın altında ne olduğunu düşünmemeye çalıştım ve adamın boş bakışlarından da herhangi bir ipucu bulamadım. Bizi orada durdurup sorgulamasını bekliyordum ama onun yerine Thornley'yi başıyla selamladı ve bizi hiç görmemiş gibi Matilda'yla benim önümüzden geçip gitti. Koridorun orta-

sındaki çift kanatlı kapılarda gözden kaybolana kadar tempomuzu düşürdükten sonra Thornley bizi adamın geldiği yöne doğru sürüklerken adımlarımızı yine hızlandırdık. Başlangıçta zeminin hafifçe eğim kazandığını fark etmedim ama koridorda ilerledikçe açısı giderek daha da belirginleşti. Gerçekten aşağı doğru iniyorduk. Morgun bodrumda olduğu düşünülürse bu elbette ki mantıklıydı, basamaklarda üzerinde ceset olan sedyeleri taşımak çok zor olurdu. Dolayısıyla zemine uygun şekilde eğim verilmiş, bu da alt katlara ulaşımı kolaylaştırmıştı.

Kapıya ulaştığımızda Thornley bize durmamızı işaret etti. "Burada bekleyin. İçeride kimse olup olmadığına bir bakmak istiyorum." İçeri girerek kapıyı arkasından kapadı.

"Burası çok soğuk," dedi Matilda.

Kabul etmeliydim. Koridorda ilerledikçe sıcaklık belirgin şekilde düşmüştü, bu yüzden nefesim dudaklarımdan buhar halinde yayılıyordu. "Uzun sürmez." Söyleyecek başka şey bulamamıştım. Bu saatte ikimiz de yataklarımızda uyuyor olmalıydık ama şimdi bu hastanenin bodrumunda, on dört yıl önce ilk kez, birkaç gün önce de ikinci kez öldüğünü düşündüğümüz bir adamın kimliğini teşhis etmeye çalışıyorduk.

Thornley biraz sonra geri dönüp bize içeri girmemizi işaret ettikten sonra geçmemiz için kapıyı tuttu.

Gözüme ilk çarpan şey odanın büyüklüğü oldu. Hastanenin bütün zeminine yayılmış olmalıydı. Sinir bozucu ölçüde sessizdi ve sessizliği sadece bir gaz lambasının tıslaması bozuyordu. Sıra sıra masalar dizilmişti. Odada kötü bir koku vardı, yapış yapış havada o kadar yoğun bir sirke bulutu vardı ki gözlerim sulanmaya başladı. Ancak beni asıl duraksatan belli belirsiz aldığım bir kokuydu: Hafif metalik, tatlı bir koku.

Thornley, arka tarafa doğru yürürken, "Buradan," dedi.

"Neden bu kadar çok yatak var?" diye sordu Matilda.

"Morg aslında ikinci kattaydı. Yıllar önceki bir kolera salgınında yönetim ölüleri buraya taşıdı. Bir ara bu binada çok fazla ceset vardı ve hepsi sadece burada değildi. Koridorlarda, bahçede ve hatta çatıda bile sıralanmışlardı. Bugün onlara pek ihtiyaç kalmadı." Yanından geçtiğimiz eski yataklardan birine vurunca havaya yoğun bir toz bulutu yükseldi. Acil durumlara burada müdahale ediliyordu. Bir defasında, "Steevens'taki ölü yatakları dolduğunda, kıyamet gelmiş demektir," dendiğini hatırladım.

"Umalım da işler o noktaya gelmesin," diye mırıldandım. Sadece bu sırada otuz yatak sayınca saymaktan hemen vazgeçtim.

Thornley devam etti. "Bunun altında bir kat daha var, kazan daireleri ve diğer altyapı sistemleri. Binanın yüz yıldan eski olduğu düşünülürse modern teknoloji harikası sayılır. Bütün Dublin'de, hatta bütün Avrupa'da daha bilgili bir personel bulamazsınız."

Yatakların arasından geçtik ve son sıradan sağa döndük. Kaydırılabilir duvarların önüne geldik. Her bölme en azından iki buçuk metre genişliğindeydi ve tekerlekli zeminden yaklaşık üç metre yükseliyor, tavan desteklerine birkaç santim kala bitiyordu. Bir kapı filan göremedim, sadece iki bölme arasında bir buçuk metre genişliğinde bir açıklık vardı. Açıklığın sol tarafındaki duvara küçük bir tabela asılmıştı: MORG – PERSONEL HARİCİNDE GİRMEK YASAKTIR.

Girişe yakın bir yerde, yaşlıca bir adam elinde kitabıyla bir tabureye oturmuştu. Yüzünde yılların izi vardı ve gerçekten de çok zayıf görünüyordu. Güvenlik olamayacak kadar zayıftı ama orada oturuyordu. Biz yaklaşırken başını kaldırıp temkinli bir tavırla baktı ve kitabı kucağına bıraktı. "Bu kadar geç saatte pek ziyaretçi olmaz. Sizin için ne yapabilirim?"

Thornley ona gülümsedi. "Ah, Bay Appleyard, şimdi burada çalıştığınızı bilmiyordum. Beni Swift'ten hatırlayacağınızdan

eminim. Kız kardeşim dünkü gazetede haberi çıkan adamı tanıyabileceğini düşündü. Yanılıyor olabilir diye ortalıkta pek kimse yokken cesede bir bakmak istedik." Sesini kıstı. "Böyle konularda sessiz olmak daha iyidir, bilirsiniz. Onu içeri götürebilir miyim?" Cebindeki tomardan bir pound çıkarıp adama uzattı.

Appleyard bir an tereddüt ettikten sonra parayı aldı ve hemen cebine tıktı. Bana ve ablama bir bakış atarak, "Bu şartlar altında cömertliğiniz için teşekkür ederim," dedi. Gözleri gri renkliydi ve katarakt oluşumu başlamıştı ama hâlâ parlak gözlü birçok çocuğunkinden daha keskinmiş gibi görünüyordu. Başıyla girmemizi işaret etti.

Açıklıktan geçtik ve kendimizi bir ölüler diyarında bulduk. Burada hava çok durgundu, hiç hareket yoktu ve duvarlar sesleri yutuyor gibi görünüyordu. O kadar sessizdi ki Matilda'nın nefesini duydum.

Toplamda on sekizi dolu kırk sekiz yatak saydım. Cesetlerin her birinin üzerine beyaz çarşaf örtülmüştü. Hepsinin altından birer sicim uzanıyor, yatağın sol ayağının dibindeki bir kancaya asılmış küçük bir zile bağlanıyordu. En yakındakine doğru yürüdüm ve parmağımı ipin üzerinde kaydırdım.

"Ölünün eline bağlanır. Biri yanlışlıkla ölmüş sanılırsa elin hareketi zili çalar ve personeli haberdar eder," dedi Thornley.

"Ürkütücü," dedi Matilda.

"Sandığınızdan daha sık olan bir şey," dedi Thornley. "Kesinlikle öldüğü sanılacak şekilde nefesi veya kalp atışı durmuş kişilerin saatler sonra yatakta aniden doğrulup çığlık attıklarına tanık oldum. Morga bir ceset getirildiğinde, otopsi başlamadan önce zilin yirmi dört saat bağlı kalması gerekir. Sevgili dostum Doktor Lawrence'ın daha iki hafta önce böyle bir hastası oldu. Kalp krizinden öldüğü sanılıyordu ve hiç yaşam belirtisi yoktu. Otopsiye başlamadan önce zil yaklaşık otuz saat bağlı kaldı. Tam neşteri cesedin

göğsüne soktuğunda kadının acıyla inlediğini duydu. Bir bardak su istedi, kadının ağzını açtı ve suyu boğazına döktü. Kadın boğulur gibi olduğunda hemşirelerden biri korkuya kapılarak olduğu yere yığılıp kaldı. Bir dakika sonra hastanın gözleri açıldı ve nerede olduğunu bilemeden etrafına bakındı." Thornley parmağıyla yakınındaki bir zilin ipini dürttü ve zil hafifçe çaldı. "Tıpkı yaşam gibi, ölümle ilgili de anlamadığımız çok şey var."

Matilda'nın yüzü bembeyaz olmuştu. Üstü örtülü cesetlere bakışını izledim.

"Doktor kadının kalp krizinden öldüğünü düşünmüşse neden otopsiye gerek duyuldu ki?" diye sordum.

"Gençti, daha yirmi üç yaşındaydı. Bu tür bir hastalığın beklenmeyeceği bir yaş. Böyle bir durumda daima otopsi yapılır. Şüpheli ölümlerde ve kazalarda da aynı şey geçerlidir; sevgili dostumuz O'Cuiv'in durumunda olduğu gibi." Thornley duvardaki saati başıyla işaret etti. On ikiye çeyrek vardı. "On beş dakika sonra vardiya değişecek. Kartları kontrol etmeye başlayın, ismi yazılmamış bir erkek cesedi arıyoruz."

Üçümüz cesetlerin arasmda dolaşmaya ve sistematik bir şekilde her yatağın isim kartını taramaya başladık. Daha önce hiç ceset görmemiştim ve bu kadar cesedin arasmda olmak sinir bozucuydu. Matilda'yla birlikte yıllar önce şatonun kulesinde bulduğumuz o el aklıma geldi. Ölü olması gereken ama olmayan o el. Lanetli bir el.

Ürpererek kartlara odaklanmaya ve çarşaflara bakmamaya, altlarındakileri düşünmemeye çalıştım.

"İşte..." dedi Matilda.

Karşı köşede, ucunda büyük bir boşaltma deliği olan bir masaya yatırılmış cesedin başında duruyordu. Çarşafı Matilda mı çekmişti, yoksa cesedi öyle mi bulmuştu, bilmiyordum. Hemen Thornley'yle birlikte yanma koştuk.

Matilda ağzıyla burnuna elini bastırarak önündeki cesedi işaret etti. Parmağının gösterdiği yere bakarken ürperdim.

Önümüzde duran cesedin kolları ve bacakları iki yana açılmıştı, anadan doğma bir şekilde karşımızda yatıyordu. Göğsü yarılıp açılmıştı; karnının altından üstüne kadar bir çizgi, oradan da omuzlarına doğru iki çizgi halinde büyük bir Y. Göğüskafesi ortadan yarılmış, bir testereyle kesilmiş gibi görünüyordu. Bir çift tahta kanca göğüskafesini açık tutuyordu.

Göğüs boşluğuna bakarak, "Organları çıkarılmış," dedim.

"Şurada." Matilda yanındaki masanın üzerinde duran kâseleri işaret etti.

Thornley ona aldırmadı, cesedi incelemekle meşguldü. "Bu daha yeni, en fazla bir saat olmuş."

"Kollara bakın," dedim, kısık sesle. Kesikler oradaydı; sağ kolunda altı, sol kolunda dört tane. Tıpkı Matilda'nm bana kütüphanede gösterdiği O'Cuiv dosyasındaki belgelerin belirttiği gibi. Bunların çok eski yara izleri olduğu da anlaşılıyordu. Eti kararıp sertleşmişti ve etrafını saran derinin beyazlığına uymuyordu. Tırnakları uzun ve sivri uçluydu. Bu önemliydi çünkü çocukken fark etseydim böyle bir detayı hatırlardım. İnsanın tırnaklarını bu şekilde kesmesi için bir neden göremiyordum.

Thornley adamın yüzünü örten çarşafa uzandı. Matilda'nm elinin kolumu tutup sıktığını hissettim, sonra çarşaf kayarken nefesini tuttu.

Adamın yüzünü tanımamak mümkün değildi, bu kesinlikle Patrick O'Cuiv'di. Yıllarca önce evimizde yemek yediği zamankinden farklı görünmüyordu. Sanki doğruca soframızdan buraya gelmiş gibiydi.

Matilda, şaşkınlıkla, "Bir gün bile yaşlanmamış," dedi.

Thornley yavaşça başını iki yana salladı. "Bu olamaz. Bu adam

bir akrabası filan olmalı, bundan eminim. Ama çocukluğumuzda tanıdığımız Patrick O'Cuiv olması mümkün değil."

"Sen hâlâ bunun bir numara olduğunu mu düşünüyorsun?" diye sordu Matilda.

"Ne düşüneceğimi bilemiyorum." Aklıma bir fikir geldi ve masayı incelemeye başladım.

"Ne arıyorsun?" diye sordu Thornley.

"Giysileri ve kişisel eşyaları. Belki onu teşhis etmemize yardımcı olacak bir şey bulabiliriz."

Matilda kaşlarını çattı. "Polisin onun üzerini aradığından ve eşyalarını bulduğundan eminim. Kimlik filan bulunamamış."

"Onu adıyla teşhis edecek bir şey değil fakat belki bize tanıdık gelecek bir şey, tanıyabileceğimiz bir şey olabilir."

Thornley masanın altından bir çuval çekip çıkardı. 28773 diye numaralanmıştı. Bu, cesedin kimlik kartının üzerinde yazanla aynıydı. Çantanın üstündeki ipi çekip içindekileri yere boşalttı.

Islak giysilerden başka bir şey yoktu. Ceplerini aradık ama hepsi boştu.

Matilda bir çığlık attı. Keskin, tiz bir çığlıktı ve bir neşter gibi morgu yardı.

Ne olduğunu anlamak için dönüp baktığımda, onu O'Cuiv'in organlarının durduğu bir kavanoza bakarken buldum. İçindekileri işaret ediyordu. Yanma giderek ellerimi omuzlarına koydum. "Ne oldu?"

Parmağını sallayarak kalbin durduğu kavanozu işaret etti.

"Az önce attı."

ŞİMDİ

Pencerenin altındaki beş kurt, aç gözlerle Bram'a bakıyordu.

Bram birkaç dakikada bir yazmaya ara vererek koltuktan kalkıyor, odanın diğer tarafına yürüyor ve pencereden dışarı bakıyordu. Şimdiye kadar kurtların her birine sırayla ateş etmişti ama pek işe yaramamıştı. Mermiler kalın kürklerine saplanarak kanatsa da lanet olasıca yaratıkları yaralamıyordu. Yaralar birkaç dakika içinde iyileşiyor, geride kürkün üzerindeki kurumuş kan topaklarından başka bir şey kalmıyordu. Özellikle ateş etmesini sağlamaya çalıştıklarını düşünmeye başlıyordu; dikkat dağıtmak, muhtemelen cephanesini boşa harcatmak için.

Onun izlediği gibi, kurtlar da onu izliyordu.

Gri kurdun lider olduğundan emindi. İlk hamleyi daima o yapıyor, diğerleri ona cevap veriyordu. Yine de amaçlarının ne olduğunu henüz anlayamamıştı.

Hayvanlarım sana bayılıyor, biliyorsun.

Ellen'ın boğuk sesi kapının arkasından geliyordu. Bram oraya doğru bir bakış attı ama bir şey söylemedi.

Aşağı inip kendini tanıtsana. Yoksa onların gelmesini mi tercih edersin? Oyun oynamayı çok severler.

Bram bu hayvanların odasına ulaşamayacağına inanıyordu ama emin olması mümkün değildi. Bu kurtlar doğal değildi ve gerçek becerilerini kestirebilmenin yolu yoktu. Bunu düşünür-

ken siyahlardan biri duvara yaklaşarak arka ayaklarının üzerinde yükseldi ve kalın ön ayakları yukarı, Bram'e doğru uzandı. Kurdun kulakları arkaya çekilmişti ve uzun dili burnuna çarpıyordu. Bram'e bakarken mızıldandı.

Aniden hava çok soğuyunca Bram paltosuna daha sıkı sarındı.

Bir kıkırdama duydu; bir kadının değil, küçük bir kızın sesi.

Kurtlar soğuğu sever. Sıcak ya da soğuk, kürkleri onları hava koşullarından korur. Sıcakta sadece patilerinin altından terlerler ve kürkleri serinletici etki yapar. Soğukta ise canlanırlar. Kürkleri kış aylarında daha da kalınlaşır.

Odanın sıcaklığı düşmeye devam ederken Bram kendi nefesinin buharını görmeye başladı. Tüfek ellerinde bir buz kalıbı gibiydi, onu bir kenara bırakarak ellerini ceplerine soktu.

Hava gerçekten çok soğuduğunda kurtlar inlerine geri döner ve bir araya toplaşırlar. Çoğu durumda, önce avlanır, sonra birbirlerini ve yavruları beslemek için avı ine getirirler.

Bram pencereye geri döndü. Kurtlar şimdi daha da huzursuz görünüyor, iniltileri ulumalara karışıyordu.

Hayvanlarım acıktı, Bram. Taze etin tadını almak istiyorlar. Aşağı inersen onları günlerce doyurursun.

Yine kıkırdadı, bu kez sesi öncekinden daha yüksekti.

Bram ürperdi.

İnleri çok sıcaktır, Bram. Onlarla oraya girdiğini hayal etsene. Vücutlarının sıcaklığı seni sararken. Ölümün acısız olur, inan bana. İşini çabucak bitirebilirler... onlardan istersen.

Hava daha da soğudu ve Bram çantasından kutsal suyun kalanını çıkarıp lambanın ışığına doğru tuttu. Su neredeyse donmuştu ve şişenin içi buz zerreleriyle doluydu. Elleri titriyordu ve bir şeyi tutmakta zorlandığını, parmaklarının acıdığını fark etti.

Kapağını açmaya çalıştı ama üç denemeden sonra ancak başarabildi. Sonra tekrar pencereye döndü.

Beş kurt küçük bir grup halinde toplanmıştı, hiç kıpırdamadan pencereye bakıyorlardı.

Bram hemen yanlarındaki bir kayayı nişanlayarak şişeyi kurtlara doğru fırlattı. Şişe kayaya çarpınca bir cam, buz ve su bulutu halinde patladı. Kurtlar çığlıklar atarak gecenin karanlığında kaçıştı.

Onları sadece kızdırdın, sevgili Bram.

Ancak Bram bundan fazlasını başarmıştı, çünkü büyü bozulmuş ve ortam ısınmaya başlamıştı. Parmaklarını esnetmek için yumruklarını sıkıp açtı ve yavaş yavaş onları yine hissedebildiğini fark etti.

Ses değişerek daha da derinleşti. Bu, Bram'in tanımadığı bir erkek sesiydi.

O geliyor, Bram. Yakında burada olacak.

MATILDA'DAN ELLEN CRONE'A MEKTUP, 11 AĞUSTOS 1868

Sevgili Ellen,

Sana gecenin çok geç bir saatinde yazıyorum çünkü uyku şu anda düşünebildiğim en son şey.

Ne gördüğümden eminim! Ne olduğunu mu soracaksın? Eh, söyleyeyim. Patrick O'Cuiv'in kalbini sadece "ölümünden" on dört yıl sonra değil, vücudundan çıkarılıp cesedinin yanında bir kavanoza konmuş halde atarken gördüm!

Sağduyu yoksunu kardeşlerim bana hayal gücümün fazla etkilendiğini, morgun ölümcül atmosferine kendimi fazla kaptırdığımı söyledi ama gerçeğin hiç de öyle olmadığını rahatlıkla söyleyebilirim. Doğruca O'Cuiv'in kalbine bakıyordum ve tek bir atışla önce büzüldüğünü, sonra genişlediğini gördüm. Hatta tepesi kopmuş damarlardan birinden kan fışkırdığını ve kavanozun kenarından aşağı süzüldüğünü de gördüm. Kan neredeyse siyahtı ve pekmez kadar yoğundu. Bozulmuş biftek gibi koktuğunu düşündüm.

Kalbi sadece bir kez attı. Morgun güvenlik görevlisi geldiğinde ve gitmemizi istediğinde bakışlarımı ayıramadım bile. Bram ve Thornley beni oradan uzaklaştırırken, bakışlarımı bir an olsun çekmedim ama kalp bir daha atmadı. Yine de atacağından emindim, hâlâ eminim. Belki normal bir kalbin yapacağından çok daha yavaş bir şekilde ama göğsünden çıkarılmış kalbinin şimdi bile attığına inanıyorum, çünkü O'Cuiv'i bunca

yıl hayatta tutan kötülük her ne ise, kalbindeki varlığını hâlâ sürdürüyor. Kimsenin tanık olmaması bunun gerçek olmadığı anlamına gelmez.

Güvenlik görevlisi çığlığımı duyunca bizi aceleyle morgdan çıkardı ve Thornley bizi kendimizi bir kez daha güney kapısında bulana kadar hastanenin dışına sürükledi. Son bir saat gerçekten çok bir rüyaymış gibi geldi.

O dişbudak ağacının altındaki sen miydin? Bizi mi izliyordun?

Sen olduğunu düşündüm fakat Bram gördüğümüz kadının başka biri olduğunu söyledi. Sokaklarda dolaşan bir kız olduğunu düşünüyordu. Anlaşılan bu gece benim düşüncelerim kimsenin umurunda değildi.

Hastaneden ayrıldıktan sonra üçümüz kendimizi yine aynı ağacın altında, gördüklerimizi tartışırken bulduk. Cesedin Patrick O'Cuiv'e ait olduğundan şüphem yoktu. Bunu nasıl veya neden bildiğimi açıklayamıyorum ama bundan eminim. Bram ve Thornley farklı düşünüyor. İkisi de adamın O'Cuiv'in uzaktan bir akrabası veya çocukluğumuzda tanımadığımız bir oğlu olduğuna inanıyorlar. Bense böyle düşünceleri saçma buluyorum.

Kesinlikle oydu!

Bundan eminim.

Kanıt bulacağım.

Uzun bir tartışmadan sonra, onları izlememiz gereken tek eylem planına ikna edebildim. Clontarf'a gitmeli ve O'Cuiv hakkında daha fazla araştırma yapmalıydık.

Kalbi nasıl attı öyle? Bunun ardındaki gerçeği biliyor musun?

Ben bildiğini tahmin ediyorum.

Kalbin göğsünden çıkarılsa ve bir tepsiye konsa atmaya devam eder mi?

Bunların bir hanımefendiye yakışmayacak hastalıklı düşünceler olduğunun farkındayım fakat istesem de istemesem de zihnimin derinliklerinden bana sesleniyor, cevaplanmak istiyorlar ve onlarla birlikte Clontarf'a gitmekten başka yolum olmadığını düşünüyorum. İşte, söyledim. Beni bu yolculukta yanlarında istemeseler de onlarla gideceğim.

Onlara güvenemem. Gitmek istememin asıl nedeni bu. Clontarf'a gideceklerinden şüphem yok fakat gerçeği öğrenmek için ne kadar çabalayacaklar? Sadece bazı cevaplar bulup beni sakinleştirmeye yetecek kadar mı? Doğru ve detaylı bir soruşturma yapmanın tek yolu, bu yolculuğu kendim yapmam. Kasaba görece yakın olsa da (orada yaşarken ve Dublin Şatosu'nda çalışırken babam o mesafeyi yürüyerek gidip gelirdi) bir hanımefendi tek başına gidemez; dolayısıyla onlarla birlikte gitmek zorundayım. Ayrıca, tek başıma gidersem bazı sorularıma cevap bulmakta zorlanacağımı tahmin ediyorum; özellikle de erkeklere sorular sorarken. Erkekler bazen çok inatçı da olabiliyor. Hayır, bunu yapamam ve tek başıma gitmeyeceğim. Onlar da gitmemeli. Ne derlerse desinler yanlarında olacağım.

Patrick O'Cuiv'le bağlantın ne?

Sevgilin filan mıydı?

Böyle düşünmeye cesaret edebilir miyim?

Karanlıkta sıvışıp gittiğin gecelerde... genç bir kadın sevgilisinin kollarından başka nereye gider ki?

Durum buysa, korkunç bir skandal! Düşüncesi bile yüzümü kızartıyor. Sonuçta evli bir adam. Çocukları olan evli bir adam. Senin bunu yapacağını sanmıyorum, dolayısıyla öyle olduğuna inanmıyorum. Olmasını istemiyorum.

O halde ne?

Sevgilin değilse neyindi? O adam senin neyin? Artık öldüğüne göre, yasını tutuyor musun? Ya aksi gerçekse? Ya ondan

o tekneden denize düşüp boğulmasını isteyecek kadar nefret ettiysen?

Belki de onu cezalandırdın.

Bu adamla bağlantın ne?

Çok fazla sırrın var, sevgili Dadı Ellen. Ve inan bana, hepsini ortaya çıkaracağım.

Bu gece Bram şatodaki işini bitirir bitirmez gidiyoruz. Arabaya gizlenmem gerekse bile ben de onlarla gideceğim.

Sevgiler,

Matilda

THORNLEY STOKER'IN GÜNLÜĞÜ

(KISA NOTLARDAN TEMİZE GEÇİRİLMİŞTİR.)

11 Ağustos 1868, 21.21—Ah, olanları kâğıda dökmeliyim! Şimdi, sadece dakikalar sonra bile bu gece olanların hepsi gerçekten çok rüya gibi geliyor. Bir çocuğu korkutmak için uydurulmuş bir hikâye gibi. Ancak şimdi kendi evimin güvenliğindeyken olanları kaleme almayı düşünebiliyorum. Bunu gerekli buluyorum. Hayır, benden beklenecek şey bu olur bence. Olanları kâğıda dökmemek sorumsuzluk olur çünkü başkaları da kesinlikle bilmeli.

Akşam her zamanki gibi altıyı biraz geçerken akıl hastanesindeki işimden eve döndüm ve Emily'yi antrede heykel gibi hiç kıpırdamadan dururken buldum. Bakışlarını karşıya, tam kapıya dikmişti ve yatak odasından aldığı gümüş haçı elinde o kadar sıkı tutuyordu ki parmaklarının arasından kan süzülüyordu.

Emily'nin hemşiresi Bayan Dugdale'in yüzü, eşikte bana yaklaştığında endişeyle doluydu. "Bu sabahtan beri durduğu yerden kıpırdamadı. Hiç konuşmuyor. İki kez onu salona götürmek istedim ama ona dokunduğum anda çığlık atmaya başladı, üçüncüsüne cesaret edemedim."

Bayan Dugdale'e şefkatle baktım ve çabaları için teşekkür ettim. Eşimi bu durumda ilk kez bulmuyordum ve son defasında, sadece zamanla geçmişti. Bayan Dugdale'den bizi yalnız bırakmasını istedim ve o gittikten sonra Emily'ye yaklaşarak etrafında yavaşça döndüm.

Daha önce sessizse bile, şimdi öyle değildi. Ona doğru eğildiğimde dudaklarından süzülen fısıltıları duydum ama o kadar kısık sesle konuşuyordu ki kelimelerini seçemedim. Dua ettiğini düşündüm fakat emin değildim. Tereddütlü bir tavırla haçı tutan eline uzandım ve nazikçe tuttum. Bayan Dugdale'e yaptığı gibi çığlık atmadı. Onun yerine, fısıltıları aniden kesildi ve hızlı bir nefes aldı.

Ona doğru eğildim. "Yatağına gitmelisin, aşkım. Uzun bir gün geçirdin. Sabah kendini daha iyi hissedeceksin."

Bunu söyledikten sonra onu merdivene yönlendirmeyi denedim ama kıpırdamadı bile, ayakları taşın bir parçasıymış gibi mermere yapışmıştı. "Ne var? Seni bu kadar rahatsız eden ne?"

Sözlerimi duyduğunu biliyordum, bunu gözlerinde görebiliyordum fakat cevap vermedi. Elimin arasındaki parmakları haçı daha sıkı kavradı ve bir parmağı kesildi. Kanının sıcaklığı elimin üzerine yayıldı. Parmaklarını gümüşten çözmeye çalıştığımda boğazından bir çığlık yayıldı. Devam etmeye cesaretim yoktu, haçı sakinleştikten sonra elinden alacaktım.

Kısık sesle, "Adamı yine birleştiriyor," dedi. Bunun arkasından kısa bir kahkaha attı. "Hem kel hem fodul, oturdu bir duvarın üzerine; hem kel hem fodul, düştü yüksekten ama siyahlı adam onu tekrar birleştirebilir. Siyahlı adam onu yepyeni yapabilir." Yüzünde bir dehşet ifadesi belirdi ve gözlerini iri iri açarak hafifçe aralanmış bir ağızla bana döndü. "Onu durdurmalısın."

"Kimi? Anlamıyorum."

"Adamı tekrar birleştirmesine izin veremezsin."

"Kimin?"

Sonra mırıl mırıl bir şarkı söylemeye başladı. Bir melodisi yoktu; sadece nefesi gereksizmiş gibi uzun süre devam eden bir nota. Başka nasıl davranacağımı bilemediğim için onu omuzlarından tuttum ve bu lanet olasıca büyüden sıyırma çabasıyla sertçe sarstım. "Kimi kastediyorsun, Emily?"

"Duvardan düşen paramparça adam, yüksekten düşen adam."

O anda aklıma geldi. "Patrick O'Cuiv'i mi kastediyorsun?"

Gümüş haçı dudaklarına götürerek öptü. "Tanrı ona sırt çevirdi. Bunu siyahlı adam yaptı."

Gözlerim iri iri açıldı. "Sen Patrick O'Cuiv'i nereden biliyorsun?"

Geçen yıllarda veya önceki gün ona Patrick O'Cuiv'den bahsetmediğimi biliyordum. Yoksa önceki gece ben uyuduğunu zannederken bizi mi duymuştu? Bunun mümkün olduğunu sanıyordum fakat yatak odamız kütüphaneden uzaktı ve bütün kapıların kapalı olduğu düşünülürse bu pek mümkün görünmüyordu. Belki de alt kata inmişti ve biz onu duymamıştık. Ancak ona o kadar çok afyon vermiştim ki alt kata inmesi bir kenara, yürüyebileceğini bile sanmıyordum.

O anda kolları gevşedi ve ayaklarını sürüyerek merdivene doğru yürümeye başladı. Fırsatı değerlendirerek ona yardım etmek istedim. Bir daha ne zaman hareket edeceğini kestirmek mümkün değildi ve onu bir gece daha ilaçla uyutmak istemiyordum. Basamakları çıkmasına yardım ettim ve elbisesinin düğmelerini çözmeye başladım. Parmaklarım boynuna yaklaştığında nemli ve yapış yapış olduklarını hissettim. Lambanın ışığına doğru kaldırdım. Kanla ıslanmışlardı.

Emily'yi yatağa oturtup lambayı yaklaştırdım. Omzunun boynuyla birleştiği yerde iki minik delik vardı. Yeni gibi görünmüyorlardı, bir iki günlük olmalıydılar. Büyük olasılıkla giysileri yarayı kızıştırmış ve tekrar açmış olmalıydı.

"Kendine ne yaptın böyle, sevgilim?"

Boştaki eli yarasına gitti, masaj yaptı, sonra tekrar kucağına düştü ama çıtı bile çıkmadı.

Giysilerinin geri kalanını biraz zorla çıkardım çünkü haçı bırakmıyordu ve kol ağızlarını etrafından geçirmek zorunda kal-

dım. Sonra onu yatağa yatırdım. Haçı göğsüne bastırarak gözlerini kapadı. Kapıya yöneldiğimde çok sakin bir sesle söylediği son cümlesini duydum: "Ölüm hepimizi almaya geliyor, muhteşem olacak." Ve sonra en derin, en sessiz uykusuna gömüldü.

Biraz sonra sokak kapısı vurulduğunda, kardeşimin Clontarf'a gitmek için beni almaya geldiğini biliyordum. Bir *déjà vu* hissi bütün benliğimi sardı. Kapıya ikinci kez vurmasına fırsat vermeden aşağı indim. Yanında Matilda'yı da görmek beni şaşırttı.

"Sen burada ne arıyorsun?"

Bram'in önünden içeri daldı. "Size geleceğimi söylemiştim ve bunu tartışmayacağız bile."

Tartışmaya hazır halde Bram'e döndüm ama omuz silktiğini görünce sustum. "Bu konuyla ilgili bize güvenmediği belli."

"Belki de en iyisi budur çünkü ben gidemeyeceğim."

Bram kaşlarını çattı. "Neden?"

"Emily son zamanlarda çok hasta, onu yalnız bırakabileceğimi sanmıyorum."

Matilda etrafa bakındı. "Yanma birini bırakabilirsin elbette."

O ana kadar karımın durumunu onlara anlatmayı hiç düşünmemiştim fakat o gece söyledikleri, anlatmam gerektiğini gösteriyordu. Anlatmayı bitirdiğimde üçümüz de sessizleştik.

İlk konuşan Matilda oldu. "Ama siyahlı adam da kimin nesi? 'Onu birleştiriyor,' derken ne anlatmak istedi?"

"Hiçbir fikrim yok."

"Burada kaçırdığımız bir şey mi var?" diye sordu Bram. "Cesette?"

"Emily'nin söyledikleri mantıklıymış gibi konuşuyorsun. Sayıklıyor sadece. Büyük olasılıkla dün gece konuşmalarımızın bir kısmını duydu ve bilinçaltı her şeyi çarpıttı. Hepsi o."

Kardeşlerimin yüz ifadelerinden buna kesinlikle inanmadıklarını görebiliyordum, karımın söylediklerinin daha önemli olduğunu düşünüyorlardı. Bu konuda ne yapacağımı bilemesem de onlarla aynı fikirdeydim. Ne kadar tuhaf ve gizemli görünse de kelimeleri, hastalığı başladığından beri genellikle olduğu gibi anlaşılmaz mırıltılar değildi. O sözlerin ardında bir inanç vardı ve bana evlendiğim, hâlâ o zihnin derinliklerinde var olduğuna inanmak istediğim kadını hatırlatıyordu.

Ne yapılması gerektiğini o zaman anladım.

"İkiniz Clontarf'a gidin. Ben Bayan Dugdale'i Emily'nin yanına geri getireceğim. Sonra da hastaneye gidip cesede tekrar bakacağım."

"Güvenlik görevlisi sana izin verir mi?"

"Para birçok kapıyı açar, güzel kardeşim." Sonra Bram'e döndüm. "Clontarf'a nasıl gitmeyi düşünüyorsunuz?"

"Yürüyeceğiz," dedi. "Birkaç mil sadece."

"Saçmalama. Benim arabamı ve arabacımı al."

İtiraz edecek oldular fakat onlara kaybedecek zamanımız olmadığını ve gece karanlığında sokaklarda dolaşmanın hiç güvenli olmadığını söyledim. Arabacımı uyandırdıktan sonra (kim bir ahırda atlarla uyumayı tercih ederdi ki?) çok geçmeden yola çıktılar. Ben de paltomu giyerek hastanenin yolunu tuttum. Yolda, Bayan Dugdale'in küçük evine uğrayarak ilgilenmem gereken acil bir durum olduğunu söyledim ve ben dönene kadar Emily'nin yanında kalmasını istedim. Uykulu gözlerini ovalarken başıyla onayladı.

Swift Akıl Hastanesi'nden Dr. Steevens Hastanesi'nin anahtarını aldıktan sonra güney kapısına yöneldim ve önceki gece yaptığım gibi içeri girdim. Hastane koridorlarında kimseyle karşılaşmadan çabucak morga ulaştım. Güvenlik noktasında kimse yoktu. Önceki gece gördüğümüz taburenin üzerinde açık bir kitap duruyordu. Büyük olasılıkla tuvalete filan gitmiş olmalıydı ve birazdan dönerdi. Girmeden önce onun dönmesini beklemeyi düşündüm ama sonra acele etmemin daha iyi olacağına karar verdim.

Morga girerek Patrick O'Cuiv'in cesedini bulduğumuz arka köşeye doğru yürüdüm. Çelik masa boştu. Organlarının durduğu kavanozlar da boştu. Ancak odanın durumunda bir tuhaflık vardı. Otopsi masasının üzeri kan ve pislik kaplıydı. Ortam da sanki ceset bir gün değil de bir haftadır oradaymış gibi çürük et kokuyordu. Bir otopsi tamamlandıktan sonra, sıradaki işleme hazırlanmak için masanın temizlenip dezenfekte edilmesi standart prosedürdü. Masayı ve aletleri bu halde bırakmak kişinin başını derde sokardı. Masanın etrafından dönerken ayakkabılarımın her adımda yapış yapış bir ses çıkardığını fark ettim. Önce aşağı bakmaya cesaret edemedim fakat bakmam gerektiğini bildiğim için kendimi zorladım. Mermer zeminde kanlı ayak izleri vardı ve bazıları çıplak ayak iziydi. Masanın etrafından dolaşıyor, yatakların arasından sağa doğru ilerliyor, devam ettikçe silikleşiyor ve üçüncü yatakta tamamen yok oluyordu. Yatağa asılı kartın üzerinde -O'Cuiv'in yatağı- 28773 numarası yazılıydı. Bu, kişisel eşyalarının durduğu torbayla aynı numaraydı ve şimdi o torba da ortalıkta yoktu.

Yatağın üzerinde, beyaz bir çarşafın altında bir ceset vardı.

Göğsümün sıkıştığını hissettim.

Adamı tekrar birleştirmesine izin veremezsin.

Karımın sözleri zihnimde yankılandıysa da onları silkip attım.

O'Cuiv'in organlarının otopsiden sonra göğüs boşluğuna geri konulduğu ve bedenin yatağa yatırıldığı belliydi; standart prosedür buydu zaten. Kanlı ayak izleri bir doktorun dikkatsizliğinden öte olamazdı.

Kanlı, çıplak ayak izleri, diye fısıldadı karımın sesi.

Masadan kalkıp yatağına döndü –kalbi geri konduğu anda yine bir bütündü– kalple kan geldi, kanla can geldi. Kan hayattır.

Kastettiği şey kesinlikle bu olamazdı. Bunu demek istemiş olamazdı.

O anda çarşaf kıpırdandı.

Ani bir hareket değildi. Hatta büyük bir hareket de değildi, sadece çarşaf hafifçe kıpırdanmıştı. Ortasına doğru bir şişkinlik gelip gitti, sanki beden yan dönmek istemiş ama sonra fikrini değiştirmişti.

Saçmalık!

Bir ışık oyunu veya belki de yukarıdan bodruma ulaşan bir esinti olmalıydı.

Bir adım daha yaklaştım.

Yanma gitmek istemiyordum –aklımdan geçen en son düşünce buydu– fakat yine de ayaklarım ona doğru yürüyordu. Bir adım, bir adım daha, sonra bir adım daha. Otopsi masasından yatağa kadar kanlı ayak izlerini takip ederek yaklaşıyordum.

Zihnimde O'Cuiv'in organlarını kâselerin içinde görüyordum; kalbi her nasılsa her kâseyi şiddetle titreterek her gün stetoskoptan duyduğum aynı ritimle atıyordu. Her kasılmanın ardından koyu renkli kan fışkırıyordu; sağlıksız, pıhtılarla dolu kan. Pıhtılar kâsenin ağzına ulaşıyor, sonra kendi kendilerine oradan çıkmaya yelteniyor, kötücül kalpten kaçarak bana doğ-

ru süzülüyordu. Kalbin yanındaki kâsede akciğerler sümük dolu sarı keseler gibi şişiyor, etraflarındaki havayı emiyor, sonra ıslak gurultularla üflüyordu.

Gözlerimi kapayıp başımı iki yana sallayarak bu düşünceleri zihnimden atmaya çalıştım. Gerçek olmadıklarını biliyordum. Sadece kendi hayal gücümdü ama bir türlü gitmiyorlardı.

Gözlerimi açtığımda organlar gitmiş, kanlı kâseler yine boşalmıştı. Derin bir nefes aldım.

Çarşafın kıpırdadığından emindim. Ortasında küçük, kırmızı bir leke belirmişti.

Ayaklarım yatağa doğru bir adım daha yaklaştı.

Akciğerlerin gurultusunu ve kalbin boğuk atışını tekrar duydum ama bu kez sesler arkamdaki kâselerde duran hayali organlardan değil, doğruca önümdeki yatağı örten çarşafın altından geliyordu ve aramızda sadece santimler kalmıştı. Çarşafa uzanarak köşesinden tuttum ve hızlı bir hareketle kaldırdım.

Çığlığımı zorlukla bastırdım.

Yatakta yatan kişi, üzerinde kanlar içindeki üniforması ve hiç görmediğim kadar bembeyaz yüzüyle Bay Appleyard'dı. Konuşmaya çalışırken ağzının kenarlarından köpüklü kan süzülüyordu. Gözleri camlaşmış, sıvı dolu misketler gibi bakıyordu ama hâlâ canlıydı. Bir an için bana odaklandıktan sonra başının arkasına doğru döndüler. Adamın boynundaki bir yarıktan kan fışkırıyor, yırtılan eti serbestçe yaranın ucunda sallanıyordu. Nefes aldığında sesin kaynağını keşfettim. Kâsenin içindeki akciğerler değildi, o kesikten hava kaçıyordu. Kırmızı salyası oradan süzülüyor, kandan sırılsıklam olmuş çarşafa akıyordu.

Bir doktor olarak bu adama hemen tıbbi müdahalede bulunduğumu, ne kadar ağır yaralı olursa olsun onu kurtarmaya çalıştığımı söylemek isterdim ama öyle olmadı. Bakışlarım ona kilitlenmiş halde donup kaldım ve vücudumu hareket ettiremedim

bile. Boğazındaki yarıktan son nefesini vererek nihayet huzura kavuşurken, hiç kıpırdamadan durup onu izleyebildim sadece.

O anda ortam sessizliğe gömüldü. O kadar sessizdi ki duvarların içinde koşturan farelerin gürültüsünü ve heyecanla atan kalbimin sesini duyabiliyordum. Bir elimde çarşafı sımsıkı tutarken ve diğer elim aşağı sarkarken, bakışlarımı adamın boynundaki yaradan ayıramadan öylece kalakaldım. Bir hayvan saldırısına benziyordu fakat bu mümkün değildi, bu hastanenin bodrumunda öyle bir şey olamazdı. Böyle bir yarayı ne açmış olabilirdi ki? Bıçak olmadığı kesindi ama alternatiflerini düşünmek bile dehşet vericiydi.

Fakat bunu başka birinin yaptığı kesindi çünkü Appleyard yatağa kendi başına yatıp çarşafın altına gizlenmiş olamazdı.

O anda zihnimde başka bir düşünce belirdi; çabucak kovabilmek istediğim, içimde yepyeni korkular uyandıran bir düşünce.

Bunu yapan adam neredeydi? Yaraların taze olduğu ve ben gelmeden birkaç dakika önce açıldığı belliydi. Suçlu uzakta olamazdı, gitmiş olsa buraya gelirken koridorda onunla karşılaşırdım. Oysa kimseyi görmemiştim.

Şimdi burada beni izliyor olabilir miydi?

Bu düşünce, bakışlarımı önümdeki güvenlik görevlisinden ayırıp etrafımdaki onlarca yatağa bakınabilmemi sağladı. Gerçekten yalnız olmadığımı o zaman anladım. O yatakların üzerinde cesetler vardı –yirmi kadar olmalıydı– ve her biri derin bir sessizlikle yatıyordu.

Katil onların arasında olabilir miydi? Saldırmak için doğru anı mı bekliyordu?

Sol tarafımda hafif bir zil sesi duyunca hızla oraya döndüm. Karşımda dokuz tane dolu yatak vardı. Her yatakta yatan cesedin eline bağlı zilleri çabucak taradım ama hiçbiri kıpırdamış gibi görünmüyordu. Yine bir zil sesi duydum, bu kez arkamdan

gelmişti. Yine hızla dönüp baktım ama sadece hiç kıpırdamadan yatan başka cesetler gördüm. Sağımdan bir zil sesi daha geldi, sonra solumdan iki tane daha ve arkamdan bir tane daha. Birkaç saniye içinde bütün oda zil sesleriyle doldu ve hepsi giderek yükselmeye başladı. Ellerimi kulaklarıma bastırarak olduğum yerde döndüm çünkü ses inanılmayacak kadar güçlüydü, her tarafta ziller çınlıyordu.

Solumdaki yatakta bir hareket algıladım. Başlangıçta hafif, sadece cesedi örten çarşafın bir titreyişi şeklindeydi ama dikkatimi çekmeye yetmişti. Cesedin kolu hafifçe seğirerek ucuna bağlı zili çaldı; gürültülü koroya bir zil daha eklenmişti.

Katil bu olabilir mi?

Bir silah bulma umuduyla etrafıma bakındım ve otopsi masasının arkasındaki rafta bir kemik testeresi buldum. Rafın kendisi gibi o da kanlı ve pisti. Çabucak oraya yürüyerek aleti kaptım ve çarşafın kıpırdadığını gördüğüm yatağa geri döndüm. Testereyi sımsıkı tutarak başımın üzerine kaldırırken çarşafı açtım.

Dev gibi siyah bir sıçan, cesedin bacağında kemirdiği delikten bana bakıyor, keskin küçük dişlerinden ince bir et şeridi sallanıyordu. Bana korkusuzca baktıktan sonra taze cesedi kemirmeye geri döndü. Küçük yaratığın zili çılgınca öttürecek bir güçle bir parça daha et koparışını izlerken midem ağzıma geldi.

Etrafımda onlarca zil çalarken, dehşetle ağızları çiğ etle dolu halde çarşafların altından çıkan sıçanların yatakların altında ve duvarların arasında gözden kayboluşunu izledim. Bunlar ortadan kaybolurken, aynı gizlenme yerlerinden yeni sıçanlar çıkarak yataklara doğru koştu ve çarşafların altında gözden kayboldu. Her biri bir cesetten parça koparırken zil çalıyordu ve o kadar çok zil çalarken beyaz çarşafların altında nasıl bir vahşet gerçekleştiğini ancak hayal edebiliyordum.

Kaçtım. Morgdan, bodrumdan bütün hızımla kaçarak karanlık geceye fırladım ve Dr. Stevens Hastanesi'ni geride bıraktım. Sonunda Büyük Kanal'a ulaştığımda soluklanmak için durdum.

Sadece personele olup biten vahşeti haber vermek için bile olsa geri dönmeyi düşündüm fakat sonra aklıma O'Cuiv'in kayıp cesedi ve Appleyard'ın parçalanmış bedeni geldi. Geri dönersem ben suçlanırdım. Sonuçta morgda olmaya iznim yoktu. Dahası, o hastanede olmak için bile bir nedenim yoktu. Polisin güvenlik görevlisinin ölümünden beni suçlu bulması hiç uzun sürmezdi. Bunun için hiçbir nedenimin olmaması, içeri izinsiz girmiş olmam gerçeğinin yanında önem taşımazdı. Daha küçük şeyler için insanları astıklarını görmüştüm.

O ana kadar kemik testeresinin hâlâ elimde olduğunu fark etmemiştim. Kanlı bıçak ay ışığında parıldıyor, gümüş rengi metalin üzerinde siyah lekeler görünüyordu. Üzerinde hiç düşünmeden kanala fırlattım ve karanlık suların içinde batışını izledim.

Bu çok dikkatsizce bir hareketti çünkü yalnız olmayabileceğim ancak testere gözden kaybolduktan sonra aklıma geldi ve ancak o zaman meraklı gözlerle karşılaşıp karşılaşmayacağımı görmek için James Caddesi'nin iki tarafına bakındım. Ortalıkta kimseyi görmesem de bir yabancının beni izlediğini hissediyordum. Paltomun yakasını kaldırarak evime doğru hızlı adımlarla yürümeye başladım. Birini peşimden sürüklemeyi umarak St. Stephen's Green'e doğru ilerledim. Beş dakika sonra hâlâ kimseyi göremediğimde, endişelerimin geçeceğini umdum fakat öyle olmadı. Tam aksine, benliğimi giderek artan bir dehşet duygusu sardı ve ense tüylerimin kabardığını hissettim. Thomas ve Francis Caddelerinin köşesine ulaştığımda aniden durdum ve beni takip eden birilerini görebilme umuduyla hızla arkama döndüm. Bastonu ve silindir şapkasıyla siyahlara bürünmüş çok uzun boylu bir adamın siluetini gördüm. Ben durduğumda o da durdu ve on metre kadar arkamda hareket

etmeden dikildi. Her tarafta gaz lambaları yanıyor olmasına rağmen, bu adam gölgelerin arasında neredeyse görünmüyordu, o kadar ki yüzünü seçebilmek mümkün değildi. Siyah ve uzun saçları solgun yüzünün iki yanından sarkıyor, görünen yerlerini de o kapatıyordu.

"Sizi görüyorum, bayım!" dedim, elimden geldiğince otoriter bir sesle. "Neden beni takip ediyorsunuz?"

Cevap vermedi, sadece başını hafifçe yana yatırdı.

"Buna devam ederseniz polis çağıracağım."

Testereyi attığımı görmüş müydü?

Hastaneden kaçtığımı görmüş müydü?

Emin olamazdım.

Yine dönerek Francis Caddesi'nden devam ederken arkamdaki sesleri duymak için kulak kabarttım. Adamın bastonunun tıkırtısını duyuyordum ama ayakkabıları hiç ses çıkarmıyordu; tek bir çıt bile. Keşke testereyi atmasaydım. Hiç silahım yoktu ve iyi dövüşen biri olsam da bu adam benden en azından yirmi santim daha uzundu ve çok geniş omuzluydu. Uzaktan bakınca, ortamın şartları da düşünülürse, yaşını kestirmek imkânsızdı. Yine de dimdik duruyor, yaşlı bir adama hiç benzemiyordu, dolayısıyla benden daha yaşlı olmadığını ve zorlu bir rakip olabileceğini tahmin ediyordum.

Kaçıyor gibi görünecek kadar değil ama sadece aramızdaki mesafeyi artırmak için adımlarımı hızlandırdım. Benden daha yavaş hareket ediyordu, bastonun ritmik sesinden bunu anlayabiliyordum. Sanırım şimdi onun iki katı hızla yürüyordum ama yine de adımlarında bir anormallik vardı. Bu tempoda aramızdaki mesafe artacağı için bastonun sesinin uzaklaşmasını beklerdim ama ses sadece daha da güçleniyordu ve sanki benim adımlarımın sadece yarısını atarak bana yaklaşıyor gibiydi.

St. Patrick Katedrali'ne yaklaşırken durup yine arkama baktım ve haklı olduğumu gördüm. Onu ilk gördüğümde benden on metre kadar gerideydi ama şimdi mesafeyi yarı yarıya kapamıştı. Yine ben durunca o da durdu ve yine başını hafifçe yana yatırdı. Artık yüzünü görebileceğim bir mesafedeydi ve ürperdiğimi hissettim. Teni neredeyse şeffaftı ve sokak lambalarının ışığını emen minik kırmızı damarlarla doluydu. Burnu bir gaga gibiydi ama yüzünün diğer hatlarıyla mükemmel bir orantıdaydı. Kaşları simsiyah ve gür, silindir şapkasından omuzlarına kadar dökülen saçları siyahtı. Hafif bir sakalı vardı. Bakımsız denecek kadar uzun değildi ama yüzünü gizlemesine yardımcı oluyordu, çünkü başının etrafındaki gölgeleri tutup birbirine yaklaştırıyor gibi görünüyordu. Ama o gözler! Tanrım, o gözler. O düğme gibi simsiyah gözler ölümün kendisini hatırlatıyordu ama yine de yaşam doluydu. Başı yana yatarken simsiyah dipsiz kuyulara dönüşmeden hemen önce kıpkırmızı parladıklarını gördüğüme yemin edebilirdim. Dudaklarının yakut rengi, saçlarının siyahı ve tenin beyazlığıyla daha da vurgulanıyordu. Nefes alırmış gibi hafifçe aralanmışlardı ama hiç ses çıkarmıyordu.

Beni en çok korkutan dişleri oldu çünkü dudakları aralandığında dışarı doğru uzandıklarını gördüm. Bembeyazdılar ve uçları sivriydi. Bir insandan çok bir köpeğinkilere benziyordu.

"İstediğin paraysa param var." Kelimelerin dudaklarımdan nasıl döküldüğünü fark etmedim bile. Kendimi yapayalnız, sokağın ortasında savunmasız hissediyordum çünkü ortalıkta bir kişi bile yoktu. Bir bıçak ya da tabanca, kendimi savunabileceğim bir şey için neler vermezdim.

"Ben paranı istemiyorum," dedi adam. Ah, o ses! Kalın, bas bir sesti ve her kelimeyi büyük bir titizlikle telaffuz ediyordu. Doğu Avrupalı olduğunu tahmin ettiğim bir aksanla, yıllar boyunca yolculuklar yapmış birinin havasıyla konuşuyordu.

"O zaman kendi yoluna git. Çok uzun bir gün geçirdim ve istediğim tek şey yatağıma girip bir fincan çay içmek," diye karşılık verdim.

"Ben de gece yürüyüşüne çıktım. Bu saatte sokaklarda başka biriyle karşılaşmanın yarattığı sürprizi düşün. Özellikle de böyle telaşla hastaneden kaçan biri. Böyle bir adamın ilgimi çekmesi kaçınılmazdı." Parmakları bastonunun tepesini oluşturan tokmağı sarmıştı. Uzun parmaklar, bir müzisyenin bakımlı elleri. O'Cuiv'in tırnakları sivriltilmiş, soğuk ve ölü ellerini düşündüm. "Ben de biraz önce hastaneden çıktım, eski bir dostumu ziyaret ettim."

Kendimi o gözlerin içinde kaybettim. Büyüleyiciydiler, sanki toprakta dibi olmayan bir çukura bakıyormuş gibi hissediyordum. Cehenneme uzanıp ötesine geçecek kadar derin bir çukur. Aysız bir gecede birbirine çarpan dev dalgalarla dolu, fırtınalı bir denizi andırıyorlardı. Nefes kesiciydi. Aklımı başıma toplayana kadar orada o halde ne kadar süre kaldığımı bilmiyorum.

"Sana ve dostuna en iyi dileklerimi sunarım," dedim, ayakkabılarıma bakarak. "Artık yoluma devam etsem iyi olur." Bunu söyledikten sonra döndüm ve Camden Row'dan evime doğru yürümeye devam ettim. Bütün bu süre boyunca bakışlarını ensemde hissediyor ve bastonunun sesini dinliyordum.

"Belki dostumu sen de tanıyorsundur?"

Bu sözleri duymadan önce on adım atmıştım ama geri dönüp baktığımda, onu sadece birkaç adım ötemde, öncekinden daha da yakında gördüm. Kaldırım taşlarının üzerinde ne ayak seslerini ne de bastonunun takırtısını duymuştum, bir kol boyu mesafede öylece belirivermişti. Hiç kıpırdamıyor olsa da siyah pelerininin kırmızı ipek astarı etrafında dans ediyor, canlıymış gibi küçük dalgalar halinde salınıyordu. Rüzgâr ya da esinti yoktu, sadece hava soğuktu ki şimdi ona bakarken hava daha da dingin-

leşmiş gibi geliyordu. Pelerinin seğirişleri kıpırdadığını gösteren tek işaretti.

Adam hafifçe sırıttı ve o korkunç dişleri tekrar gördüm.

O'Cuiv'in yatağında yatan Appleyard'm parçalanmış boğazı aklıma geldi. Öyle bir yara bu dişlerle kolayca açılabilirdi. Aniden zihnimde bu adamı zavallı güvenlik görevlisinin üzerine eğilirken ve dişlerini vahşi bir iştahla kurbanının boynuna geçirirken gördüm. Bu iğrenç görüntüyü zihnimden attım ve endişelerimin belli olmamasını umarak bakışlarımı ona çevirdim. "Dostunun adı ne?" diye sordum, bu adam *Patrick O'Cuiv*'in adını söyler söylemez olanca hızımla kaçacağımı bilerek. Buradan evimi ve diğer çatıları görebiliyordum ama o sığınak şimdi çok uzaklarda gibi geliyordu.

Gülümsemesi yayıldı ve en önemli soruyu sormuşum gibi başını yine yana yatırdı. Nihayet konuştuğunda dudaklarından dökülen isim hiç de beklemediğim biriydi. "Ah, Ellen Crone elbette."

Kalbim deli gibi atıyordu ve gizlemeye çalışsam da bu ismi duymanın yarattığı şaşkınlığın farkında olduğundan şüphem yoktu. Yine gözlerime baktı ve bu kez bakışlarımı kaçırmakta zorlandım. Beni ele geçirmiş gibiydi! Sanki o gözlerle düşüncelerime ulaşabiliyor ve istediği her türlü bilgiyi alabiliyor, işi bitene kadar beni orada tutuyordu. Çocukken bir defasında gördüğüm yılan oynatıcısını hatırladım. Adam bir kral kobrayı sadece bakışlarıyla ve bedeniyle başını hareket ettirerek büyülemişti. Hayvanı öyle bir hipnotize etmişti ki onu alıp ısırılmaktan hiç korkmadan yüzüne yakın bir şekilde omzuna yerleştirmişti. Bütün bu süre boyunca bakışlarını yaratığın gözlerinden ayırmamıştı. Bakışlarını sadece bir an için bile ayırsa büyünün bozulup bozulmayacağını merak ettiğimi hatırlıyordum. O anda yılan saldırır mıydı?

Bakışlarımı kaçırmak istiyordum.

Bunu bütün kalbimle ve ruhumla istiyordum ama yapamıyordum işte. Bu adam uzun ve kemikli elleriyle başımı kavramış, beni olduğum yere mıhlamış gibi hiç kıpırdayamıyordum.

O rahat, kalın sesiyle, "Bayan Crone'u en son ne zaman gördün?" diye sordu.

"Çocukluğumdan beri görmedim," dedim, kısık sesle. Bu kelimeler dudaklarımdan dökülmeden bir an önce, aslında böyle birini tanımadığımı söylemek niyetindeydim. Bana yabancı olan bu adama, bu yılan oynatıcısına hiçbir şey söylemek niyetinde değildim. "Ben daha çocukken çekip gitti." Kelimeler dudaklarımdan sanki bir rüyadaymışım gibi dökülüyordu ve ben kendimi dışarıdan izliyordum. Bunları söylerken, istesem bile başka bir şey söyleyemeyeceğimin farkındaydım. Bunu yapmak isterdim ama artık kontrol bende değildi.

Ah, o gözler! O korkunç, Tanrısız gözler. Beni delercesine bakıyor, ruhumu korkunç bir karanlıkla sarıyordu. Tenimin altında öyle yoğun bir kaşıntı hissettim ki sanki kemiklerimin üzerinde karıncalar dolaşıyormuş gibi geldi. Kaçmak istiyordum. Bunu çok istiyordum ama bedenimin kontrolü artık benim irademde değildi, sadece beni olduğum yere mıhlayıp konuşturan bu adam vardı.

"Bilsen bana söylerdin, değil mi?"

Bu sözleri kulaklarımla değil, zihnimle duydum. Ona Ellen'ı en son çocukken bir şekerlemeci dükkânında, sonra üniversitede ve birkaç gün önce de tiyatroda gördüğümü sandığımı söyledim. Bitirdiğimde dudaklarında iğrenç bir sırıtış biçimlendi ve üzerimdeki kontrolünün çekildiğini hissettim. Vücudum gevşerken kaslarım yorgunluktan acıyordu.

Eli omzuma uzanarak hafifçe sıktı. Neredeyse şefkatli bir hareketti ama canımı acıtmaya yetmişti. "Onu yıllardır görmedim.

Bir ziyaret gerekiyor. Onunla tekrar karşılaşırsan en iyi dileklerimi ilet, olur mu?"

"Ama adınız?" dediğimi duydum. "Adınızı bilmiyorum ki."

Omzumu bırakıp yine sırıttı. Koyu kırmızı dudakların ve damarlarla dolu bembeyaz bir tenin vurguladığı o parlak ve vahşi beyaz dişlerine bakmaktan kendimi alamıyordum. "Şimdi hemen eve dönmelisin, karının sana ihtiyacı var."

Ve gitti. Zaman duygumu mu kaybetmiştim, yoksa gözden mi kaybolmuştu bilmiyordum, çünkü böyle bir karşılaşmadan sonra havada silinip kaybolması hiç de o kadar tuhaf bir fikir gibi gelmiyordu. Bir an karşımda, benden birkaç santim ötede duruyordu ve bir an sonra ondan hiç iz yoktu. Caddenin iki tarafına bakındım. Evim uzaktan beni çağırıyordu ve görünüşü bile içimi ısıtıyordu.

Yine koştum.

Bacaklarımın dayanabileceği kadar hızlı koştum ve bütün o süre boyunca beni izleyen gözleri hissettim. Kapıdan içeri dalarak hemen arkamdan kapadım. Kapandığı anda diğer taraftan bir şey o kadar güçlü çarptı ki antredeki ışıklar titredi. Kapının yanındaki perdeyi kenara çektim ve hayatımda hiç görmediğim kadar büyük, siyah renkli bir köpekle karşılaştım. Bahçeden geçip ağaçların arasında gözden kayboldu. Yaratık gözden kaybolmadan önce bana son bir bakış attığında gözleri kıpkırmızı parlıyordu.

Üst kattan Emily'nin çığlık attığını duydum.

BRAM STOKER'IN GÜNLÜĞÜ

11 Ağustos 1868, 21.30—Elimi ağabeyimin arabasının kadife döşemeli kanepesinin üzerinde kaydırdım. "Thornley çok iyi bir hayat kurdu."

Matilda da arabanın içini inceliyor, bakışları titizlikle oyulmuş ve cilalanmış maun duvarlarda dolaşıyordu.

Thornley söz verdiği gibi arabanın çabucak hazırlanmasını emretmişti ve pek gecikme yaşamadan Clontarf'a yola çıkmıştık. Arabacısı yolculuk için dört at hazırlamış, hiç zahmet olmayacağını ve sadece bizi hızlandıracağını söylemişti. Arabanın arkasına bir kürek koyduğu da gözümden kaçmamıştı. Böyle bir şey benim ya da Matilda'nın aklımıza gelmediği için Thornley'nin fikri olmalıydı. Kürek bana yapacağımız şeyin iğrençliğini hatırlattı ve üzerinde düşünmemeye çalıştıysam da pek yararı olmadı. Matilda'nın herhangi bir endişesi vardıysa bile, gayet sakin görünüyor, zamanını yazmaya harcıyor ve arada bir pencereden dışarı bakıyordu. Bu saatte bakacak pek fazla şey yoktu, çoğu kimse aileleriyle birlikte kapılar arkasmdaydı. Araba yayların üzerinde rahatça salınarak ilerlerken bir sandaldaymışız gibi hissettiriyordu. Hareket beni bir hayli rahatlattı ama uyuyacak gibi değildim. Benliğimin derinlikleri endişeyle doluydu ve bu enerjinin birazını yakmak için dışarı atlayıp arabanın yanında koşmaktan kendimi zor alıkoyuyordum.

Artane Mülkü yolunda -saygın Georgia dönemi evlerinin arasından- Marino Hilali'ne doğru ilerler ve doğduğum ev olan

15 numaraya ulaşırken, benliğimi derin bir nostalji duygusu kapladı. Hâlâ görece yakında oturuyor olmamıza rağmen, nadiren geri dönüyordum, çünkü burası sadece hastalığımı, ertesi günü görüp göremeyeceğimi merak ederek geçirdiğim yıllarımı hatırlatıyordu. Diğer yandan Matilda pek de paylaşmadığım bir sevgiyle dışarıyı izliyordu. Ben mi yanılıyordum? Belki de. Sonuçta burası sadece bir yerdi. Mekânların anıları olur muydu? Sık sık olduğunu düşünürdüm; duvarlar acı tatlı her şeyi yutup barındırırmış gibi. Tavan arasındaki odamda şimdi başka bir küçük çocuk benim defalarca yaptığım gibi pencereden dışarı bakıyor muydu? Belki de şimdi parkın yanından geçip beyaz sisin içine doğru ilerlerken bizi izliyordu.

Uzakta, St. John Baptist Kilisesi'nin çan kulesini gördüm ve yaklaştığımızı anlayarak gerildim.

Matilda da bir şeyler hissetmiş olmalıydı, defterini bir kenara bırakarak yine pencereye doğru eğildi. "Ana mezarlığın hemen dışında intihar mezarlarının arasına gömülmüştü," dedi. "Sana bunu hiç söylemedim fakat çocukluğumda, Ellen bizi terk ettikten kısa süre sonra mezarını ziyaret etmiştim. Nedenini bilmiyorum ama beni çekmişti. Belki de haberleri okuduktan sonra kendi gözlerimle görmek istemiştim."

"İşaretli bir mezar mı?"

Başıyla onayladı. "Adının yazılı olduğu basit bir mezar taşı."

Arabacı arabayı Şato Caddesi'ne soktu ve bizi mezarlığın sınırına ulaştırdı. Taş duvar boyunca uzanan siyah ferforje demirin sonu yok gibi görünüyordu ve gecenin bu saatinde olmamamız gereken bir yer izlenimi veriyordu. Bir süredir başka birini görmemiş olsam da yakalanma korkusu baskındı.

Servi ağaçlarının önünde durduğumuzda yoldan görünmüyorduk. Arabacı arabanın tavanına vurdu.

"Bunu yapmamız gerektiğinden emin misin?" diye sordum.

Matilda neredeyse arabadan çıkmıştı bile ve arabacının eldivenli iri eline tutunarak basamağı iniyordu.

Ben inerken arabacı bana küreği verdi ve Kincora Yolu'nun iki tarafına gergin gözlerle bakındı. "Arabayı burada bırakamam, bu yüzden etrafta tur atacağım. Birine rastlarsam onları oyalamak için elimden geleni yaparım. Gitmeye hazır olduğunuzda burada buluşuruz." Küreğe bir bakış attı. "Yardım ederdim ama arabayı burada bırakırsam daha çok dikkat çekeriz."

"Anlıyorum."

Matilda, güçlü bir fısıltıyla, "Bram! Gidelim!" dedi. Kendini duvarın üzerine çekerek diğer tarafa bakarken paltosunun kumaşı arkasında salınıyordu.

"Hanımefendi çok cesur," dedi arabacı.

"Öyledir." Boş yola doğru baktım. "Sen Clontarf Yolu'na dön ve yarım saat kadar dolaş. Bu bize yeterince zaman tanır. Şato Caddesi'nden gelişini duyarız. Pazar bölgesine ve limana yakın kalırsan muhtemelen daha az dikkat çekersin, oralar geceleri bile görece daha hareketlidir."

"Peki, efendim." Arabacı şapkasının ucunu tutarak selam verdi ve koltuğuna tırmandı. Atların düzenli nal sesleriyle uzaklaştı ve bir süre sonra duyulmaz oldu.

"Bram!"

Dönüp baktığımda Matilda'nın duvarın üzerinden atlayıp gürültüyle diğer tarafa indiğini gördüm. "Tanrım, iyi misin sen?"

Duvara yaklaşarak küçük bir çatlaktan baktım. Matilda diğer tarafta duruyor, elbisesindeki toz toprağı silkeliyordu. "İyiyim," dedi, kısık sesle. "Küreği at bana."

Küreği duvarın üzerinden Matilda'nın biraz sağma doğru attıktan sonra yolun iki tarafını kontrol ettim ve doğruca yuka-

rı sıçrayıp duvarın üzerindeki demir parmaklıkları yakaladım. Giysilerimin takılmamasına dikkat ederek kendimi yukarı çektim ve diğer tarafa geçtim. Hızlı bir itişle ayaklarımın üzerinde yere indim.

"Neredeyse duvarın üzerinden sıçramanı bekliyordum," dedi Matilda, kıs kıs gülerek.

"Belki bir dahaki sefere." Mezarlığa ve ine çıka uzanarak sisin içinde gözden kaybolan çimenli tepeciklerine bakındım. "Nerede?"

Matilda güneyi işaret etti. "Mezarlık normalde şu yürüyüş yolunda sona eriyor. İntihar mezarları eski kilise duvarının diğer tarafında." Ablam harabelere doğru yürümeye başladı.

"Dikkat et!"

Küreği alarak arkasından koştum. Hava çok dingindi -söğüt ağaçlarının arasında en küçük bir esinti bile yoktu- dallar sessizce salınıyor, her biri yere koyu gölgeler yansıtıyordu. Gaz lambaları akşam saat sekizde mezarlık halka kapandığında söndürüldüğü için ortamı sadece ay ışığı aydınlatıyordu. Orman fareleri ortalıkta koşturuyor, bize meraklı ve öfkeli bakışlar atıyor, güvenli bir mesafeden izliyorlardı.

"Bekçi var mı?"

Matilda bunu bir an düşündü. "Sanırım vardır."

Bakışlarımı şimdi solumuzda kapkara bir siluet halinde ve sessizce yükselen kiliseye çevirdim. İçeride biri varsa bile hiç işaret göremedim. Kapıyı buradan da görebiliyordum fakat arkasında hiç hareket yoktu. "Muhtemelen devriye geziyordur."

Thornley tıp fakültesine yazıldığında birçok öğrencinin inceleme amacıyla mezarlıktan ceset çaldığını söylemişti. Bu bana iğrenç gelmişti ama başka seçenekleri olmadığını açıklamıştı. Okullar ve hastaneler çok az ceset sağlıyordu ve onlar da böyle

şeyleri satın alabilen zengin aile çocuklarına gidiyordu. Kendi ailemiz birçoklarına göre varlıklı sayılsa da bir ceset almaya yetecek kadar paramız yoktu. Thornley böyle iğrenç bir şeye katıldığını asla açıkça itiraf etmemişti ama inkâr da etmemişti. Onu elinde bir kürekle, bilim adına taze bir numune bulmayı umarak buna çok benzeyen bir mezarlıkta dolaşırken hayal edebiliyordum. Belki de bu küreği kullanmıştı.

"Mezar soyguncuları ayın pek güçlü olmadığı zamanlarda ortaya çıkar ve bu gece çok fazla ışık var. Çok kolay yakalanırsın. Bu, gece bekçilerinin rahat ettiği türden bir gece. Muhtemelen bekçi elinde bir şişe romla ve bir elinde artık ne bulduysa, mezar taşlarından birinin arkasında sızmıştır," dedi Matilda.

"Umarım haklısındır."

"Ya da tam arkamızda elinde ateşlemeye hazır bir tüfekle bekliyor da olabilir."

"Beni vuracağını sana düşündüren ne?"

"Çünkü," dedi Matilda, "bir centilmen asla bir hanımefendiye ateş etmez. İlk seçeneği sen olursun."

"Elbette," dedim, "tabii bir centilmense."

Eski kilisenin harabelerine dikkatle yaklaştık. Taş yapı, eski mezarlığın arka tarafındaydı ve yıllarca ihmal edilmiş olmasına rağmen dört duvarı hâlâ ayaktaydı. Çatısı uzun zaman önce çürüyüp gitmişti. Batı duvarı dimdik ayaktaydı. Bir zamanlar çan kulesinin bulunduğu bu yer, en yüksek, en etkileyici kısmıydı. Kuzeydeki ve güneydeki duvarlarda dörder büyük pencere vardı; altları düz, tepeleri yuvarlak kemerliydi. Kilisenin ön tarafında görece küçük bir pencere daha vardı. Arka taraftaki doğuya bakan duvar yüksek ve sivri tepeliydi. Bir zamanlar bir çift büyük ahşap kapısı olan bir girişi vardı ama kilise terk edildiğinden beri kapıların yerine siyah demir parmaklıklardan oluşan tek bir kapı yerleştirilmişti. Annemle babam binanın bu halini görseler hiç

şüphesiz gözyaşlarına boğulurlardı çünkü çocuklarının her biri burada vaftiz edilmişti. Ancak yıllar önce güvensiz olduğuna karar verilerek yenisinin yapılmasına karar verilmişti. Şapelin inşaatı iki yıl önce tamamlanmış, bu bina da resmi olarak kapatılmıştı.

Kapının demir parmaklıklarının arasından içerideki nişe baktım. Taş zemin ve duvarların büyük bölümü dökülüyordu, yüzeyleri sarmaşıklarla ve yabani otlarla kaplanmıştı. Orijinal sıralardan sadece ikisi hâlâ sağlam görünüyordu. Üçüncüsü çökmüş, hava şartları yüzünden ufalanmıştı. Kapıyı çekiştirdim. Kilitliydi. İçeri girmek, ortama içeriden bakmak istiyordum ama bu gece buna zaman yoktu. Gündüz saati tekrar gelmem gerekecekti.

"Hadi, mezar hemen şu duvarın arkasında," dedi Matilda.

Düşüncelerimden sıyrılarak onun peşine takılırken köşeyi dönmeden önce mezarlığın ana bölümüne son bir bakış attım.

Harabenin duvarları ötesinde daha fazla mezar bulduk, bazıları şimdiye kadar gördüğüm en büyük mezar taşlarına sahipti. Matilda bu bölümün hâlâ eski mezarlığın bir parçası olduğunu ve burası kutsal toprak olduğundan, kilise rahiplerinin genelde buraya gömüldüğünü hatırlattı. Bu mezarları geçtik ve yoğun otların arasından ilerleyerek çok daha küçük bir duvarın kalıntılarına ulaştık. Bu duvar taştan yapılmıştı. Bir ara biri büyük bölümünü yıkmıştı ve geri kalanı bir metre kadar yükseliyordu.

"Bu kilisenin orijinal duvarı. İntihar mezarları diğer tarafta." Duvarın üzerinden geçti ve kararmış bir ağaç gövdesine yaslandı. "O'Cuiv'i gömdüklerinde bu taraftaki bölge kilise arazisine ait değildi. Burası hiç kutsanmadı ve buraya gömülenler sadece Kilise'nin gözünde değil, ailelerinin gözünde de kayıp ruhlardı."

"Hikâyeleri hatırlıyorum."

"İki yıl önce yeni kiliseyi tamamladıklarında, yeni duvarı buraya kadar uzattarak geri kalanına kattılar. Yine de kutsadıklarını sanmıyorum. Hiç kayıt bulamadım, burası birçokları için unutulmuş bir yer. Kutsama olmadan, yeni duvarın bir anlamı yok. Kutsal alan burada sona eriyor." Duvarın artık bir taş yığınından ibaret olan kalıntılarını işaret etti. "O'Cuiv'in mezarı şurada."

Ablamın parmağını izleyince üç metre kadar ötede, arka duvara yakın yerde duran küçük mezar taşını gördüm. Her tarafında bazıları bele kadar yükselen yaban otları büyümüştü; yonca, karahindiba, çobançantası. Rasgele konmuş diğer taşlara dikkat ederek mezara doğru yürüdüm. Burada işaretsiz kaç mezar vardı? Birinin üzerine basıyor muydum? Sadece suçlular ve lanetli intiharlar değil, çocuklar da vardı. Vaftiz edilmemişler, ölü doğanlar vs. buraya gömülüyordu. Mezar taşına ulaştığımda çömeldim. Alışıldık türde bir mezar taşı olmadığını, yaklaşık otuz santim çapında gerçek bir taş olduğunu gördüm. Bir ara yüzeyi cilalı olabilirdi ama artık öyle değildi. Üzerine yazılmış O'Cuiv adını görmesem, herhangi bir taş sanabilirdim. Harfler düzensizdi ve zamanla aşınmış yüzeyde ince bir yosun tabakası vardı. Doğum veya ölüm tarihi yazılmamış, sadece soyadı işlenmişti. Kimse böyle fırlatılıp atılmayı hak etmezdi; dünyanın en azılı suçluları bile. Mezarı örten yeşil otları dikkatle küredikten sonra Matilda'ya döndüm. "Buraya yıllardır kimse gelmemiş. Bunu yapmamız gerektiğinden emin misin?"

"Sen kazmazsan, ben kazacağım."

Onunla tartışmanın yararı yoktu, biz Dublin'den ayrılmadan uzun zaman önce kararını vermişti. Kollarımı sıvadım ve küreği tekrar kavradım. "Bekçiye dikkat et."

Ve kazmaya başladım.

İş ağır ilerliyordu. Mezar kazıcıları, mezar soyguncularını caydırmak için toprağa saman katıyordu ve küreğin ucu her

çarptığında, daha fazla saman ortaya çıkıyordu. Bir halıyı kazmak gibiydi ve önce samanları temizlemeden ilerlemenin mümkün olmadığını anladım. Çok geçmeden Matilda da katıldı ve samanları alıp kenara yığdı. Bekçiye karşı tetikte olmasını tercih edeceğimi birçok kez tekrarladım ama ikimiz birlikte çalışmazsak sabaha kadar burada kalacağımızı söyleyerek reddetti. Bu yüzden arada bir dinlenmek için durduğumuzda kilise kalıntılarının köşesine bir bakış atarak devam ettik. Küreğin ucunun O'Cuiv'in tabutuna çarptığını hissettiğimde aradan bir saatten uzun zaman geçmişti ve aklıma arabacımız geldi. Şimdiye kadar iki tur atmış olmalıydı ve bu iş sandığımızdan çok daha uzun sürüyordu.

Tabutun ahşabı çürümüştü. Kutu ucuz çamdan yapılmıştı ve kasabalılar tabutu gömer gömmez toprak işe koyulmuştu. Tabutun kapağını kırmamak için küreği bir kenara bırakmak zorunda kaldım. Onun yerine toprağı elimle kazarak yaklaşık bir buçuk metre derinliğe ulaşmış olan çukurun dışına attım.

Sonunda tabut ortaya çıktığında, tutacak bir yer bulmak için parmaklarımı kenarında dolaştırdım. Bulamadım. Kapak, altı tane çiviyle mühürlenmişti; köşelerine birer tane ve iki yanma birer tane çakılmıştı. Çam şişip kabarmıştı, o kadar ki üzerinde durmaya cesaret edemezdim. Onun yerine, ayaklarımı tabutun iki yanma açarak durdum ve küreğin ucunu kapağın altına kaydırdım. Ablama dönüp bu korkunç işi bırakıp gitmek için ona son bir şans tanıdım ama kararından vazgeçmeden başıyla onayladı.

Küreğin ahşap sapını aşağı doğru bastırınca metal ucu ahşabı deldi. Sonra küreğin sapını hafifçe iterek ucunu biraz daha soktum. Bu kez kapak hafifçe büküldü ve küreğin ucuna yakın çiviler homurdanarak parmaklarımı ahşabın altına sokabileceğim kadar esnedi. Küreği kenara bırakıp kapağı tuttum. Bütün gücümle kenara doğru çektim ve çivilerin her biri karşı koymasına rağmen kapak gıcırtıyla söküldü.

Kapak tabuttan ayrıldığında hamamböcekleri dışarı döküldü. Binlercesi. Şişko bedenleri yukarı ve iki tarafa doğru koşturuyor, hepsi çok hızlı hareket ediyordu. Hepsi birbirinden hızlı bir şekilde birbirlerinin üzerinden koşuyor, minik siyah bacaklar kâğıt gibi hışırtılarla hızla hareket ediyordu. Bacaklarımı, göğsümü ve kollarımı sardılar. Matilda'nın çığlık attığını duydum, sonra mezardan dışarı dökülen böcekleri ayaklarıyla ezmeye başladı.

Aceleyle çukurdan dışarı fırlayarak onları üzerimden silkeledim. O kadar çoktular ki vücudumun her yerinde dolaştıklarını hissedebiliyordum. Aralarından biri fırsatı değerlendirip dudaklarımın arasından içeri kaçarsa diye korktuğumdan, çığlık atmaya cesaret edemiyordum. Bir tanesinin boğazımdan mideme kıvrana kıvrana indiğini düşünmek bile...

Sonunda hamamböceklerinin çıkışı sona erdiğinde, açık mezardan yaklaşık üç metre uzaklaşmış olduğumu fark ettim. Matilda daha da uzakta, kilise harabelerinin önünde duruyor, hamamböceklerini ayaklarının altında ezmeye devam ediyordu. Elimi saçlarımda dolaştırdıktan sonra ona sırtımı döndüm. Omzumdan bir tanesini daha silkeledi ve ayakkabısının altında ezdi. Nihayet onlardan kurtulmuştum. Matilda'nın üzerinde hiç yoktu.

Birlikte dikkatle mezara geri döndük. Koku dayanılmazdı. Paltomun yakasını ağzıma ve burnuma bastırarak çukura baktım.

Ceset turuncu bir kefene sarılmıştı. Daha doğrusu turuncu görünüyordu, çünkü yıllar boyunca içindekileri emmiş olmalıydı. Tabutun alt kısmı hâlâ toprağın içine gömülüydü. Oraya ya bilerek konmuştu ya da çürümüş tahtaların arasından dolmuştu, emin değildim. Dadı Ellen'ın yatağının altında bulduğumuz toprağı hatırlamaktan kendimi alamadım; ölüm kokuyordu ama hâlâ yaşam doluydu.

Cesedin etrafında çeşitli kişisel eşyalar vardı. Bir kitap, bir ayna, bir saç fırçası, birkaç parça giysi... Gerçekten de tuhaf bir koleksiyondu.

"Böyle şeylerle birlikte gömülmüş olabilir mi?" diye sordu Matilda.

"Öyle görünüyor."

"Hamamböcekleri o kutunun içinde gömülü halde nasıl nefes alabilmişler?"

Bu soruya verecek bir cevabım yoktu. Hamamböcekleri nefes alır mıydı ki? Öyle olduğunu tahmin ediyordum fakat fizyolojilerini hiç incelememiştim. Çok büyük olasılıkla yeraltında yaşamlarını sürdürebiliyorlardı veya toprağın altında kendilerine yol açıyorlardı. Belki de kavanoza kapatılmış sineklerden farkları yoktu.

"Yaklaşmamız gerek."

"Sen burada kal, ben..."

Ama çoktan gitmiş, mezarın içine atlamıştı bile. Ayakkabıları toprağa çarparken boğuk bir çıtırtı duydum ve geri kalan hamamböceklerini de ezdiğini anladım.

Kısık sesle bir küfür savurarak ve kürekle kestiğim ama şimdi mezarın duvarlarından hareket eden her şeyi yakalamaya hevesli parmaklar gibi uzanan kalın köklere takılmamaya dikkat ederek yanma kaydım.

"Yüzünü görmem gerek," dedi Matilda, yanımda durduğu yerden. O derin çukurda onu zor görüyordum. "Lütfen, Bram."

Dikkatimi başka bir şey çekmişti. Bir terslik vardı, bu cesette bir tuhaflık hissediyordum. Biçimi, kolların ve bacakların uzunluğu, orantılar... tamamen yanlıştı. Turuncu kefenin kenarına uzandım ve parmaklarımı altına soktum. Kefen bir sümük ya da kusmuk tabakasıyla kaplıymış gibi nemliydi. Bir leşin içine uzanıp midesini tutuyormuşum gibi geldi.

Bezi başın altından çekip arkaya doğru açtım. Aynı anda cesedin başı ortaya çıkarken Matilda nefesini üfledi. Kefeni hızlıca çekerek kutudan kopardıktan sonra kenara bir yere attım.

"Taş," dedi ablam, "burada taştan başka bir şey yok."

Cesedin olması gereken yerde sadece bir beden şeklinde dizilmiş taşlar vardı. Kefene sarmmış halde bir beden izlenimi yaratıyorlardı. Tabutun kapağı kapalıyken, belli bir ağırlığı da oluyordu.

"Cesedi çalınıp yerine taş mı bırakılmış?"

"Cesedi mezar soyguncuları çaldıysa böyle bir zahmete girişmezlerdi. Sadece kapağı yerine koyar ve mezarı geri gömerlerdi, tabii gömme zahmetine girerlerse," dedi Matilda. "Bu tabuta asla bir ceset konmamış, O'Cuiv'in gömüldüğü izlenimini yaratmak için biri onun yerine taş dizmiş."

"Sanırım öyle."

"Bütün bunlardan ne anlam çıkarıyorsun?" Matilda açık tabutun yanında duran aynayı aldı. Annemin de bir zamanlar benzer bir aynası vardı. Bu ayna gümüş ve altından yapılmış gibi görünüyordu, ağır aşınmaya rağmen ustalığı belliydi.

"Arkasına bir şey yazılmış, sapının hemen üstüne. Okuyabiliyor musun?"

Aynayı çevirerek yukarıdan gelen zayıf ışığa doğru tuttu.

"*Um meine Liebe, die Grafin Dolingen von Gratz.*"

"Bu Almanca. 'Sevgilim Kontes Dolingen von Gratz'a' diyor," diye tercüme ettim.

"O da kim?"

"Hiçbir fikrim yok."

Fırçayı aldı. "Aynı yazılar burada da var."

Fırçayı ondan alarak parmaklarımı yazının üzerinde dolaştırdım.

"Belki de bir aile yadigârı filandır?" dedi Matilda.

"Bunlar bir kadına ait. Anlamıyorum. Neden Patrick O'Cuiv'in yanına gömsünler ki? Belki de karısına aitti ve ne yaptığını unutmasın diye biri yanına gömdü? Belki de..."

"Bram," diye sözümü böldü Matilda.

"Ne?"

Siyah bir pelerini tutuyordu. Tabutun alt tarafına, sahte ayakların yanma katlanarak konmuştu. "Bu, annemin pelerini. Bataklığa kadar izlediğimiz gece Dadı Ellen'ın giydiği."

Ben daha bir şey söyleyemeden parmağını sağ koldaki küçük söküğün içinden geçirdi. Yıllarca önce pelerini tanımamızı sağlayan delik. Kumaşı matlaşıp eskimişti ama yine de tanıdıktı.

"Nasıl olabilir bu?" dedim. "O'Cuiv, Ellen'ı o gece görmemizden önce gömülmemiş miydi?"

"Tarihleri doğrulamam gerek fakat ben de öyle hatırlıyorum."

İkimiz de pelerine bakarken bir süre ne diyeceğimizi bilemedik. Bunlar hiç mantıklı gelmiyordu. Matilda kumaşı parmaklarının arasında gergin bir tavırla ovuşturdu. "Cebinde bir şey var."

Elini pelerinin cebine attı ve hayatımda gördüğüm en muhteşem kolyeyi çıkardı. Parıltılı elmasların hayal edilemez büyüklükte bir yakutu çevrelediği, kalp şeklinde, altın bir kolyeydi.

"Bu muhteşem bir şey. Bakabilir miyim?"

Matilda kolyeyi bana verdi. Mücevherler sandığımdan daha ağırdı. Ve o kadar parlaktılar ki bakışlarımı ayıramıyordum. Son derece kaliteliydiler, becerikli bir el tarafından yerleştirildikleri belliydi çünkü onları neyin tuttuğunu bile anlayamıyordum. Yakut kıpkırmızıydı ve avucumda tutup bakarken, ışık denizine düşmüş bir kan damlası olduğunu düşünmekten kendimi alamadım. Böyle bir parçanın değerini hayal bile edemiyordum.

Kolyeyi Matilda'ya geri verdim, o da dikkatle tabutun içindeki pelerinin üzerine koydu. "Ya defter?"

Ben kendimi mücevherlere kaptırmışken, annemin peleriniyle uğraşmaya devam eden Matilda pelerinin cebinde küçük bir defter bulmuştu. Oturduğum yerden bakınca eski ve sayfalarının sararmış olduğunu görebiliyordum. Matilda ilk sayfayı açıp metni tararken gözleri iri iri açıldı. Sonra, sıradaki sayfaya geçtiğinde gözlerini kıstı ve öyle devam etti.

"Nedir o?"

"Dadı Ellen'ın elyazısı ama dilini çıkaramadım," dedi Matilda.

"Bakabilir miyim?"

Defteri alıp metni inceledim. Ben de Dadı Ellen'ın elyazısını tanımıştım. O titiz tarzını her yerde tanırdım. Çocukken birçok not ve mektupta görmüştüm. Ancak bu dil bana bile yabancıydı.

Sayfaları karıştırırken defterin yarısının dolu olduğunu fark ettim. İlk sayfaya dönerek duraksadım ve anlamadığım bir dilde bile olsa ne anlama geldiğini tahmin ettiğim ilk satırı okudum:

12 Oktober 1654.

MATILDA'DAN ELLEN CRONE'A MEKTUP, 11 AĞUSTOS 1868

Sevgili Ellen,

Tanrım, nereden başlasam!

Bu gece Bram'le birlikte daha birkaç hafta önce düşünülemez olan bir şeyi yaptık. Patrick O'Cuiv'in mezarını kazdık! Üstelik bu iğrenç işi mezarlık kapandıktan çok sonra, gecenin karanlığında yaptık. Bekçi tarafından fark edilmekten çok korkuyorduk ve itiraf etmeliyim ki işini çok kötü yapıyor, çünkü onu bir kez bile görmedik. Bu gizli iş beni çok heyecanlandırdı.

Çamdan yapılmış tabutun içinde en beklenmedik türden eşyalarla karşılaştığımızı belirtmeliyim. Birazdan bunlara değineceğim ama önce tabutta bulamadığımız şeyi açıklamak istiyorum asıl: Patrick O'Cuiv'in cesedi! Tahmin ettiğim gibi, Bay O'Cuiv kendi mezarında yoktu! Biri ceset gibi görünecek şekilde taşlar dizme zahmetine girmiş ve onları bir kefene sarmıştı ama hepsi buydu. Biraz aklı olan biri, bunun bir insan bedeni olmadığını hemen anlardı. Bir tabuta bu şekilde taş doldurmanın tek amacı, defni gerçekleştirenleri -tabutu toprağa indirip üzerini örtenleri- kandırmak olabilir, dolayısıyla böyle olmuş olmalı.

Geçenlerde Dublin'de ölen adamın, bu mezara ait olan Patrick O'Cuiv'le aynı kişi olduğundan şüphem yok. Nasıl hayatta kaldığını henüz bilemiyorum. Kendi ölümünü nasıl sahnelediğini veya bunca yıldan sonra nasıl yaşlanmadığını da. Bu konuda senin söyleyecek bir şeylerin olduğunu tahmin ediyorum.

Seni bulduğumuzda bunu uzun uzun tartışacağız, emin olabilirsin.

Şimdi, Bay O'Cuiv'in pek de son dinlenme yeri olmayan yerde ne *bulduğumuzu* konuşalım biraz. Öncelikle, annemin pelerini. Senin annemizden çaldığını açıkça bildiğimiz bir pelerin nasıl olup da onun mezarına girdi? Sen onu oraya nasıl koydun? Ve neden? Şu aynayla saç fırçasına ne demeli? Onların ikisi de sana mı ait? Öyleyse, onları şu Kontes Dolingen von Gratz'dan mı çaldın? O kimin nesi? Dublin'e döner dönmez, bunu öğrenmek için Marsh Kütüphanesi'ne bir göz atacağım.

Kolyesini geri isteyeceğini tahmin ediyorum. Muhteşem bir parça!

Sana yaklaşıyoruz, sevgili Dadı Ellen. Her geçen dakika biraz daha yaklaşıyoruz.

Ancak en şaşırtıcı olanı muhtemelen defterdi. Senin elinden yazılmış ama tarih asırlar öncesine ait. Bir yıl önce görmüş olsaydım bir numaradan ibaret olduğunu düşünürdüm ama son zamanlarda gördüğüm şeylerden sonra...

Senin için değerli mi? O şeylerin senin için kişisel bir değeri var mı?

Onları aldığımızı bilmeni istiyorum. Pelerin, ayna, fırça, kolye ve defter; hepsini aldık. Bram pek hoşlanmasa da eşyalarını annemin pelerinine sardım ve yanımda getirdim.

Ama taşları yalnız bırakmadık. Sana yazdığım mektupların her birini mezarın içine bıraktım. Bir ara eşyalarını almak için dönersen, onların yerine benim kelimelerimle karşılaşacaksın.

Bram'le birlikte çukuru çabucak doldurduktan sonra Thornley'nin arabacısıyla buluşacağımız yere döndük. Duvarın üzerinden atladıktan sonra arabayı servi ağaçlarının altında bulduk ama arabacıdan iz yoktu. Atlar huysuzlanıyordu, ayaklarını yere vuruşlarına bakılırsa uzun süredir orada olmalıydılar.

Bram, kendisi civarda arabacıyı ararken arabanın yanında kalmamı söyledi. Onun yolun aşağısına yürüyüşünü ve mezarlığın diğer tarafından dönerek gözden kayboluşunu izledim. Arabacı bir mesaj bırakmış mı diye arabayı kontrol ettim ama bir şey bulamadım. Sonra orada olabilir diye arabacının koltuğuna tırmandım. Atların dizginlerinin bağlanmamış olduğunu gördüm; sanki korkuyla fırlatılıp atılmış gibi yerde duruyordu. O anda kanı keşfettim. Koltuğun üzerinde sadece birkaç damla vardı ve aşağı doğru bir iki tane daha devam ediyordu ama yine de endişe vermeye yeterliydi. Bu damlalar tazeydi, her ne olduysa son bir saatte olmuştu.

Hemen olasılıkları gözden geçirdim: Arabacı ya kendini yaralamış ve yardım aramaya çıkmıştı ya da bir mücadeleye girişmiş ve kaçırılmıştı. Kanın dışında, bir mücadele olduğunu düşünmemi gerektirecek hiçbir iz yoktu fakat bu olasılığı zihnimden atamadım.

Arabadan atlayarak Bram'in peşinden gitmeye hazırlandım. O anda onu gördüm.

Altı yedi yaşlarında, kumral saçlı ve parlak yeşil gözlü bir kız. Yolun ortasında hiç kıpırdamadan durmuş, bana bakıyordu. Geldiğini görmedim, onu gördüğümde herhangi bir ses de çıkarmadı. Orada öylece duruyordu. Kapüşonunu başının üzerine çektiği kahverengi bir pelerini vardı ama yüzü karanlıkta kalmamıştı. Tam aksine, yüzü pırıl pırıl, sanki ayın ışığını yutup onunla ışıldıyormuş gibiydi. Yıldızlar kadar parlak gözleri kararlı bir şekilde bana bakıyordu.

Onun Dr. Stevens Hastanesi'nin yakınlarındaki dişbudak ağacının altında gördüğümüz kız olduğunu hemen anladım.

Benliğimi saran huzursuzluğun sesime yansımamasını umarak, "Kimsin sen?" diye sordum. Bakışları derin içgüdülerimi harekete geçirip bana kaçmamı söyledi. Şimdi bu olayı düşünür-

ken bana avını inceleyen bir avcı hayvanı, fareyle oynayan bir kediyi hatırlatıyor.

"Babamın mezarını neden açtınız?" Sözleri melodik bir sesle bana ulaştı.

"Baban mı?" O anda, çok uzun zaman önce gördüğüm o gazete haberlerini hatırlayarak bağlantıyı kurdum. "Sen Maggie O'Cuiv misin?"

Kız bir şey söylemedi, sadece bana bakmaya devam etti. Ona doğru bir adım attım fakat ben yaklaşırken geri çekildi. Onu ayakları taşıyor gibi görünmüyordu, kıpırdadıklarını görmemiştim bile. Öylece geri çekilivermişti. Ağzım açık kaldı ve dudaklarında beliren sırıtışa bakınca bu kızın tepkimle eğlendiğini fark ettim. Dişleri doğal olamayacak kadar parlak ve beyazdı. Teni de bana tuhaf göründü. Ölü gibi solgundu ve minik damarları görünüyordu. Onu ilk gördüğümde kızarmış gibi görünen yanakları şimdi solgundu.

Kaybolan arabacıyı hatırladım. Sorumlusu bu kız olabilir miydi? Elbette saçma bir düşünceydi. Adam muhtemelen Bram'den bile ağırdı ve bu kız küçücüktü ama yine de bu kızın görüntüsündeki ve tavırlarındaki bir şey ense tüylerimi diken diken ediyordu.

"Baban mezarında değil, Maggie. Nedenini biliyor musun?"

Kız daha da sırıttı. "Belki de arkanda duruyordur?"

Böyle korkunç bir şeyi söylerken sadece beni korkutmak istediğini biliyordum. Dönüp arkama bakmayı reddettim, ona bu tatmini yaşatmayacaktım.

"Belki de bedenindeki bütün kanı emmeye hazır halde arkanda duruyordur." Biraz önce benden süzülerek kaçtığı gibi, bu kez aynı şekilde yanıma geldi ve bir metre kadar ötemde durdu. Pelerinin esintiyle hafifçe salınması dışında hiçbir hareket yoktu. Etrafımızdaki hava bile dingindi. Ne şehrin gürültülerini ne

de gecenin yaratıklarını duyabiliyordum, tek bir cırcırböceği bile yoktu.

Bu mesafeden bakınca gözlerinin keskin ve aç olduğunu gördüm. Dönüp uzaklaşmak istedim fakat yapamadığımı fark ettim. Ona bakmaktan başka bir şey yapamıyordum.

"Babam seni severdi," dedi, fısıldayarak. "Senin gibi kızları hep sevdi."

"Ellen Crone nerede?" Korkumu belli etmemeye çalışarak bu soruyu güçlü bir sesle sordum. Senin adını tanıdıysa bile, bunu gösteren hiçbir işaret göremedim. Hiç kıpırdamıyordu. Patrick O'Cuiv'in mezarındaki şeyleri düşünmemeye çalıştım. Bir şey bana onları düşünürsem bu kızın anlayacağını söylüyordu. Düşünceleri doğruca zihnimden çekip alabilir, arabanın içinde olduklarını anlayabilirdi ve onu durduramazdım. Dolayısıyla eşyaların düşüncesi zihnimde belirdiği anda onları bir kenara atarak Bram'e, sevgili kardeşime odaklanmaya çalıştım. Ona seslendim. Sesim gecenin karanlığında yankılandı. O kadar yüksek sesle bağırdım ki yakınlarda bir karga sürüsü ağaçlardan havalanarak karanlıkta uzaklaştı.

Bu kız –Maggie O'Cuiv olduğunu söyleyen bu şey– yine geri çekildi. Bunu görünce elim boğazıma gitti ve boynumda asılı duran gümüş haça dokundum. Buz gibi metal parçası tenimi yaktı ve o serinlik beni rahatlattı. Bilinçaltım bana kaçmamı, duvarın üzerinden atlamamı ve doğruca kiliseye koşup gün doğumuna kadar orada kalmamı söylüyordu ama yerimden kıpırdamadım.

O anda Bram'i fark ettim. Yolun köşesinden dönmüş, bana doğru koşuyordu. Bakışlarımı Maggie O'Cuiv'den sadece bir an ayırdım fakat tekrar baktığımda gitmişti; hem de hiç iz bırakmadan.

"Onu bulamadım," dedi Bram. "Nereye gittiyse hiçbir iz yok."

Maggie O'Cuiv'in durduğu noktaya doğru yürüyüp olduğum yerde yavaşça dönerek etrafa bakındım. "Kızı gördün mü?"

Bram kızı görmemişti ve bir an için o karşılaşmayı hayal ettiğimi sandım. Yine de tek bir detayı atlamamaya çalışarak Bram'e anlattım.

"Başından beri bizi mi izliyormuş?"

Başımı iki yana salladım. "Bilmiyorum. Sanmıyorum."

"Hâlâ bir çocuk muydu yani?"

Başımla onayladım.

Sonra ona arabadaki kanı, şimdi kurumaya başlamış olan damlaları, siyah derinin üzerindeki lekeleri gösterdim. Bram üzerlerine bir battaniye örttü. "Arabacı olmadan gidemeyiz. Sanırım bu gece Carolan Hanı'nda bir oda tutsak ve ortaya çıkmadığı takdirde sabah kayıp ihbarında bulunsak iyi olur."

Bu öneri hoşuma gitmişti. O gece Dublin'e dönmek istemiyordum. İnsanların bulunduğu, bu ıssız ortamdan olabildiğince uzak bir yerde olmayı istiyordum. Carolan Hanı, Howth Yolu üzerindeydi ve mezarlıktan çok uzak değildi. Handa oldukça geniş bir ahır vardı ve atların bütün ihtiyacını karşılıyordu. Arabacı yürüyüp gittiyse arabayı orada kolayca bulabilirdi.

Bütün bunlar iki saat kadar önce oldu ve şimdi kardeşimle paylaştığım odanın -bir odada tek başıma kalamayacak kadar korktuğumu itiraf etmeliyim- köşesindeki küçük bir masada oturmuş, yatakta uyuyan Bram'in horultuları arasında sana bu mektubu yazıyorum. Zavallı şey bu gece olanlar yüzünden bitkin halde. Benim içinse uyku çok uzaklarda gibi geliyor.

Ben de sana yazıyorum işte. Bu satırları yazarken O'Cuiv'in mezarından aldığımız eşyalar masanın üzerinde, karşımda duruyor ve her biri cevaplardan daha çok soru getiriyor.

Bunları geri istiyorsan bizi nerede bulacağını biliyorsun.

O zamana kadar biraz dinlenmeye çalışacağım. Yarın şu Kontes Dolingen von Gratz'ın kim olabileceğini öğrenmeyi

planlıyorum. Sonra defterini okuyup tercüme edebilecek birini bulacağım.

Umarım sen de mektuplarımı bulursun. Toprağın altında yedi tane mektup seni bekliyor. Umarım onları okur ve bana gelirsin. Yakınlarda olduğuna inanıyorum. Bunu hissedebiliyorum.

Yoksa yakınlarda olan O'Cuiv'in kızı mı?

Sevgiler,
Matilda

BRAM STOKER'IN GÜNLÜĞÜ

12 Ağustos 1868, 2.23—Bir gök gürültüsüyle uyandım.

Güçlü bir gümbürtü rüyama kadar uzanıp beni yerimden sıçrattı. İlk anda nerede olduğumu anlayamadım; yabancı bir odada, yabancı bir yataktaydım. Gözlerim karanlığa alışana ve uykum dağılana kadar, geceyi bir handa geçirmeye karar verdiğimizi hatırlayamadım.

Clontarf.

Clontarf'taydım.

Sanki soğuk almışım gibi boğazım ağrıyordu. Kendi hayal gücüm olmalıydı, çünkü artık hiç hastalanmıyordum.

Yağmur damlaları pencereye vurmaya başladığında doğrulup oturdum. Başlangıçta sadece birkaç damlaydı ama çabucak hızlandı. Dakikalar içinde, bardaktan boşanırcasına yağmaya başladı. Çakan şimşeklerin ışığı odayı aydınlattığında Matilda'yı kapıya yakın küçük masada uyurken gördüm. Daha önce yaktığı tek mum uzun zaman önce eriyip bitmiş, şimdi tabağın içinde kurumuş balmumu yığını kalmıştı geriye.

Uykuya dalmakta zorlanmıştım, nihayet gevşeyebilmek için biraz brendi içmem gerekti. Gece olanlar bir kâbustan öte görünmüyordu ama gerçek olduğunu biliyordum. İlk ışıkla Thornley'nin arabacısını aramaya çıkacaktık. Adamın yürüyüp gittiğine inanmıyordum ve Matilda'nın koltukta bulduğu kan izleri çok rahatsız ediciydi. O'Cuiv'in mezarı ve içinde bulduklarım daha da kötüydü.

Yataktan kalkarak Matilda'ya yaklaştım. Düzenli bir şekilde nefes alıp veriyordu. Uykuya dalmadan önce zarfın ağzını kapamış olmakla birlikte, kalemi hâlâ elindeydi. Onu parmaklarının arasından dikkatle aldım ve ablamı sandalyeden kaldırdım. Hafifçe kıpırdandı fakat uyanmadı. Onu yatağa taşıyıp nazikçe yatırdım ve kalın yorganı üzerine örttüm. Clontarf'ın yılın bu zamanında ne kadar soğuk olabileceğini unutmuştum; özellikle de suya bu kadar yakınken.

Farkında olmadan pencereye yaklaşarak yağmurun arasından limana doğru baktım. Kolum ilkin hafifçe kaşınmaya başladı ve sonra kaşıntı o kadar arttı ki kaşımaktan başka çarem kalmadı. Dirseğime kadar yayılsa da bileğime yakın o iki küçük noktanın olduğu yer daha feci kaşınıyordu.

Bram. Bana gel, Bram.

Sesi ilk duyduğumda, onu odada yanımızda göreceğimi sanarak arkama baktım ama benden biraz ötede derin bir uykuda olan Matilda'dan başka kimse yoktu.

Yine de onun sesiydi, yanılmam mümkün değildi.

"Dadı Ellen?"

Adını yüksek sesle söyledim ve kendi sesimi duyunca sesin bir şekilde zihnimde çınladığını anladım. Ayrıca, kendi sesim odada zayıf bir şekilde duyulurken, onunki aynı anda her yönden geliyormuş gibiydi.

"Neredesin?"

Kapıya baktığımda kilitli olduğunu gördüm. Odada saklanmak için yer yoktu.

Başım arkaya gitti ve çocukluğumdan aklımda kalan o korkunç görüntüyle karşılaşmaya hazır bir şekilde tavana baktım. Çatlamış sıvalardan ve örümcek ağlarından başka bir şey göremedim.

Dışarıdayım, Bram. Pencerede.

Olduğum yerde hızla dönünce onun pencerenin dışında, yüzü camdan birkaç santim ötede buldum. Yağmur suyu saçlarından süzülüyor, teninden aşağı çağlıyordu. Onu son gördüğümden daha da beyaz tenliydi. Matilda ve Thornley'nin dediği gibi hiç yaşlanmamıştı, gittiği günkünden farklı görünmüyordu.

Ama orada olması imkânsızdı, odamız hanın ikinci katındaydı ve üzerinde durabileceği bir balkonu ya da çıkıntısı yoktu. Hanın ön tarafında herhangi bir platform filan da görmemiştim; dümdüz yükselen tuğla bir duvarı vardı sadece.

Ellerini pencereye doğru kaldırarak avuçlarını cama dayadı ve parmakları camı tırmalıyormuş gibi yavaşça hareket etti. Bir adım yaklaşmaya çalıştım fakat korkudan kıpırdayamadım. Ona bakmaktan, onu izlemekten başka bir şey yapamıyordum.

Pencerede, onun yanında ikinci bir yüz belirdiğinde afalladım. Uzun, siyah saçlı küçük bir kızdı. Hastanenin önünde gördüğüm kızı tanıdım. Matilda'nın bana anlattıklarından sonra, bunun da Maggie O'Cuiv olduğundan hiç şüphem yoktu.

Dışarı gelmelisin, Bram. Seninle konuşmam gerek. Çok uzun zaman oldu.

Kolum korkunç şekilde kaşınıyordu.

Ellen beni çekiyordu; tıpkı çocukluğumda tarlaları aşıp ormanda peşinden giderken hissettiğim gibi. Temkinli adımlarla kapıya doğru geri çekildim ve koridora çıkıp merdivene ulaştım. Hanın içinde sessizce ilerleyerek sonunda buz gibi yağmurun altına çıktım.

Ellen ve kız artık pencerede değillerdi, onları sokağın karşı tarafında el ele buldum. İkisinin de pelerinleri fırtına yüzünden sırılsıklamdı. Üzerimde paltom olmadığını o zaman fark ettim. Pijamalarımla ve çıplak ayaklarımla yağmurun altında, kaldırımda duruyordum.

İşte benim, sevgili Bram'im! Gel bize, sana yardım edeyim.

Sesi kulaklarıma çok tatlı geliyordu ve tekrar duymak istiyordum.

Bana yardım etmek mi? Nasıl? Bunu çok kısa bir an için sorguladıktan sonra kendimi karşıya geçerken, çocukluk anılarımdan gelen bir bağla çekilmiş gibi onlara yaklaşırken buldum.

Onların kollarından başka bir yerde olmayı düşünemiyordum.

ŞİMDİ

Yalnızdı.

Kurtlar geri dönmemişti. Döndüyseler bile, Bram onları göremiyordu. Pencerede savunmada bekliyor, hâlâ yapabilirken her şeyi kayda geçirme umuduyla telaşla yazmaya devam ediyordu.

Ama onları hâlâ duyabiliyordu. Kasvetli ulumaları bütün geceyi sarıyor, kapının arkasındaki yaratık arada bir onlara cevap veriyor, bazen kendisi de uluyor, diğer zamanlarda öfkeyle homurdanıyor veya huysuzca kıpırdanıyordu. Bir ara yine kapıyı kokladı; önce dipten başladı, ardından yanlara ve tepeye – Bram'in başının üzerine– doğru çıktı. Bram onun böyle bir şeyi nasıl yapabildiğini bilmiyordu ve üzerinde düşünmemeye çalışıyordu.

Yaratık şimdi kapının ahşabını tırmalıyordu. Bir yüzeyi tırmalayan bir köpek gibi değil, uzun tırnaklarını kapının tepesinden altına ve sonra tekrar tepesine kadar hırsla kaydıran biri gibi. Bram o tırnakların altına saplanan kıymıkları düşünmemeye çalıştı ama yaratık sadece daha fazla zorluyor, acıya hiç aldırmıyormuş gibi görünüyordu. Bu defalarca tekrarlandı. Tırmalama nihayet sona erdiğinde oda sessizliğe gömüldü.

O anda Bram onu gördü.

Kutsal su şişesini fırlattığı kayanın üzerinde tek başına duran bir adam. Adam uzun boyluydu ve simsiyah giyinmişti. Koyu renk uzun saçları, siyah bir silindir şapkanın altındaki solgun

tenli yüzünü kapatıyordu. Üzerinde vücudunun uzunluğuyla aynı boyda bir pelerin vardı ve gecenin esintisiyle ayaklarının etrafında salınıyordu. Adam toprağa doğru bakıyordu, yüz hatları gölgelerin arasına gizleniyordu. Başını çevirdiğinde aynı gölgeler yüzünün konturlarını izliyor, onu sürekli karanlıkta tutuyordu.

Bram geri çekilerek tüfeği eline aldı. Soğuk çeliğin teması bile onu rahatlatmıştı ama silahın pek bir işe yaramayacağını biliyordu. Bu adam her kim ya da neyse mermilerden korkmuyordu.

Bizim için geldi, Bram. Beni istiyor ama en çok da seni istiyor. Sen ve ben o kadar da farklı değiliz; damarlarımızda başkalarının kanı dolaşıyor.

Ses bu kez Bram'in tanımadığı bir erkeğe aitti.

Beni bırakırsan belki seni bağışlar.

Bram böyle bir şeye hiç niyetli değildi.

Tüfeği indirdi ve sepette kalan son iki gülü alıp kutsadıktan sonra pencerelerin pervazlarına bıraktı.

Hareket dikkatini çektiği için mi bilinmez, adam başını kaldırıp ona baktı. İnce kırmızı dudaklarında bir gülümseme belirdi. Bram o dudakların altındaki beyaz dişleri görür gibi oldu ve akıma salyaları süzülen kurtların sivri dişleri geldi.

Kapının arkasından yine küçük bir kız çocuğunun kıkırtısı duyuldu.

Adam bir heykel gibi hiç kıpırdamadan durarak uzunca bir süre onu izlerken gözleri ay ışığında parıldıyordu. Sonra elini kaldırarak işaret etti, uzun parmaklarını açtı ve uzaktan Bram'i yakalar gibi göründü.

Bram'in kolu şiddetle kaşınmaya başladı. Önce sadece o iki küçük ısırık izi kaşınmıştı ama sonra omzuna kadar bütün koluna yayıldı. Daha önce bu kaşıntıyı uyandıran Dadı Ellen'dan başka kimse olmamıştı. Gözlerini kapayarak ona, Ellen'a uzanmaya

çalıştı ama onun varlığını hissedemedi. Sadece *o* vardı... Bram'e bakan bu tuhaf adam.

Ayaklarının altındaki zemin aniden sarsılınca Bram dengesini kaybeder gibi oldu. Adamın parmakları doğruca Bram'i işaret ediyordu, parmak uçlarının hafif bir seğirişiyle oda yine titredi. Haçlar duvara fırlarken ikisi yere yuvarlandı ve aynalar sarsıldı. Adam bir kez daha işaret ettiğinde, aynalardan biri asılı olduğu çividen kurtularak Bram'in ayaklarının dibine düşüp parçalandı. Oda sarsılırken tavandan bir toz bulutu yağdı ve Bram dehşetle kapının etrafına sıvadığı macunun kuruyup dökülüşünü izledi.

"Aşağı gelirsen yaşarsın," dedi adam. Kısık sesle konuşuyordu ama Bram her nasılsa onu mükemmel bir şekilde duyuyordu. Tıpkı kapının arkasındaki ses gibi, adamın sesi de Bram'in zihnine doğrudan ulaşıyordu.

Bram gözlerini kapayarak geri çekildi. Görünmez bir köpüğün önce kendisini, sonra bütün odayı sardığını hayal etti; bir tüfek mermisinin bile delemeyeceği kadar güçlü bir köpük. Oda tamamen hareketsiz kalana kadar geri çekildi. Adamın sesini duymaz olana kadar geriledi. Sonunda kapının arkasındaki yaratıktan başka bir şey hissedemez hale gelene kadar devam etti.

Tam o anda bir yılanın tıslama sesini duydu.

POSTANEDEN TELGRAF

GÖNDEREN: M. STOKER
CAROLAN HANI
HOWTH YOLU, 107
CLONTARF

ALICI: DR. THORNLEY STOKER
HARCOURT CADDESİ, 43
DUBLIN
12 AĞUSTOS 1868, 3.12

SEVGİLİ AĞABEY
KORKUNÇ BİR ŞEY OLDU.
MEZAR TAHMİN EDİLDİĞİ GİBİ.
BRAM YARALI.
ARABACI KAYIP.
BİRİ PEŞİMİZDE OLABİLİR.
BU MESAJI BİZ DÖNMEDEN ALIRSAN YARDIM GÖNDER.
—M

THORNLEY STOKER'IN GÜNLÜĞÜ

(KISA NOTLARDAN TEMİZE GEÇİRİLMİŞTİR.)

13 Ağustos 1868, 18.43—Bütün olanları kayda geçirmeye devam etmem gerektiğini düşünüyorum. Son günlerde o kadar çok şey oldu ki nereden başlayacağıma karar veremiyorum, bu yüzden bugünkü olaylarla başlayacağım.

Bir kez daha sokak kapısının yumruklanışıyla uyandım. Gece bir ara kollarımda tüfeğimle antredeki bir sandalyede uyuyakalmıştım. O büyük köpek gece boyunca birkaç kez geri dönmüş, her seferinde öncekinden daha yakın bir mesafede, evimin etrafında dolaşmıştı. İçerisi güvenli olsa da köpek evin önündeki yürüyüş yolunda durup iri kırmızı gözleriyle bana baktığında bütün vücudum ürperdi. Aç hırıltılarını duydum ama pencereden dışarı sadece bir kez baktım. Elimde güçlü bir silah olmasına rağmen, o canavar muhtemelen umduğumdan daha hızlı hareket ediyor olmalıydı.

Dediğim gibi, burada uyandım. Güneş doğmuş, köpek gitmişti. Işık bütün karanlığı silip götürmüştü ve biri evimin kapısını yıkarcasına yumrukluyordu.

Kapıyı açınca bir kez daha Matilda ve Bram'i karşımda buldum fakat sadece birkaç saat önce hissettiğim korkuyu onların gözlerinde de görünce hemen içeri aldım. Bana Clontarf'ta olanları ve O'Cuiv'in mezarında bulduklarını anlattılar. Buldukları eşyalar masamın üzerinde duruyordu. Arabacım hâlâ kayıptı. Bram'e olanlar...

"Bir daha anlat," dedim.

Matilda derin bir nefes aldı. "Uyandığımda odamızın kapısı açıktı ve Bram ortalıkta yoktu. Dışarıda fırtına vardı, bu yüzden pencereye yaklaştım ve onu gördüm..."

"Lütfen, Matilda, devam et."

Matilda ona bakınca Bram başıyla onayladı. Matilda devam etti. "O'Cuiv'in kızı onu tutarken, Ellen bileğini emiyordu ve Bram..."

Gözleri yaşlarla dolmuştu ve duygularını bastırmaya çalışıyordu. "...Bram de Ellen'ın bileğini dudaklarına bastırmıştı. İkisi birbirinin kanını içiyordu."

Bütün gücümle kendimi zorlayarak erkek kardeşime baktım. İstediğim için değil. Böyle bir şeyi yapabileceği düşüncesinin içimde yarattığı duygular çok yoğundu. Oysa Matilda hikâyesini üçüncü kez anlatıyordu ve umduğumun aksine, tek bir kelimesini bile değiştirmemişti.

"Ve sen bunların hiçbirini hatırlamıyor musun?" diye sordum.

Bram başını iki yana salladı. "Uyanıp Matilda'yı yatağına taşıdığımı ve yağmurun başladığını hatırlıyorum ama sonrası kayıp. Matilda'nın çığlık atarak bana seslendiğini duyana kadar neler olduğunu hatırlamıyorum."

"Sokağın karşı tarafına koştum," dedi Matilda. "Islak taşların üzerinde neredeyse kayıp düşüyordum ve gözümü ondan sadece bir an ayırdım. Tekrar baktığımda tek başına yerde baygın yatıyordu. Ellen veya Maggie O'Cuiv'den iz yoktu."

"Ya Bram?"

"Sana dediğim gibi. Dudakları ve bileği kanla kaplıydı ama yağmur akan kanı silip götürmüştü. Onu uyandıramadım. On dakika çabaladım. Limandaki işlerine giden iki adam onu odamıza çıkarmama yardım etti. Onlara Bram'in gece geç saate ka-

dar barda olduğunu söyledim. O uyurken hancının yardımıyla başka bir arabacı ayarladım ve şafakta yola çıktık. Bram o zamana kadar uyanmıştı ama sersem gibiydi. Onu arabaya bindirebilmemiz biraz zaman aldı. Aydınlığa ve temiz havaya çıktığımızda kendine gelmeye başladı."

Bram'e dönerek elimi uzattım. "Bileğini göreyim."

Bram bir an tereddüt ettikten sonra kolunu uzattı.

Damarın olduğu yerde iki küçük delik açıkça görülüyordu ama ikisi de yeni değildi. Onları Matilda'nın hikâyesini duymadan görseydim artık iyice iyileşmeye yaklaşmış eski yaralar olduğunu düşünürdüm. Birine tereddütle dokundum. "Acıyor mu?"

"Hayır," dedi Bram. "Kaşınıyor. Hep kaşınır."

Cevabı beni duraksattı. "Bu daha önce de mi oldu?"

Kardeşlerim birbirlerine baktı. Bram başıyla onayladı. "İlk kez, çocukken iyileştiğim gecenin sabahında gördüm. O zamandan beri de bu yara izlerini taşıyorum."

"Neden daha önce hiç söz etmedin?"

"Ben biliyordum..." dedi Matilda, tereddütle. "Çocukluğumuzdan beri."

Bu beni hiç şaşırtmadı. Bram ve ben çocukken yakın değildik. Matilda'yla da yakın değildim.

"Dahası da var." Matilda masamdan bir mektup açacağı alarak Bram'e uzattı. "Göster ona, Bram."

Bram aleti aldı ve hiç tereddüt etmeden kolunda beş santimlik bir yarık açtı.

Göğüs cebimdeki mendili kapıp yaranın üzerine sararken, "Ne yapıyorsun be?" diye bağırdım.

Bram mektup açacağını sakince sehpanın üzerine bıraktı. "Buna hiç gerek yok." Kanıyla ıslanmış olan mendili kaldırdı ve yarayı silmek için kullandı.

Şaşkınlıkla bakakaldım. Yara gitmişti! Hafif pembe bir çizgi dışında yaradan iz kalmamıştı. Biraz sonra o da yok oldu.

"Bu nasıl olabilir?"

Bram kanepenin kenarına oturdu. "Hep böyle oldu; en azından Ellen beni çocukluğumda iyileştirdiğinden beri."

"O günden beri hiç hastalanmadı," dedi Matilda. "O geceden beri."

Kaşlarımı çattım. "Ve dün gece bir tedavi filan mıydı? Bir kan değişimi mi?"

Bu soruma kimse cevap vermedi, gerek yoktu. Öyle olduğunu hepimiz biliyorduk. Derin bir nefes alarak ben de bir sırrımı açıklamaya hazırlandım. "İkinizin de görmesi gereken bir şey var."

Onları üst kattaki yatak odamıza çıkardım. Emily yorganın üzerinde sessizce uyuyordu. Matilda ve Bram kapıda tereddüt ettiler ama onlara içeri girip yatağa yaklaşmalarını işaret ettim. Komodinin üzerinde bir gaz lambası duruyordu. Onu yakarak karımın boynuna yaklaştırdım. İki minik yara kurumuş kanla kabuk bağlamıştı. "Bunları ilk kez salı gecesi gördüm. İyileşiyor gibiydiler fakat dün gece bir şey yarayı tekrar açmış ve yeni izler bırakmış. Eve dönerken çığlık attığını duydum ve onu yatağın yanında kanlar içinde buldum."

Bram eğilip yakından baktı. "Benimkilere benziyorlar ama daha yavaş iyileşiyor gibi. Sana alt katta gösterdiğime benzer bir şey gördün mü?"

Başımı iki yana salladım. "Hiç. Aslında tam aksine. Yanağındaki şu küçük kesiği görüyor musun? Dün düştüğünde oldu. Sanırım yatağın direğine çarpmış. Neredeyse hiç iyileşmemiş, kanamayı durdurmakta çok zorlandım. Senin bana gösterdiğin şeyle ilgisi yok. Bugün yatağından hiç çıkmadı. Derin bir uykuda kendini kaybetmiş gibi. Onu uyandırmaya çalıştım ama işe yara-

madı. Ateşi veya hastalık belirtisi yok, sadece zor nefes alıp veriyor ve neredeyse bütün hafta başının ağrıdığını söyleyip durdu. Şimdi bile hiç kıpırdamıyor. Birkaç saat önce uykusunda sayıklıyordu ama kelimelerinden bir anlam çıkaramadım, çok sinirli ve endişeli gibiydi. Ayaklarını ve ellerini o kadar güçlü sallıyordu ki onu zapt edemedim. İki hizmetkârdan yardım istemem gerekti. Nihayet sakinleştiğinde yine derin bir uykuya daldı ve zihni daha da uzaklara gitmiş gibi. Ona her ne oluyorsa giderek kötüleşiyor."

Matilda, Emily'nin üzerine eğilerek yaralarını inceledi. "Bunu Ellen'ın yaptığından şüpheliyim. Peşimizden Clontarf'a geldiyse buna zamanı olmazdı."

"Sorumlusunun Ellen olduğunu sanmıyorum," dedim. "O gece Emily'nin 'siyahlı adam'ıyla karşılaşma talihsizliğini de yaşadım. Gelin, en iyisi kütüphaneye dönelim ve size gerisini de anlatayım."

Bir saat sonra, kitaplarımla –Emily'nin öfkesinden kurtulmuş olanlarla– çevrelenmiş halde otururken, onlara o gece olanları, güvenlik görevlisinin ölümünü ve siyahlı adamla karşılaşmamı anlattım.

"Yani bu adam Patrick O'Cuiv'in cesedinde mi dolaşıyor?" diye sordu Matilda.

"Öyle tahmin ediyorum. Ya öyle ya da başka biri ona daha önce ulaştı."

"Amacı ne ki?"

Omuz silktim.

Bram ateşi maşayla karıştırıp yeni bir odun attı. Taze odun gürültüyle patladı ve eskisinin alevlerinin arasına yerleşti. "Bu adam Ellen'dan ne istiyor olabilir ki? Onu tanıdığını nereden bilebilir?"

Yine bir cevabım yoktu.

"Bütün bunlar bir şekilde bağlantılı," dedi Matilda. "O'Cuiv, bu adam, Ellen, Bram'e yaptıkları."

"Ve onlardan birinin Emily'ye yaptıkları," diye ekledim.

"Evet, Emily de."

Matilda'nın odanın diğer tarafına giderek O'Cuiv'in mezarından çıkardıkları pelerini almasını izledim. Onu koltuğumun yanındaki yuvarlak masanın üzerine bıraktı ve katlarını dikkatle açarak içindekileri çıkardı: Bir ayna, bir saç fırçası, bir kolye ve bir defter. Defteri bana verdi. "Dilini tanıyor musun?"

Defteri açıp sayfalarını çevirmeye başladım. "Bunları Ellen mı yazmış?"

"Öyle sanıyoruz," dedi Bram. "Elyazısı tam olarak aynı olmasa da onunkine çok benziyor."

"Ama bu tarihler?"

"Durumun geri kalanından daha mantıklı görünmüyor," dedi Bram, ellerini iki yana açarak.

"Dili tanıyabildin mi?" diye tekrarladı Matilda.

Dil bana tanıdık gelmiyordu, daha önce çalıştığım bir şey değildi fakat kesinlikle daha önce karşılaştığımı biliyordum. "Macarca olabilir. Elimde bir tıp kitabı var..." Yerimden kalkarak doğu duvarını kaplamış olan kitaplığa yaklaştım. En üst raftan bir kitabı alarak geri döndüm ve kitabı mezardan çıkarılmış olan defterin yanına açtım. "Bu, *Orvosi Hetilap*'ın bir kopyası. Birkaç yıl önce yurtdışında eğitim görürken almıştım." Parmaklarımı iki metnin de üzerinde dolaştırarak kelimeleri karşılaştırdım. "Birçok kelime benziyor. Evet, Macarca olduğunu tahmin ediyorum."

"Okuyabiliyor musun peki?" diye sordu Bram.

"Hayır," dedim. "Ama okuyabilecek birini tanıyorum ve diğer her şeye de ışık tutabilir belki."

"Kim?"

Kitabı ve defteri kapadım. "Cehennem Ateşi Kulübü'nü duymuş muydunuz hiç?"

13 Ağustos 1868, 21.51—Yerini bilmese dahi, Bram'in Cehennem Ateşi Kulübü'nü duymuş olması beni şaşırttı. Ona aşina gelen grup, şehir merkezinde Dublin Şatosu'nun yakınlarındaki Kartal Hanı'na sık sık uğrayan bir grup kaba saba adamdı. Bu adamlar, geceleri buraya gelip içki içmeleri, iyice kafayı bulduktan sonra Dublin'in dört bir yanında olay çıkarmalarıyla tanınıyordu. Sayıca kalabalık ve şiddete eğilimli oldukları için polis onlardan korkuyordu ama benim kardeşlerimi tanıştırmak istediğim kulüple hiç de ilgileri yoktu. Onun Cehennem Ateşi Kulübü diye tanıdığı adamlar, isim halk arasında telaffuz edilirse dikkatleri dağıtsın diye yaratılmış bir paravandan ibaretti.

Gerçek Cehennem Ateşi Kulübü, Montpelier Tepesi'nin üzerinde duran, taştan yapılmış eski bir av kulübesiydi. Yaklaşık yüz yıl önce, bir zamanlar İrlanda Avam Kamarası'nın sözcüsü olan William Conolly tarafından yaptırılmıştı. Pencereden bakıldığında bütün şehrin manzarasını gören bina eşsizdi ama aynı zamanda da aşağıdan görülmüyordu; oraya giden yol da gizliydi ve korunuyordu.

Bir doktor olarak, Swift Akıl Hastanesi personeline katıldığımda meslektaşım Doktor Charles Croker beni bu gruba almıştı. Bende, Kraliyet Koleji'nde aldığım modern tıp eğitiminin ötesine geçen bir öğrenme hırsı görmüştü ve Cehennem Ateşi Kulübü'nün gece geç saatlere kadar süren sohbetlerinin bana çok yararlı olacağını düşünmüştü. Özellikle de ancak özel davetle girilebilen üst katlardaki toplantıların. Bu sohbetler genellikle doğaüstü, okültizm ve Mary Shelley'nin görüşlerini sıradan tıp metinleri gibi gösterecek türden tıp teorileri etrafında dönüyordu.

Ben bu sohbetlere pek sık katılmıyordum, çünkü konular beni o kadar rahatsız ediyordu ki bir seansa katıldıktan sonra günlerce uyuyamıyordum. Bu gece bulmayı umduğum adamla o toplantılardan birinde tanışmıştım. Kendisi, Arminius Vambéry adında Macar bir profesördü.

"Vambéry'nin bize yardımcı olacağına inanıyor musun?" diye sordu Matilda, arabaya çökmüş olan sessizliği bozarak. Arabacım hâlâ kayıp olduğundan, arabayı oğlu kullanıyordu. Matilda'ya kısık sesle konuşmasını işaret ettim çünkü bu çocuğu babası kadar iyi tanımıyordum ve planlarımızı duymamasının daha iyi olacağını düşünüyordum.

Parmağımla Matilda ve Bram'in O'Cuiv'in mezarından çıkardığı defterin kapağına vurdum. "Bunun Macarca olduğundan ve Vambéry'nin tercümeyi kolayca yapabileceğinden eminim. Ayrıca, karanlık sanatlar konusunda da çok bilgilidir."

"Ona güveniyor musun?" diye sordu Matilda. "Böyle bir konuda?"

Başımla onayladım. "Onu tıp fakültesinden beri tanıyorum. Yıllar içinde bana korkunç hikâyeler anlattı ve ben de onunla bazı sırlarımı paylaştım. O sırların hiçbiri dudaklarından dökülmedi. Bu adama canım pahasına güvenirim."

"Daha önce ondan neden hiç söz etmedin?" diye sordu Bram.

"Cehennem Ateşi Kulübü'nde konuşulan konular duvarların dışına asla çıkmaz. Altın kuraldır. Cehennem Ateşi Kulübü'nde öğrenilen bir şey hakkında konuşmak, hayat boyu dışlanmanıza neden olur. Hatta bazen daha kötüsü."

"Daha kötüsü mü?"

Sesimi kıstım. "Böyle bir konuyu kulüpte konuşmak bir yana, sadece diğer üyelerin isimlerini söyledikleri için bile ortadan kaybolan kişilerin hikâyelerini duydum. Toplumun yüksek üyelerinin işçi sınıfıyla bir arada olduğunu görebilirsin; bazen

kraliyet üyeleri bile katılır. Birlikte bira içer ve başka ortamlarda konuşulamayacak konuları konuşurlar ama ertesi sabah bu adamlara sokakta rastlasan sana selam bile vermezler. Kulüpten dışarı hiçbir şey çıkmaz."

Matilda'nın kaşları endişeyle kırıştı. "Bu kulüp bu kadar gizliyse sen Bram ve beni nasıl sokmayı planlıyorsun?"

"Yanımda olursanız girmenizi sağlayabilirim. Onun için endişelenmenize gerek yok."

Matilda kıs kıs güldü. "Ağabeyimiz bir aristokratmış. Clontarf'ta ahırları temizlediğin günlerde böyle bir şey kimin aklına gelirdi ki?"

Tepenin üzerindeki bir virajı dönerken araba yavaşladı ve sonra ilk kontrol noktasına ulaştığında durdu. Arabanın kapısı iki kez vuruldu ve ben de beş kez peş peşe vurarak karşılık verdim. Buna tek bir vuruş karşılık verdi ve cevap olarak üç kez daha vurdum. Biraz sonra araba yine hareket etti. Bram ve Matilda bana bakıyor, Matilda keyifli keyifli sırıtıyordu. Beş dakika sonra ikinci kontrol noktasına geldiğimizde bir kez daha durduk. Bu kez kapının dışından biri seslendi. "Parola?"

Öne eğilerek gizli kelimeyi söyledim: "Eldiven."

Araba yine yoluna devam etti.

"Kapıyı açmıyorlar mı?" diye sordu Matilda. "İçinde kimin olduğunu nereden biliyorlar?"

"Amaç da bu; herhangi bir arabanın içinde kimin olduğunu kimsenin bilmemesi gerekiyor. Bu önlem, kimliklerin gizli kalmasını sağlıyor. Kulüp binasına girene kadar kimse yüzünüzü göremez. Aynı prensip oradan ayrılırken de geçerlidir. Birçok ziyaretçi, belli araçlarla kendilerini açık etmemek için pahalı arabalar kiralar."

Matilda kaşlarını çattı. "Bu adamlar çalıların arasında mı gizleniyor, yoksa yol boyunca küçük bekçi kulübeleri filan mı var?"

Omuz silktim. "Bakmanın yasak olduğu söylenmişti, bu yüzden bilmiyorum."

"Erkekler çok tuhaf oyunlar oynuyor," dedi Matilda, pencerenin perdesinin arasından dışarı bakarken.

Araba zirveye ulaştığında binanın etrafından dolaştık ve yan girişin önünde durduk. Kapının koluna uzandım. "Hadi."

Arabadan indikten sonra Matilda'ya elimi uzatıp inmesine yardım ettim.

Bram etrafına bakındı. "Gizlilik devam ediyor."

Elbette ki haklıydı. Cehennem Ateşi Kulübü'nün yan girişinde duvarlar vardı ve arabaya doğru uzanan bir çatının etrafından sarkan kalın perdeler, dış dünyayla bağlantıyı keserek arabadan doğruca binanın içine ulaşım sağlıyordu. Böylece kimse arabadan ineni göremiyordu.

"Kulübün yeri de çok gizlidir ve bu yan giriş, bir üyenin adres vermeye gerek kalmadan konuk getirebilmesini sağlar. Gelin, bu taraftan."

İçeri girdiğimizde onları duvarlara çift taraflı yerleştirilmiş gaz lambalarıyla aydınlatılan bir koridordan geçirdim. İleriden sesler geliyordu. Ses duvarlardan yankılandığı için kaç kişinin konuştuğunu kestirmek her daim zordu.

İlk kattaki ana salona girdiğimizde gözler bize döndü; birçok kişi beni zaten tanıdığı için özellikle Matilda ve Bram'in üzerlerine. Üyeler arasında kurallar olduğundan, kimse birbirini sözel olarak selamlamadı. En fazla bir baş hareketiyle selamlaşıldı.

"Şu..." dedi Matilda kısık sesle.

Bakışlarını izlediğimde diğer dördüyle birlikte duran yakışıklı bir adam dikkatimi çekti. Hararetli bir tartışmaya dalmışlardı. Ne dediklerini duyamıyordum ama yüzünün kızarıklığına bakılırsa konu pek de sevimli değildi. "Evet, o Arthur Guinness.

Konuştuğu kişi de William Wilde, Willie ve Oscar'ın babası. Bu ilginç olacak."

Bram arkamdan, "Hadi be, vay canına," diye mırıldandı.

Ona döndüm. "Ne oldu?"

"Şu köşede duran adam, puro içen. Sheridan Le Fanu."

"*Evening Mail*'in sahibi mi?"

Bram başıyla onayladı. "Aynı zamanda da editörü. Beni burada görmese iyi olur. Ona hâlâ bir inceleme borçluyum."

Bram'le Matilda'yı kollarından tutarak kalabalığın arasından geçirdim ve arka taraftaki merdivene doğru ilerlerken le Fanu'ya başımızla selam verdik. Merdivenin dibinde siyah melon şapkalı, iriyarı bir adam duruyor, ikinci kata girişi engelliyordu. Üçümüze de merakla bakarken kız kardeşime biraz fazla uzun bir bakış attı. Kaşları gibi bıyığı da gür, siyah ve çalı gibiydi. Balmumuyla bastırmaya çalıştığı için kıllar rasgele dışarı fırlamıştı. O vahşi dağınıklığı düzeltme çabasıyla eli hâlâ bıyığıyla oynuyordu fakat çabaları durumu daha da kötüleştiriyordu. "Üst kata sadece seçilmiş üyeler girebilir," dedi sonunda, belirgin bir İrlanda aksanıyla.

"Arminius Vambéry'yi görmeye geldik," dedim. "Bizi bekliyor."

Adam bunu bir an düşündü. "Burada bekleyin."

Belirgin bir aksaklıkla sağ bacağına yüklenerek basamakları çıktı.

"Vambéry'ye haber vermiş miydin? Bizi nasıl bekliyor olabilir ki?" diye sordu Matilda.

"Vambéry'ye haber göndermek, bir duman işaretine tepenin üzerinden batıya doğru ilerlemesini söylemek gibi olur. Mektup, telgraf veya mesaj alabileceği sürekli bir adresi yok. Geceleri yorgun başını nereye dayadığını kimse bilmez. Bir defasında bana aynı yerde asla iki kez uyumadığını söylemişti. Vambéry'nin

gerçek adı olduğundan da emin değilim. Çoğu onun devlet için çalışan bir casus olduğuna inanıyor ama elbette ki bu teoriyi kanıtlayacak ya da çürütecek veriler yok. Her zaman bir şeyleri gizliyor ama çok sayıda yükseköğrenim kurumunda öğretmen olarak hizmet etti. Aslında onunla konuşmak ayaklı bir kütüphaneyle konuşmaya benziyor. Henüz bilgisinden emin olmadığı bir konuyla karşılaşmadım."

Melon şapkalı adam geri döndü ve sakat bacağına dikkat ederek aşağı indi. "Bay Vambéry, Yeşil Oda'da sizi bekliyor."

Bize geçmemizi işaret edince birlikte yukarı çıktık.

Yeşil Oda'nın kapısı koridorun sonundaydı ve Cehennem Ateşi Kulübü'ndeyken Vambéry burayı kullanırdı. Onu içeride büyük bir masanın başında, tanımadığım iki beyefendiyle otururken bulduk. İçeri girdiğimizde adamların ikisi de kalkıp çıktı, kimse selamlaşmadı ya da vedalaşmadı. Yanımızdan geçerek ana kata inen basamaklara yöneldiler.

"Gel, dostum," dedi Vambéry. "Seni tekrar görmek ne güzel."

Vambéry benim boylarımda ama benden on yaş kadar daha büyüktü. Siyah saçları kısa kesilmişti ve sakalıyla bıyığı vardı. Bir defasında ikisinin de sahte olduğunu ve zamkla yapıştırıldığını, böylece kimliğini gizlemesini kolaylaştırdığını duymuştum. Adamla geçirdiğim bütün süre boyunca, özgünlüğü ve gerçekliği dışında tanık olduğum bir tarafı yoktu.

"Lütfen kapıyı kapatın," dedi.

Bram kapıyı kapatınca kilit belirgin bir tıkırtıyla otomatik olarak kilitlendi.

Vambéry uzanıp Matilda'nın elini tutarak nazikçe dudaklarına götürdü. "Bu güzel genç hanım da kim?"

Matilda'nın yanakları kızardı. "Bu küçük kulüp binasında isimlerin söylenmediğini sanıyordum?"

Vambéry omuz silkti. "Kulübün eski üyeleri o küçük kurala uymamız için ısrar ediyor ama ben kendi adıma, kiminle konuştuğumu daima bilmek isterim. Özellikle de sizin gibi parıltılı biriyle birlikteyken."

"Bu hanım, kız kardeşim Matilda," dedim. "Bu da Bram."

Matilda'nın elini bırakmadı. "Memnun oldum." Sonra Bram'e döndü. "Dublin Şatosu'ndaki görevinden memnun musun?"

Bram başını yana yatırdı. "Çalıştığım yeri nereden biliyorsunuz?"

"En tepeden en aşağı kademelere kadar devlet için çalışan herkesi bilmek benim işimdir. Seninle ilgili çok iyi şeyler duydum, Bram. Görünüşe bakılırsa Sulh Mahkemeleri'ne nihayet biraz çekidüzen verecek kişi sen olacaksın. Orada yaptıklarını görmek için sabırsızlanıyorum. Ayrıca, babanızı da çok severim. Çok saygı duyduğum bir adamdır. Ve ağabeyiniz; Dublin'de ondan daha iyi bir doktor bulamazsınız."

Odanın arka tarafındaki bir kapıdan bir hizmetkâr girdi ve masanın üzerine, içinde etle peynir servisi olan bir tepsi bıraktı. Üç fincan, üç fincan tabağı ve ağzından dumanı tüten siyah bir çaydanlık da vardı. "Lütfen, birlikte çay içelim," dedi Vambéry. "Balkanlar'da yolculuk yaparken bu baharatlı çaya çok alıştım. Küçük bir çaydanlık ve fincan takımını asla yanımdan ayırmam. Deneyin lütfen. Hoşunuza gitmezse kahve de isteyebiliriz."

Çayın tadını oldukça çekici buldum ve bunu söyledim. Matilda ve Bram de aynı fikirdeydi.

Masayı işaret etti. "Lütfen oturun. Size nasıl yardımcı olabilirim bakalım?"

Bu zararsız bir soruydu ama uğraştığımız konular düşünülürse, nereden başlayabilirdik ki? Matilda ve Bram'e döndüm. İkisi

de bana baktı ama nereden ve nasıl başlayacağımız konusunda hepimiz kararsızdık. Sandalyelere yerleştik.

Vambéry bir dakika kadar sonra sessizliği bozdu. "Bu gezegende geçirdiğim yıllar boyunca, beşi nefsi müdafaa olmak üzere yedi kişiyi öldürdüm. Diğer ikisi, şey, farklı şartlarda oldu."

Sağıma bir bakış attım, Bram bir an için gözlerime baktı. Matilda'nın ağzı açık kalmıştı. Hemen kapadı. Vambéry farkına vardıysa bile hiç belli etmedi ve ara vermeden konuşmasını sürdürdü.

"Bir hanımın yanında anlatılamayacak kadar iğrenç şeylere tanık oldum ve daha önceleri sadece çocukların kâbuslarında var olduğuna inandığım türden yaratıklarla karşılaştım. Bezelye kadar beyni olan krallarla ve kirli çamaşırları dolaplarından taşan politikacılarla tanıştım. Devletler ve kişiler için başka devlet ve kişileri izledim. Bunu yaparken karşılığını da cömertçe aldım. Bu dünyada çok şey gördüm ama hâlâ hiç görmediğim bir sürü şey olduğunu biliyorum. Her güne bunu bilerek başlıyorum ve her gün yeni bir şey öğrenmeyi umuyorum." Öne eğilerek çayını yudumladı. "Bütün bunları sizi etkilemek için değil, rahatlatmak için anlatıyorum. Burada bana anlatamayacağınız hiçbir sır yok çünkü burada paylaşacağımız her şeyin bu duvarlar arasında kalacağından hiç şüphe duymuyorum." Çay fincanını masaya bırakarak arkasına yaslandı. "Cinayet işlediğimi üçünüzün yanında itiraf ettim. Şimdi her biriniz bir sırrınızı açıklamalısınız. Normalde kimseye anlatmayacağınız, bizi hayatımızın sonuna kadar bağlayacak bir anahtar görevi görecek türden bir sır. Böylece kimse birbirinin sırrını açıklamayacak."

Cehennem Ateşi Kulübü'nde böyle anlaşmalar sık görülürdü ve Vambéry'nin bu konuşmasını daha önce de duymuştum. Ancak itiraf etmeliyim ki son duyduğumda toplam altı kişiyi öldürdüğünü söylemişti.

Bram ve Matilda'ya döndüm. "Ben tıp fakültesinde öğrenciyken üç arkadaşımla birlikte Herman Horwhither adında yeni defnedilmiş birinin mezarını kazıp cesedini inceleme için Dublin yakınlarındaki terk edilmiş bir depoya taşımıştım. Orada üç gün boyunca zavallının cesedini kesip biçmiş, önce nasıl öldüğünü anlamaya çalışmış, sonra da iç organlarının durumunu incelemiştik. Bunu büyük bir saygı ve dikkatle yapmıştık ama ilk girişimimiz olduğu için ikisinde de başarısız olmuştuk. Açıkçası, Bay Hortwhither'ı mahvetmiştik. Pek de beceremediğimiz işimizi tamamladıktan sonra ölümü hâlâ bizim için gizemini koruyordu ve organlarını incelemek büyük bilgi kazandırmış olsa da geride sadece daha fazla soru bırakmıştı. Ertesi hafta mezarlığa geri döndük ve Lily Butler adında bir kadının cesedini aynı şekilde çıkardık. Bilinmeyen nedenlerle on altı yaşında ölen bir fahişeydi. Onu aynı depoya getirdik ve aynı çalışmayı tekrarladık. Ellerimiz bu kez daha kendinden emindi. Üzülerek söylemek zorundayım ki bu süreç yıl boyunca tekrarlandı ama başka seçeneğimiz yoktu. Kraliyet Cerrahi Fakültesi çok az sayıda kadavra sağlıyor, otuz kişiye bir kadavra düşüyordu ve bunlar olmadan mesleğimi olması gerektiği şekilde öğrenmem mümkün değildi. Her yıl mezarlığa geri dönüyorum ve saygısızlık ettiğim her mezara bir gül bırakarak ruhları için dua ediyorum. Onlardan aldığım bilgilerin hayat kurtarmama yardımcı olacağını anlamalarını diliyorum."

Bitirdiğimde kardeşlerimin yüzlerine bakamıyordum. Onun yerine boşalmış çay fincanımın dibine bakıyor, her yıl mezarları ziyaret ettiğimde zihnimde beliren korkunç anıları engellemeye çalışıyordum.

Benden sonra sözü Matilda aldı ve konuşurken sesinin yetişkin bir kadın değil, bir kız çocuğu gibi çıktığını fark ettim. "On yedi yaşımdayken Leinster Konağı'nda bir Kraliyet Dublin Sosyete Balosu'na katıldım. Babam ve annem gittiğimi bilmiyordu,

onlara arkadaşım Philippa Ferguson'u ziyaret ettiğimi söyledim ve o da kendi ailesine geceyi bizde geçireceğini söyledi. Oysa ikimiz de şafağa kadar dışarıda olacaktık. Annemle babama yalan söylemek hoşuma gitmemişti ve bunu nadiren yapardım ama o kadar koruyucu davranıyorlardı ki özgür davranabilmemin tek yolu buydu.

"Philippa ve ben, onun ablası Amelia'nın tuvaletlerinden ödünç aldık. Birbirimizin saçlarını yaptık ve kızartmak için yanaklarımızı çimdikledik. İşimiz bittiğinde ikimiz de yaşlarımızın üzerinde görünüyorduk. En azından öyle sanıyorduk. Güzel bir arabayla Leinster Konağı'na doğru yola çıktık. Philippa her zaman güzeldi ama bu kez gerçekten çok parıltılıydı. Sanırım ben de biraz öyleydim, çünkü birilerinin bizi dansa kaldırması uzun sürmedi. O süreçte birbirimizle ilgilenecek pek zamanımız olmadı ve ne olduğunu bile anlamadan kalabalığın arasında onu kaybettim ama harika zaman geçirdiğim için üzerinde pek durmadım. Philippa çok uzaklaşmış olamazdı ve göremediğim bir yerde dans ettiğini düşünüyordum. Aradan üç saat geçti, sonra dört. Artık endişelenmeye başlamıştım. Saat çok geçti, davetliler gitmeye başlamıştı ama arkadaşımdan hâlâ iz yoktu. O akşam daha önce dans ettiği beyefendilere sorduğumda, onu uzun süredir görmediklerini söylediler. Saat gece yarısını vurup balonun sona erdiğini belli ettiğinde, onu hâlâ bulamamıştım. Başka bir arabayla eve dönmeyi düşündüm fakat beni almadan gitmeyeceğini biliyordum, dolayısıyla bahçede dolaşmaya başladım. Bahçenin arka duvarına yakın bir yerde ağladığını duydum. Önce hıçkırıkların nereden geldiğini anlayamadım ama sonra onu gül bahçesinin yanındaki kameriyede gördüm. Hemen yanına koşarak ona sarıldım. Onu bulduğum için sevinmiştim. Fakat dokunduğum anda gözlerini dehşetle açarak geri çekildi. Ben olduğumu anlayınca yüzü yumuşadı ve bana sımsıkı sarılırken yine yanaklarından yaşlar boşandı. Bütün vücudu her hıçkırıkta

sarsılıyordu. Bir süre böyle kaldık ve nihayet konuşabildiğinde bana korkunç bir hikâye anlattı. Ona yaklaşan baylardan Thomas Hall adında biri onu bahçede yürüyüşe çıkarmış. Başlangıçta el ele yürürken her şey çok güzelmiş. Adam ona İrlanda, İngiltere ve Amerika'da yaptığı yolculukları anlatmış. Oraya üç kez gittiğini ve bir dahaki sefere kendisini de götürmek isteyeceğini söylemiş. Birlikte geçirdikleri o kısa sürede adam ona birbirlerini yıllardır tanıyorlarmış gibi hissettirmiş. Kameriyeye ulaştıklarında onu kollarına alıp öpmüş; her kızın hayal ettiği gibi derin ve tutkulu bir şekilde. Philippa gerçek aşkı bulduğunu düşünmüş. O ilk öpücükten sonra adam onu tekrar öpmüş, sonra tekrar. Çok geçmeden dudakları Philippa'nın boynunda ve göğüslerinde dolaşmaya başlamış. Philippa onu çok beğenmesine rağmen kendini tutması gerektiğini düşünerek bunu söylemiş ama adam aldırmamış. Tam aksine, onu daha da sıkı sararak yine öpmeye çalışmış.

"Ona baktığımda elbisesinin yırtılmış olduğunu gördüm. Göğsündeki kumaş parçasını eliyle kapatıyordu. Adamın kendisine korkunç şeyler yaptığını, yalvarışlarına aldırmadığını anlattı. Philippa tekrar tekrar yalvarmış ama adam hiçbirini duymamış. Sonunda Philippa'nın yüzüne bir tokat atmış ve çıtını bile çıkarmamasını, yoksa onu oracıkta öldüreceğini söylemiş. Bu yirmi dakika kadar devam etmiş ve Philippa bütün o süre boyunca sessiz kalmış. Nihayet sona erdiğinde adam ona, orkestra müziğe son verene kadar orada kalmasını söylemiş. Olanları kimseye anlatmaması için de uyarmış. Bunu yaparsa kendisini bulacağını ve boğarak öldüreceğini söylemiş. Sonra da gitmiş. Onu orada, kameriyede bırakarak gece karanlığında kaybolmuş. Philippa kendisine söyleneni yaparak ben onu bulana kadar oradan ayrılmamış."

Matilda'nın gözleri kıpkırmızı olmuş ve yaşlarla dolmuştu. Hikâyesine devam ederken hıçkırıklarını bastırmaya çalıştı.

"Onun yanında kalsaydım, birbirimize söz verdiğimiz gibi ona göz kulak olsaydım, bu asla olmazdı. Philippa aksini iddia etse de bunun benim hatam olduğunu biliyordum. O gece bir handa kaldık ve ertesi sabah eve döndük. Oraya vardığımızda yüzünü yıkadı, saçlarını taradı, elbiseyi şöminede yaktı ve yatağma girdikten sonra benden gitmemi istedi. Ertesi hafta iki kez ona ulaşmaya çalıştım ama beni kabul etmedi. Beni suçlamadığını söylese de gerçeğin öyle olmadığını biliyordum, çünkü ben zaten kendimi suçluyordum. Bir ay sonra halasının yanında kalmak için Londra'ya gitti. Onu bir daha hiç görmedim ama aklımdan ve kalbimden hiç çıkmadı."

Bram bir elini Matilda'nın eli üzerine koyarak şefkatle sıktı. "Senin hatan değildi. Bilemezdin. Sana bir şey olmadığına sevindim."

"Keşke bana olsaydı," dedi Matilda. "Bu suçluluk duygusuyla yaşamaktan daha kolay olurdu. Gerçek bir arkadaş seni asla terk etmez. Bu suçluluk duygusunu mezara taşıyacağım."

"Burada yargı yok, sadece itiraf var," dedi Vambéry. "Böyle bir hikâyeyi paylaşacak kadar güçlüsün. Ve hayatıma girdiğin için onur duydum."

Vambéry, erkek kardeşime döndü. "Ya sen? Thornley Stoker'ın kardeşi olarak hayatının itiraf gerektiren bir sürü şeyle dolu olduğunu tahmin ediyorum."

Bram bir an gaz lambalarına baktıktan sonra sırayla hepimize birer bakış attı. "Ben küçükken çok hastalıklıydım. Hep ölümün kapısının eşiğinde olduğumu düşünürdüm. Ailem sayısız doktordan yardım istedi ve hiçbiri hastalığımın teşhisini bile koyamadı. Hastalığım yüzünden odamda ve yatağımda hapistim. Yedi yaşımdayken, son saatlerim olduğunu düşündüğüm bir akşam kendimi odamda..." Bir saniye duraksayarak Matilda'yla bana baktı. "*Dadımızla* birlikte yalnızdım. Benden kendisine

güvenmemi istedi ve ben de güvendim. Havale geçiriyordum. Sonra bileğimi ısırdı ve damarlarımdan kanımı emdi. O kadar çok emdi ki kan kaybından öleceğimi sandım. Sonra siyah bir sis bulutu görüşümü kaplarken, kendi bileğini ağzıma uzattı. Etini kestiği için kanı rahatça akıyordu ve Tanrı beni bağışlasın, ben de onun kanını içtim. Daha fazla içemeyecek hale gelene kadar. Ertesi sabah uyandığımda hastalığım iyileşmişti. Hiç olmadığım kadar sağlıklıydım. Dadımız kısa süre sonra yanımızdan ayrıldı. Bir daha hiç hastalanmadım. Hastalığın başladığını hissetsem de çabucak geçiyor."

Matilda onun eline uzanarak sıktı ama Bram ablasının elini itti. "Dahası da var. Daha önce kimseyle paylaşmadığım bir şey. Sana söylemeyi hep istediğim ama bunu yapacak cesareti hiç bulamadığım bir şey. Ancak şimdi söylemezsem bir daha asla söyleyemeyeceğimden korkuyorum."

"Nedir o?" diye sordu Matilda.

"O geceden beri beni birçok kez ziyaret etti." Bram'in gözleri yaşlarla doldu. "Sevgili, tatlı ablacığım. Bizi geçen gece yağmurda gördüğünde, birbirimizin kanını içerken bulduğunda... bu ilk kez olmuyordu. Daha önce beni sayamayacağım kadar çok ziyaret etti. Hastalığımı engelleyen şey onun kanıydı. O olmasa şimdiye ölmüş olurdum. Bundan kesinlikle eminim."

Bu itiraf karşısında hepimiz sessizliğe gömüldük. Matilda'nın yüzü kül gibi olmuştu çünkü Bram'le son derece yakınlardı ve her şeyi paylaşırlardı. Böylesine ağır bir şeyi bu şekilde öğrenmek, şimdiye kadar Bram'in bu sırrı onunla paylaşmadığını anlamak... Matilda masadan kalkarak bize sırtını dönerek bakışlarını kapıya dikti.

Vambéry, Bram'in eline uzandı. "Bakabilir miyim?"

Bram başıyla onayladı ve bileğini çevirip gömleğinin kolunu çekerek delik izlerini gösterdi.

Vambéry bir lambayı alıp onun bileğine yaklaştırdı. "Sana ne sıklıkta geldiğini söylemiştin?"

Bram omuz silkti. "Söylemesi zor. Sadece gece ben uyurken geliyor. Genellikle ziyaretinin gerçek mi, yoksa rüya mı olduğunu bilemiyorum. Yıllardır kendime rüya olduklarını söyledim ama yaşım ilerledikçe, bu yaraların hiç iyileşmediğini anladıkça, ziyaretlerinin gerçekliğini ve sağlığımı korumamda önemli rol oynadıklarını kabullenmek zorunda kaldım."

"Onunla hiç konuştun mu?" diye sordu Matilda. "Bunca yıldır onunla konuşuyordun ve bana hiç söylemedin mi? Benden daha ne kadar şey gizledin?"

Bram başını iki yana salladı. "Asla gerçek anlamda konuşmadık. Ziyaretlerini belli belirsiz hatırlıyorum. Rüya görmüşüm gibi. Uyandığımda gerçek olup olmadıklarını merak ederdim. Sana anlatmak istedim, bana inanmalısın."

"Bir tahminde bulun, ne kadar sık? Haftada bir? Ayda bir?" diye zorladı Vambéry.

"Muhtemelen yılda beş altı kez."

"Ve sen hiçbir şey söylemedin," diye fısıldadı Matilda. "Bana geldiğini söylediğimde bana delirmişim gibi baktın. Geçen gece Thornley onu gördüğünü itiraf ettiğinde, yine bir şey söylemedin. Neden bize güvenmedin?"

"Gerçekten üzgünüm. Galiba kendimi onun gerçek olmadığına inandırmıştım. Kendime gerçeği itiraf etmeden sana bunu söyleyemezdim."

"Bu gece hepimiz sırlarımızı itiraf ettik," dedi Vambéry. "Bizi birbirimize bağlayan ve bizi bir yapan, bundan sonra mezarlarımıza kadar taşıyacağımız sırlar. Üçünüzü tanıdığım, size güvendiğim ve hayatıma girdiğiniz için onur duyuyorum." Sonra Matilda'ya baktı. "Lütfen masaya dönüp bize katıl. Sanırım konuşmamız gereken daha çok şey var."

Matilda bunu isteksizce yaptı ve Bram'le bana bakmakta zorlanır gibi göründü. Bram de ona bakamıyordu. Hizmetkârlardan biri gelip çaylarımızı tazeledi. Bu dikkat dağınıklığı hepimize iyi gelmişti, sessizlik bize zihnimizi toparlama fırsatı tanımıştı.

Hizmetkâr çıktıktan sonra Vambéry tekrar bana döndü. "Size nasıl yardımcı olabilirim, eski dostum?"

Sonraki bir saat boyunca ona bildiğimiz her şeyi anlattık. Dadı Ellen'la tanışmamdan başlayıp her şeyi anlattım. Sonra Bram ve Matilda ona çocukluklarından hatırladıkları şeyleri ve Artane Şatosu'nda tanık oldukları dehşeti anlattılar. Ayrıca, odasında buldukları haritaları da tarif ettiler. Ona O'Cuiv'i, kaybolan arabacımı ve Bram'le Matilda'nın mezardan çıkardığı eşyaları da anlattık. Sonunda hastanede olanları, sokakta karşılaştığım adamı ve beni eve kadar takip eden siyah köpeği de ekleyerek bitirdim. Vambéry bütün bunları dinlerken arada sorular sordu. Daha önce hiçbir şeyi not ettiğini görmemiştim ve şimdi de not tutmuyordu, her şeyi ezberliyordu. Zihninin deli gibi çalıştığını, aldığı bilgileri tutarlı bir hikâyeye dönüştürdüğünü görebiliyordum.

Nihayet bitirdiğimizde Vambéry arkasına yaslandı ve parmaklarını başının arkasında birleştirdi. "Şu kız, O'Cuiv'in kızı, sizce arabacının ortadan kaybolusundan sorumlu mu?"

"O gece başka kimseyi görmedik, sadece o vardı," dedi Matilda.

"Ama onun onlardan biri olabileceğine inanıyor musunuz? Ellen gibi? O'Cuiv gibi? Ama bir çocuk?"

"Hareketleri doğal değildi," diye açıkladı Matilda. "Avcı bir hayvanın yanındaymışım gibi hissettim. Bram tam zamanında dönmeseydi, sanırım beni incitebilirdi."

"Oysa Ellen kanını içerken onun Bram'i tuttuğunu söylüyorsun, değil mi? Neden eline geçen fırsatı değerlendirmesin?"

"İçtiğini görmedim ama bu içmediği anlamına gelmez," diye karşılık verdi Matilda.

"Sadece bir bileğimde izler var. O içseydi başka bir çift daha olması gerekmez miydi?" diye sordu Bram.

"Belki de şu talihsiz arabacıyla tatmin olmuştur?" diye vurguladım.

Vambéry başıyla onayladı. "Her zamanki gibi Thornley, mantığın öne çıkıyor."

"Burada neler olup bittiğini biliyorsunuz, değil mi?" diye sordu Matilda, Vambéry'ye dönerek. "Bunu daha önce de gördünüz."

Vambéry masanın üzerine doğru eğilerek kısık sesle konuştu. "Yolculuklarımda birçok şey görüp duydum ve bazıları insan mantığının alabileceğinin çok ötesine geçiyor. Hikâyeleriniz bana Doğu Avrupa'da anlatılan Osmanlı, Romen, Slav hikâyelerini hatırlatıyor. O hikâyeleri zamanı gelince sizinle paylaşacağım ama şimdilik sizi dinlemek ve çıkarımlarımın doğruluğundan emin olmak istiyorum." Bakışlarını kız kardeşime çevirdi. "O'Cuiv'in mezarından aldığınız eşyaları görebilir miyim?"

Matilda o eşyaları küçük, deri bir heybeye saklamıştı. Heybeyi ayaklarının dibinden alarak masanın üzerine koydu ve eşyaları tek tek çıkarıp önümüze dizdi.

Kolyeyi görünce Vambéry'nin gözleri fal taşı gibi açıldı ve ona uzandı. "Bu muhteşem. Çok değerli bir şey. Romanya'da yapıldığı belli, tarzından anlayabiliyorum. Çok usta birinin el yapımı. Bu yakut kadar büyüğünü hiç görmemiştim. Lütfen şu kolyeyi heybene geri koy. Bir hırsız böyle bir hazine taşıdığını anlarsa başına gelebilecekleri düşünmek istemem. Cehennem Ateşi Kulübü güvenlidir ama yine de yerin kulağı var."

Matilda kolyeyi alıp dikkatle deri heybeye geri koydu. Vambéry aynayı inceledi. "Bu biraz tuhaf."

"Neden?" diye sordu Bram.

"Bir ayna bulmuş olmanız gerçekten çok tuhaf ama gümüş ve altından yapılmış olması daha da tuhaf." Parmağını süslemelerin üzerinde dolaştırdı. "Bu yazıların işe yarayacağı şüphesiz; şu Kontes Dolingen von Gratz'ın kim olduğunu araştırmalıyız. Kolye gibi, bu ayna da çok eski. Saç fırçası da öyle. Böyle bir işçilik ancak zenginlere has olabilir. Böyle eşyalar bir dadıya veya tarif ettiğiniz haliyle O'Cuiv'e ait olamaz."

Matilda ona pelerini verip annemize ait olduğunu ama O'Cuiv'in mezarından çıktığını söyledi.

"Emin misin?"

"Yanılmam mümkün değil. Şu koldaki deliği görüyor musunuz?"

"Onu son gördüğünüzde bu pelerini Ellen mı giyiyordu?"

"Bizi terk etmesinden önceki gece," dedi Matilda.

"Yani eski dadınıza ait olduğunu düşündüğünüz bütün bu eşyalar, eski bir komşunuzun mezarından çıktı. İçinde ceset olmayan bir mezar, öyle mi?"

Matilda resim defterini çıkardı ve St. John Baptist Kilisesi'nin işaretlendiği İrlanda haritasını açtı. "Mezarın yerinin burada işaretli olduğuna inanıyorum."

Vambéry'nin gözleri iri iri açıldı. "Bunu sen mi çizdin? Ezberden mi?"

"Evet."

"Vay canına." Vambéry haritayı inceledi. "Ve mezarın, intihar mezarlarının arasında olduğunu mu söyledin?"

Matilda başıyla onayladıktan sonra sayfayı çevirdi ve diğer haritaları gösterdi. "Bu işaretlerin hepsi çeşitli yerlerdeki intihar mezarlarını veya kutsanmamış alanları gösteriyor."

Vambéry göğüs cebinden bir büyüteç çıkararak haritanın üzerine eğildi. Birkaç dakika inceledikten sonra sıradakine, son-

ra sıradakine geçti. "Bu yerlerden bazılarına gittim ama hepsine değil. Ellen size buralardan söz etti mi hiç?"

Üçümüz de başlarımızı iki yana salladık.

"Ama onun için önemli olduğu açık." Resim defterini kapayarak Matilda'ya geri verdi. "Bu haritaların amacı zamanla anlaşılacak, her zaman öyle olur. Bundan hiç şüphem yok. O zamana kadar güvenli bir şekilde sakla."

Sonra Bram'e döndü. "Bir defterden mi söz etmiştiniz? Toplanma nedenimiz oydu sanırım?"

Bram, Patrick O'Cuiv'in boş tabutunda bulduğu defteri çıkararak Vambéry'nin önüne koyup ilk sayfayı açtı. "Şu tarihe bir bakın. Bütün defter Ellen'ın elyazısıyla dolu."

"12 Ekim 1654." Vambéry defteri burnuna götürüp sayfaları kokladı ve cildini inceledi. "Evet, cilt o dönemde yapılmış. Yani bu defter gerçekten eski ama ne zaman yazdığını kestirmenin bir yolu yok."

"Okuyabilir misiniz?" diye sordu Matilda.

"Elbette, Macarca benim anadilim. Dadınız da Macar mıydı?"

"Ben hep İrlandalı olduğunu düşünmüştüm," dedim ve kardeşlerime bakarken onların da Ellen'ın geçmişini benden daha iyi bilmediklerini anladım.

Vambéry boş bakışlarımızı cevapladı. "Macaristan'dan gelmediyse, insanın günlük tutmak için seçeceği tuhaf bir dil. Birçokları Almancayı veya kendi dillerine daha yakın birini tercih eder. Tabii, yazıları kimsenin okumasını istememiş olabilir. O zaman böyle bir dil seçmek gayet mantıklı olur."

"Yani bu..." dedi Matilda. "Bir günlük mü?"

Vambéry sağ göğüs cebinden gözlüğünü çıkararak burnunun üzerine yerleştirdi ve dikkatini önündeki sayfalara çevirdi. Tekrar konuşmadan önce, birkaç dakika sessizce okuduktan sonra

avucunu defterin üzerine koydu. "Bu bir günlükten çok daha fazlası, dostlarım. Size okumalıyım."

O sırada hizmetkâr geri döndü ve boş çaydanlığın yerine yenisini getirip yanımızdan ayrılmadan önce çaylarımızı tazeledi. Muhtemelen bir dakikadan uzun sürmemişse de bir saat geçmiş gibi geldi. Nihayet yalnız kaldığımızda, Vambéry tekrar ilk sayfaya döndü ve lambalardan birini metne doğru çekti. "Elimden geldiğince tercüme etmeye çalışacağım. Size belirsiz gelen bir şey olursa lütfen beni durdurun, daha derinlemesine inceleyelim."

Yüksek sesle okumaya başladığında odada çıt çıkmıyordu.

"Yıllar önce Güney İrlanda'da, Waterford yakınlarında yaşıyormuş. Kıpkırmızı dudakları ve sarı saçlarıyla efsanevi bir güzelliği varmış. Gerçek adı uzun zaman önce unutulmuş olsa da o dönemde güzelliğinin ünü çok uzaklara yayılmış. Sadece onu görebilmek için değil, onunla evlenme umuduyla uzaklardan erkekler geliyormuş. Dış güzelliğinin içinin güzelliğine yetişemediği söyleniyormuş. Muhteşem bir ruhmuş. Annesi doğumda öldüğü için babasıyla birlikte yaşıyormuş kız.

"Bu iyi huylu güzel kız, yerel halktan bir köylüye âşık olmuş. Onun adı da artık hatırlanmıyor ama her açıdan kendisinin dengiymiş; yakışıklı, nazik, her anlamda bir centilmenmiş ama bu güzel kızın babasının, diğer her şeyin üzerinde tuttuğu tek bir özellikten yoksunmuş: para. Bugün olduğu gibi, o zaman da kişinin toplumdaki yerini para belirliyormuş ve kızın babası ailenin adını yükseltmenin tek yolunun kızını zengin bir aileye gelin vermek olduğunu biliyormuş. Köylü delikanlı asla zengin olamayacağı ve aileye istenen pozisyonu sağlayamayacağı için kızın onunla evlenmesi yasakmış.

"Güzel kızın babası kızını onun yerine çok daha yaşlı bir adamla evlendirmeye karar vermiş. Adam buna karşılık babaya büyük bir servet ödeyecekmiş. Bu adam zalimliğiyle ünlüymüş fakat kızın babasının umurunda bile değilmiş, zenginlik ve statü vaadi gözünü kör etmiş. Çok geçmeden zavallı kızını unutmuş; köylülerin çoğu da öyle. Kocası onu şatosuna kilitleyerek dış dünyayla iletişimini kesmiş. Peşinden bu kadar çok koşulan bir hazineye sahip olmanın ve onu herkesten uzak tutmanın mutluluğunu yaşıyormuş. Kız zihinsel ve fiziksel açıdan büyük tacizlere maruz kalmış. Adam onu sırf zevk için incitiyor, onun acı çığlıklarından ve kederli gözyaşlarından zevk alıyormuş.

"Ve kız şatoya kilitlenmiş olsa da işkencelerin hikâyeleri hizmetkârlar ve ziyaretçiler sayesinde dışarı sızmış. Kızın kanını akıtmaktan, kaymaktaşı gibi mükemmel teninde küçük kesikler açmaktan zevk aldığı söyleniyormuş. Nihayet sıkıldığında, onu şatonun bir kulesine kilitliyor, kızın gece geç saate kadar döktüğü gözyaşlarını ve hıçkırıklarını kimse duymuyormuş. Kız tek gerçek aşkı olan köylü çocuğun gelip onu kurtarmasını bekliyormuş.

"Günler haftalara ve sonra da aylara dönüşürken, kızın umudu da sönmeye başlamış. Odasının tek penceresi olan duvardaki küçük yarıkta oturuyor, sevgilisini görebilmek umuduyla etrafa bakınıyormuş. Ama çocuk hiç gelmemiş. On birinci ayında kız yemeyi reddetmiş, hizmetkârların kendisine getirdiği bozuk etleri kusmuş ve bayat ekmeği bir kenara itmiş. Dudaklarından tek bir lokma bile geçmeyeceğine yemin ederek sonunda bir deri bir kemik kalana dek zayıflamaya devam etmiş. İki hafta sonra su içmeyi de reddetmeye başlamış ve çok geçmeden, susuzluk zayıf bedenini daha da kasıp kavururken bir deli gibi hırlayıp tıslamaya başlamış.

"Kötü yürekli zorbayla evliliğinin ilk yıldönümünde odasının köşesindeki tabureyi pencerenin önüne çekmiş ve üzerine çıkarak sevgilisini görebilmek için son bir umutla etrafa bakınmış. Ondan hiçbir iz göremeyince pencereden dışarı adım atmış. Artık o kadar

zayıfmış ki bir ağaç dalı gibiymiş ve daracık yerden geçmekte hiç zorlanmamış. Zihni gerçek aşkının düşüncesiyle, onun gülümseyişinin, elini tutan elinin anısıyla doluymuş. Kendini o yüksek kule penceresinden aşağıdaki acımasız kayalıklara öylece bırakıvermiş. Parçalanmış cesedinin bulunması için üç gün geçmesi gerekecekmiş.

"Gerçek aşkının nerede olduğunu hep merak etmişimdir. Neden onu kurtarmaya gelmemişti? Neden ona yardım etmemişti? Daha sonraları, kızın kocası olan kötü yürekli zorbanın çok uzun zaman önce çocuğa, şatoya yaklaştığı takdirde kızı hemen öldürteceğini söylediğini öğrendim. Kızın ölümüne neden olma korkusuyla şatoya yaklaşmaya cesaret edememişti.

"Köylü çocuk bütün uyanık saatlerini ve neredeyse bütün uykusuz gecelerini sevgilisini tehlikeye atmadan kurtarmanın yollarını arayarak geçirmiş ama büyük bir ormanın arkasında, açık alanlar ve bataklıklarla sarılı yüksek bir tepenin üzerinde olan şato çok iyi korunuyormuş. Görülmeden oraya yaklaşması mümkün değilmiş. Kıza her gün yüzlerce mektup yazıyormuş ve onları ulaştırabilecek birini bulmanın umuduyla hepsini bir kutuda biriktiriyormuş. Ama o gün hiç gelmemiş, çocuk daha herhangi bir girişimde bulunamadan kız ölmüş.

"Söylentilere göre, kız ölüme atlarken Tanrı'yı reddetmiş, böyle sevgisiz bir babası ve kötü yürekli bir kocası olduğu için onu suçlamıştı. Kendisine yanlış yapan herkesten korkunç bir intikam almaya yemin etmişti. İntihar ettiği için ruhu asla huzur bulamayacaktı, sonsuza kadar işkence çekecekti."

"Şu intihar mezarlarındakiler gibi," dedi Matilda.

"Tıpkı onlar gibi," dedi Bram.

Vambéry devam etmeden önce, "Bu kayıtlara göre, o da bir intihar mezarına gömülmüş," dedi.

"Gerçek aşkı, kızın ölümünü öğrenince kızın cesedini alıp köyün içindeki son dinlenme yerine getirmiş ama onu mezarlığa, kutsanmış toprağa gömmesine izin verilmemiş. Çocuk, kızı mezarlığın arkasındaki boş bir alana gömmek zorunda kalmış. Yakın zamanda gömülen kişinin mezarının üzerine yüksek taşlar yığma geleneği olmasına rağmen, çocuk bunu yapmaya kıyamamış. Kırılmış kalbinden geçen şey taş ve toprakla aralarına daha fazla mesafe koymak değil, onunla birlikte o mezara girmekmiş. Bunun yerine, kızı bulabildiği en iyi elbiseyle gömmüş ve mezarın üzerine beyaz bir gül koymuş. Sonra her gün ziyaretine geleceğine ve hayattayken tutamadığı sözü tutacağına söz vermiş.

"Kötü yürekli zorbanın zulmü kızın ölümünden sonra bile devam etmiş. O da mezara gitmiş ve gülü görünce bütün yapraklarını koparmış. Dikenler parmaklarını kanatmış ve kanı karısının mezarına damlarken kıza daha da çok lanet yağdırmış. Sonra çiçeğin kalıntılarını bir kenara atmış ve mezarda göreceği her hediyeye aynı şeyi yapacağına yemin etmiş. Kızın, hayatının son yılında olduğu kadar, ölümde de yalnız olmasını dilemiş.

"O gece, adam gittikten kısa süre sonra kız mezarından çıkmış. Parmakları toprağı delip açarak kenara atmış ve kız kendini dışarı çekip ayağa kalkmış. Babası onu evlendirdiğinden beri ilk kez özgürmüş artık. Söylentilere göre, son anlarında zihnini dolduran o çarpık düşünceler zihnini bulandırıp içindeki iyiliği örtmüş. Artık istediği tek şey intikam, hissettiği tek duygu nefretmiş ama fiziksel güzelliği değişmemiş. Hatta o gece mezarından çıktığında, hayattayken olduğundan daha da güzel görünüyormuş ama artık bir canavarın kalbine sahipmiş. Yükselen ayın ışığında kocasının şatosunun yolunu tutmuş.

"Kapıda bir muhafız duruyormuş ama çaresiz adam kız yaklaşırken onun güzelliğine kapıldığı için tek kelime bile edememiş. Onun içeri girişini engellemeye çalışıp çalışmadığı bilinmiyor çünkü kimse alarm filan duymamış. Kız, muhafıza yaklaşmış ve

direnemeyeceği kadar tatlı bir tavırla gülümsemiş. Adam, kız eğilip dişlerini boynuna gömerken ve kanını emerek onu öldürürken hiçbir şey yapamamış. Şatoda yoluna devam ederken sekiz adam daha ölmüş; sadece muhafızlar değil, kocasının aşçısı ve hizmetkârlarından ikisi de. Bunlar, hayatının son yılı boyunca kızın acısına tanık olurken engellemek için kıllarını bile kıpırdatmamışlar. Kız odadan odaya geçerek, karşılaştığı herkesi öldürerek devam etmiş ve sonunda kocasının odasına ulaşmış.

"Adam her şeyden habersiz uyuyormuş. Kız bütün bu cinayetleri kurbanlarının tek bir çığlık bile atmasına izin vermeden işlemiş. Yatak odasına girdikten sonra kocasının yatağının ayakucuna yaklaşmış ve canını alan, mutluluğunu çalan, onu ölüme sürükleyen ve böyle kötücül bir kalple geri dönmesine neden olan adamı uyurken izlemiş. Sonra üzerine doğru eğilerek buz gibi nefesiyle kulağına fısıldamış: 'Seni özledim, sevgilim.' Adam uyanıp onu görünce kız gülümsemiş. Bir zamanlar güzel olan elbisesi şimdi kanla kaplıymış ve damlalar adamın üzerine dökülüyormuş.

"Daha önceki kurbanlarının hepsini hızlı bir şekilde öldürmüş olmasına rağmen, kocasının kendisi gibi acı çekmesini istiyormuş. Onu hızlıca boynundan ısırmak yerine, tekrar tekrar bütün vücudunu ısırarak adamı kanlar içinde bırakmış ve yatak sırılsıklam olmuş. Adam şafaktan kısa süre sonra bulunduğunda, olanları anlatacak kadar yaşamış ve sonra kanlar içindeki solgun tenli bedeniyle şilteye yığılmış. Kızdan hiç iz yokmuş, güneş doğmadan oradan kaçmış.

"Ertesi gece babasını ziyaret etmiş. Adam meyhanedeymiş ve eve girdiğinde sarhoşmuş. Kızın zalim kocasının verdiği parayla satın alınmış çok büyük bir evde oturuyormuş. Adam ön kapıyı kapamayı unutarak içeri girmiş ve elinde bir kadeh içkiyle, zayıf bir ateşin önündeki koltuğa çökmüş.

"Kız ön kapıda göründüğünde, adam uzun süre ona bakakalmış. O kadar sarhoşmuş ki gördüklerinin gerçek olduğundan emin olamamış. Adam ne korkmuş ne de kıza bir şey söylemiş. İçkisini dudaklarından pek fazla uzaklaştırmadan kıza bakmaya devam etmiş. Nihayet konuşan kız olmuş: 'Seni özledim, babacığım. Seni görmeden bir gün daha geçiremeyeceğim için geri döndüm.'

"Kızın tatlı sesini duymak adamı irkiltmiş. O ana kadar kızın hayal olduğunu sanıyormuş ama ses gerçekliğini belli etmiş. Ayağa kalkmaya çalışırken neredeyse yere yuvarlanıyormuş ama sonra yumuşak deri koltuğa geri yıkılmış ve homurdanarak gülmüş. 'Kızım! Benim güzel kızım! Beni görmeye gelmiş!'

"Adam düzgün konuşamıyormuş ama kız onu gayet iyi anlamış ve yakut gibi dudaklarıyla zarifçe gülümsemiş.

"Önceki gecenin cinayetlerinden kalan kan lekeleri artık yokmuş ve elbisesi yine bembeyazmış. Gerçekten çok güzel görünüyormuş. Uzun sarı saçları esintiyle salınıyor, balmumu gibi teninde ay ışığı parıldıyormuş. Dişleri de elbisesi kadar beyazmış ve gözleri parlıyormuş. Tekrar konuştuğunda babası başını kaldırıp kan çanağı gibi gözlerle ona bakmış. 'Baba, çok uzun zaman oldu. Burada o kadar yalnızım ve o kadar üşüyorum ki. Yanına gelip ateşinle ısınabilir miyim?'

"Babası bir terslik olduğunu hissetmiş ve bu istek duraksamasına neden olmuş. Eşikte duran kızını incelerken içkisinden bir yudum daha aldıktan sonra cevap vermiş: 'Neden içeri gelmiyorsun? Seni durduran ne?'

"Kız kapıda durarak ona bakmaya devam etmiş fakat daha fazla yaklaşmamış. O zaman adam bir tuhaflık fark etmiş. Elbise ve saçlar esintiyle salınmasına rağmen, kızın birkaç adım arkasındaki ağaçların dalları kıpırdamıyormuş. Sanki hava başka hiçbir şeyi değil, kızı etkiliyor gibiymiş. Adam içkisini yine dudaklarına götürmüş ama bu kez içmemiş. Benliğini derin bir korku sarmaya

başlamış ve alkolün yarattığı sis korkuyu pek örtememiş. 'Benim kızım öldü,' demiş. 'Her iyi kadının yapması gerektiği gibi kocasına hizmet etmek yerine kendini kayalıklara attı. Bu aileyi utandırdı. Sen bu aile için bir utanç kaynağısın. Şimdi her neysen, burada istenmiyorsun.'

"Kız içeri giremeyerek orada durmuş ve yüzündeki sevgi ifadesinin yerini nefret alırken gözleri kızıl korlara dönüşmüş. 'Beni içeri kabul etmezsen seni dışarıda beklerim. Zamandan bol bir şeyim yok.'

"'Ben sabırlı bir adamım, kızım. Çıkmak için de bir nedenim yok.'

"Ve adam kıpırdamamış. O evde kalmış, yemekleri kendisine getirilmiş. Kızın sadece geceleri geldiğini anladığında bile dışarı çıkmaya cesaret edememiş. Güneş yükseldiğinde ve kız ortalıkta görünmediğinde bunun kendisini dışarı çekmek için bir numara olduğunu düşünüyormuş.

"Bu oyun bir ay kadar devam etmiş. Her gece evin kapısını açıyor ve ateşin başına oturup kızı bekliyormuş ama onu asla içeri davet etmiyormuş. Adam içkisini içip ölmüş kızına, yaşarken olduğu kadar büyük bir tiksintiyle lanetler, hakaretler yağdırırken kız öylece eşikte duruyormuş. Otuz birinci gece bir şey değişmiş ve kız gelmemiş. Adam her zamanki gibi kapıyı açıp gecenin karanlığına bakmış fakat kız hiç görünmemiş. Sabah nedenini öğrenmiş; kız, adama yiyecek getiren çocuğu öldürmüş. Çocuğun cesedi bütün kanı çekilmiş halde, sokağın ortasında bulunmuş.

"Gün ışığında hâlâ evden ayrılmaya isteksiz olan adam, kapıdan bağırmış. 'Bana yiyecek getirene bir altın!' Oradan geçen bir çiftçi onu duymuş ve teklifi kabul etmiş. Pazara gidip meyve sebzeyle dolu bir sepetle geri dönmüş. Adam çiftçiye parasını hemen ödemiş ve her iki günde bir aynı şekilde gelmesini söylemiş. Çiftçi mutlulukla kabul etmiş ancak geri dönememiş. Kız o gece çiftçiyi, karısını, iki çocuklarını ve arazide dolaşan sığırları öldürerek hep-

sini kanları çekilmiş halde bırakmış. Babasının evinin yan tarafına da kanla 'AÇLIKTAN ÖLECEK' diye yazmış. Haber çabucak yayılmış. Bu adama yardım eden herkes kızının hayaleti Dearg-Due tarafından acımasızca öldürülüyormuş.

"Daha önce olduğu gibi, kız yine her gece açık kapının önüne geri dönmeye ve şafağın ilk ışıklarına kadar eşikte beklemeye başlamış. Adama, kendisini içeri davet ederse acısına son vereceğine yemin etmiş ama adam bunu yapmamış. Kasabalılar oraya toplanıp hayaletle babasını izlemeye başlamış, kız kendisini şatoda ölüme terk ettikleri için onları suçlayarak her gece birini öldürmüş. Üç hafta daha geçtiğinde yirmiden fazla insan ölmüş ve kızın babası zenginliğinin sağladığı gürbüzlüğünü kaybederek bir deri bir kemik kalmış. Yine de dışarı çıkmamış. Ne de kızı içeri davet etmiş.

"Kasaba yavaş yavaş ölüyormuş. Kızın hayaleti babasının evinin önünde sadece geceleri görünmesine rağmen, insanlar gündüzleri bile dışarı çıkmaya korkar olmuşlar. Bazıları kızı gündüzleri şatonun surlarında yürürken gördüğünü de iddia ediyormuş ve kimse onunla karşılaşmak istemiyormuş.

"Elli sekizinci gece, kız babasının evinin eşiğinden geçerken görülmüş. Biraz sonra kız babasının cansız bedenine bakarken evin içinden korkunç bir çığlık yükselmiş. Adam sonunda açlıktan ölmüş. Ayaklarının dibinde, ölmekte olan bir adamın titreyen eliyle yazılmış bir mesaj varmış: SENİ DOĞDUĞUNDA BOĞMALIYDIM, ANNENİ ÖLDÜRMENDEN HEMEN SONRA.

"Babasının kendisinden neden o kadar nefret ettiğini ancak o zaman anlamış kız, adam karısının ölümü için kızı suçluyormuş. O nefreti bütün hayatı boyunca devam etmiş. Kız büyüyüp güzelleştikçe, annesininkine rakip bir güzelliğe ulaştıkça adam ondan daha da çok nefret etmiş, çünkü o güzellik, doğumda kaybettiği karısını hatırlatıyormuş adama.

"Dearg-Due bunu anladığında, benliğini kavuran, içindeki güzel ışığı söndüren öfke silinmeye ve yerini suçluluk duygusu almaya başlamış. Diğer onlarca kurbana ek olarak hem annesi hem babası onun elinden ölmüş ve bu intikamların hiçbiri içindeki boşluğu dolduramamış. Mezarından çıktığından beri ilk kez o köylü çocuk, gerçek aşkı aklına gelmiş ve onun yanında olmak istemiş. Onun kollarında olmaktan ve bütün bu ölümleri geride bırakmaktan başka bir şey istemiyormuş. Babasının evinden çıkarak kasaba meydanından geçmiş ve çocuğun ormanın derinliklerindeki küçük kulübesine doğru yürümüş. Bu arada hayatta kalan kasabalılar onu evlerinin kapalı panjurlarının arasından izliyormuş.

"Gece yarısını biraz geçe kulübeye ulaşmış. Ay yüksekteymiş ve etrafı aydınlatıyor, çocuğun yaşadığı açıklığa solgun sarı ışığını yansıtıyormuş. Soğuk gece havasını kesmek için battaniyeye sarınmış halde verandada oturan çocuğu bulmuş. Önceki gece kurbanının kanını içerek öldürdüğü için kızın yanakları kırmızı ve teni sıcakmış. Saçları omuzlarından aşağı dökülüyor, parçalanmış bedeninin gömüldüğü beyaz elbisesiyle birlikte esintiyle salınıyormuş. Çocuğun hatırladığından çok daha nefes kesici görünüyormuş. Çocuk onu izlemiş ve bankta yanına oturmasını işaret etmiş. 'Geleceğini biliyordum, benim için gelmen sadece an meselesiydi. Ölümden korkmuyorum çünkü bu beni sana daha da yaklaştıracak.'

"'Buraya seni öldürmeye gelmedim,' demiş kız.

"Sesi çocuğun zihninin derinliklerinden geliyormuş ve sevgilisinin bir daha asla duyamayacağını sandığı o tatlı sesini duymak çocuğu çok mutlu etmiş. 'Ama ben seni hayal kırıklığına uğrattım,' demiş çocuk. 'Seni oradan, o adamdan kurtaramadım. Diğerlerinden daha iyi değilim, ölümüne ben de göz yumdum.'

"Kız onun elini tutarken çocuğun soğuk temastan kaçınacağını sanmış ama çocuk bunu yapmamış. Tam aksine, parmaklarını onunkilere kenetlemiş. Çocuğun ılık parmakları... Kız o parmak-

larda dolaşan kam hissedebiliyormuş ve içinde bir şeyleri harekete geçiriyormuş. 'Seni özledim,' demiş. Çocuk gülümsemiş. 'Ben de seni özledim. Hem de tahmin edemeyeceğin kadar. O şatoya tırmanıp kayalarda sana katılmayı kaç kez düşündüğümü bilemezsin. Seni tekrar yanıma getireceğini bilseydim kesinlikle atlardım fakat emin olamazdım. Zayıfım, tereddüt ettim ve o zamandan beri gecelerimi sadece burada oturup beni bulmanı beklemekle geçirdim.'

"Kız çok uzun süre onu izlemekten ve el ele oturmaktan başka bir şey yapmamış. Gözünden kırmızı bir gözyaşı damlası süzülmüş. Çocuk onu silerken kendi gözyaşlarını zorlukla bastırıyormuş. Kız tekrar onun kollarında olduğu için o kadar mutluymuş ki çocuğun bankın yanından aldığı bıçağı ve aylar önce oraya yerleştirdiği çekici fark etmemiş. Çocuk hızlı bir hareketle bıçağı kızın göğsüne saplayıvermiş. Kız şaşkınlıkla arkaya savrulurken çocuk çekici başını üzerine kaldırmış ve bütün gücüyle indirerek çeliği kızın kalbine gömmüş; bıçak kızın arkasından çıkıp banka saplanmış. Biraz sonra her şey bittiğinde kızın bedeni hareketsiz kalmış. Çocuk sabaha kadar onun başında ağlamış.

"Sonra kızı kulübesinin güneyindeki bir yerde, yaşlı bir söğüt ağacının altına gömmüş. Bu kez mezarın üzerine taşlar da yığmış. Sonrasında her yıl o taşların üzerine yeni bir beyaz gül bırakırken, bir gün yine birlikte olacaklarını ummuş ve kızın nihayet huzuru bulduğuna inanarak teselli bulmuş."

Vambéry başını defterden kaldırdığında dördümüz de sessizdik. İlk konuşan Matilda oldu. "Bu hayatımda duyduğun en acı hikâye."

Vambéry son sayfayı çevirdi. "Biraz daha var."

Bakışlarını deftere indirdi ama ilk anda bir şey söylemedi. Daha fazla soru doğuracağını bildiği için bize söyleyip

söylememek konusunda kararsızlık yaşadığından sessiz kaldığını biliyordum. Nihayet konuştuğunda biraz temkinliydi. "Diyor ki..."

"Üç yıl sonra kız ikinci kez dirilmiş. Yorgun gözleri karanlıkta bakınırken bir şatonun içine benzeyen duvarları görmüş. Kötü yürekli kocasının onu hapsettiği odaya o kadar benziyormuş ki bir an için sadece rüya gördüğünü ve o korkunç yere geri döndüğünü sanmış. Sonra onu, üzerine eğilen adamı görmüş. Adam bacağından tuttuğu bir tavşanı onun üzerine doğru sallamış ve hayvanın boğazında açılmış yaradan sızan sıcak kan doğruca kızın ağzına akmış. Kız her damlanın tadını, vücuduna yayılışını, uzuvlarını, kaslarını ve dokularını uyandırışını hissetmiş.

Boğuk bir sesle, "'Bu nasıl olabilir?' demiş.

"Adam önce bir şey söylemeden tavşana bakmış ve sonra boştaki eliyle leşi sıkarak içindeki tüm kanı kızın ağzına boşaltmış. Sonunda gür ve derin bir sesle, kızın pek tanımadığı bir aksanla konuşmuş. 'Seni derin bir uykudan uyandırdım ve hayata geri döndürdüm.'

"Bütün bunları hatırladığım gibi kayda geçirdim.

Kontes Dolingen von Gratz, 12 Ekim 1654.

Vambéry okumayı bitirdiğinde defteri son sayfası açık halde masanın ortasına itti. Sararmış kâğıdın üzerindeki Dadı Ellen'ın el yazısını hepimiz tanımıştık.

Vambéry hizmetkârı çağırmak için zili çaldı ve bu kez bir şişe brendi istedi. Matilda içki içmek istemedi fakat Bram, Vambéry ve ben aynı fikirde değildik. Üçümüz birer kadeh içtik; sonra bi-

rer kadeh daha. Alkolün sıcaklığı iliklerimi ısıtmakta pek etkili olmadı. Hiçbir şeyin olabileceğini sanmıyordum zaten.

Bram, yüksek sesle, "Şu Kontes Dolingen von Gratz kim?" diye sordu.

"Ellen olduğu belli. Ya da Ellen'm o olduğu," dedi Matilda.

Boğazımı temizledim ve brendi kadehini parmaklarımın arasında yuvarladım. "Yani Ellen'ın bunu iki yüz yıldan uzun zaman önce yazdığına inanmamız mı gerekiyor? Demek istediğin bu mu?"

"Ellen yazdıysa, bu hayali bir hikâye mi, yoksa gerçekten yaşadığı olayların kayıtları mı?" diye sordu Bram.

Vambéry parmağını defterin üzerine vurdu. "Dearg-Due hikâyesini duymuştum ama hiç bu kadar detaylı dinlememiştim. Sadece Paveeler arasındaki bir söylenti olarak duymuştum."

"Paveeler mi?"

"*Lucht Siúil*... gezginler... Bir sürü isimleri var. İrlandalı çingeneler."

Dostum Vambéry'ye döndüm ve hepimizin aklmdan geçeni sordum. "Yani Dadı Ellen'ın şu Dearg-Due olduğuna inanmamız mı gerekiyor?"

Başını iki yana salladı. "Neye inanacağımı bilmiyorum."

"Bu batıl inançtan ibaret değil mi?" diye sordu Bram. "Geceleri çocukları korkutmak için uydurulmuş bir hikâye?"

"Belki öyledir, belki de değildir," dedi Vambéry. "Paveeler gerçek olduğuna inanıyor ve..." duraksayarak gözlerini kapadı. Sonra yavaş sesle konuşarak zihninden geçenleri dikkatle açıkladı. "Çocukluğunuzda bulduğunuz şu sandık... bir şato kulesinin kalıntılarında bulduğunuzu söylemiştiniz, değil mi?"

Bram başıyla onayladı. "Artane Şatosu'nun kalıntıları."

"Birçokları, Dearg-Due'nun Dublin yakınlarında, sahile yakın bir şatoda hapsedildiğine inanır. O şatoyla Artane'in aynı ol-

ması olasılığı çok yüksek," dedi Vambéry. "On dördüncü yüzyılda Hollywood ailesi tarafından inşa edilmişti fakat 1654 yılında veya bu olayların yaşanmasından daha önce kime ait olduğunu kim bilebilir ki?"

"Ya da gerçekte neler olduğunu," diye araya girdi Matilda. "Tabii hikâye doğruysa."

"Matilda, kilidi hatırlıyor musun?" diye sordu Bram. "Kulenin tepesindeki odanın kilidi, bir şeyi içeride tutmak için yapılmış gibi dışarıdaydı."

"Hemen oraya gitmeliyiz," dedi Vambéry.

BRAM STOKER'IN GÜNLÜĞÜ

14 Ağustos 1868, 12.21—Sadece dün gece geç saatte oradan ayrılışımızı not etmek istiyorum.

Vambéry arabasını çağırdı ve geldiğimiz gibi, hep birlikte Cehennem Ateşi Kulübü'nden ayrıldık: Karanlık bir pasajdan geçerek ve bir kez bile dışarı bakmadan. Thornley bizimle gelmek yerine evine dönmeyi tercih etti. Emily'yi hizmetkârlarla çok uzun süre yalnız bıraktığı için korkuyordu. Hepimiz kendi düşüncelerimize dalmış halde, görece sessiz bir yolculuk yaptık.

Matilda yolculuğun büyük bölümünde bana aldırmadı. Onu kandırdığım için özür dilemeye çalıştım fakat sadece mırıldanarak karşılık verdi ve pencereden dışarı bakmaya devam etti. Vambéry bunu fark etmemiş gibiydi çünkü dikkatini notlarma odaklamış, hiç duraksamadan sayfa üstüne sayfa dolduruyordu. Bazen kendi günlüğüme olayları kaydederken ne diyeceğimi şaşırdığım için onun yazarkenki rahatlığını kıskanmaktan kendimi alamadım. Cehennem Ateşi Kulübü'nde konuştuklarımızın hiçbirini atlamıyor, görünüşe bakılırsa hepsini kayda geçiriyordu, çünkü yazış hızına bakılırsa ancak öyle bir ateşle beslenebilirdi.

ARMINIUS VAMBÉRY'NİN NOTLARINDAN

(ŞİFRELİ YAZIDAN TERCÜME EDİLMİŞTİR.)

14 Ağustos 1868, 12.21—Kelimelerimin başkaları tarafından okunmasını engellemek için kendi kısaltmalarımla yazarım. Bunu büyük bir tereddütle yapıyorum aslında, çünkü bu kelimeler yanlış ellere geçerse zaman içinde şifremi çözeceklerinden şüphem yok. Dolayısıyla, kısaltmalarım başkalarını yavaşlatmaktan öteye gidemez. Ancak yaşananları kayda geçirmenin, keşfedilme korkumdan daha ağır bastığına inanıyorum.

Thornley'nin erkek kardeşi şu anda karşımda oturuyor ve bakışlarımı ondan ayırmaya cesaret edemiyorum, çünkü hortlağın kanını içtiğinden şüphem yok. Bunu bana kendisi söyledi. İzlere bakılırsa onların da onun kanını içtiği ortada ama tam olarak nasıl bir takas olduğunu anlayabilmiş değilim.

Paylaştıkları hikâye gerçekten inanılmaz ve birçok kişi böyle bir hikâyeye inanmayacak olsa bile, kendi hayatımda, kesin olarak bildiğimiz tek bir şey olmasına karşın kesin olarak bilmediğimiz çok şey olduğunu görüp duyacak kadar tecrübe edindim.

Damarlarında hortlağın kanı dolaşırken, sabah güneş doğduğunda ona neler olacağını merak ediyorum. Neye dönüştüğünün farkında mı acaba? Bu sapıklığın devam etmesine izin verirse neye dönüşebileceğinin? Sanmıyorum. Çocukken ölmüş olması gerekiyordu, orası kesin ancak bu lanetli yaratıkla dostluğu ona yıllar kazandırmış; Şeytanla bir anlaşma. Bir zamanlar taşıdığı iyi ve temiz yürek ondan alınmış ve doğruyla yanlış yargısını

kaybetmiş. Ben en çok ablası için korkuyorum. Bütün bunların ortasında kesinlikle çok masum kalmış biri ama her nasılsa lider olan o. Bilgiye olan açlığı gözünü kör ediyor ve onu koruyamazsam bu gözü karalığı ölümüne neden olabilir. Kardeşini bu kötülükten arındırma ve ölümsüz ruhunu kurtarma zamanı geldiğinde, yanımda mı olacak, karşıma mı dikilecek? Sağduyunun kazanacağına inanmak istiyorum fakat aile veya aşk söz konusu olduğunda bu nadiren görülür.

Keşke yanımda daha güçlü bir silahım olsaydı. Üzerimdeki tek şey bastonumun içinde gizli olan kılıcım ve kılıç gümüş kaplama olmasına rağmen böyle yaratıkların işini bitiremeyeceğini, sadece zaman kazandıracağını biliyorum.

THORNLEY STOKER'IN GÜNLÜĞÜ

(KISA NOTLARDAN TEMİZE GEÇİRİLMİŞTİR.)

14 Ağustos 1868, 12.21—Arabam ahırlara yönelmeden önce beni evin kapısının önünde bıraktı. Diğerleriyle birlikte Artane Kulesi'ne gitmeyi düşünmüştüm. Aptalca olduğunu biliyordum fakat orada bulabileceğim şeylerin korkusuyla kendi evime dönmek istemiyordum. Benliğimi saran bu endişe duygusunu saymazsam, herhangi bir terslik olduğuna inanmak için bir nedenim yoktu. Kendime tekrar tekrar böyle bir korkunun somut bir dayanağı olmadığını söylüyordum ama yine de oradaydı ve çıkmaya çalışıyordu işte.

Eve yaklaşırken önceki gece karşılaştığım köpeğe karşı çalıları ve ağaçları taradım. Elbette ki hiç iz yoktu ve o yaratığı gerçekten görüp görmediğimi merak etmeye başladım. Son zamanlarda gerçekleşen onca şeyden sonra zihnim isyan ediyordu. Uykusuzluğum da eklenirse, bir sürü hayal görmüş olabilirdim. Hastalarımın birçoğu çok daha az stresli durumlarda bile daha kötü belirtiler sergilemişti.

Evimin kapısının önünde durdum ve arabanın ahırlarda gözden kayboluşunu izledim. Kapının önünde durup gecenin seslerini dinledim. Kapının önünde bir dakika daha durdum ve sonunda cesaretimi toplayarak tokmağı çevirip içeri girdim.

Ev sessizdi. Hizmetkârlar gideli çok olmuştu.

"Emily?"

Ona neden seslendiğimi bilmiyordum, sadece seslenmiştim ve bunu yaptığım için kendimi aptal gibi hissettim. Alt kattaki

odalarda ondan iz yoktu. Evin içinde yavaşça dolaşarak her yeri inceledim. Aynı yerin gece bu kadar farklı görünmesi tuhaftı, ortamın cansızlığı duvarları birbirine yaklaştırmış gibiydi ve sanki her ses daha da güçleniyordu.

Onu zemin katta bulamayınca üst kata çıkıp yatak odamıza girdim. Burası da boştu. Yatak örtülerinin hepsi buruşturulup yatağın ayakucuna toplanmıştı ve bu yeni olmuş gibi görünüyordu. Komodinin üzerinde bir su sürahisi ve boş bir bardak duruyordu. Bardağı alarak ay ışığına doğru tuttum, kupkuruydu ve kullanılmamıştı. Hizmetkârlar, Emily için bir kâse güveç hazırlamıştı, su bardağının yanındaki tepside duruyordu ve uzun zamandır dokunulmamış, soğuyup buz gibi olmuştu.

Pencere açıktı ve perdeler odaya süzülen esintiyle salınıyordu. Hava içimi ürperten bir şekilde etrafımı sarıyordu. Esinti kesildiğinde kendimi yalnız hissettim. Bir esintinin insanı nasıl böylesine kolayca yakalayıp sonra da terk edebildiğini düşündüm.

"Neredesin, Emily?"

Sesim kendi kulaklarıma bile tiz ve uzak geliyordu. Kullanmak istediğim otoriter ses tonu değil, daha çok bir kâbustan uyandıktan sonra annesine seslenen bir çocuğunki gibiydi.

Yatak odasından çıkarak ikinci katın geri kalanını araştırmaya yöneldim. Her odada kalbim daha da ağırlaşıyordu. Emily evde değilse nereye gitmiş olabilirdi ki? Bayan Dugdale ve diğerleriyle konuşmalıydım. Rahatsızlığının tedavisi bulunana kadar Emily yalnız bırakılamazdı artık. Evden çok kısa süre için uzaklaşmam gerekse bile vardiyalı çalışmak zorundaydılar.

Alt kattan gelen bir gürültüyle irkildim ve tekrar koridora çıkarak merdivenin tepesine yürüdüm. Orada durup dinledim fakat ses tekrarlanmadı. Yine de alt kattan geldiğinden emindim.

Odama dönerek komodinden Webley tabancamı alıp topunu kontrol ettim. Evimde silah bulundurmaya neden ihtiyaç duyduğumu bilmesem de ağırlığı beni rahatlatmıştı.

Merdivenden indim.

Nihayet bir gümbürtü daha koptu ama önceki kadar güçlü değildi. Mutfağa yakın olan kilerden geldiğini tahmin ettim. Kapı aralıktı ve menteşeleri gıcırdıyordu. Eve gaz lambaları döşenirken bunu sadece üst iki kata yaptırmıştık. Alt katta böyle bir lükse gerek yoktu. Merdivenin tepesinde tuttuğumuz muma uzandım ve mutfaktaki lambadan fitilini tutuşturduktan sonra kilerin açık kapısına geri döndüm.

Yine karıma seslendim. Kelimelerim taş duvarlardan yankılandıktan sonra alt kattaki küflü havada silinip gitti.

Alt kata inmesi için bir neden göremiyordum. Bunu neden zifiri karanlıkta yaptığınıysa hiç anlayamadım. Yanına bir ışık almış olsa, durduğum yerden parıltısını görürdüm ama her yer karanlıktı. Elimdeki mumun ışığı dışında hiçbir şey yoktu.

Nedense aklıma yine köpek geldi. Önceki gece evimin önünde olduğuna inanmak istemediğim yaratık. Oysa oraya geldiğini ve gerçek olduğunu biliyordum. Köpeği aşağıda, merdivenin dibinde beklerken hayal ettim. Bu gülünçtü ve hiç şüphesiz zihnim bana sadece temkinli olmamı söylüyordu fakat görüntüden yine de kurtulamadım.

Bir elimde kandili tutup diğeriyle duvarlardan, tavandan sarkan örümcek ağlarını iterek merdivenden kilere indim. Mumum alevi örümcek ağlarından birini tutuşturduğunda, hızlı cızırtının arkasından kömüre, soğukta beklemiş patatese ve bu karanlık, rutubetli yerden gelen diğer tanımlayamadığım kokulara karışan yanmış tüy kokusunu algıladım.

"Emily, hayatım, aşağıda mısın?"

O anda solumdan gelen bir patırtı duydum.

Dönerek mumun ışığını duvarlara, alçak tavana ve kirli zemine tuttum. Nihayet karımı gördüğümde neredeyse görmemiş olmayı diledim. Olduğu yerde çömelmişti, hiç kıpırdamadan du-

ran ince vücudu bir heykel gibi kaskatıydı. Sırtı bana dönük halde köşeye büzülmüştü. Ayakları çıplaktı ve üzerinde ince, beyaz bir gecelik vardı.

"Ne yapıyorsun?" diye sordum, farkında olmadan.

Sesimi duyunca vücudu seğirdi ama sonra yine hareketsiz kaldı.

Yine köpeği, o siyah, kaslı yaratığı hayal ettim ve onu karımın yerine köşede dururken düşündüm. Görüntüyü zihnimden atarak Emily'ye doğru yürüdüm.

Bir hırıltı. Bu uyaran sesin sevgili Emily'mden gelmesi beni çok rahatsız etti ama emindim. Vahşi bir sesti.

Elimi omzuna koyduğum anda başı öyle bir hızla döndü ki sanki hiç kıpırdamamıştı. Dudaklarını, yanaklarını ve çenesini kaplayan kırmızılığı gördüm. Elinde bir sıçanın kalıntıları vardı. Kafası kopmuş minik beden hâlâ Emily'nin zarif parmaklarının arasında seğiriyor, üzerinden kan damlıyordu. Duvarın dibinde, her biri bir parça et ve bir kuyruktan ibaret en azından altı tane daha leş vardı. Emily'nin önce kanlı leşi, sonra kırmızı dudaklarını yalayışını ve ardından hepsini ağzına atıp bir lokmada yutuşunu izledim.

ŞİMDİ

Tıslama sağdan, odanın köşesinden geliyordu.

Bram kemerindeki kılıftan av bıçağını çıkardı.

Adam hâlâ aşağıdaki kayalıkların üzerinde, elini kendisine uzatmış halde duruyordu. Hiçbir şey söylemiyordu ama yüz ifadesi Bram'e her şeyi anlatıyordu. Adam gözlerini kapayarak parmağını düzleştirdi ve o sessizlikte yine bir tıslama duyuldu.

Bram bıçağının kabzasını kavrayıp gaz lambasını alarak temkinli bir tavırla köşeye doğru ilerledi. İyice yaklaşana kadar yılanı göremedi. Yılan tehditkâr başını kaldırıp şimşek hızıyla boşanan bir yay gibi ona saldırdı. Bram arkaya doğru sendelerken neredeyse düşüyordu.

Yılan tekrar tıslադı.

Bram lambayı havaya kaldırdı.

Sarmal şeklinde duran yarım metrelik yılan ilk anda siyah gibi göründü fakat Bram onun aslında koyu kahverengi olduğunu anladı. Boynunun altından ters bir V deseniyle uzanan ince bedeni havada zikzaklar çiziyor, kömür gibi simsiyah gözleri Bram'e bakıyordu. Bram o gözlerde kendi yüzünün yansımasını görüyordu. Yılanın başı bir sarkaç gibi ileri geri salınıyor, saldırmaya hazır halde bekliyordu.

İrlanda'da pek fazla olmadığı için Bram yılanları pek tanımıyordu ama okuduğu kitaplardan gördüğü kadarıyla bunun bir engerek olduğunu anlamıştı.

Engereklerin çok zehirli olduğunu biliyordu fakat ölümcül olup olmadıklarından emin değildi.

Bir tıslama daha duydu, bu kez arkasından gelmişti.

Arkasına döndüğünde odanın ortasında basit cinsten bir yılan buldu. Bu yılanların zehirli olmadığını biliyordu ve hızlı bir hareketle hayvanın başını biçiverdi.

Sonra paltosunu çıkarıp sol koluna sararak engereğe doğru atıldı. Yılan havaya sıçrayarak dişlerini paltoya geçirirken Bram bıçağı onun boynuna indirip çabucak öldürdü. Sonra iki yılanı da alıp pencereden dışarı attı ve adamın ayaklarının dibine düşüşlerini izledi.

BRAM STOKER'IN GÜNLÜĞÜ

14 Ağustos 1868, 12.58—Araba Clontarf'tan geçip Artane Kilisesi'ne yaklaşırken Matilda'yı uyandırdım. Cehennem Ateşi Kulübü'nden ayrılmamızdan kısa süre sonra uyuyakalmıştı. Onu suçlayamazdım, ikimiz de günlerdir doğru dürüst dinlenmemiştik ve sadece zihnimiz vahşi düşüncelerle meşgul olmadığında bölük pörçük uyumuştuk. Onu uyandırırken o kadar huzurlu görünüyordu ki bunu yaptığıma neredeyse pişman oldum.

Vambéry pek konuşmamıştı. Notlarıyla işini bitirdiğinde pencereye dönmüş, dışarıyı izliyordu. Buraların çok sessiz, Clontarf'tan ve sahilden bile daha sakin olduğunu unutmuştum.

Artane Şatosu'na giden yol çok iyi bilinirdi ve arabacı dört atı cesur bir hızla sürüyordu. Durduğumuzda atlar gece havasını burunlarından soluyarak içlerine çektiler. Öndeki atlar ileri atılacak gibi olduğunda frenler onları tutuyor ama araba yine de sarsılıyordu. Dört at da şehir sokaklarının sınırlandırmasından sonra dörtnala koşabildikleri için memnun görünüyordu.

Arabanın kapısı açılınca üçümüz de indik.

Artane Şatosu yerinde yoktu.

Bir zamanlar harabelerin yükseldiği yere bakarak duygularımı ifade edecek kelimeleri bulmaya çalıştım ama sesim çıkmadı. Kule yıkılmış, geriye sadece kilisenin bir parçası kalmıştı; çatlamış ve yana yatmış mezar taşlarıyla sarılı halde duruyordu.

Şatonun yerinde şimdi hâlâ inşaat halinde olan büyük bir yapı vardı. Ortası dört kat ve iki taraftaki kanatları üçer kat yüksekliktedi. İnşaat alanı çitlerle çevrilmişti. Kapının üzerine asılmış bir tabela vardı:

ROMA KATOLİK KİLİSESİ
ARTANE ERKEK SANAYİ OKULU İNŞAAT ALANI

Matilda'nın yanımda durduğu yerden, "Yok, gitmiş," dediğini duydum. "Burada bir inşaat olduğunu biliyor muydun?"

"Hayır," dedim. "İşim ve inceleme yazılarım arasında başka bir şeye pek zamanım kalmıyor."

Vambéry yaklaşıp bastonunun ucuyla toprağı eşeledi. "Böyle bir yerde zaman geçirmiştim. Küçük bir çocukken yaralanmıştım ve bacağım felç olmuştu. Babam ben altı yaşımdayken öldü. Kısa süre sonra annem tekrar evlendi, bütün ilgisini üvey babama ve ondan olan çocuklarına verdi. Benden vazgeçmişti, her anlamda bir öksüzdüm. Birçoğu on yaşma gelmeden suça yönelen yüzlerce çocuk vardı. Ve benim için –bastonlu bir sakat olarak– hayatın tam bir cehennem olduğunu tahmin edersiniz. Neyse ki oldukça akıllı ve iyi bir öğrenciydim, diğer öğrencilere ders vermek için seçilmiştim. Yine de orayla ilgili anılarımdan nefret ediyorum. O iğrenç taciz yuvasında çürümektense sokaklarda daha iyi olacağımı biliyordum. On iki yaşımdayken oradan kaçtım ve bir daha arkama bakmadım."

Kilisenin kalıntılarına döndüm. Eski yapıdan kalan tek şey buydu. "Sandığı bulduğumuz kule tam şuradaydı."

"Bulduğunuz her şeyin ertesi gün gitmiş olduğunu söylemiştiniz. Şato bugün hâlâ ayakta olsaydı bile, belki yine işe yarar bir şey bulamayabilirdik," dedi Vambéry.

Şaşkınlıkla ona döndüm. "O zaman buraya neden geldik?"

Solumuzdaki ormana doğru dönerek bastonuyla ağaçları işaret etti. "Beni çocukluğunuzda bulduğunuz bataklığa götürmeniz gerekiyor. Şato gitmiş olabilir fakat ormana dokunulmamış."

Bunu söylediği anda, suyun içinden uzanıp uçan bir yusufçuğu havada kapan elin görüntüsü zihnimde canlandı. Dadı Ellen'ı kıyıdan çamurlu suya dalıp gözden kaybolurken gördüm. Yıllardır anımsamayı reddettiğim bütün bu görüntüler zihnimde canlandı.

"Nerede olduğunu hatırlıyor musun?"

Burada en son durduğumda, Dadı Ellen'a çekilmiş, Matilda'yı da peşimden sürüklemiştim. Onu yakınlarda hissetmiştim. Bu geceyse öyle bir bağ hissetmiyordum. Peşinden gidecek bir iz yoktu.

Yine de ormana doğru yürümeye başladım. Yerini elimle koymuş gibi biliyordum. "Bu taraftan."

Matilda bana imalı bir bakış attı. Çocukluğumuzda bu yolculuğu yaptığımızda, karanlıkta gündüzmüş gibi görebiliyordum. Sanırım aynı şeyi şimdi de yapıp yapamadığımı merak ediyordu. Bakışlarım ona her şeyi söylüyordu ama dile dökmeye cesaret edemedim. Sadece, Vambéry'nin benim ne olduğumu düşündüğünü hayal edebiliyordum.

Aradan yıllar geçmiş olmasına rağmen her adımı, çalıların arasındaki her dönemeci hatırlıyordum. Dişbudak ağaçları daha da büyüyüp kalınlaşmıştı ama her birini tanıyordum. Kabuklarının kıvrımlarını, nemli topraktan fırlayan köklerini biliyordum. Gece yaratıkları bizi çalıların arasından izliyordu ve yıllar önce fark ettiklerimle aynı hayvanlar olup olmadıklarını merak ediyordum. Belki de ataları gibi aynı topraklarda dolaşan torunlarıydı. Vambéry ve Matilda sivrisinekleri ve böcekleri savuştururken, beni bir tanesi bile rahatsız etmiyordu.

Nihayet bataklık göründüğünde, bulanık suları yedi yaşımdaki gözlerimden gördüm. Bu kez Dadı Ellen kıyıda durmuyordu. Bu kez yalnızdık.

"Burası mı?" diye sordu Vambéry.

Başımla onayladım.

"Emin misin?"

"Evet."

Suyun kenarına yürüdü ve yüzeydeki yosunları parmağıyla yokladı. Yosunların altındaki çamurlu su bir an için yüzünü gösterdi.

"Eli nerede gördün?"

"Şurada, şu büyük köklerin sağında."

Vambéry bakışlarımı izleyerek bataklığın etrafından dolaşıp kenara mümkün olduğunca yaklaştı. Bastonunu sapma kadar suya soktu ama dibe değemedi. "Çok derin."

"Ellen suya girdiğinde sadece birkaç adım sonra gözden kaybolmuştu."

Vambéry başıyla hafifçe onayladıktan sonra yanındaki ağaçtan uzun bir dal kopardı. Bastonuyla yaptığı gibi bunu da parmakları suya değene kadar soktu. "Hâlâ dibi yok. Bu dal benim boyumda, yani derinliği bir seksenden fazla olmalı."

Suyun derinliklerinden yükselen ve dalı suya çeken, sonra Vambéry'yi de beraberinde sürükleyen bir elin görüntüsü zihnimde canlandı. Bir anda olup biterdi; suyun yüzeyinde hafif bir çalkalanma ve sonra yine dinginlik. Bu hastalıklı düşünceyi zihnimden attım.

Vambéry dalı bırakınca dal suyun derinliklerinde gözden kayboldu. "Onu hissedebiliyor musun, Bram?"

"Ne?"

"Çocukken onu hissedebildiğini söylemiştin. Şimdi yakınımızda mı? Bu sularda bir yerde mi?"

"Yakınlardaysa bile hissedemiyorum."

"Aranızdaki bağı engellemesi mümkün. Böyle şeylere daha önce tanık oldum; özellikle de daha deneyimliler için. Bağı kesen bir duvar."

Bir yusufçuk Matilda'nın yüzünün yanından geçerek onu irkiltti. Bakışlarım hemen bataklığın diğer tarafına döndü ama geçen seferki gibi başka yusufçuklar göremedim.

Bunu Vambéry de fark ederek bakışlarımı izledi. "Bazıları doğayı kontrol edebilir. Sadece küçük hayvanları ve böcekleri değil, iri memelileri de. Hava koşullarını bile kontrol edebildiklerini duydum."

"Bu nasıl mümkün olabilir?" diye sordu Matilda.

"Anlıyormuş gibi davranmayacağım, sadece bildiklerimi paylaşabilirim. Daha zayıf zihinleri ele geçirip kendilerini korumak için kullanabiliyorlar. Hava koşullarını nasıl kontrol edebildikleriyse muamma."

O anda aklıma bir fikir geldi. "Neyi koruyordu peki? Suda gördüğüm kişi?"

"Sen birini görmedin, bir el gördün, değil mi?"

"Evet ama..."

"Bir elin yusufçuklardan birini havada kaparak suyun altında gözden kaybolduğunu gördün," dedi Vambéry.

"Bir el tek başına olamaz."

Vambéry bunu dikkate almadı. "Bizim dünyamızda bu doğru olabilir. Söylesene, Bram, gördüğün el, kuledeki sandıkta bulduğunuz elle aynı olabilir mi? Bunu iyi düşün, çok önemli. Sudan yükselen bir sağ el miydi, sol el miydi? Kulede gördüğünüz el de... Sağ mıydı, sol muydu?"

"Kuledeki el soldu," dedi Matilda.

"Güzel," diye karşılık verdi Vambéry. "Diğeri?"

Gözlerimi sımsıkı yumarak hatırlamaya çalıştım. Parmakların suyun yüzeyini yarmasını, yeşil yosunların aralanışını hayal ettim. El sudan yükseliyor ve...

"Sağ," dedim. "Sağ eldi."

"Anlıyorum," dedi Vambéry, suya geri dönerek. "Küçük bir deney yapmak ister misin?"

"Bir yardımı olacaksa."

"Kendi elini suya sokmanı istiyorum."

O suda yaşayan canlıları -yılanbalıkları, kurbağalar, semenderler- ve yosunlarla kaplı yüzeyi düşündüm. Ay ışığı suyu delip altındakileri aydınlatamıyordu bile. Bataklık bir baston ya da ağaç dalıyla ölçemeyeceğimiz kadar derindi. Yukarı uzanıp yusufçuğu yakalayan ve aşağı çeken eli düşündüm. Suya dokunursam benim de sonum bu olur muydu?

"Sadece yüzeyine dokunman yeterli."

"Neden? Bu neyi kanıtlayacak?"

Vambéry sağlam yerlere basmaya dikkat ederek yanıma geldi. "Ellen Crone'la arandaki şu bağ. Onu kontrol etmeyi hiç denedin mi? Ya da güçlendirmeyi?"

"Hayır, ben..."

"Su, tıpkı beyinlerimiz gibi elektrik iletkenidir. Suyun sadece o elektriği yakalayıp aktardığına değil, aynı zamanda sakladığına inanıyorum. Bu bataklıkta bir sürü anı olabilir."

İlk bakışta bu düşünce çok saçma geliyordu ve bunu neredeyse söyleyecektim ama bakışlarından doğruluğuna inandığını anladım.

"Denemekten ne zarar gelir ki?"

Derin bir nefes alarak itiraz etmeye hazırlandımsa da sonra vazgeçtim. Gömleğimin kolunu çözdüm ve dirseğime kadar sıvadıktan sonra suyun kenarında diz çöktüm. "Herhangi bir yere mi?"

"Fark etmez diye düşünüyorum."

Derin bir nefes alarak elimi buz gibi suya soktum. Sonrasında olanlara hazırlıklı değildim.

Bütün vücuduma yayılan akımı hissettim. Sanırım bunu tanımlamanın başka yolu yok. Parmak uçlarımdan başladı ve çabucak bütün vücuduma yayılarak kaslarımı kaskatı etti. Kör edici parlaklıkta beyaz bir ışık görüşümü engelledi, sonra siyaha dönüştü ve Vambéry ile ablam görüş alanımdan silinirken yerlerini etrafımı saran iğrenç, bulanık, pis su aldı. Ve sonra onu hissettim. Hatırladığımdan çok daha güçlü bir bağdı. Bu bizi birbirimize bağlayan kordon değil, bir zincirdi. O anda ayrı kişiler değil, sanki birbirimizin uzantısıydık. Birlikte aynı zihni paylaşıyorduk. Benim düşüncelerim onun, onun düşünceleri benimdi.

Sonra bataklığı gördüm.

Ellen bataklığın kıyısında çömelmişti ve yanında büyük bir ahşap sandık vardı. Şimdi olduğu gibi geceydi ama bu gece değildi. Sonra suyun içindeydi, ben de suyun içindeydim. Yüzeyde değil, bataklığın çamurlu dibinde ayakta duruyorduk. Etrafımızda her türlü su canlısı dolaşıyor, yiyecek arayışıyla oradan oraya dönüyordu. Kendi dünyalarında duran bu insanla, benimle ilgilenmiyorlardı. Ellen ellerini kaldırarak iyice esnedi. Sonra konuştuğunu duydum. Ses aynı anda hem hiçbir yerden gelmiyor hem de her yanımı sarıyordu. "Bana gel, aşkım."

Kelimeler suda hızla yayıldı, kıyıdan yankılanarak bana geri döndü. Benzersiz bir güce sahiplerdi ve öylesine kelimeler değil, bir emir, bir çağrı olduklarını anladım. Ayaklarımın altındaki bataklık zemini titredi ve onun gözlerinin, kendi gözlerimin, ça-

murlu suya bakınarak önümüzden geçen bir şeyi izlediğini fark ettim. Çamur dağıldı ve karşımda bütün bir insan bacağı gördüm. Santim santim kayarak bataklık zemininden yüzeye yükseliyordu. Solumuzda bir kol, başka bir bacak, bir gövde, bir kafa... Saçları etrafında salınıyor, yukarı doğru süzülüyordu. Sonra yine bataklığın kıyısındaydım, ayakta duruyorduk ve ben Ellen'ın o uzuvlara, beden parçalarına uzanıp nazikçe sudan çıkarıp büyük ahşap sandığa yerleştirmesini izliyordum.

Bağ koptuğunda, Ellen'inkilerle kendi anılarım arasındaki bağlantı kesildiğinde, kendimi bataklığın kıyısında yatarken buldum. Başım Matilda'nın kucağındaydı ve Vambéry yanımda çömelmişti.

"Bize gördüklerini anlatmalısın," dedi kısık sesle.

14 Ağustos 1868, 1.42—Arabayla Thornley'nin evine dönerken hepimiz sessizdik. Bataklıkta olanlar -nasıl tanımlayacağımı bilemesem de- beni tüketmişti. Günler boyunca uyuyabilirmişim gibi hissediyordum.

Vambéry ve Matilda'ya gördüklerimi anlatmıştım. Ellen her nasılsa bataklığın dibinde duruyor, çağırdığı beden parçaları suyun yüzeyine yükseliyordu ve onları alıp bir sandığa koyuyordu. O rüya halindeyken bu senaryo bana çok mantıklı gelse de şimdi üzerinde düşünecek zaman bulabilmişken, daha çok havale geçiren birinin rüyasına benziyor, her geçen saniye gerçekliğini kaybediyordu.

Matilda yanımda oturmuş, teselli etme çabasıyla elimi tutmuştu. O dehşet verici andan sonra, daha önceki hatam bağışlanmıştı. Biraz öncesinde şiddetle titriyordum fakat sonunda sakinleşmiştim. Vambéry karşımızda yine günlüğüne yazıyordu. Benden sandığı tarif etmemi istedi ve elimden geldiğince ettim.

"Üstü düz, koyu renkli bir ahşaptı. Gümüş menteşeleri ve kilitleri vardı."

"Gümüş mü? Bundan emin misin?"

"Renkleri gümüştü ama metalin kendisinden emin olamam."

"Ya ölçüleri? Uzunluk ve genişlik?"

Bu soruyu biraz düşünürken zihnimde Ellen'ı sandığın içine bir bacak yerleştirirken gördüm; daha bir sürü boş yer vardı. "Uzunluğu bir metreden fazla ve yaklaşık yarım metre yüksekliğinde. Genişliği de yaklaşık o kadar."

"Üzerinde işaret ya da etiket var mıydı?"

"Fark etmedim."

"Olabilir miydi?"

"Olabilir."

Matilda bizi sessizce dinliyordu. Kendi günlüğüne yazıyor gibiydi ama resim defterini kaldırdığında çizimini yaptığını anladım. "Buna benziyor muydu?"

Sandığı inanılmaz bir detayla çizmişti ve onu görür görmez tanıdım. "Ta kendisi."

Vambéry, Matilda'nın resim defterine uzandı. "Bakabilir miyim?"

Öne eğilerek çizimi inceledim. "Sandığın üzerinde karmaşık bir desen vardı; ahşaba oyulmuş bir şey. Defalarca tekrarlanan bir desen. Ama bu desen sadece dışındaydı, içi düzdü ve keçe ya da kadife kaplıydı."

Vambéry bunu da not ettikten sonra bana baktı. "Bu önemli, Bram, bu yüzden gözlerini kapamanı ve dikkatli düşünmeni istiyorum. Önce sandığın içini düşün, çünkü en güçlü anın o. Zihninde her detayını canlandır."

Söylediğini yaparak zihnimi o korkunç görüntüye odaklanmaya zorladım. Ellen beden parçalarını teker teker sandığa koyuyordu.

Vambéry devam etti. "Sandığın içini zihninde net bir şekilde gördüğünde, dikkatini sandığın dışına çevirmeni istiyorum. Zihin muhteşem bir araçtır ve anladığımızdan çok daha fazlasını yapabilir. Pasif bir gözlemci olarak bu görüntüleri alamayabilirsin ama odaklanırsan onları dondurabilirsin. Sandığa elinle dokunacak ve desenleri parmak uçlarınla hissedecek kadar yakınlaşabilirsin."

Vambéry'nin sesi sakinleştirici ve melodik bir tondaydı. Bilinçli bir teknikle konuştuğunun farkındaydım. Daha sonra bana bunun Profesör Dowden'ın Trinity'deyken açıkladığı, adına hipnoz denen bir fenomen olduğunu söyleyecekti. Sesini tekrar duyduğumda uzaktan geliyordu. Sandığı tekrar gördüm ama bu kez Ellen donmuştu ve sandığın içine bir beden koymak üzereydi. Muhtemelen kırk kırk beş kilo kadar olması gereken bedeni taşırken hiç zorlanmıyordu. Sandığa bir adım yaklaştım; sonra bir adım daha. Şimdi tam dibinde duruyordum. İçindekilerin ağırlığıyla sandığın yumuşak toprağa gömüldüğünü fark ettim ve Ellen'ın sandığı oradan nasıl taşıyacağına şaşırmaktan kendimi alamadım. Yüzü bu anda donmuşken, hâlâ ıslak olan uzun saçları omuzlarından dökülürken ay ışığı kadar parlak görünüyordu. Bu gece gözleri masmaviydi ve bana güneşin ufuk çizgisinde battığı, gecenin çöktüğü andaki bir okyanusu hatırlatıyordu. Bu, çocukluğumdan hatırladığım, enerji dolu Ellen'dı. Ancak yüzünde endişe ve sanki telaş vardı.

"Sandık, Bram, sandığa odaklan," dedi Matilda ve aniden onu yanımda, elinin sıcaklığını elimde hissettim.

Tekrar sandığa dönüp öne eğildim.

Parmaklarımı yüzeyinde kaydırdığımı, oymaları parmak uçlarımda hissettiğimi hayal ettim. Desen küçük ve detaylıydı, neredeyse çözemiyordum. Her birinin uzunluğu bir santim kadar olan, peş peşe dizilmiş çizgiler. Dışı tamamen bunlarla kaplan-

mıştı ve tek bir santimi bile boş değildi. "Haçlar," diye fısıldadım. "Binlerce minik haç."

Gözlerim aniden açıldığında Matilda hâlâ yanımdaydı.

Thornley'nin evine ulaştığımızda araba yavaşlayarak durdu.

14 Ağustos 1868, 2.18—Daha ayaklarımız kaldırıma değmeden Thornley kapıyı açmış, bizi içeriye çağırıyordu.

"Acele edin," dedi. Elinde bir tabanca vardı. Civarı saran ağaçlara ve çalılara dikkatle bakındı. "Hâlâ dışarıda ama nereye gittiğinden emin değilim."

"Ne hâlâ dışarıda?"

Kapıyı arkamızdan kilitlerken, "İçeri girin, hepiniz," dedi.

Thornley kapının yanındaki pencereye gitti, bir an dışarı baktı ve sonra koridordan geçip kütüphanedeki bir pencereye yaklaşarak perdeyi geri çekti. Bakışlarını dışarıdaki karanlığa dikti.

"Ne arıyorsun?" diye sordum, pencereye yaklaşırken.

"Bir köpek olduğunu düşünmüştüm fakat sanırım bu bir kurt. Simsiyah. Önceki gece hastaneden döndüğümde görmüştüm ve bir saat kadar önce yine oradaydı. Evimin önünde dolaşıyor ve kapıya bakıyordu. Tanrım, Bram, çok iriydi. Hayatımda gördüğüm en büyük kurt. İrlanda'da kurtlar olmadığını söyleme bana. Gördüğüm şeyin bir kurt olduğunu kesinlikle biliyorum."

"Muhtemelen İlk sezgin -bir köpek olması- doğru, büyük olasılıkla sadece bir köpekti."

"Saçmalık. Kurttu diyorum."

Ağabeyimin nefesindeki alkol kokusunu alabiliyordum fakat sarhoş olduğunu sanmıyordum.

"Thornley, Emily nerede?" diye sordu Matilda. Merdivenin dibinde durmuş sağ elinin parmaklarını inceliyordu. Onları ışığa doğru kaldırdığında kırmızı olduklarını gördü. "Tırabzanda kan var."

Ağabeyime döndüm. "Thornley, silahı alabilir miyim, lütfen?"

Thornley elindeki silaha baktı. Sonra bakışları Matilda'ya döndü. "Ne yaptığımı sanıyorsunuz ki?"

Bu konuşmalar sırasında Vambéry sessizliğini korumuştu ama Thornley'nin yanma yavaşça yaklaşırken bastonunun sapını sıkıca kavradığını fark ettim.

"Silahı bana ver, Thornley." Elimi uzatırken bunu bir emir olarak söylemiştim.

Thornley tabancayı elime bıraktı. Hemen mermileri çıkarıp sol cebime attım ve silahı sağ elime aldım.

Matilda merdivenden yukarı koştu.

"Dur!" diye bağırdı Thornley ve onun peşinden koştu.

Ben de ardımda Vambéry olduğu halde ağabeyimin peşinden basamakları hızla tırmanırken Matilda'nın çığlığını duydum.

Matilda, ağabeyimin yatağının ayakucunda duruyordu. Emily kolları ve bacakları yatağın direklerine bağlı, ağzı tıkanmış halde yorganın üzerinde yatıyordu. Çenesi ve boynu da elleri, kolları ve giysileri gibi kanla kaplıydı. O anda bize bakarak çığlık attı ama sesi, ağzına tıkılmış bezin arasında boğuk çıkıyordu.

"Ne yaptın sen?" diye Thornley'ye bağırdı Matilda, Emily'nin sol bileğini tutan ipe uzanırken.

Thornley beni itip geçerek Matilda'yı kenara itti. "Onu çözmemelisin!"

Emily'nin üzerini kaplayan kanı incelerken, "Yaralı mı?" diye sordum ama herhangi bir yara göremedim.

Thornley, Emily'yle aramıza girerek, "Gördüğünüz onun kanı değil," dedi.

"Kimin kanı o zaman?" diye sordu Vambéry.

"O iyi değil. Bir süredir hiç iyi değil. Ne yaptığını anlamıyor. Yaptığı şeyleri hatırladığından bile şüpheliyim."

Vambéry bir adım yaklaşıp Emily'nin yüzüne doğru eğildi. "Tam olarak ne yaptın sen?"

Emily yatakta kıvranarak ipleri çekiştirdi. Doğrulup oturmaya çalıştığında yatak gıcırdadı. Fakat bağlar şimdilik dayanıyordu. Yüzünden öfke fışkıran Emily ipleri zorlamaya devam ediyordu.

Thornley komodinin yanındaki doktor çantasından bir şırınga çıkarıp Emily'nin omzuna batırdı. Emily dönüp doğrulmaya çalışarak ipleri muazzam bir güçle çekiştirdi fakat uyuşturucu ilaç etkisini gösterirken çabaları çabucak sona erdi. Kendini yatağa bırakarak derin bir uykuya daldı.

"Afyon," dedi Thornley. "İşe yarayan tek şey bu. Ama etkisinin giderek azaldığını gözlemliyorum. Daha önce şarabına koyuyordum, şimdi sadece iğneler etki ediyor. Ona verdiğim doz normalde benim ölçülerimde bir adamı altı ila sekiz saat uyutur, Emily ise bir saat dolmadan uyanacak."

Vambéry, Emily'nin ağzındaki bezi dikkatle çıkararak dişlerini inceledi.

"Ne yapıyorsun?" diye sordu Thornley.

Vambéry, Emily'nin dudaklarını dişetlerinden çekip iyice yaklaşırken, "Bu ne kadardır devam ediyor?" diye sordu. Emily'nin nefesindeki çürük kokusunu durduğum yerden bile alabiliyordum.

Ağabeyim gözyaşlarını gizleme çabasıyla bize sırtını döndü. "Haftalar oldu fakat bu gece en kötüsü. Daha önce... bunu hiç yapmamıştı." Ellerini iki yana açarak kanı işaret etti.

Thornley bize onu bodrumda nasıl bulduğunu ve sıçanları anlattı. Düşüncesi bile beni neredeyse kusturuyordu. Matilda da bembeyaz olmuştu. Etkilenmeyen tek kişi Vambéry gibi görünüyordu. Emily'nin boynundaki izi inceliyordu. "Ya bu? Bunu ilk kez ne zaman gördün?"

"Birkaç gün önce," diye cevap verdi Thornley.

Vambéry boynundan bir zincir çekip çıkardı, ucundan bir haç sallanıyordu. "Bu haç en kaliteli gümüşten yapılmıştır. Dört yıl kadar önce Macaristan-Romanya sınırındaki Oradea kasabasına yaptığım ziyaret sırasında bir manastır rahibi vermişti."

Zinciri çıkararak haçı alt kısmından tuttu. Dikkatli bir hareketle gümüş tılsımı Emily'nin sağ eline bastırdı. Emily'nin vücudu temasla kasıldı ve haçın değdiği yerden duman yükseldi. Burnuma yanık et kokusu gelirken teninin kızarıp su toplayışını dehşet içinde izledim.

"Dur!" diye bağırdı Thornley, Vambéry'nin elini kenara iterek. "Onu incitiyorsun!"

Matilda ile ben afallamış haldeydik.

Vambéry, haçlı kolyeyi boynuna tekrar takarken, "Şu Ellen Crone'a yaklaştı mı hiç?" diye sordu. "Belki de Ellen bizi korkutup uzaklaştırmak için bir uyarı olarak karını etkiledi. Daha fazla üstüne gitmememiz için. Daha önce Ellen Crone'la bağlantısı oldu mu?"

"Bildiğim kadarıyla hayır," dedi Thornley. Karısının eline uzandı ve nazikçe tutup yarasını okşadı. "Ona yardım edebilir misin?"

Vambéry nefesini üfledi. Bana bir bakış attı ama sonra bakışlarını çabucak kaçırdı. Bunu fark etmiştim. "Şu hortlaklar, hastalığı ısırıkla yayıyorlar. Bir kez ısırıldığında, hastalık kana girdiğinde, yapılabilecek pek bir şey yok. Kaç kez ısırıldığı, ne kadar süre maruz kaldığı önemli. Dinlenmesi ve bolca sıvı al-

ması gerekiyor. Sağlıklı kanın tazelenmesi için en çok da kırmızı şarap işe yarar. Bu enfeksiyonu atması için vücuduna ihtiyacı olanı vermemiz gerek. Tekrar ısırılmamasını da garantilemeliyiz. Bu yaratıklar aynı kurbana tekrar tekrar geri döner, keşfedilmelerini engellemelerine yardımcı olur. Onu ısıran her kimse, geri dönecek ve o yaratığı ne pahasına olursa olsun uzak tutmak zorundayız."

"Daha önce bu yaratıklarla karşılaştın, değil mi?" dedi Matilda. "Onlar hakkında birinci elden bilgi sahibi biri gibi konuşuyorsun ama bize çok az şey anlatıyorsun."

Vambéry bu yorum karşısında afalladı. Ablam kadar açıksözlü bir kadınla karşılaştığını hiç sanmıyordum ve açıkçası, bir daha karşılaşmayabilirdi de. Bunun için Matilda'ya minnettardım, hepimizin kafasındaki soruları dile getiriyordu.

Vambéry'nin Emily'nin yatağının yanındaki koltuğa yerleştiğini ve uyuyan yengemi temkinli gözlerle izlediğini gördüm. "Korkarım ki anlatacak çok fazla şey yok. Hiçbiri bilimsel olarak kanıtlanmış şeyler değil. Sadece yıllar boyunca efsanelerden ve batıl inançlardan duyduğum, öğrendiğim ve bir araya getirdiğim şeyler. Ellen'ın defterinde okuduğumuz şu Dearg-Due hikâyesinin tek örnek olmadığını size söyleyebilirim. Bütün kültürlerde benzer hikâyelerle karşılaştım. Varlıklarını sürdürebilmek için başkalarının kanıyla beslenen cehennem yaratıkları. Henüz gençken böyle şeylere karşı şüpheciydim fakat onları dünyanın çeşitli yerlerinde tekrar tekrar duydukça inanmaya başladım. En uçuk hikâyelerin bile gerçeğe dayandığını düşünmek mantıklı değil mi? Kanıtlar görmezden gelinemez, kendiniz de gördünüz. Büyücülük gücüne sahipler, ölüleri kontrol edebiliyorlar ki aslında kendileri de ölüler. Bir şekilde lanetlendikleri için gerçek ölüme ulaşamadan dünyada dolaşmaya devam ediyorlar. Bu lanet içinde bazen hayal edilemez bir güç oluyor; asırlara yayılan bir varoluşun sonucu olarak, çoğu-

nun ötesine geçen bir kurnazlık ve yirmi adama bedel bir fiziksel güç. Tıpkı arılar gibi bir hiyerarşileri olduğunu öğrendim. Sevgili Emily'nin durumunda olan işçi arılar var, onlar sadece emirlere uyuyorlar. Bir de emirleri verenler var, en pis işlerini yaptırmak için işçi arıları kullananlar. En çok korkmamız gerekenler bunlar. Eğer hikâyesi doğruysa bunlar, sevgili Dadı Ellen'ınız gibi Dearg-Due olanlar.

"En güçlülerinin her türlü biçime girebildiğine; yarasa, kurt, sis, hatta insan olabildiğine inanılıyor. Genç, yaşlı veya herhangi bir yaşta görünebilirler. Bazen elementleri kullanarak sis, fırtına ve gök gürültüsü yaratabiliyorlar. Amaçları hâlâ bilinmiyor ama kesin olan bir şey var: Arkalarında ölüler bırakıyorlar ve insan hayatına bizim sineklere verdiğimiz önemi veriyorlar."

Şimdi yatağında sessizce uyuyan Emily'ye ve boynundaki deliklere baktım. Aklıma kendi bileğimdeki delikler geldi ama onlara bakmaya korkuyordum; en azından şimdilik. "Zaafları neler peki?" diye sordum, sohbeti ilerleterek. "Onları nasıl yok edebiliyoruz?"

Vambéry bu sorulara karşılık başını salladı. "Güçlü yanlarıyla ilgili hikâyelerle birlikte, zaaflarını anlatan hikâyeler de var."

Yerinden kalktı ve Emily'nin şifoniyerinin üzerinden aynasını alıp yatağa götürerek belli bir açıyla genç kadının yüzüne tuttu. "Dikkatli bakın. Ne görüyorsunuz?"

Matilda, Thornley ile beraber aynaya baktık.

Ablam korkuyla yutkundu. "Yansımasını görüyorum ama tam değil! Onu şeffaf gibi görüyorum!"

Emily'nin şeffaf olduğunu ben de görüyordum ve Thornley'nin de gördüğü belliydi, çünkü dehşet içinde geri çekilip daha önce Vambéry'nin oturduğu koltuğa yığıldı.

Vambéry aynayı komodinin üzerine bıraktı. "Tamamen dönüşmemiş, dikkatinizi çekerim. Onu bu yüzden görebiliyoruz.

Gerçek hortlakların bir yansıması yoktur, gölgelerinin de olmadığı gibi."

"O halde neden Ellen'ın bir aynası olsun?" diye sordu Matilda.

Vambéry omuz silkti. "Belki de nostalji yüzünden. Bir zamanlar yaşadığı hayatı hatırlamak için."

"Başka?" diye sordum.

"Kendi güçleriyle akan suyun üzerinden geçemezler ve Ellen'ın hikâyesinde olduğu gibi, davet edilmedikleri sürece yaşayanların evine giremezler. Güçleri gece saatleriyle sınırlı. Gündüzleri ortalıkta dolaşabilseler de ne pahasına olursa olsun güneşten uzak duruyorlar. En savunmasız oldukları zaman da günün en aydınlık saatleri. Ve ancak doğdukları yerin toprağında yatarak dinlenebiliyorlar. Lanetli bir şeyden doğdukları için haç, komünyon ekmeği ve kutsanmış su gibi kutsal şeyler onlar için zehir etkisi yapıyor. Sarımsaktan da hoşlanmıyorlar ama bunun nedenini bilmiyorum. Yabangülleri için de aynı şey geçerli, yaratık içindeyken mezarın üzerine bir gül bırakılırsa o gül tamamen solana kadar çıkamaz."

"Öldürülebilirler mi?" diye sordu ağabeyim, kısık sesle. Hiç kıpırdamayan karısına bakıyordu.

Vambéry başıyla onayladı. "Ancak kalbe çakılan bir tahta kazık onları öldürüyor. Sonrasında kafasının kesilip bedeninin yakılması, küllerin de dört rüzgâra serpilmesi gerekiyor. Bu iğrenç yöntem dışında işe yarayan bir şey yok."

Thornley başını ellerine dayadı. "Ellen bunu neden yapsın ki?"

Vambéry bana yandan bir bakış attıktan sonra çabucak başını çevirdi. "Nedense ailenizle bir bağlantısı var fakat nasıl olduğunu sadece kendisi biliyor. Peşine düşüp onu durdurmamız gerek. Bir kere daha ısırılırsa eşinin kalbinin duracağından ve vampire dönüşeceğinden korkuyorum. Ellen onu dönüştürme ve aralarına

alma sürecini tamamlamak için kesinlikle geri dönecektir. Onu o zaman durduracağız."

"Diğer bir deyişle, önce bizim Ellen'a ulaşmamız gerek," dedim, kısık sesle. "Onu dinlendiği, en savunmasız olduğu yerde bulmalıyız. En güçlü olduğu zamanda buraya dönüşünü beklemek aptallık olur."

"Aynı fikirdeyim," dedi Thornley. "Bizim saldırmamız gerek. Buraya gelip hepimizi tek tek halletmesini beklemeye niyetim yok. Dinlenme yerini bulmak zorundayız."

Vambéry bunu bir an düşündü. "Mezardan aldığımız eşyalarıyla onun yerini bulabilecek birini tanıyorum. Onu buraya getirebilirim."

Ağabeyim yaklaşık bir haftadır ilk kez gülümsedi. "Sana eski birkaç ıvır zıvırdan fazlasını verebilirim." Eline cebine atarak Dadı Ellen'ın saç tutamını çıkardı ve ışığa doğru kaldırdı.

ARMINIUS VAMBÉRY'NİN NOTLARINDAN

(ŞİFRELİ YAZIDAN TERCÜME EDİLMİŞTİR.)

14 Ağustos 1868, 4.08—Gerçekten güvenli olduğuna inanmadıkça kalem kâğıdı elime almıyorum.

Heyecanımın kelimelerimi etkilemesine izin vermemeliyim, her şeyi net ve tutarlı bir şekilde kayda geçirmek önemli. Hiçbir şey atlanmamalı. Her şey doğru şekilde kaydedilmeli.

Bu gece bir sürü şeyi aydınlatmaya devam ediyor ve beni bitkin düşüren bir tempoyla stres yaratıyor. Fakat burada, bu evde uyumamam gerek. Karşımdaki yatakta bir gece yaratığı uyurken ve bir diğeri, kendi ağabeyi tarafından davet edilmiş halde bu lanetli koridorlarda dolaşırken.

Diğerlerine dinlenmelerini söylerken, kendim gece boyunca Thornley ile birlikte bu odada kalmak için ısrar ettim. Thornley şimdi yatağın sağındaki bir koltukta uyurken, ben de karşı köşedeki pencerenin önünde başka bir koltukta oturuyorum. Emily'nin bağlarını kontrol ettim ve en azından gece boyunca sağlam olacaklarından eminim. Hastalık vücuduna yayılıyor ve onunla birlikte büyük bir güç ortaya çıkıyor. Bu ince ipler bu gece yeterli olabilir fakat yarın onların deri kayışlar ve hatta tercihen gümüş zincirlerle değiştirilmesi için ısrar edeceğim. Elbette ki yirmi dört saat daha hayatta kalabilirse. Dönüşmesine izin vermek ruhuna haksızlık olur ki bu riski almayacağımı biliyorum. Afyonun etkilerinin geçtiğini şimdiden görebiliyorum.

Uykusunda kıpırdanıp mırıldanıyordu ve son bir saattir ikisi de belirgin şekilde arttı. Yine de şimdilik dinleniyor.

Şu anda diğerleri de sessiz ve uyuyabilmelerini diliyorum ama öyle olmadığını tahmin ediyorum. Özellikle Bram beni çok şaşırtıyor ve onun yanındayken savunmamı indirmeye kesinlikle niyetim yok. Daha önce Emily'nin yansımasının azaldığını göstermek için aynayı kullandığımda, Bram'in yansımasına da çaktırmadan baktım. Deneyim sadece bir saniye sürmesine rağmen, yansımasının belirgin olduğu gözümden kaçmadı. Kendisinin ve diğerlerinin anlattıkları düşünülürse bu bana özellikle şaşırtıcı geliyor. Sık sık iddia ettiği gibi gerçekten bir hortlak –şu Dadı Ellen Crone– tarafından ısırılmışsa, yıllar önce dönüşmüş olması gerekirdi. Üstelik o da kadının kanını içmiş! Daha önce Crone'un aynasına ve saç fırçasına hiç rahatsız olmadan dokunabildi, oysa ikisi de gümüş alaşımlı. Sadece benim bildiğim ve kullandığım yöntemlere karşı koymanın bir yolunu bulduğunu tahmin edebiliyorum. Şeytan gerçekten çok beceriklidir. Belki bu bir tür doğal evrimdir ve hortlakların zaaflarına karşı bağışıklık geliştirmiştir. Gerçek buysa dehşetim daha da artar, çünkü bir noktada bu bağışıklık durdurulamaz hale gelebilir. Fırsatım olduğunda bu varsayımı biraz daha sınamak niyetindeyim. Bram kutsanmış sudan da etkilenmezse neler olacağını görmek istiyorum. Bu bağışıklıkların kendilerini silahlandırmak için bilinçli kullandıkları bir şey olup olmadığını anlamak için ona haber vermeden üzerinde kutsanmış su kullanacağım.

Dostum Thornley Stoker'ı kandırıyormuşum gibi hissediyorum ama bunlar yapılması gereken şeyler. Karısı ve kardeşi söz konusu olduğunda sağduyusu etkisini kaybediyor. Taşıdıkları hastalığın yayılmasına izin verilemez ve eğer bu hastalığın zaaflarını tespit etmek –sonra da hastalığı ve hastayı yok etmek– için hastayla dostmuş gibi davranmam gerekiyorsa, bunu yapacağım.

Şu Ellen Crone'un anahtar olduğundan şüphem yok.

Arabacımı, Oliver Stewart'ı almaya gönderdim. Stewart'ı yıllardır tanıyorum ve ona tam bir güvenim var. Karanlık sanatlarla uğraşan biri olarak geçmişte nesnelerin ve insanların yerini bulmak için bana defalarca yardım etti ve ketum yapısı, çok fazla soru sormasını da engelliyor. Onu görmek için sabırsızlanıyorum.

Bir de...

THORNLEY STOKER'IN GÜNLÜĞÜ

(KISA NOTLARDAN TEMİZE GEÇİRİLMİŞTİR.)

14 Ağustos 1868, 4.10—Kız kardeşimin çığlığıyla uyandım. Yerimden öyle bir sıçradım ki neredeyse karımın yatağının yanında oturduğum koltuktan yuvarlanıyordum. Vambéry elinde bastonuyla hızla yanımdan geçerek koridordan konuk yatak odasına koştu. Bram merdivenden telaşla çıkarken neredeyse bana çarpıyordu. Matilda'nın açık kapısından içeri daldığımız anda onu pencerenin yanında ayakta durmuş, parmağıyla pencereyi işaret ederken bulduk.

"Dışarıda!"

"Kim dışarıda?" diye sordu Bram.

Vambéry pencereye giderek zifiri karanlığa baktı.

Matilda yüzünü ellerine gömerek başını iki yana salladı. "Korkunçtu! Pencerenin tıklatıldığını duyunca uyandım. Cama yaklaştığımda Patrick O'Cuiv'i yüzünü pencereye dayamış halde buldum. Bana gülümsedi ve tırnaklarıyla cama tekrar vurdu. Tırnakları sapsarı ve upuzundu. Ah, o dişler! Şu... şu... normal değillerdi. Hırlayan bir köpek gibi dudakları gerilmişti ve dişleri sivriydi. Dudaklarını yalayarak adımı söyledi. Sanki dudak hareketleriyle konuşur gibi çok sessizce yaptı bunu ama onu hemen yanımda duruyormuş gibi duydum. Tanrım, korkunçtu!"

"Hâlâ dışarıda," dedi Vambéry, pencereye bakarak. "Ve yalnız da değil."

Bram'le birlikte pencereye yaklaşarak dışarı baktığımızda onu gördük. Bir değil, iki kez ölmüş olan adam, Patrick O'Cuiv; otopsisine bizzat tanık olduğum adam. Şimdi yine sapasağlam bir şekilde aşağıdaki çimenlerin üzerinde duruyordu. İkinci katta olsak ve dışarıdan oraya ulaşması mümkün olmasa bile, Matilda'nın onu pencerede gördüğünden hiç şüphem yoktu. Ancak aynı zamanda adamın bize kolayca ulaşabileceğinden de kesinlikle şüpheliydim.

"Davet edilmediği sürece içeri giremez," dedi Vambéry. "Beni asıl endişelendiren şunlar."

Bakışlarını izledim ve kalbim yerinden fırlayacak gibi oldu. İkisi de gece kadar siyah iki iri kurt, yakut kırmızısı gözlerle köşedeki bahçeden bize bakıyordu. Kurtlardan biri O'Cuiv'e yaklaştı ve bakışlarını bizden ayırmadan yanma oturdu. "Silahımı nereye koydun?" diye sordum, Bram'e.

"Mermiler burada işe yaramaz," dedi Vambéry. "Sadece gümüşten yapılmışsa etki ederler ve onun da doğrudan kalbe girmesi gerekir. Onun dışındaki her şey onları sadece yavaşlatır."

"Ne yapacağız peki?"

"Gündoğumuna bir saat var. O zamana kadar bu duvarlar bizi koruyacaktır," dedi Vambéry.

Bram, Matilda'nm yanına giderek kolunu omuzlarına attı. "Sen bakma."

Yine bir çığlık. Bu kez koridorun diğer tarafındaki Emily'nin odasından geliyordu. Tanrım, onun yanından neden ayrılmıştım? Bir an için bile olsa!

Vambéry hemen kapıdan fırladı ve koşarken bastonunun içinden uzun bir gümüş kılıç çekti. Bram'le peşinden koşarken Matilda da arkamızdaydı.

Emily'yi yatağında otururken bulduk. Daha önce onu tutan bağlar şimdi çözülmüş halde yanında duruyor, salı gecesi karşılaştığım siyahlı adam yatağın yanında dikiliyordu. Yüzü ölü gibi solgundu ve gözleri kıpkırmızı parlıyordu. Bir koluyla Emily'yi kaldırdı, diğer eli başının arkasını kavramıştı. Karımın boynundaki yara izlerinden süzülen ince kanı gördüm, iki delik de yeniden açılmıştı. Adamın dudaklarındaki kanı doğaüstü uzunluktaki dişlerinin beyazlığı üzerinde parlarken görebiliyordum.

Bizi görünce tısladı. Bu bir insanın değil, bir hayvanın uyarısıydı ve yüz ifadesi vahşi bir köpeği hatırlatıyordu.

"Bırak onu!" diye bağırdı Vambéry. Kılıcını havaya savurdu. Gümüş kılıç havada parlayarak savrulurken adamın yüzünü sadece birkaç santimle ıskaladı.

Vambéry boştaki eliyle boynundaki zinciri çıkardı ve küçük haçı adama doğru tuttu. Adam yine tısladı ve kanlı tükürüğü yatak örtülerinin üzerine saçıldı. Emily'yi kör edici bir hızla bırakarak bir adım geri çekildi. Emily'nin baygın vücudu gevşek bir halde yatağa yığıldı.

Vambéry ileri doğru bir hamle yaparak kılıcını adamın göğsüne doğru itti.

Kılıç temas edemeden adam patladı, sanırım bunu tarif etmenin başka yolu yok. Gövdesinin merkezinden dışarı doğru patlayarak siyah bir dumana dönüştü ve binlerce parçası her yana dağıldı. Bu minik parçalar canımı yakacak bir şiddetle vücudumdan sekerken güdüsel bir şekilde kolumu kaldırarak gözlerimi korudum.

"Arılar!" diye bağırdı Bram. "Bir arı sürüsüne dönüştü!"

Tam o anda arıların uğultusunu duydum. Az önce sessiz olan odada şimdi sağır edici bir gürültü vardı.

Çocukluğumda kovanlarını bozduğum için arıların saldırısına uğramıştım ve peşime takıldıklarında çıkardıkları gürültüyü bugün hâlâ hatırlarım. Uğultu giderek artmaya devam etti. Az

önce hiçbir şey yokken, şimdi bir arı sürüsünün ortasında duruyordum.

Kolumda jilet kesiği gibi bir acı hissettim ve oraya konan öfkeli arıya bir şaplak indirdim. Uzun iğnesini geride bırakarak düştü. Başka bir arı boynumu soktuğunda biri bıçak saplamış gibi hissettim.

Diğerlerinin sarı-siyah bir bulut gibi, özellikle Vambéry'ye odaklandığını gördüm. Arılar ikiye bölünüp dururken sayıları her nasılsa artıyor gibiydi. O kadar yoğunlaştılar ki odanın karşı tarafını görmekte zorlandım. Kısık gözlerle etrafa bakarak kapıyı buldum ve atmakta zorlandığım adımlarla oraya doğru ilerledim. Vambéry arkamda bağırarak bir dua okumaya başladı ama o kargaşada sesini zor duyuyordum:

"Ulu Tanrım, bu karanlığın yaratığını kovabilmemiz için bize güç ver ve oğlun İsa Mesih bize geldiğinde taşıdığı ışıktan zırhı bize bahşet ki..."

Sesi aniden bir çığlıkla kesildi; bu kez Matilda'ydı. Sanırım bir arı elini sokmuştu ama emin olamazdım. Diğerini çılgınca sallarken, sol kolunu korumaya çalışıyordu.

Vambéry duayı bu kez daha yüksek sesle tekrarladı ve diğer üçümüz giderek artan uğultunun arasında ona katıldık. Arılar ortaya çıktıkları gibi hızlı bir şekilde açık pencereden uçup gitti ve gecenin karanlığında gözden kayboldu. Oda yine sessizliğe gömülürken kendi nefesim kulaklarımda çınlıyordu.

Emily'nin yatağına yaklaştım.

Baygındı ama düzgün bir şekilde nefes alıp veriyordu. Kapalı gözkapakları rüya görüyormuş gibi hızla hareket ediyordu. Bacaklarını kenara çekip başını yastığın üzerine koyarak yanma çömeldim ve saçlarını okşadım. Yarım düzineden fazla arının bıraktığı yaraları hissetmiyordum bile. O anda benim için sadece aşkım, sevgili Emily'm vardı.

Diğerleri, önce kendi vücutlarındaki, sonra birbirlerinin vücutlarındaki iğneleri dikkatle çıkardı.

"Bu nasıl mümkün olabilir?" diye sordu Matilda, sonunda konuşarak. Çok sarsıldığı belliydi fakat korkusunu gizlemeye çalışıyordu.

Vambéry bitkin gibiydi. "Onların sise veya çeşitli hayvanlara dönüştüğünü duydum ama binlerce arıya dönüşüp tek bir zihin gibi bize bu şekilde saldırması... Bu kesinlikle sıradışı bir güç gerektirir."

"Beni geçen gece hastaneden eve kadar takip eden adam oydu; Ellen'ı soran, onu bulmaya çalıştığını söyleyen," dedim. Emily'nin soğuk elini elimde hissettim. Parmaklarını bir buz kovasına soksa ancak bu kadar soğuk olabilirdi.

"Çok yaşlı. Böyle büyük bir güç sergileyebilmesi için öyle olması gerek," diye cevap verdi Vambéry, huşuyla.

"Eve nasıl girdi ki?"

"Karın onu davet etmiş olmalı. Bu gece değilse bile, daha önce."

Yatağın kenarında bir leğen vardı. Yanındaki havluya uzandım, fazla suyunu sıkıp karımın boynundaki yarayı temizledim. İki küçük delik öncekinden daha büyük değildi fakat şişip kızardıkları hemen anlaşılıyordu. Saatlerdir iyileşiyormuş gibi ikisi de kapanmıştı.

Saçlarını geri çekerek alnını inceledim. "Yanağındaki kesik gitmiş. Daha birkaç saat önce oradaydı." Bram ve Matilda'ya baktım. "Hatırlıyor musunuz? Size göstermiştim."

Bram, daha önce kendi kolunda açtığı kesiği eliyle örterken, "Hatırlıyorum," dedi.

Vambéry, Emily'nin elini nazikçe tutup kaldırdı ve geceliğinin kolunu geri çekti. "Haçın yaktığı yer de iyileşmiş." Endişeyle kaşlarını çattı. "Fazla zamanımız yok."

"Bu adamın daveti geri alınabilir mi?" diye sordu Matilda.

Vambéry, Emily'nin elini yatağa geri bıraktı. "Artık fark etmez. Kanı onunkiyle birleşti, artık birler. Emily'nin iradesi tamamen kendisine ait değil."

"Ellen beni ilk kez ısırdıktan sonra," dedi Bram, "onun düşüncelerini duyabiliyordum ve o da benimkileri duyabiliyordu. Ağabey, eşinin yanındayken sözlerimize dikkat etmeliyiz. Bu adam dinliyor olabilir."

"Ya şimdi?" diye sordu Vambéry. "Ellen Crone'la bu bağlantın hâlâ devam ediyor mu?"

Bram başını iki yana salladı. "Eskisi gibi değil. Çocukluğumda dünyanın neresine gitse onu bulabileceğime ve onun da beni izleyebileceğine inanırdım. Bazen düşüncelerini kendi düşüncelerim gibi bilirdim. Yıllar içinde bir şey değişti."

"Seni engelleyebilir," diye açıkladı Vambéry. "Bağlantıyı artık hissetmiyor olman, onun da hissedemediği anlamına gelmez."

"O şekilde olduğunu sanmıyorum. Zihnimi görebilmek için kendi zihnini bana açmak zorunda; sadece bir saniye için olsa bile. Bağlantısını benden gizleyebileceğini hiç sanmıyorum. Geçen gece Clontarf'tayken, ona gitmemden önce varlığını hissettim. Bağ ne kadar zayıf olsa da bundan şüphem yok."

Vambéry bunu bir an düşündü. "Aynı şekilde sen de onu engelleyebiliyor musun?"

"Bilmiyorum."

"Bu önemli bir bilgi. Denemek zorundasın. Kontrol etmeyi başarabilirsen bunu avantajımıza kullanabiliriz. Yoksa korkarım ki niyetimizi öğrenmek için seni kullanabilir. Buna izin veremeyiz," dedi Vambéry.

Emily'nin parmakları parmaklarıma kenetlendi ve nefesleri sığlaşmaya başladı. Uzun, derin uyku nefesleri yerine şimdi hızlı

nefesler alıp veriyordu. Vücudu kaskatı olurken sırtı yay gibi gerildi.

"Bastır onu!" diye bağırdı Vambéry.

Karımın elini sımsıkı tuttum ve diğer elimi omzuna dayadım. Bram'le Vambéry bacaklarına yöneldiler. Çocukmuşuz gibi üçümüzü de üzerinden fırlatıp atıverdi. Gözleri aniden açıldı ve gözle izlenemeyecek bir hızla yatakta doğrulup otururken tısladı.

Vambéry gümüş haçı tekrar çıkarıp karımın yüzüne doğru salladı. Emily bakışlarını kaçırarak yatağın üzerinde bir top gibi büzüldü. Bir an sonra yine hareketsiz kaldı, nefesi normale döndü ve uykuya daldı.

"Enfeksiyonla savaşıyor fakat kaybediyor," dedi Vambéry. "Yakında dönüşecek."

"Ne yapabiliriz?" Emily'nin elini sıktım ve mümkün olduğunu hiç sanmasam da öncekinden daha soğuk olduğunu fark ettim.

"Evde sarımsak var mı?"

"Mutfakta veya kilerde olabilir."

"Git getir. Bir de kâse bul."

Aşağı koştum ve mutfaktan iki baş taze sarımsakla büyük bir kâse alıp geri döndüm. Vambéry bunları elimden alarak komodinin üzerine koydu. Sarımsakları kâsenin içine koyarak deri çantasından küçük bir şişeyle birlikte yeşil beze sarılmış bir paket çıkardı. Şişeyi ışığa doğru tuttu. "Bu, St. Michael'dan alınmış kutsal su." Vambéry istavroz çıkardıktan sonra şişenin kapağını açtı ve içindeki suyu sarımsakların üzerine boşalttı. Yeşil bezi dikkatle açışını izledim.

"Bunlar komünyon ekmeği mi?" diye sordu Matilda.

Vambéry başıyla onayladı. "Kutsanmış, evet. Bu da St. Michael'dan."

Bunlar da kâseye atıldı.

Av bıçağının kabzasını kullanarak hepsi beyaz bir toza dönüşene kadar ezdi ve biraz kutsal su katıp karıştırarak macun kıvamına getirdi. Vambéry pencereyi kapayıp kilitledi ve macunu pervazın kenarlarına sürmeye başladı. "Bu, adamın geri dönmesini engellemeli. En azından şimdilik." Macunun geri kalanını parmaklarıyla Emily'nin etrafını saracak şekilde yatağa sürdü. "Emily'nin de bu engeli aşabileceğini sanmıyorum. Kalıcı değil fakat gecenin geri kalanında bizi korumaya yeter."

Vambéry'ye bakarken bu adamın başka ne sırlar gizlediğini merak ediyordum.

14 Ağustos 1868, 8.15—Doğuda söken şafak hevesli parmaklarla evime uzanıyordu. Nihayet huzuru bulabildiğimi söylemek isterdim fakat bu bir yalan olurdu. Hiçbirimizin huzurlu olduğunu sanmıyorum. Bram gecenin geri kalanını kütüphanedeki kanepede geçirirken, Matilda da onun yanındaki koltuğa büzüldü. Konuk yatak odasına dönüp de yalnız kalmak istemedi. Vambéry ile ben, Emily'nin başındaki nöbetimize devam ettik. Emily sessiz uykusundayken başka bir olay yaşanmadı.

Vambéry'nin arabacısı ilk ışıktan hemen sonra geri dönerek Oliver Stewart adında birinin akşam hava kararıktan sonra geleceğini söyledi. Matilda bu gecikmeye itiraz ederek beklediğimiz takdirde bütün bir günün boşa geçeceğini söyledi fakat Vambéry, Stewart'ın yöntemlerinin gündüz ışığında etkili olmayacağını açıkladı. Ellen o saatlerde ortalıkta olmayacak ve dinlenmeye çekilecekti.

Nihayet kardeşim, Emily'nin yanma döndüğünde, gözleri kıpkırmızıydı ve alnında uykusuzluğun belirtileri vardı. Kendimin de daha iyi göründüğümü sanmıyordum.

Vambéry önceki gece sarımsak ve kutsal su karışımını yaptıktan sonra, çekmecelerde dört deri kemer bulmuş, bunları kullanarak karımın kollarını ve bacaklarını daha önce ipleri bağladığım gibi yatağın direklerine bağlamıştı. Derinin dayanıp dayanmayacağını sorduğumda dayanacağını söylemişti fakat gözlerindeki yanıt farklıydı. Son olaydan beri bastonunu yanından hiç ayırmadığını da fark etmiştim. Kılıcı kınına geri sokmuş olsa da ne kadar hızlı çekip kullanabildiğini kanıtlamıştı ve gerektiğinde bunu tekrar yapabileceği açıktı. Asıl net olmayan, tehdidi pencereden mi, yoksa karımdan mı beklediğiydi, çünkü ikisine karşı da temkinliydi.

Vambéry kutsal su-sarımsak macununu yatağın etrafına sürerken, Bram'in eline de biraz dökmüştü; Ellen'ın onu ısırdığı eline. Ben bu "kaza"nın bir tür test olduğunu tahmin etmiş olsam da hareketin kasıtlılığı hiçbirimizin gözünden kaçmamıştı. Vambéry bunu yaptığı anda bastonunu daha sıkı kavramıştı ve neler olacağını görmek için hepimiz Bram'e dönüp bakmıştık. Bram üzerinde bile durmamıştı. Sadece macunu silmiş ve çarpık bir gülümsemeyle Vambéry'ye bakmıştı. Bram hastaysa bile, hastalığının karımda olduğundan farklı bir etki gösterdiği açıktı.

Bram'in odaya gelişinden kısa süre sonra Emily'nin gözleri titreyerek açıldı ve dudaklarından iki kelime döküldü. "Canavar gitti mi?"

Sesini duyunca yatağa atılıp onu kollarıma aldım. Asla bırakmak istemiyordum. Bütün vücudu buz gibiydi! Yanağımı onunkine bastırdığımda, kendimi kış ortasında yanağımı cama dayamışım gibi hissettim. Yine de geri çekilmek istemedim. Bu durumda yalnız olmadığını ve onu ne olursa olsun sevdiğimi bilmeliydi. Düzgün bir şekilde konuşuyordu ama önceki gece olanları bölük pörçük hatırlıyordu. Kanlı giysilerini bir süre önce değiştirmiştim ve farelerden söz etmediği için ben de konuyu aç-

madım. Vambéry onun sadece kendisine güç ve mutluluk veren şeylerden söz etmesinin iyi olduğunu söyledi.

Hasta olduğunu hepimiz bilsek de vücudunun soğumasının dışında bunu bize hatırlatan pek bir şey yoktu. Hatta tam aksiydi. Tenini hiç bu kadar mükemmel görmemiştim, tek bir lekesi bile yoktu. Saçları bile daha gür görünüyor, parlak bukleleri salınıyordu ve rengi de canlanmış gibiydi. Gerçeği bilmesem, onu olduğundan on yaş daha genç sanırdım. Perdeleri açmak istedim fakat Emily ışıktan kaçıp gözlerini acıttığını söyleyince isteksizce de olsa kapadım. Oda büyüktü ama duvarlar, daha fazla dayanamayıp biraz yürüyüş yapmak için dışarı çıkana kadar her geçen saat üzerimize üzerimize geliyormuş gibiydi. Nemli toprağın üzerinde hiç iz yoktu; ne insan ne de kurt ayak izi.

Bir ara Matilda bir sürahi soğuk su, bir fincan çay –papatya çayı, en sevdiği– ve taze meyveler koyduğu bir tepsiyi Emily'ye getirdi. Emily hiçbirini istemedi. İştahsız olduğu konusunda ısrarcıydı fakat fikrini değiştirirse diye Matilda'ya tepsiyi yatağın yanına bırakmasını söyledi. Ancak ondan sonra deri kemerlerin çözülmesini istedi. O ana kadar onların neredeyse farkında bile değildi ve nihayet fark ettiğinde bunu o kadar kayıtsız bir şekilde yaptı ki neredeyse gülecektim. Bu istek üzerine Vambéry beni ve Bram'i koridora çağırarak bağların şimdilik çıkarılmasının daha iyi olacağını fakat hava kararırken tekrar bağlanması gerektiğini açıkladı. Emily önceki geceyi hâlâ hatırlamasa da bu teklifi kabul etti.

Güneş alçalmaya başladığında deri kemerleri tekrar bağladık. Emily itiraz etmedi. Günün büyük bölümünü uyuyarak geçirmişti ve gece yaklaşırken kendinde gibi görünmesine rağmen giderek daha mesafeli davranıyordu. Daha az konuşuyor, kendi düşüncelerine dalmış gibi görünüyordu. Yine bir olay yaşayacağımızdan korkuyordum. Buna dayanmakta zorlanıyordum, dolayısıyla diğerlerine katılmak için alt kata indim.

Planladığı gibi, hizmetkârlar erken gönderilmişti. Aralarında çok fazla fısıldaşıp durmuşlardı. Bugün hiçbirinin Emily'yi görmesine izin verilmemişti ve kardeşlerimi tanımalarına rağmen, Vambéry'ye huzursuz gözlerle bakmışlardı. Yine de onunla ilgili sorular sormamışlardı. Personelimden sır saklayacak biri değildim ve son olayların onları çok huzursuz ettiği açıktı.

Vambéry yine macun hazırlayarak Emily'nin pencerelerini mühürledi. Hiçbir şeyin içeri giremeyeceğini ve hepimizin alt katta toplanmamızın daha güvenli olacağını söyledi.

Ve Oliver Stewart söz verdiği gibi tam yedide geldi.

Vambéry onu karşılayarak doğruca yemek odasına getirdi. Onun gelişi için masanın üzeri boşaltılmıştı. Gaz lambası yerine odanın her yerinde mumlar ve tütsüler yaktık. Şimdi baharatlı bir koku havayı sarıyor, ışık hafifçe dans ediyordu. Sandalyelerden üçü alınmış, beşi masanın etrafına dizilmişti. Stewart bunu görerek başıyla onayladı. "Hazırlıklar iyi."

Stewart içeri girdiğinde bizimle tokalaşmadı. Bram elini uzattığında geri çekilerek ellerini arkasına götürdü.

Sıradışı bir görünüşü vardı. Boyu en fazla bir elli kadardı ve Vambéry onun kendisini daha uzun gösterebilmek için topuklarına ek yaptırdığını ve uzun bir silindir şapka taktığını söyledi. Yüzü tıknazdı, sanki çocukluğunda biri kafatasını bastırmış ve yanlara genişlemesine neden olmuş gibi bir hali vardı. Yaşını tahmin etmem gerekse muhtemelen ellilerinde derdim. Beyaz deri eldivenler giymişti ve çıkarmayı reddetti. Kalın gözlük camları da boncuk gibi gözlerini olduğundan çok daha büyük gösteriyordu. Gözleri fıldır fıldır dönüyor, hiçbir detayı kaçırmıyordu ama bu arada bizimle pek göz teması kurmuyordu.

"Bay Oliver çok hassastır," dedi Vambéry. "Birine sadece dokunması bile, Bram'in bataklıkta yaşadığına benzer bir deneyime yol açabilir. Bu da onun için çok rahatsız edici olabilir. Dolayı-

sıyla, istenmediği sürece bir şeye veya birine dokunmayı tercih etmemesine saygı duyalım."

Stewart, bakışlarını yere dikerek, "Kişisel bir şey değil," dedi.

Bu adamı Cehennem Ateşi Kulübü'nde bir iki kez gördüğümü hatırlıyordum ama hiç konuşmamıştık. Sürekli Vambéry'nin yanındaydı ve ikisinin hızlı adımlarla ana salondan arka taraftaki merdivenlere yürüdüğünü hatırlıyordum. Stewart duvarın dibinden neredeyse hiç ayrılmıyor, salonun ortasındaki üyelerden uzak duruyordu. Elleri hep ceplerinde, bakışları yerdeydi.

"Başlayalım mı?" diye sordu Vambéry. Matilda için bir sandalye çekerek yanına oturdu.

Stewart'ın bakışları bir an Bram'e döndü ve o da karşı köşedeki sandalyeye yerleşti. Ben Vambéry'nin yanma oturdum ve Bram de Stewart'la benim arama yerleşti. Stewart siyah heybesinden detaylı bir Dublin haritası çıkararak masanın üzerine açtı. Sonra çantasından küçük, siyah renkli, ahşap bir kutu çıkarıp kapağını açtı ve içindekileri gösterdi. "Buna keşif deniyor. Bu modeli otuz yıl kadar önce görü yeteneğine sahip olduğumu anladığımda büyükannemden öğrenmiştim. O da kendi büyükannesinden almış. Bildiğim kadarıyla iki yüz yıllık bir geçmişi var."

"Görü mü?" diye sordu Matilda.

Stewart bir an ona baktıktan sonra bakışlarını yine küçük tahta kutunun içine çevirdi. "Bay Vambéry'nin açıklama nezaketi gösterdiği gibi, insanlara ve insanlarla bağlantısı olan eşyalara dokunduğumda bir şeyleri görebiliyorum. Bu hızlı bir anı görüntüsü veya o anda zihinlerinde beliren bir şey olabilir. Bazen görüş çok daha güçlü oluyor ve kendimi kaybederek asıl ortama odaklanmakta zorlanıyor, görünün kontrolüne giriyorum. Yıllar içinde yönlendirmeyi ve almak istediğim bilgiyi bulmayı öğrendim; kişinin bilinç seviyesinde ve hatta bilinçaltında kaybolmuş bir sır olabilir. Bu görüyü bir kişinin veya nesnenin yerini bul-

mak için de kullanabiliyorum ki Bay Vambéry'nin bu gece beni davet etmesinin nedeni de bu, değil mi?"

"Evet," dedi Matilda. "Eski dadımızı bulmanızı istiyoruz."

"Ellen Crone," diye ekledim.

"Ellen Crone, evet," diye tekrarladı Stewart.

Küçük tahta kutuya tekrar uzandı ve altından yapılmış bir alet çıkardı. Üstünde iki ince halkanın oluşturduğu bir artı ve onun altında sallanan bir zincir vardı. Zincirin ucuna gözyaşı damlası şeklinde yine altından yapılmış ve ucu siyaha boyanmış bir ağırlık asılmıştı. Ağırlık, elinde tuttuğu artı şeklindeki parçanın on beş santim kadar altında sallanıyordu. Bana bir kuklayı hatırlattı. Aleti masanın üzerine doğru tutarak ağırlığın öne arkaya sallanmasına izin verdi. "Saç, lütfen," dedi Stewart.

Bu olanlardan o kadar etkilenmiştim ki benimle konuştuğunu ilk anda fark edemedim. Bütün gözler bana dönünce cebimden Ellen'ın bütün yetişkinlik hayatım boyunca yanımdan ayırmadığım saç tutamını çıkararak Stewart'a uzattım.

"Lütfen, masanın üzerine koyun."

"Evet, tabii, pardon." Saç tutamını açık haritanın üzerine bıraktım.

Stewart başını bir o yana, bir bu yana yatırarak ona uzun bir süre baktı. Sonra işaretparmağım ağzına sokarak beyaz eldivenini dişleriyle çıkarıp masanın üzerine, önüne bıraktı. Eli boşta kalınca parmaklarını açıp kapadı ve saça dikkatle uzanıp avucunda sımsıkı tuttu.

Gözlerini kapayarak nefesini üflerken dişlerinin arasından ıslık sesi yayıldı. Gözleri kapalı gözkapaklarının arkasında rüya görüyormuş gibi kıpırdandı. Sol eliyle haritanın üzerine uzandığında sarkaç parmaklarının arasından sarkıyordu. Anlamadığım bir dilde bir şeyler mırıldandıktan sonra aleti Dublin'in üzerinde

dolaştırmaya başladı. Zincir gergin bir şekilde salınmaya devam ederken alet çeşitli yolları ve binaları gösterdi. On dakika boyunca haritanın üzerinde sağa sola, yukarı aşağı gidip geldi ve sonunda üzerinden geçmedik bir santimetrekare bile bırakmadı. Sonra aynı süreci defalarca tekrarladı. Hiçbir sonuç alamadan yaklaşık bir saat geçerken hepimiz huzursuz olmaya başladık.

"Belki de artık Dublin'de değildir," dedi Bram, bu saçma sapan gösteriye kandığını belli ederek. Bense adamın bir şarlatan olduğunu düşünmeye başlıyordum.

Stewart gözlerini açarak saçı ve aleti masanın üzerine bıraktı. "Başka haritalar gerekecek."

O anda sabrım taştı ve oflayıp puflayarak masadan kalkıp kütüphaneye girdim. Birkaç dakika sonra yanımda Matilda'nm resim defteriyle geri dönüp İrlanda haritasını açtım. "Bakın bakalım bunlar işinize yarayacak mı? Ben gidip karımı kontrol edeceğim."

"Biraz zaman ver, Thornley," dedi Vambéry. "Bu somut bilim değil."

"Bilim mi? Bunun bilimle ilgisi bile yok! Tam anlamıyla bir sahne gösterisi."

"Belki de gitsem iyi olur," dedi Stewart. Muhtemelen geldiğinden beri söylediği tek mantıklı şeydi.

"Hayır, gitmemelisiniz," dedi Matilda. "Lütfen, denemeye devam edin."

"Saçları görebilir miyim?" diye sordu Bram.

Omuz silktim. "Neden olmasın?"

Bram masanın üzerine uzanarak saçı eline aldı ve Stewart'ın yaptığı gibi avucunun içinde sıkarak gözlerini kapadı. "Neredesin, Ellen?" dediğini duydum.

Dışarıda fırtına başlıyordu. Yağmur yağmaya başlarken pencereye yaklaştım. Patrick O'Cuiv'i ve kurtlarını evimin çimenli-

ğinde bulsam şaşırmazdım ama bu kez hiçbir şey yoktu. Uzakta bir şimşek çaktı ve arkamdaki büfede duran porselenleri titreten bir şekilde gök gürledi.

Masaya sadece birkaç saniye sırtımı dönmüştüm, daha fazla değil. Bundan kesinlikle eminim. Tekrar dönüp baktığımda, yemek odasının kapısından, merdivenin ortasında duran Emily'yi gördüm. Önce hayal gördüğümü sandım, çünkü hiç kıpırdamıyordu ve çırılçıplaktı. Deri kayışlardan biri bileğinden sarkıyordu. Göz göze geldiğimizde tırabzanı aşarak merdivenin ortasından aşağı atladığını gördüm. Antreyi ve koridoru uçar gibi geçerek yemek odasına daldı. Bunu son derece sessizce yapmıştı ve diğerleri onu ancak kapıdan girdikten sonra görebildi.

Vambéry şaşkınlıkla kendi geri iterek masadan kalkarken sandalyesi yere yuvarlandı. Matilda çığlık attı. Stewart'ın gözleri iri iri açıldı fakat korkudan donmuş halde olduğu yerde kalakaldı. Harekete geçebilen bir tek Bram oldu ve bunu büyük bir hızla yaptı. Emily'yi havada yakalayarak hiç duraksamadan masanın üzerine çarptı ve boynundan tutarak karımı oraya mıhladı. Emily kollarını ve bacaklarını çılgınca sallayarak çırpınıyordu. Ayağı bana çarpınca darbenin şiddetiyle duvara savruldum. Sıvanın döküldüğünü ve kirişin çatırdadığını hissettim. Sırtıma keskin bir acı yayıldı. Vambéry kılıcını kınından çekip gümüş kılıcı karımın kalbine saplamaya hazırlanırken ben doğrulmaya çalışıyordum.

Masanın üzerinden ona doğru atılarak, "Yapma!" diye bağırdım. Kılıç neredeyse sırtıma saplanıyordu fakat Vambéry tam zamanında hamlesini geri çekerek beni birkaç santimle sıyırdı. Ayaklarının dibinde yere düştüm.

"Onu daha fazla tutamam!" diye bağırdı Bram. Şimdi Emily'yi omuzlarından tutuyordu fakat Emily bütün gücüyle kıvranarak karşı koyuyordu.

Matilda masanın üzerinden uzanarak artı biçimindeki aleti Stewart'm elinden kaptı ve bir haç gibi Emily'nin yüzüne tuttu. Karım bir anda korkuyla donup kalırken başı yana düştü ve gözleri kapandı. "Dur, yoksa bunu tenine bastırırım!" dedi Matilda fakat tehdide gerek yoktu, Emily'nin vücudu gevşemişti bile. Aklı başına gelmiş gibi görünüyordu çünkü şimdi kolları çırpınmayı bırakmış, çıplak göğüslerini ve cinsel organını örtmeye çalışıyordu. Korunmaya çalışan bir çocuk gibi dizlerini göğsüne çekti. Boğazından yayılan güçlü tıslamalar kesildi ve yalvaran gözlerle bana baktı. "Ah, beni çağırıyor! Sesi o kadar güzel ki!"

"Kim?" diye sordu Vambéry.

Emily ona aldırmadı. "O da Dearg-Due'yu arıyor. Eşsiz kontesini."

Bram onu omuzlarından tutarak sarstı. "Kim?"

"Uzun boylu adam." Emily gülümsedi. "Benimle dans etmek istiyor. Ona gitmeliyim."

Stewart sandalyesinden kalkarak ona doğru eğildi. "Ellen Crone'u nerede bulabiliriz?"

Emily bir an ona bana baktıktan sonra eli uzanıp Stewart'ınkini yakaladı. Stewart'm parmakları bembeyaz kesildi. Yüzünde acı vardı fakat çığlık atamadan başı arkaya savruldu, gözleri yukarı döndü ve geride sadece akları kaldı. Aralarında bir iletişim varmış gibi, Emily de donup kalmıştı. "Dans etmeyi çok seviyorum," dedi kısık sesle.

Bram yanımda bir çığlık attı. Ona dönünce acıyla kasılmış olduğunu gördüm. Emily'yi bırakarak gömleğinin düğmelerini çekiştirdi ve kumaşı yırtıp açtı. Elini boynundaki zincire götürerek kopardı ve masanın üzerine fırlattı. Bu, Matilda'yla yıllar önce buldukları yüzüktü. Metal ateş kırmızısı renkte parlıyordu ve sıcaklığını durduğum yerden hissedebiliyordum.

Stewart, acıyla kasılmış bir yüzle, "Whitby!" diye bağırdı.

Emily onun elini bırakarak masadan kalktı.

Bir an sonra yemek odasının devasa penceresini parçalayarak dışarı atladı ve fırtınalı gecenin içinde gözden kayboldu.

BRAM STOKER'IN GÜNLÜĞÜ

14 Ağustos 1868, 23.19—Vambéry onu geri çekmese ağabeyim de karısının arkasından pencereden fırlayacakmış gibi görünüyordu. Yanmış elimle göğsümü tutarak olanlara inanamaz bir halde odaya bakındım.

Matilda ellerini ağzına kapamış, yüzünde donup kalmış bir dehşet ifadesiyle hiç kıpırdamadan odanın köşesinde duruyordu. Bakışları masadan bana ve pencerenin önündeki Thornley ile Vambéry'ye döndü. Sonunda elini tutarak yerde büzülmüş halde olan Stewart'a baktılar. Adam zayıf bir sesle inliyordu.

Matilda o anda kendine gelmiş gibi göründü. Yerde Stewart'ın yanına çöküp çıplak tenine dokunmamaya dikkat ederek kollarını tuttu. "Whitby'de ne var?" diye sordu. Bu beni şaşırttı çünkü adama yardımcı olmaya çalışacağını sanmıştım. Oysa sadece bir açıklama istiyordu.

"Dokunma..." dedi Stewart, kısık sesle.

"Ona kendini toparlama fırsatı vermelisin," dedi Vambéry, pencerenin önünden. "Emily onunla doğrudan temas kurdu ve Stewart buna hazırlıklı değildi. Bizim için anlaması zor olabilir fakat böyle bir durum, bu adam kadar güçlü bir görü sahibi için gerçekten travma anlamına gelebilir ve hatta tehlikeli olabilir."

"Ben iyiyim," diye mırıldandı Stewart. "Ama lütfen, Bayan Matilda, lütfen geri çekilin. Yani, saygısızlık etmek istemiyorum fakat çok fazla yakınsınız."

Matilda söyleneni yaptı.

Thornley pencerenin önünde hıçkırıklara boğulmuştu. Yanına gidip dışarı bakarak etrafı taradım. Emily'den iz yoktu. Çamurlu toprakta iz bıraktıysa bile, yağmur hepsini silip götürmüştü. Fakat bıraktığından gerçekten şüpheliydim.

"Tek başına, dışarıda bir yerlerde," dedi Thornley. "Onu bulmalıyız. Kendi başının çaresine bakamaz."

"Bulacağız, söz veriyorum. Şu panjurları kapamama izin ver, fırtına yaklaşıyor."

Thornley dalgın gözlerle yemek odasının zemininde biriken sulara baktı, elini sallayarak savuşturdu ve masaya geri dönerek sandalyelerden birine çöktü.

Dışarıyı son bir kez taradıktan sonra panjurları kapatıp sürgüyü çektim. Masaya geri döndüğümde Vambéry oradaydı ve yüzüğümü ışığa doğru tutmuştu. "Nedir bu?" Sesinde öfkeli bir ton vardı.

"Matilda'yla, Artane Kulesi'ndeki elin avucunda bulduğumuz yüzük," dedim. "Sana bahsetmiştik."

"Bana yüzükten bahsetmiştiniz, evet. Ancak üzerindeki yazıdan veya hâlâ üzerinde olduğundan söz etmemiştiniz. Bu detaylar sence önemli değil miydi?" Vambéry, Stewart'a doğru eğildi ve yüzüğün içindeki yazıları okuttu. "Dokunmanda bir sakınca var mı?" diye sordu Vambéry.

Stewart belirgin bir rahatsızlıkla yüzünü buruşturdu. Ayağa fırlayarak eldivenine uzandı. "Böyle bir şey yapmayacağım. Arabanın beni hemen evime götürmesini rica ediyorum."

"Henüz gidemezsiniz!" Matilda onunla kapının arasına girdi. "Bize Whitby'yi açıklamalısınız." Masanın üzerinden resim defterini kaptı ve İngiltere haritasını açarak Whitby kasabası yakınlarındaki işaretin üzerine parmağıyla vurdu. "Burası nedir? Şu Whitby meselesi nedir?"

"Whitby'yi veya dadınızı bulmayı unutmanız hepiniz için iyi olur," diye karşılık verdi Stewart. Thornley'ye dönerek ekledi: "Siz de eşinizi unutmalısınız. Onu artık ele geçirdi ve geri getirmenin hiçbir yolu yok."

"Onu *kim* ele geçirdi?"

Stewart ağabeyimi itip evin kapısına doğru yürüdü. "Arabacınıza beni eve bıraktıktan sonra buraya geri dönmesini söylerim."

Matilda adamın peşinden gitmek istedi ama elinden yakalayarak başımı iki yana salladım.

"Bırakın gitsin," dedi Vambéry. "Dracul hakkında ne biliyorsunuz?"

"Hiç. Yüzüğün içindeki yazı dışında o adı hiç duymadım," dedim.

Vambéry boş sandalyeleri işaret edince Matilda'yla birlikte oturduk. Vambéry yüzüğü alarak başparmağıyla işaretparmağının arasında tuttu. "Bu her şeyi açıklıyor," dedi. "Duymak isteyeceğinizden de fazlası fakat neyle karşı karşıya olduğumuzu anlamak istiyorsanız duymak zorundasınız." Diğer sandalyelerden birine oturarak yüzüğü masaya bıraktı. "Dracul, Eflak Dağları'nda doğmuş çok eski bir ailenin ismidir. Köylülükten kontluğa, sonra da hükümdarlığa yükselen bu aile, asırlar boyunca, Türkler başta olmak üzere çeşitli istilacılara karşı savaşmıştır. Bunu çok büyük bir güç ve dehşet veren savaş teknikleriyle yaptıkları, ayrıca şeytanla yaptıkları lanetli bir anlaşmadan faydalandıkları söylenir. Bu ailenin her üyesinin Hermannstadt Gölü yakınlarındaki dağlara gittiği ve şeytanın okuluna katıldığı anlatılır. Burada öğrenciler şeytanın bizzat kendisinden doğanın sırlarını, hayvanların dilini, çeşitli büyü ve tılsımları öğrenirlerdi.

"Sınıf başına en fazla on öğrenci kabul edilirdi ve öğrenim bittiğinde dokuz öğrenci serbest kalıp evlerine dönerken, biri şeytana ödeme olarak orada kalırdı. Asırlar boyunca en azın-

dan dört Dracul'un bu onur için seçildiği tahmin ediliyor. Bu Onuncu Öğrenci, şeytanın yardımcısı, özel öğrencisi olur ve başkalarının bilmediği kadar derin kara büyü teknikleri öğrenirdi. Ölümü kandırabilir, başkalarının zihinlerini etkileyebilir, kendi bedenlerini istedikleri şeye dönüştürebilirlerdi. İnsanlar arasında tanrılaşırlardı ama bedeli çok ağırdı, çünkü şeytan ruhlarını ele geçirirdi ve cennetin kapıları onlara sonsuza dek kapanırdı. Son sınav olarak Tanrı'yı reddeder ve lanetli olan her şeyi benimserlerdi."

"Bu bir efsaneden ibaret, değil mi?" dedim.

"Şu dadınızın kâğıda döktüğü Dearg-Due hikâyesi kadar gerçek ki ben dadınızın daha önce o olduğuna inanıyorum artık. Sonuçta, bütün efsaneler gerçeğe dayanır."

"Yani şu 'uzun boylu adam'ın Dracullardan biri olduğuna mı inanıyorsunuz?" diye sordu Matilda.

Vambéry başıyla onayladı. "Onun Voyvoda Dracul olduğuna inanıyorum, evet. Doğu Avrupa'nın her yerinde onun efsanesini duydum. *Stregoica, Ördög, pokol* veya Budapeşte'de elime geçen Almanca bir risalede gördüğüm üzere *wampyr* diye de anılıyor. Fiziksel tarifi daima benzeşiyor: uzun boylu, siyah saçlı, kalın kaşlı, gaga burunlu. Adamın sayısız çizimini gördüm; her birinde biraz farklı görünüyor fakat yine de benzerlikler şaşmıyor."

Matilda'nın yıllarca önce Dadı Ellen'ın resmini yapmaya çalıştığını ve her görüntünün birbirinden farklı olduğunu hatırladım. Ablamın bana baktığını fark edince onun da aynı şeyi düşündüğünü anladım.

"En bilindik tasviri," diye devam etti Vambéry, "Nürnberg'de bin dört yüzlerde yayımlanmış eski bir broşürde bulunuyor. Orada Voyvoda Dracula adıyla anılıyor fakat birçok adının olduğundan şüpheleniyorum."

"Hangi isimle anıldığı veya geçmişte ne tür kötülükler yaptığı umurumda değil. Bu lanet olasıca herif benden karımı çaldı," dedi Thornley. Yine pencereye dönmüş, panjuru fırtınaya bir göz atacak kadar aralamıştı. "Karımı geri almak için onun peşinden dünyanın öbür ucuna giderim. Ellen, Emily'nin yanındaysa onun da kalbine kılıcımı saplarım."

"Onun peşinden gitmek ölüm demektir. Gördüklerini bir düşün," dedi Vambéry. "Bu adam gözümüzün önünde bir insandan bir arı sürüsüne dönüştü. Patrick O'Cuiv'i ölümden geri getirdiğine de inanmak saçma olmaz. Üstelik bir değil, iki kez ve ikincisinde otopsi yapılmış bir cesedi diriltti. Sadece bunlar bile adamın güçleri konusunda önemli fikir sunuyor. Kendi kanında dolaşan hastalığı eşine o ya da bu şekilde bulaştırdı ve onu kölesi haline getirip sana karşı çevirdi. Dearg-Due hikâyesi doğruysa Ellen da Tanrı'yı reddettiğinde hortlaklara katılmış demektir. Dracul'u yaratan kötülük onun damarlarında da dolaşıyor. Birine karşı bile şansın yokken ikisiyle birden savaşmak gülünç bir fikir olur."

"İngiltere'ye nasıl gelmiş olabilir? Suyun üzerinden geçemediğini söylemiştin?" diye sordu Thornley.

"Kendi güçleriyle akan bir suyun üzerinden geçemezler demiştim," diye düzeltti Vambéry. "Ancak Dracul çok zengin biri ve böylece başkalarından yardım alabilir."

"Bunu çözmemiz gerek," dedim, sakince. "Ellen bana ne bulaştırdıysa, bu adam Emily'ye ne yaptıysa hepsi birbiriyle bağlantılı. Bu lanet çocukluğumuzdan beri yakamızı bırakmadı ve artık sona ermeli."

"Emily'nin Whitby'ye gittiğinden nasıl emin olabiliriz? Ya gidersek ve o döndüğünde ev boş olursa?"

Yüzüğü tekrar almıştım ve elimde sıkıca tutuyordum. "Emily ona gitti ve onun da Whitby'ye gittiğini biliyoruz. Bu gece buraya

onu götürmeye geldi. Ve Stewart'ın da dediği gibi, biz onu sadece biraz yavaşlatabildik."

"Ya Ellen?" diye sordu Matilda.

"Ellen da oraya gidiyor, bundan şüphem yok," dedim.

"Nereden bilebilirsin?"

Kolum inanılmaz bir şekilde kaşınıyordu ve Ellen'la aramızdaki bağ, sadece bir çocukluk hayali olduğunu sandığım şey, yıllardır ilk kez beni çekiştiriyordu.

"Biliyorum işte."

Ama Ellen'ın peşinden gitmek için bunu uydurup uydurmadığımı veya Ellen'ın beni kendine çekmek için bunu kullanıp kullanmadığını nereden bilebilirdim? Ne olursa olsun, kesin olan bir şey vardı: Cevaplar, sorularla dolu bu yolun sonunda gömülüydü.

Vambéry bana bir bakış attı ama tek kelime etmedi. Biraz önce yüzüğün yaktığı ama artık iyileşmiş olan elime bakıyordu.

Thornley masaya geri dönüp onun yanma oturdu. "Armin, bize fazlasıyla yardımcı oldun; senden isteyebileceğimden çok daha fazla. Bizimle gelmeni istemem aşırı olur. Bize zaten çok fazla zaman harcadın."

"Yeter!" dedi Vambéry. "Elbette ki sizinle geleceğim. Ölümünüze gitmeye bu kadar kararlıysanız ben de en azından tanık olabilirim. Ancak malzemelere ihtiyacımız olacak, hemen toplamaya başlayacağım. İlk ışıkla yola çıkmaya hazır olmalıyız."

ŞİMDİ

Adam ona öfkeyle bakıyordu.

Bram, bu karanlık varlık uzanıp yanağını okşamış gibi sırtının ürperdiğini hissetti.

İki yılanın cansız bedeni, adamın ayaklarının dibinde, çamurlu toprağın üzerinde kıvranıp duruyordu. Bram hayretle izlerken onları saran çamurlu alan köpürmeye başladı ve toprak yılanları yuttu. Yılanlardan birinin iğrenç başı gözden kaybolurken boncuk gibi gözleri hâlâ Bram'e bakıyordu.

O sırada bir sis çökmeye başladı. Önce sadece adamın etrafında toplandı ama sonra dışarı yayılarak bir çember halinde genişledi. Bram diğer pencereye yaklaşarak baktığında şatonun o tarafında da toprağın köpürmeye başladığını gördü. Çimenlerin üzerinden baloncuklar oluşuyor, sonra bunlar patlayarak etrafa sis yayıyorlardı. Gizemli sis yere yakın bir şekilde havada asılı duruyor, en fazla yarım metre yükseliyordu fakat on dakika içinde bütün yapı sarılmıştı.

Adamın bakışları Bram'den hiç ayrılmıyordu, derin bir şekilde odaklanmış gibiydi. Ellerini iki yanında açıp kapadıktan sonra parmaklarını dümdüz uzattı ve uzun tırnaklarıyla toprağı işaret etti. Sonra rahat bir hareketle yere çömelerek parmak uçlarını toprağa soktu. Sis etrafında hareket edip dönerken hızlanıyordu. Buna bir rüzgâr yol açıyorsa bile Bram hissetmiyordu, odanın içindeki hava çok dingindi.

Sis bir an sonra aniden kayboldu. Bram sisin önce toprağa indiğini, sonra da görünmez bir güç tarafından yutulmuş gibi gözden kaybolduğunu gördü.

Her şey dinginleşti. O kadar ki biri kapının arkasından konuştuğunda Bram yerinde sıçradı.

Seni almaya geliyor, dedi o küçük kız sesi.

Aynı anda adamın etrafındaki kaynayan toprak kıpırdarken yılanlar yüzeye çıktı. Her türde, büyüklükte ve renkte binlerce yılan, kıvrıla kıvrıla cehennemden dünyaya çıkıyordu.

MATILDA'DAN ELLEN CRONE'A MEKTUP, 16 AĞUSTOS 1868

Sevgili Ellen,

Son birkaç gün içinde olanları bir daha anlatmayacağım çünkü zaten bildiğinden şüphem yok. Dracul dediğimiz şu uzun boylu adamın sana aktardığını tahmin ediyorum. Ayrıca, Bram'in seninle paylaştığı bağ sayesinde bir şekilde onu izleyebildiğine de inanıyorum. Dolayısıyla, şu anda Whitby'ye doğru yol aldığımızı biliyorsundur.

Dublin'den RMS *Leinster* adında bir gemiye bindik ve İrlanda Denizi'ni pek zorlanmadan geçtik. Tabii, Bay Vambéry'nin yanında getirdiği, ilginç giysiler ve kutsal eşyalarla dolu iki koca sandığı taşımak zorunda kaldığımızı saymazsan. Benim yanıma aldığım basit çanta, görece cüce gibi kaldı. Bram'le Thornley de hafif yolculuk yapmayı seçtiler.

Gemi bizi Liverpool'a götürdü ve orada Manchester, Leeds ve York üzerinden Whitby'ye giden trene bindik. Bir saat içinde orada olacağımızı tahmin ediyoruz.

Thornley anlaşılır bir şekilde huzursuz ama sessiz. Evinden ayrılmak istemiyordu ve neredeyse orada kalacaktı. Bütün bu olanlara rağmen, Emily'yi etkileyen şeyin sadece zihninde olduğuna ve kendini kaybetmiş halde Dublin sokaklarında dolaştığına inanıyor. Eve döndüğünde kendisini orada bulamaması düşüncesine dayanamıyor. Uzun tartışmalardan sonra, Bram onu, bize katılmasının daha iyi olacağına ikna etti. Hizmetkârlarına

bütün kapıları ve pencereleri daima açık bırakmalarını ve Emily döndüğü takdirde York Dükü Hanı'ndan kendisine telgraf göndermelerini istedi.

Bram bize senin de Whitby'de olduğunu söyledi fakat nedenini açıklayamıyor. Sen de şu Dracul denen uzun boylu adamla mı gittin? Yoksa o da bizim gibi senin peşinden mi geliyor? Senin o kadar uzak bir yerde nasıl bir işin olabilir ki?

Neden bizden kaçıyorsun? Yoksa bizi kovalıyor musun?

Gideceğin yolun bir sonu yok mu?

Bram kolunu kaşıyıp duruyor. Fark ettiğimi anlayıp anlamadığından emin değilim ama ettim. Isırık izini omzuna kadar kaşıyıp duruyor. Sana yaklaştıkça, Whitby'ye yaklaştıkça, şu "kaşıntı" giderek artıyor gibi görünüyor. Üzerinde pek konuşmuyor ama görünüşe bakılırsa bu onu endişelendiriyor. Şimdi pencereden dışarı, yanımızdan akıp giden İngiltere manzarasına bakarken bile zihni başka yerlerde. Seni düşündüğünden eminim.

Sevgiler,

Matilda

BRAM STOKER'IN GÜNLÜĞÜ

17 Ağustos 1868, 12.05—Üç günlük yolculuktan sonra nihayet olaysız bir şekilde Whitby'ye ulaşıp yerleştik. İtiraf etmeliyim ki gemiye binip İrlanda Denizi'ni geçme düşüncesi beni ürkütüyordu. Kapalı alanda kalmanın dışında, sularla sarılı olmak da beni çok rahatsız ediyordu. Bu deneyim bana kendimi o kadar küçük, o kadar savunmasız hissettirdi ki... Gerçekten tükenmiş halde olmasaydım bunları düşünerek daha çok zaman harcayabilirdim ama onun yerine uyudum. Rüyalarımın Ellen'ın ve önümüzde uzanan zor görevin görüntüleriyle dolu olmasını bekliyordum fakat öyle olmadı. Sadece bütün görüntülerden ve seslerden arınmış kapkara bir boşluk vardı. Sadece ölümün böyle bir şey olabileceğini düşünüyorum; işte öyle derin uyudum.

Whitby'ye vardıktan sonra, Vambéry bizi kasabanın batıya bakan kayalıklarının üzerine kurulmuş olan York Dükü Hanı'na götürecek bir araba çağırttı ve orada ayırttığımız odalarımıza yerleştik. Vambéry ve Matilda ayrı odalara yerleşirken, ben Thornley ile aynı odayı aldım. Bu halinde onu yalnız bırakmamamın daha iyi olacağını düşünüyordum. Şimdi yataklardan birinde uyuyordu ama pek huzurlu değildi. Yorgana dolaşıp duruyordu ve birkaç kez sayıkladığını fark ettim. Söylediklerinin çoğu anlaşılmıyordu fakat karısının adını söyledi, onun beslenmesiyle ve Steevens Hastanesi'ndeki cinayetle ilgili polisin kendisini aramasıyla ilgili bir şeyleri mırıldandığını duydum. Adamın onun yanında öldüğünü biliyordum ama sorumlusu o değildi. Thor-

nley bunu kesinlikle bilmesine rağmen yine de kendini suçluyor olmalıydı. Belki de nedeni, suçu ihbar etmemesi veya son zamanlarda olanların stresinin suçluluk duygusuna dönüşmesiydi. Benden farklı olarak, Thornley zihin üzerinde çalışan biriydi ve çalışmalarının fazlasıyla nefes kesici, ilgi uyandırıcı olduğunu itiraf etmeliydim.

Bunları kayda geçirmek için pencerenin dibindeki bir koltuğa yerleşerek tenime vuran esintiyi hissettim. Tuz kokusu bana yıllar önceki Clontarf'ı hatırlattı. Whitby de güzel bir yerdi. Küçük Esk Nehri derin bir vadiden geçiyor, limana doğru genişliyordu. Eski kasabanın birbiri üzerine yığılmış gibi görünen evlerinin hepsi kırmızı çatılıydı. Kasabaya bakan bir manastır vardı; inanılmaz büyüklükte soylu bir harabe. Bununla kasaba arasında –daha sonra adının St. Mary olduğunu öğreneceğim– kilise yükseliyor, etrafında da mezar taşlarıyla dolu geniş bir mezarlık yayılıyordu. Limanın üstündeki tepenin eğimi o kadar dikti ki o kısımda kıyı biraz çökmüş, mezarların bazıları suyun içine gömülmüştü. İlk geldiğimizde Vambéry bu üzücü gelişmeye işaret etti. "Bu mezarların birçoğu boş, şuradaki mezar taşları sadece denize kayan mezarlardaki aile üyeleri için dikilmiş." Bu açıklama, kayalıkların yıkılıp gidişine ve cesetlerin aşağıdaki dalgalara yuvarlanışına dair görüntüyü zihnimden silemedi.

Caddeden mezarlığa ulaşmak için yüz doksan dokuz basamak tırmanmak gerekiyordu. Tepenin ne kadar dik olduğu ve denizden gelen rüzgârların ne kadar şiddetli estiği düşünülürse bu kolay bir iş değildi. Basamakların tepesinde kilise ve manastır yükseliyordu.

Bu tepenin zirvesi ve manastır beni çekiyordu.

Çok yakında o basamaklardan çıkacağımı, Vambéry hanın lobisinde benimle ve Thornley ile buluşmak istediğini belirttiği mesajını göndermeden önce bile biliyordum.

17 Ağustos 1868, 16.13—"Son birkaç saati bilgi arayışıyla geçirdim," dedi Vambéry, "bağlantılarımın paylaşabileceği her şey bizim için yararlı olabilir."

Dördümüz Kilise Caddesi'nin önündeki küçük bir kafenin açık alanında oturduğumuzda biraz uzakta yükselen manastırı görebiliyorduk. Gökyüzü artık önceki gibi mavi değildi, gri ve kasvetli bulutlarla dolmuştu. Yağmur yaklaşıyordu ama henüz zaman vardı. Limana sis çöküyordu.

"Ben de seninle gelmek isterdim," dedim.

Vambéry beni başından savdı. "Bizi bekleyen iş için hepinizin biraz dinlenmeye ihtiyacınız vardı. Ben gençlik yıllarımda bolca dinlendim ve artık çok fazla uykuya ihtiyaç duymuyorum."

"Burada dostların mı var?" Sanırım soru, Matilda'nın tasarladığından daha şüpheci bir tonla gelmişti, yüzünün kızardığını gördüm.

"Benim her yerde dostlarım var, tatlım. Benim mesleğimde insanın ne kadar dostu olursa o kadar iyidir."

Ona ne tür bir mesleği olduğunu sormamamız gerektiğini artık hepimiz bildiğimiz için bir şey söylemedik.

"Ellen çok yakında, bundan eminim," dedim.

"Ya Emily?" diye sordu Thornley.

"Bilmiyorum." Doğrusu buydu. Ellen'ın yakınlarda olduğunu hissedebilsem de Emily'yle bir bağlantım yoktu. "Ellen sanki bizimle burada oturuyormuş gibi geliyor. Şu anda bizi izlediğinden eminim. Gün ışığı onu korkutuyor, zayıf düşürüyor. Dolayısıyla gölgelerin arasında saklanıyor ama yakında, çok yakında."

"Ya şu uzun boylu adam, Dracul?" diye sordu Vambéry. "Onu hissedebiliyor musun?"

Hissedemediğimi söyledim. "Ama onu düşündüğümde Ellen'ın onu hissedebildiğine inanıyorum. Aslında, Ellen'ın onu

hissedebildiğini *biliyorum*. Henüz Whitby'de olduğunu sanmıyorum ama yakında olacak. Ellen onu gelişini bekliyor... evet, bizi izliyor ve onu bekliyor." Bu kelimeleri yavaşça, sezgisel olarak içimde belirdikçe söyledim. Ellen'la aramdaki bağı açıklayamıyordum fakat güçleniyor, uzanıp onun zihninden düşüncelerini almama izin veriyormuş gibi hissediyordum. Merak etmekten kendimi alamıyordum: Aynı şeyi yapıyor olsa bunun farkına vara bilir miydim?

"Bir şey denemeni istiyorum, Bram. Ellen, Dracul'u düşünürken ve sen ona odaklanırken Emily'yi düşünmeni istiyorum. Ellen'ın zihninden Emily'yi düşün. Emily'nin yerini biliyor mu?"

Gözlerimi kapadım ve Vambéry sakinleştirici, monoton bir sesle konuşmaya devam etti. Ses tonu beni rüya gibi bir duruma sokmuştu, neredeyse uykuya dalacaktım. "Bu düşünceyi Ellen'ın zihnine ek ve sonra da sonucu almaya çalış."

Söylediğini yaptım. "Evet, Emily uzun boylu adamla birlikte. Karanlık, ürkütücü bir yerde. Bekliyor. Endişeli. Huzursuz. Sallanıyor. Denizde mi sallanıyor? Bir dakika, hayır, artık değil. Araba. Arabayla yolculuk yapıyorlar."

"Güzel, Bram, çok güzel. Şimdi, bu önemli, iyi düşün. Dublin'den ne zaman ayrıldılar?"

Düşünceyi Ellen'ın zihnine odakladım. Direniyorsa bile bunu hissetmiyordum. Cevap, hızlı bir akımla iletilir gibi çabucak geldi. "Cumartesi gecesi gemiyle Liverpool'a yola çıktılar. Sonra özel arabaya bindiler. Çok atlı. Hızlı. Çok hızlı. Karanlık. Onları bu gece geç saatte bekliyor."

"Çok iyi gidiyorsun, Bram. Şimdi başka bir şey denemeni istiyorum. Yapabileceğini biliyorum. Bu yüzden sadece zihnini gevşet ve yapabileceğini kabullen. Bu, başını soldan sağa çevirmekten veya çayını yudumlamaktan daha zor olmayacak, anlıyor musun?"

"Evet." Kendi sesimi duydum ama sanki caddenin karşı tarafından kendime cevap veriyormuşum gibi uzaktan geliyordu.

"Ellen'm bizi izlediğini söyledin. Hatta şu anda izlediğini söyledin. Ellen'm gözlerinden bakmanı ve bize onun yerini söylemeni istiyorum. Bizi hangi açıdan, nasıl görüyor..."

Keskin bir acı beynime saplandığı anda gözlerim açılıverdi. Gözlerim arkaya gitti ve biri elini bütün gücüyle gözlerime bastırıyormuş gibi hissettim. Dudaklarımdan bir inilti döküldü ama dayandım.

"Nefes al, Bram, nefes al," dedi Vambéry, sesini kulağıma yaklaştırarak. "Bitti artık, rahatla."

Gözlerimi kırpıştırdım. Fırtına bulutlarına rağmen her yer çok parlak görünüyordu. Dirseklerimi masanın üzerine dayayarak başımı ellerimin arasına aldım.

"Seni engelledi. Zihnini yoklarken Ellen seni yakaladı ve dışarı attı. Bunu bekliyordum. Nerede olduğunu öğrenebildin mi?"

Bunu biraz düşündüm. "Hayır. Hâlâ yakında, belki şu binalardan birinde olabilir." Dükkân vitrinlerinden evlere ve kaldığımız hana kadar yüzlerce pencere bizi her yandan sarıyordu. Manastır da karşı taraftaki kayalıkların üzerindeydi. Ellen'ın nerede olduğu konusunda hiçbir fikrim yoktu.

"Bu yine de iyi, çok şey öğrendik. Whitby'ye ilk kez geldiğini sanmıyorum. Doğrusunu söylemek gerekirse bence bir süredir buraya geliyor olabilir," dedi Vambéry.

Matilda elini omzuma koydu. "Neden böyle düşündün?"

Vambéry limanı işaret etti. "Son birkaç yıldır limanda dolaşan iri ve siyah bir hayaletin söylentilerini duydum. Yerel halk yaratığın normal bir köpekten çok daha büyük olduğunu ve kurda benzediğini söylüyor. Son birkaç haftadır daha sık görülür olmuş. Dün gece de görülmüş."

"Ve bu kurdun Ellen olduğunu mu düşünüyorsun?" diye sordu Thornley.

"Buna inanmak için nedenlerim var, evet. Dahası da var." Başıyla manastırı işaret etti. "Başka bir yerel efsane de manastırm pencerelerinde, şu kulede beyazlı bir kadını anlatıyor. Manastır bekçisi bana o kuleye ulaşım olmadığını ama daha geçen hafta kadını gördüğünü söyledi. Tarifler değişmesine rağmen, bu hayaletin Ellen Crone olduğuna inanıyorum."

"Buraya geldiğimizden beri orası beni çekiyor," diye itiraf ettim. "Ellen'ın orada olup olmadığını bilmiyorum ama inkâr edilemeyecek bir aşinalık var."

"Patrick O'Cuiv'in mezarına kendi eşyalarını gizlemişti. Belki buraya da aynı şeyi yapmıştır," dedi Matilda. "Ölüme meydan okuyan biri için gözden uzak, unutulmuş, yerel halkın asla yanma gitmeye tenezzül etmeyeceği bir mezara eşyalar gizlemek uygun görünüyor. Haritalarını gizlemek için mükemmel bir yer."

"Ama oraya başlangıçta nasıl girmiş olabilir ki?" diye sordu Thornley. "Kutsal toprak değil mi?"

Vambéry gülümsedi. "Aynı soruyu Whitby Kütüphanesi'nde ben de sordum ve manastırın tarihiyle ilgili çok ilginç bir şey öğrendim. İlk manastır bin yıldan uzun zaman önce Northumbria Kralı Oswy tarafından yaptırılmış ve hem rahipler hem de rahibeler tarafından kullanmış. Hilda adında bir Sakson prensesi, başrahibe olarak görev yapmış. 664 yılında bir sinod toplanmış..."

Matilda kaşlarını çattı. "Bir sinod mu?"

"Bir konsey, bir meclis," diye açıkladı Vambéry. "Kilisenin tarihindeki en önemli toplantılardan biri, Roma Kilisesi'yle İngiliz Adaları'ndaki Kelt kiliseleri arasındaki anlaşmazlıkları çözmek üzere toplanmış. Bu dönemde kutsal sayılan birkaç yer varmış sadece. Onuncu yüzyılda buna benzer bir yapı Dani-

markalılar trafından yıkılmış ve Benediktin rahipleri için şimdiki manastır yapılmış. Yaklaşık beş yüz yıl boyunca aktif bir manastır olarak kalmış; ta ki VIII. Henry 1539'da bütün manastırların kapatılmasını emredene kadar. Bu, Yorkshireli büyük bir toprak sahibi olan Richard Cholmly'nin bütün binaları ve arazileri satın alabilmesini sağlamış. Ailesi on sekizinci yüzyıla kadar orada yaşamış ve sonrasında terk edilmiş. Bana en ilginç gelen kısmı burası oldu." Bir saniye duraksadıktan sonra masaya yaslandı. "Bay Cholmley, evini yaptırmak için manastırın taşlarını taşıtmış. O dönemdeki geleneğe uygun olarak, kutsal bir binayı yıkmadan önce Kilise tarafından kutsamanın kaldırılması gerekiyormuş. Parçalar ancak o zaman özel bir ev yapmak için kullanılabilirmiş."

"Bundan emin misin?" diye sordum.

"Kesinlikle. Mezarlık ve geri kalan arazi, hiç şüphesiz kilisenin yönetiminde kaldı fakat manastır öyle olmadı, artık kutsal toprak değil. Birçokları beyazlı kadının ilk başrahibe Hilda olduğuna ve çok sevdiği manastırının harabeleri arasında dolaştığına inanıyor ama daha önce dediğim gibi, ben bunun Bayan Crone olduğuna inanıyorum. Neden olmasın ki? Dearg-Due hikâyesine inanırsanız, birinin Tanrı'yı reddetmesi için artık kutsaması kaldırılmış bir manastırdan daha iyi bir yer olabilir mi?"

"Kutsal olduğuna inanılan ama olmayan bir yer. Göz önünde gizleniyor," dedi Thornley. "Kesinlikle muhteşem."

O anda Vambéry'nin gözüne bir şey ilişti ve yerinden kalktı. "Lütfen bana bir dakika izin verin."

Masadan kalkıp Köprü Caddesi'yle Kilise'nin kesiştiği köşeye yürüyüşünü izledim. Buraya az önce bir çiçekçi gelmişti ve işine başlamaya hazırlanıyordu. Çiçek paketlerini açarak yolun kenarına serdiği bir battaniyenin üzerine diziyordu. Biraz konuştuktan sonra kadın arabasını işaret etti ve alışveriş tamamlandı.

Vambéry'ye bir sepet verdi, Vambéry sepeti alarak geldi ve masanın ortasına koydu.

"Manastırda Bayan Crone'u bulursak, ona bu hediyeyi vermek istiyorum," dedi Vambéry. "Bir kadının en sevdiği şey taze kesilmiş çiçektir."

Öne eğilerek hasır sepetin içine baktım. Büyük beyaz yabangülleriyle doluydu.

17 Ağustos 1868, 16.58—Kilise Sokağı'nın girişindeki basamaklardan manastıra doğru tırmandık ve hafif kavisli merdiveni izleyerek kayalıklar üzerinden devam ettik. Vambéry'nin sandıkları York Dükü Hanı'ndaki odasına önceden güvenle taşınmıştı. Sandıklardan belli eşyaları çıkarmış, bunları dört deri heybeye doldurduktan sonra her birini taşımamız için bize vermişti. Diğerlerinin heybelerine bakmasam da benimkinde çeşitli boy ve şekillerde aynalarla haçlar vardı. Thornley önümden yürürken çantasından bir tüfek namlusunun uzandığını gördüm. Bana daha önce göstermişti; yeni bir Snider-Enfield Mark III'tü bu ve yolculuğu kolaylaştırmak için namlusu kısaltılmıştı. Vambéry'nin, Matilda'nın çantasına da gülleri koyduğunu gördüm. Kendi heybesinde ne taşıdığını bilmiyordum fakat her neyse ağır görünüyordu. Her birkaç dakikada bir heybenin ağırlığını bir omzundan diğerine kaydırıyordu.

Son yarım saattir fırtına bulutları toplanırken gökyüzü çok kasvetli bir hale gelmişti. Uzaktaki limanı ve şimdi limana dönen gemileri görebiliyordum. Yanaşmış olan gemiler yaklaşan fırtına için bağlanıyordu. Merdiveni çıkarken her basamakta hava biraz daha serinliyor, sis biraz daha yaklaşıyordu. Çok geçmeden, görebildiğimiz tek şey etrafımızı saran sis oldu. Altımızdaki dünya, küçük Whitby kasabası şimdi bulanık görünüyordu.

Vambéry'nin, Dracul'un hava şartlarını kontrol edebilme yeteneğiyle ilgili söylediklerini zihnimden atamıyordum ve şimdi burada olup olmadığını merak ediyordum. Merdivenin ortasına ulaştığımızda Thornley sol dizini tutarak yürüyordu –eski bir futbol sakatlığıydı– ve Vambéry de nefes nefese kalmış gibiydi. Vambéry'nin heybesine uzanıp aldım ve diğer omzuma astım. "Yukarı varınca geri veririm," dedim.

Vambéry itiraz edecek gibi olduysa da sonunda başıyla onayladı. Ağzından nefes alıp vererek, "Bacağım özellikle böyle zamanlarda başıma dert oluyor," dedi.

"Burada hava çok ince, herkesi zorlar."

"Seni değil."

Buna bir cevap vermeden yürümeye devam ettim. Elbette ki haklıydı. Hiç yorgunluk filan hissetmiyordum. İstesem basamakları koşarak bile çıkabilirdim.

"Onu yukarıda hissedebiliyor musun?" diye sordu Matilda.

Başımı iki yana salladım. "Beni engellediğinden beri hiçbir şey hissetmedim. Manastırdaysa bile kestiremiyorum."

Basamakları çıkmaya devam ederken kendimizden başka sadece üç kişi gördük; iki yaşlı balıkçı ve bir kadın. Üçü de aşağı inerken endişeli gözlerle gökyüzüne bakıyordu. Tepeye ulaştığımızda kendimizi çok büyük bir üzüm bağında bulduk. Şimdi St. Mary Kilisesi solumuzda, manastır önümüzdeydi ve sağımızda büyük bir göl vardı. Mezarlık tepenin üzerinden kayalığa doğru devam ediyordu. Beklediğimden çok daha büyük bir yerdi. "Nereden başlıyoruz?"

Vambéry deri heybesini istedi ki ona iade etmeye hazırdım zaten. Ön taraftaki bir cepten eski bir harita çıkartıp açtı. Yıpranmış kâğıtta binaları ve arazileri gösteren bir çizim vardı. "Buradayız," dedi, haritanın kenarında kasabadan yukarı uzanan merdiveni işaret ederek. "St. Mary hâlâ kutsal toprak, dolayısıyla

Ellen orada olamaz. Bu mezarlığın büyük bölümü de hâlâ kutsanmış durumda."

"Ya intihar mezarları?" diye sordu Matilda, haritayı incelerken.

"Evet," dedi Vambéry, "şurada ve şurada bulunuyorlar." Haritanın üzerinde iki noktayı işaret etti. Biri manastırın yan tarafına yakındı, diğeri kayalığın kenarı gibi görünen bir yerdeydi. "İntihar mezarları kilisenin bir parçası değil ama manastıra ait bir yerdeler."

Denizin üzerinde üç kez arka arkaya şimşek çaktı. Hepimiz korkuyla baktık.

"Belki de fırtına patlamadan önce ayrılsak iyi olur," dedi Vambéry. "Bram ve ben manastırın içine bakarken, siz de intihar mezarlarını araştırın."

"Bu güvenli mi ki? Belki de bir arada kalsak daha iyi olur," dedi Matilda.

"Bu yaratıklar gündüzleri dışarı çıkarsa hiçbir güçleri olmaz. Ölümlülerden daha zayıftırlar. Eğer buradaysa, onlardan biri buradaysa, çok büyük olasılıkla dinleniyordur," diye açıkladı Vambéry. "Havanın kararmasına dört saat var, elimizden geldiğince verimli kullanmalıyız."

Matilda uzanıp elimi tuttu. "Dikkatli ol."

"Sen de."

Vambéry, Thornley'ye döndü. "Bir şey keşfedersen, gelip bizi bul. Yakında olacağız."

Matilda ile Thornley'nin mezarlığın girişini işaretleyen yüksek haça doğru tırmanışını ve büyük taşların arasında gözden kayboluşunu izledim.

Vambéry uzanıp çantasını aldı. "Hadi, evlat. Acele edelim."

Manastırın büyük bölümü artık yıkılmış halde olmasına karşın geride kalan şeyler kesinlikle nefes kesiciydi. Detaylı oyma-

larla süslenmiş yüksek sütunlar ve devasa taş bloklar, gökyüzüne değmeye çalışır gibi uzanıyordu. Burada zemin, hepsi yapıyı sarmaya çabalayan çalılar ve yaban otlarıyla kaplanmıştı ama o da henüz teslim olmaya hazır gibi görünmüyordu. Bir kubbenin altından geçerek güney kısmından manastıra girdik. Bir merdivenin kalıntıları orta duvara yaslanmıştı.

"Bu revaklı avlular dış duvarları takip ediyor," dedi Vambéry. "Batıya doğru, sunağa kadar uzanıyorlar ve doğuda da koro, yönetim ve tapmak kısımları var. Dört köşede yükselen yuvarlak kulelere merdivenlerden ulaşılıyor. Yerel halk oraya çok uğruyor, özellikle de denizde gemiler fırtınaya yakalandığında ve güvenli bir şekilde limanın yolunu bulmalarına yardımcı olunması gerektiğinde."

"Beyazlı kadın nerede görülmüş?"

"Dört köşe kulesinde ve bizim üstümüzdeki ana kulede görülmüş." Sonra başını kaldırıp yukarı baktı. Harabe haldeki tavanda bir delik vardı ve toplanan fırtına bulutları açıkça görülebiliyordu. "Bu orta kuleyi destekleyen yapının büyük bölümü dökülüp gitmiş. Aslında, yaklaşık otuz yıl önce bütün bu bölüm merdivenlerle birlikte yıkılmış. Yukarıdaki odalar güvensiz kabul edildiği için mühürlenmiş. Ellen buralardaysa, orada olduğunu tahmin ediyorum."

Geçidin ilerisine doğru yürüdüm. Havada küf kokusu vardı ve etrafta dingin su birikintileri oluşmuştu. Taşların arasındaki yaban otları harcm arasından büyümeye çalışıyordu. Bir parmağımı taş duvarın üzerinde dolaştırınca dokunuşumla çöküverdi. Kolum sızladı. Aklıma bir isim gelmişti. Nereden geldiğini bilmiyordum ama yine de kısık sesle söyledim. "Marmion."

Vambéry aniden durup bana döndü. "Pardon, ne dedin sen?"

"Marmion."

"O adı nereden duydun?"

Omuz silktim. "Bilmem. Yani, hatırlamıyorum. Öyle aklıma geliverdi."

Vambéry bana baktı. "Ellen'dan mı? Onun zihninden mi aldın?"

"Belki. Bilmiyorum. Ne anlama geliyor?"

"Walter Scott şu trajik efsaneyi yazmıştı: Bir rahibe, şövalye Marmion'a âşık olmuş ve o da sonunda kadına ihanet etmiş. Kadın onunla birlikte olmak için bütün yeminlerinden vazgeçmiş. Sevgililer nihayet keşfedildiğinde rahibe buraya, manastırın duvarları içine hapsedilmiş," dedi Vambéry.

"Hiç bulunamamış mı?"

"Hayır. Hikâye doğruysa hâlâ burada bir yerlerde olmalı. Birçokları yıllardır onu arıyormuş ama hiçbir iz bulunamamış."

"Bunu Ellen düşündüyse, ne bağlantısı olabilir ki?" diye sordum.

Vambéry'nin buna bir cevabı yoktu.

Elimi duvarın üzerinde kaydırırken bakışlarım tavandaki bir gediğe uzandı. "Oraya ulaşabilir miyiz?"

Başını iki yana salladı. "Orası kulenin hemen yanında, üst katta bulunan yatakhaneye gidiyor ama o zamandan beri kapılar insanları uzak tutmak için harç ve taşla mühürlenmiş."

Dış duvarlarda, hiç şüphesiz burası hâlâ manastır olarak kullanılırken heykellerin veya kitapların konduğu nişler sıralanmıştı. İki metre aralıklarla dizilmişlerdi. Şimdi hepsi örümcek ağlarıyla, yerinden çıkmış taşlarla doluydu ve inanılmaz miktarda tozla kaplanmışlardı. Bir şöminenin kalıntıları karşı duvarda hâlâ gururla dikiliyordu ama alevler söneli çok olmuştu. Oraya baktığımda kolumdaki karıncalanmayı tekrar hissettim.

Odanın karşı tarafına yürüdüm.

Şömine belki iki buçuk metre genişliğindeydi ve ocak da yaklaşık bir buçuk metre genişlik ve yüksekliğinde vardı. Baca-

nın tepesinde yuva yapmış kuşların cıvıltısını duyabiliyordum. Şöminenin sol köşesindeki küçük toprak yığınını önce gördüm mü yoksa kokusunu mu aldım bilmiyorum ama kokuyu hemen tanıdım, çünkü yıllar önce Dadı Ellen'ın yatağının altında bulduğumuz toprağın kokusuyla aynıydı.

THORNLEY STOKER'IN GÜNLÜĞÜ

(KISA NOTLARDAN TEMİZE GEÇİRİLMİŞTİR.)

17 Ağustos 1868, 16.58—Kız kardeşim kararlı adımlarla mezarlıktan geçerken ayaklarımızın altındaki ölülerin üzerine basmamaya dikkat ediyor ve yanından geçtiğimiz her taşı dikkatle inceliyordu. Mezarlığın bu bölümünde pek ilgisini çeken bir şey bulamadı, sadece kayalığın ucundaki intihar mezarlarıyla ilgileniyordu. Buraya yaklaşırken gökyüzünü kaplayan bulutları incelemeye devam etti. Hava birkaç dakikada soğuyuvermişti ve şimdi başıma düşen ilk yağmur damlalarını hissedebiliyordum.

Büyük bir su birikintisinin yanından geçerken mezarlıktan gelen küflü, bayat ve berbat kokuyu algıladık. Burada sular dingindi ve sadece yağmur damlalarıyla arada bir dalgacıklar oluşuyordu.

"İşte," dedi Matilda, aniden durarak. "Şu küçük taş duvarı görüyor musun? Bir benzerini Clontarf'ta bulmuştuk. Kutsanmış ve kutsanmamış alanları ayırıyor."

Burada toprağın kendisinde bir değişim hissettim. Duvarın hemen ötesinde yaban otları yoğunlaşıyor, mezar taşlarının üzerini kaplayan sarmaşıklar onları yere doğru çekmeye çalışır gibi görünüyordu. Buradaki mezar taşları çok daha küçük görünüyordu; arkamdaki kutsanmış alandaki işaretler yarım ila iki metre arasında değişirken, intihar mezarlarının taşları küçücüktü. Birçoğu yere devrilmişti ve bazılarında yazı bile yoktu. Burası gerçekten de istenmeyenlerin ve unutulanların diyarıydı.

Bakışlarımı taştan taşa dolaştırırken, "Ne arıyoruz?" diye sordum.

Matilda çömelerek bir taşın üzerindeki otları temizledi. Zamanla aşınıp silikleşmiş harfleri izleri parmaklarıyla takip ediyordu. "Söylemesi zor. O'Cuiv'in mezarındaki toprak yıllardır dokunulmamış gibi görünüyordu ama içinde Ellen'ın eşyalarını bulduk. Vambéry bu yaratıkların biçim değiştirme özelliklerinden söz etmişti, hatta sise bile dönüşebiliyorlarmış. Bu özellikleri, sahip oldukları eşyalara da geçiyor. Bu durumda en küçük bir delik bile bırakmadan bir mezara girip çıkabilir ya da fark etmeyeceğimiz kadar küçük bir delik bırakabilir."

"Bu pek yardımcı olmadı, sevgili kardeşim."

Matilda yandaki mezara geçti. "Taşlardan birinin üzerindeki bir isim veya sembol tanıdık gelebilir. Ellen mezarı dinlenmek veya eşyalarını gizlemek için kullandıysa, bir şekilde işaretlemiş olacağını tahmin ediyorum. Sen buradan başla, ben de şunlara bakayım; bahçenin dışına doğru ilerle."

Mezarları dolaşmaya ve kayda değer bir şey aramaya başladım. Kayalık ürkütücü ölçüde yakınmış gibi geliyordu ve ne kadar çok mezarın tam uçurumun üzerine konmuş olduğu bir kez daha dikkatimi çekti. Mezarlığın bu alanı denize doğru kaymaya çok uygun görünüyordu.

Matilda bir çığlık atarak geri sıçradı.

"Ne oldu?"

"Bir yılan. Beni korkuttu. Hepsi bu."

Onun çığlığını duyana kadar tek bir yılan bile görmemiştim ama o anda bir işaret almış gibi, iki tanesi birden yanımdan geçiverdi. İrlanda'da yılan olmadığından, onları görmeye alışkın değildim. Açıkçası, tüylerimi ürpertmişlerdi.

"Burada zemin nemli, tam ot yılanlarına göre. Ama zararsızlar, asıl tehlikeli olanlar engerekler. Çok saldırgan değildirler fakat birinin üzerine basarsan ve seni ısırırsa, en ölümcül..."

"Thornley?"

Başımı kaldırdığımda Matilda'yı küçük bir mezar taşının başına çömelmiş halde buldum.

"Sanırım bir şey buldum."

Ona yaklaştım ve otları temizlemeye çalışırken yanına çömeldim. Taşın üzerindeki yazıları okumak zordu ama hâlâ seçilebiliyordu: BARNABY SWALES'İN ANISINA yazılmıştı. Tarih yoktu.

"Anlamıyorum. Bu neden önemli ki? Bunun gibi onlarca mezar taşı gördüm. Bu isim sana tanıdık mı geldi?"

Matilda başını iki yana salladı. "Sadece 'anısına' diye yazıyor..."

"Buradaki diğer birçok taş öyle," diye cevap verdim. "Bu insanların birçoğu denizde kaybolmuş. Gömecek kimse olmamıştır, dolayısıyla 'burada yatan' ifadesi kullanmak yerine sadece mezarı işaretlemiş olabilirler..."

Mezarlığın diğer yarısını işaret ederek, "İntihar mezarları arasında bunun dışında 'anısına' yazılı bir tanesi daha yok. Hepsi orada," dedi. "Neden intiharların arasında boş bir mezar olsun ki? Hiç anlamı yok."

Elbette ki haklıydı. Bir intihar mezarının amacı, Kilise tarafından kutsanmamış bir cesedi kutsal topraktan uzağa gömmekti. Kilise'nin arazisine gömülemeyecek olanları. Lanetlilerin unutulması, kenara atılması ve kaybolması, bir daha da anılmaması gerekirdi. Burada boş bir mezar olamazdı. "Bir kürek bulayım."

Gökyüzünde bulutlar fırtınayı daha fazla tutamadılar, iri damlalar üzerimize inmeye başladı.

ŞİMDİ

Bram dehşetle kulenin dibindeki toprakta kıvranan ve birbirlerinin üzerinden kayan yılanları izliyordu. O kadar çok yılan vardı ki toprak görünmüyor, birbirine dolanan vücutların arasında gözden kayboluyordu.

Adam hepsinin ortasında kollarını iki yana açmış, gözleri hâlâ kapalı halde duruyor, parmakları hâlâ seğiriyordu. Bram bir orkestrayı ve orkestra şefini düşünmekten kendini alamadı. Her müzisyen onun sopasının hareketlerini izliyor gibiydi. Bütün bunlar tam bir sessizlik içinde gerçekleşirken, Bram kendi nefeslerinden başka bir şey duyamıyordu.

Arkasındaki kapının altından, yeni havalandırılmış toprağın kokusu süzülüyordu. Bu mezar kokusu artık ona o kadar tanıdık geliyordu ki kaynağını hayal etmekte zorlanmıyordu. Sonra bir canavarın güçlü homurtusunu ve ardından küçük bir kızın tiz kahkahasını duydu. İkisi de o kapının arkasından geliyordu.

Oraya bıraktığı son gül şimdi kuruyup büzülmüştü ve sepet de artık boşalmıştı. Son ikisini şu Dracul denen adamı dışarıda tutmak için pencerenin pervazına yerleştirmişti. Sadece birini oradan almayı düşünüyordu fakat muhtemelen adamın da bunu yapmasını istediğini biliyordu. Pencere savunmasız kalırsa içeri girebilirdi.

Koku giderek kötüleşiyordu, Bram gömleğinin koluyla burun deliklerini tıkamaya çalıştı.

Kapının etrafındaki son macun da gözlerinin önünde kuruyup taş zemine dökülüyordu. Kapının dibiyle zemin arasından koyu bir çamur sızmaya başlamıştı ve leş kokulu şey kıvrım kıvrım kıvranan solucan ve kurtçuklarla doluydu. Bram ceketini çıkararak iğrenç sızıntıyı durdurmaya çalıştıysa da kalın kumaşın katları üzerinden inanılmaz bir şekilde tırmanarak ve kıvrımlarından süzülerek ilerlemeye devam etti. Bram tiksintiyle geri çekildi.

Pencereye geri dönerek aşağı baktı.

Adam yine yılışık bir sırıtışla onu izliyor, etrafındaki toprak hâlâ yılanlarla kaynıyordu. Uzun kollarını başının üzerine kaldırarak açık pencereyi işaret etti.

Kulenin taş duvarları sarmaşıklarla ve çalılarla kaplanmış, asırlarca biriken bitkiler antik yapıyı sarıp sarmalamıştı, şimdiyse yılanların hedefi haline gelmiş gibi görünüyordu. Önce sadece sınadılar ama sonra daha da cesaretlenerek yavaşça yapının yan tarafından tırmanmaya başladılar. Sarmaşıkların ve çalıların ulaşamadığı yerlerde yılanlar vücutlarını birbirlerinin üzerinden aşırarak santim santim tırmanmaya devam ettiler.

Bram panjura uzandı ama dokunduğu anda ahşap kısım toza dönüştü. Bunun da aşağıdaki adamın lanetli büyüsünün bir sonucu olduğu şüphesizdi.

Aşağıdaki adam yumruğunu sıkınca kapının arkasındaki yaratık muazzam bir güçle meşe kapıya yüklendi. Kapının kenarlarından fışkıran pis çamur odanın her yanma saçıldı. Sonra kapının üstünden sızmaya, ahşabın ve metal sürgünün üzerinden aşağı akmaya başladı.

Bram deri heybesine yaklaşarak içindekileri boşalttı. Artık kutsal suyu ve başka türde kutsal malzemeleri kalmamıştı. Kendini savunabileceği hiçbir şeyi yoktu. Sol eliyle duvardaki haçlardan birini kaptı.

Dışarıda tırmanmaya devam eden yılanlar o kadar yaklaşmışlardı ki Bram onların tıslamalarını duyuyor ve her zaman hazır olan ölümcül dişlerinin arasında ileri geri hareket eden dillerini hissedebiliyordu.

BRAM STOKER'IN GÜNLÜĞÜ

17 Ağustos 1868, 17.12—"Nedir o?" diye sordu Vambéry, arkamdan.

Şömineye doğru daha da eğilerek yukarı baktım. "Burada baca taşlarına gömülmüş bir merdiven var."

Vambéry de yanıma sıkışmaya çalışıp yukarı baktı. "Ben bir şey göremiyorum. Dur..." Yanımdan ayrıldı ve biraz sonra yanan bir mumla geri döndü.

Uzanıp merdivenin ilk basamağını sıkıca kavradım. "İşte, görüyor musun?"

Alevi titreşen mumu kaldırdı. Şöminenin tepesinden, üst kattaki başka bir şömineye uzanır gibi görünen zikzak biçimli taş basamaklar sıralanmıştı. Baca, içinde ayağa kalkmama izin verecek kadar genişti. Omzumda sallanan heybeyle tırmanmaya başladım. Vambéry bastonunu bana verdikten sonra sakat bacağına dikkat ederek peşimden geldi.

İkinci kattaki şömineden dışarı çıktığımda kendimi alt kattakinden çok daha küçük bir odada buldum. Burası da leş gibi kokuyordu ve tozlu zeminde hiç ayak izi görünmemesine rağmen, Artane'de veya Dadı Ellen'ın odasında da benzer bir durumla karşılaştığımızı hatırlayarak temkinli bir şekilde yaklaştım.

Vambéry homurdanarak arkamda doğrulduktan sonra pantolonuyla paltosunu silkeledi. Doğuda küçük bir pencere vardı, oradan dışarı baktı. "Yatak odaları bu kattaydı, burası çok büyük olasılıkla Leydi Hilda'ya aitti." Temkinli bir tavırla ilerledi. "Bas-

tığın yere dikkat et. Bu katın zemini kırılgan ve her an çökebilir." Odanın karşı ucundaki dar kapıya yaklaştı. "Kule bir kat daha yukarıda."

Küçük odanın ötesinde, sağa ve sola uzanan harabe halindeki koridorlara bitişik bir merdiven kalıntısı gördük. Aşağı uzanan basamaklar eksik ve kanal mühürlenmiş olmasına rağmen, yukarı çıkanlar hâlâ sağlamdı. Vambéry bana duvara yakın kalmamı ve bastığı yerlere basarak hemen arkasından onu takip etmemi söyledi ve basamakları bastonuyla yoklayarak ilerlemeye başladı. Yapının bu kısmı küçücük bir etkiyle dağılabilecek kâğıttan bir eve benziyordu; zemin çöktüğü takdirde aşağıdaki molozların üzerine uçuşumuzu hayal edebiliyordum.

Merdiven, aralık duran büyük bir meşe kapıda sona eriyordu, bu kapının arkasında kapkaranlık bir oda vardı.

THORNLEY STOKER'IN GÜNLÜĞÜ

(KISA NOTLARDAN TEMİZE GEÇİRİLMİŞTİR.)

17 Ağustos 1868, 18.19—Eski ahşap sandığı ancak bir metre kadar kazdıktan sonra bulabildik.

Yaklaştık bir metre uzunluğunda ve otuz santim genişliğinde eski bir tik sandıktı. Önce bir çocuk tabutu sandım ama sandığı dışarı çıkardığımızda onun için bile fazla küçük olduğunu anladım.

İçimden bir ses Emily'yi bu mezarda gömülü bulacağımızı söylüyordu. Onu bu kalın toprak battaniyenin altında derin bir uykuda hayal ediyordum. Gecenin çökmesini bekleyecek, sonra toprağın, köklerin ve solucanlarla kurtçukların arasından geçerek yaşayanların dünyasına geri dönecekti. Sonra onu yemek odasından karanlık geceye fırlarken son görüşümü hatırladım.

Bu düşünceleri kafama soktukları, beni karımın bir canavara dönüştüğüne inandırdıkları için Bram'e ve diğerlerine küfrettim.

"Kaldırmama yardım et," dediğini duydum Matilda'nın.

Emily'yle ilgili düşünceleri kafamdan atarak çukurun içine uzandım. Sandığa ulaşabilmek için yan tarafıma yatıp uzanmak zorunda kaldım. Sonra parmaklarımı bir köşenin altından sokarak çekiştirdim. Ağırdı, göründüğünden çok daha ağırdı.

Yağmur artık belirgin şekilde yağıyordu ve çukurun dibi suyla dolmaya başlamıştı. Sandığı çektiğimde mide bulandırıcı bir şapırtıyla yerinden kurtuldu. Elimi yine altına soktum ve dik-

katlice kaldırdım. Matilda sonunda sandığı tutup dışarı çekti. İki eliyle bile zor kaldırıyordu ve ona yardım etmem gerekti.

Uzun otların arasında doğrulup oturarak kendime baktım. Perişan haldeydim. İliklerime kadar ıslanmıştım ve üstüm başım çamur içindeydi. Matilda da benden daha iyi durumda değildi. Uzun saçları yüzüne yapışmış, yanakları toprakla ve pislikle kaplanmıştı. Bizi gören olsaydı, kesinlikle serserilikten ve hatta mezar soyguncuğundan tutuklanırdık. Böyle bir şey olursa, o anki görünüşümüzle sıradan suçluların arasına iyi uyardık. Ancak Matilda bunu umursuyor gibi görünmüyordu. Alnında çamurlu bir iz bırakmaya aldırmadan eliyle saçlarını kenara tarayışını izledim.

Sandık çivilerle kapatılmıştı, açmak için küreğin ucunu kullanmam gerekti.

İçinde gördüklerim karşısında kalbim duracak gibi oldu.

Sandık altın ve gümüşlerle, kâğıt paralarla ve solup sararmış belgelerle doluydu... Matilda onları görmezden gelerek sandığın dibindeki mektup tomarını kaptı.

"O ne?"

"Bu mektupları Ellen'a ben yazmıştım ve Patrick O'Cuiv'in Clontarf'taki mezarına bırakmıştım. Onları oraya gömmüştük."

"Bu nasıl mümkün olabilir ki?" Bu mezarın etrafındaki toprağa yıllardır dokunulmamıştı.

Yağmur, Matilda'nın elindeki kâğıtları ıslatıyordu ve mürekkep akmaya başlamıştı. Kapağı kapamaya çalışırken, "Şunu manastırın içine taşıyalım," dedim.

Matilda beni durdurarak tekrar içine uzandı. Mülk tapusuna benzer bir şeyi çekip aldı. "Bu, Avusturya'da bir yere ait. Kontes Dolingen adına kayıtlı."

"En iyisi geri koyalım," dedim. "Burada mahvolacak."

Sonunda başıyla onayladı ve her şeyi geri koydu. Sandığın kapağını kapadım. İkimiz sandığı çabucak manastıra taşıdık.

Yağmurla birlikte gökyüzü kararırken, yoğun fırtına bulutları toplanmaya başlamıştı. Dönüp baksaydım, Ellen Crone'un, peşinde Maggie ve Patrick O'Cuiv'le birlikte arkamızdaki su birikintisinden yükseldiğini görürdüm. Onların bembeyaz parlayan sivri dişleri ve ateş kırmızısı gözleriyle, suyun yüzeyinden manastıra ve bize doğru süzülüşlerini görürdüm.

ŞİMDİ

Yılanlar doğaüstü bir hızla tırmanırken tek tek değil, birlik içinde hareket ediyor, çeşitli katmanlar oluşturuyor, birbirlerini sıra sıra yukarı taşıyorlardı. Tıslamalar giderek artıyor, onların arasında sadece kapının vuruluşu duyuluyor, her bir darbe o leş kokulu tozları havaya biraz daha yayıyordu. Bram pencere pervazındaki güllere baktı ve gözlerinin önünde kuruyup kararmalarını dehşetle izledi.

İlk iki yılan doğruca odanın içinde belirirken, Bram bunun sadece kapının arkasındaki yaratığın onları çağırmış olmasından kaynaklanmasını umuyor, güllerin dışarıdaki kötülüğün girmesini engellemesini diliyordu. Umudu küçüktü ama elinde başka bir şey kalmamıştı. Güller kuruyup solarken, umutları da sönmeye başladı. Günlüğünü alıp cebine tıktı, belki birileri cesedinin üzerinde bulabilirdi.

Pencerelere geri dönerek avcı bıçağıyla sarmaşıkları uzanabildiği kadarıyla kesti. Kalın ve dayanıklılardı fakat onları birbiri ardına biçti. Bu, yılanları sadece bir an için yavaşlattı. Birbirlerinin üzerinden kaymaya devam ederek kendi yollarını açtılar.

İlk yılan odanın karşı tarafındaki pencereye ulaştığında Bram oraya koşarak daha yaratık yere düşer düşmez çizmesiyle başını ezdi. Bir an sonra bir diğeri pencerede belirdi ve havada uçarak saldırdı. Bram yana eğilirken bıçağı savurdu ve hayvanın iki yarısının kıvranarak yere düştüğünü gördü. Diğer pencereden

iki tanesi daha girdi, Bram onları da öldürmeyi denedi fakat yere indikleri anda gölgelerin arasında gözden kayboldular. Biri Bram'in çantasına doğru yönelirken diğeri karşı köşeye doğru ilerledi. Üçü daha arkasındaki pencereden geldi ve Bram ısırıklarından tam zamanında sıyrılarak hızla odanın diğer tarafına geriledi. Pencereden dışarı bir bakış attı ve sayamayacağı kadar çok yılanın içeri girmek üzere olduğunu gördü.

Gözucuyla Dracul'u da gördü. Bu karanlık adam, bu kötücül yaratık aşağıdan ona bakmaya devam ediyor, siyah pelerini canlıymış gibi etrafında uçuşuyordu. Yanında ağabeyinin karısı Emily duruyordu.

Yarım düzine engerek pencereden içeri süzülerek ayaklarının dibine düşerken, güçlü tıslamaları diğer bütün sesleri bastırıyordu.

BRAM STOKER'IN GÜNLÜĞÜ

17 Ağustos 1868, 18.19—Odaya ilk giren Vambéry oldu fakat bunu yaparken gümüş kılıcını bastonunun içinden sıyırmıştı bile. Mümkün olabileceğini sanmadığım bir hızla kapıdan içeri dalarken karşısına çıkabilecek her türlü tehlikeye hazırdı. Hemen arkasından harekete geçip aklımdan başka hiçbir silahım olmadan eşikten girdim. Thornley'nin elindeki Snider-Enfield için neler vermezdim.

Oda karanlıktı ve içeride hiçbir şey yoktu.

İlk dikkatimizi çeken iğrenç koku oldu.

Doğaüstü bir şekilde alıştığım bir kokuydu bu; ıslak toprak ve ölüm, küf ve çürümüşlük.

Vambéry hemen eliyle burnunu ve ağzını örterek durduğu yerde dönüp yalnız olup olmadığımızı kontrol etti. "Burası mezar gibi kokuyor. Dinlendiği yer burası olmalı."

Oda, karşı duvardaki dar bir pencerenin yanında duran bir koltuk dışında boştu.

"Mezar burada değil," dedim, "şurada." Odanın arka tarafındaki kalın bir meşe kapıyı işaret ettim. Kolum çılgınca kaşınmaya başlamıştı ve her tarafımda Ellen'ı hissediyordum. Onu ahşap kirişlere tutunmuş halde tavanda göreceğimi bekleyerek yukarı baktım fakat orada değildi, görebildiğim tek yaşam belirtisi, tavanı süsleyen hayalet gibi örümcek ağlarıydı.

Vambéry kapıya yaklaştı. "Emin misin? Şimdi orada mı?"

Bunu bilemediğimi söyledim. Ellen'ın dokunuşunu, nefesini, kalbinin yavaş atışlarını hissedebiliyordum, her yanımı sarıyordu. Gözlerimi kaparsam sanki kollarını bana sarmış ve beni göğsüne çekiyormuş gibi hissediyordum. Üzerime çöken karanlığı algıladım ve oda gözümden silinmeye başladı. Sonunda Ellen'la baş başa kalmıştım.

"Bram!"

Adımı duymak göğsüme tekme yemek gibi geldi ve gözlerim aniden açıldı. Vambéry ağır meşe kapının önünde durmuş, öfkeli gözlerle bana bakıyordu.

"Benimle kal, Bram," dedi. "Zihnini kontrol etmesine izin verme."

Vambéry kapıya geri döndü. Kalın meşe kapı, ortasına doğrudan yerleştirilmiş ağır demir bir sürgüyle kilitleniyor, sürgüler solda ve sağda pervaza gömülüyordu, Artane Kulesi'nde gördüğüm kapıya benziyordu. Çömelerek bir an için büyük anahtar deliğine baktıktan sonra deri heybesini yanma bıraktı ve ceplerinden birini karıştırmaya, sonra da oradan çıkardığı iki bıçakla kilidin üzerinde çalışmaya başladı.

Vücuduma bir acı yayıldı ve yere çökerken dizlerim taş zemine sertçe çarptı. Ellen'm varlığı beni eziyordu ve korkunun ağırlığını da hissediyordum. Kendim için, Vambéry için ve...

"Matilda ve Thornley." İsimlerini farkında olmadan söylemiştim, Vambéry bana bir bakış attıktan sonra işine geri döndü.

Bıçaklardan birini kilidin içinde döndürürken, "Ne olmuş onlara?" diye mırıldandı. Mekanizma teslim olacak gibiydi.

Kendimi zorlayarak nefes almaya çalıştım.

Tam o anda Patrick O'Cuiv kapıda belirdi. Hatırladığımdan daha iriyarıydı ve odadan çıkmamıza izin vermeyecek şekilde

kapıyı kaplıyor gibiydi. Teni kâğıt gibi bembeyazdı ve gözleri doğadışı bir kızıllıkla parlıyordu.

Vambéry'nin yanında duran kılıcı kapmak için atıldım ama ben daha kabzasını kavrayamadan, Maggie O'Cuiv koşmaktan çok uçuyormuş gibi bir hızla odaya daldı. Yanıma gelip kılıcı bir tekmeyle uzaklaştırır ve küçücük çocuk elleriyle beni bir bez bebek gibi kaldırarak sırtımı taş duvara mıhlarken hareketleri daha çok havada süzülüyormuş gibiydi. Buz gibi nefesini boynumda hissettim.

Ellen'ı o anda gördüm. Ellen Crone da tıpkı onun gibi rahatça koridordan girerken o kadar hızlıydı ki sanki hiç hareket etmiyormuş gibiydi. Bir an oradaydı, bir an sonra öfkeyle parlayan kırmızı gözleriyle Vambéry'nin tepesinde dikiliyordu.

"Uzaklaş o kapıdan!" diye bağırdı.

17 Ağustos 1868, 18.54—Vambéry yana sıçradı. Bir an sonra, Ellen'ın yüzü benimkinin birkaç santim ötesindeydi ve alev kırmızısı gözleri yüzüme dikilmişti. Çocukluğuma, tavandan üzerime atladığı ana geri döndüm. Kıpırdayamıyor, nefes alamıyordum. Çıtım çıkmıyordu. Parmakları uzanıp şakağıma bastırdığında dünyam karardı. Etrafımdaki oda gözden silindi ve başka bir yere, başka bir zamana sürüklendim. Ellen'ın zihni, düşünceleri, anıları bana açıldı ve Dearg-Due'nun, karşımda duran kadının gerçek hayatı gözlerimin önüne serildi.

Sevgilim kalbime bir hançer saplayıp ağır taşların altında bir mezara gömdüğünden ve işkence içindeki ruhuma biraz huzur vermesi umuduyla üzerine beyaz bir gül bıraktığından beri üç yıl

geçti ve nihayet ikinci kez ölümden uyandım. Yorgun gözlerim titreyerek açıldı ve ancak bir şatonun içi olabilecek karanlığa bakındı. Korkunç kocamın bir ömür önce beni kilitlediği odaya çok benziyordu. Hepsinin ben henüz çocukken başlayan çirkin bir kâbus olduğunu, belki de babamın veya sevgilimin beni kurtaracağını düşünüyordum ama sonra o uzun boylu adamı loş ışıkta üzerime doğru eğilirken ve bacağından tuttuğu bir tavşanı ağzıma doğru sarkıtırken gördüm. Hayvanın boynu yarılıp açılmıştı ve istekli dudaklarıma kan süzülüyordu. Her damlasını iştahla tattım; sıcaklığının kaslarımda, dokularımda ve uzuvlarımda dolaştığını hissettim. İçimdeki canı yeni bir şeymiş gibi harekete geçiyordu.

"Bu nasıl olabilir?" dediğimi duydum boğuk bir sesle. Uzun, çok uzun zamandır tek kelime etmemiş bir sesti.

Adam önce bir şey söylemedi. Hâlâ bir eliyle tavşanı tutuyor, diğer eliyle de kanı son damlasına kadar boşaltmak için leşi sıkıyordu. Nihayet konuştuğunda sesi derin ve gürdü, kökenini pek çıkaramadığım bir aksam vardı. "Seni derin bir uykudan uyandırdım. Seni hayata geri döndürdüm."

Doğrulup oturmak istedim ama o kadar zayıftım ki sadece elimi yüzüne götürmek bile büyük bir çabaydı. Yine de yaptım. Yanağına dokundum ve benimkine benzeyen bir soğukluk hissettim. Teni ölü ama aynı zamanda da canlı gibiydi. "Ne kadar süre?" diye sordum, kendimi zorlayarak.

"Ne kadar uyuduğunu mu soruyorsun?"

Zayıf bir şekilde başımla onayladım.

"O mezara gömüldüğünden beri üç yıl geçti."

Bu açıklamanın üzerine doğrulup oturdum. Tavşanın kanı hâlâ vücudumu uyandırmaya devam ediyordu. "Sadece üç yıl mı? O halde, sevgilim hâlâ hayatta mı?"

Adam tavşanla işini bitirdikten sonra zavallı yaratığı fırlatıp atmadan önce boynundaki yarayı yaladı. "'Sevgilim' derken, kal-

bine bir hançer saplayıp seni evinin arkasına gömen adamı kastediyorsan, evet, yaşıyor. Yaşamasına izin verdim çünkü yaptığı şey için onu kendin öldürmek isteyeceğini düşündüm."

Bu yorum karşısında şiddetle başımı iki yana salladım. "Onu öldürmek mi? Böyle bir şeyi asla yapmam. O daima sevdiğim tek erkek."

Dünyevi mezarımdan alınmış toprakla doldurulmuş büyük bir ahşap sandığın içinde yattığımı o zaman anladım. Üzerimde hâlâ o hatırladığım beyaz elbise vardı ve kalbimin üzerini örten kumaşta şimdi kaskatı kurumuş kan lekeli bir delik açılmıştı. Parmaklarımı o noktaya götürdüm ve altındaki teni yokladım. Mükemmel bir şekilde iyileşmişti, yara izi bile yoktu. "O sadece, ölümde huzuru bulmamı istedi."

Kutunun karşısındaki bir sandalyeye oturan adam öne eğildi ve elini saçlarımda dolaştırdı. "Ölümlülerin bizi anlamasını bekleyemeyiz ve onlara aldırmamalısın. Bizim için şu çaresiz tavşandan farklı değiller," dedi, köşede yatan leşi işaret ederek. "Başlarımızın etrafında dönüp duran sineklerden farkları yok. En fazla biraz rahatsız edici olabilirler."

"Ama o benim gerçek aşkım."

Adam gülümsedi. "Denizde geçirdiği bir yıldan sonra bir denizcinin gözündeki biftek kadar."

Kalkmaya, sandıktan çıkmaya çalıştım ama bacaklarım hâlâ güçsüzdü. "Ona gitmeliyim."

"Böyle bir şey yapmayacaksın."

"Burada esir miyim?"

Bu sorumu cevaplamadı bile. Kalkıp kapıya ilerledi ve sadece kısaca duraksayarak, "Dinlen," dedi. Sonra da çıkıp gitti. Kapının ağır sürgüsünün çekildiğini duydum. Artık yalnızdım.

Nihayet ayağa kalkıp sandıktan çıktığımda, sessiz ve dikkatli adımlarla pencereye yaklaşarak dışarı baktım. Civarı tanımıyor-

dum. Dağlar ve tepeler İrlanda'ya hiç benzemiyordu. Bakışlarımı gökyüzündeki yıldızlara kaldırdım ve oradaki görüntünün de farklı olduğunu gördüm. Beni çok uzak bir yere getirmiş olduğunu o zaman anladım; neresi olduğunu bilmesem de.

Sonrasında uyudum. Ne kadar uyuduğumdan emin değilim. Uyandığımda yine sandığın içinde, beni rahatlatan toprağın arasındaydım; dokusu ve kokusu çok hoştu. Odada yanımda bir köylü kızı vardı. Onunla konuşmaya çalıştım fakat dilimi anlamıyordu. Orada öylece oturmuş, gergin gözlerle bana bakıyor, köşede duran masanın üzerindeki bir leğen temiz suyu işaret ediyordu. Yanına bir not bırakılmıştı:

Kendini toparla ve hazır olduğunda yemek salonunda bana katıl. Kız senin için.

—D

Odamda dört direkli geniş bir yatak vardı ve üzerine hayatımda gördüğüm en güzel elbise serilmişti. Kraliyet mavisi kumaş yumuşacıktı ve zarif bir biçimde koyu renk kenar danteliyle süslenmişti. Elbisenin yanına, etrafı parlak elmaslarla süslü, oldukça büyük, yakut bir kolye bırakılmıştı. Böyle bir kolyenin değerini hayal bile edemezdim, çünkü taşlar hayatımda görmediğim ve hayal edemeyeceğim kadar büyüktü.

Köylü kız arkamdan yaklaştı ve rengi artık kanla topraktan kahverengiye çalmış olan beyaz cenaze elbisemin iplerini çözdüğünü hissettim. Elbise yere düştü ve kenara itildi. Leğenden aldığı bir bezle titiz bir şekilde beni temizlemeye başladı. Nihayet temizlen-

diğimde, mavi elbiseyi giymeme yardım etti. Elbise mükemmel bir şekilde üzerime oturdu. Keşke bir aynam olsaydı. Bu alışkanlıktan kurtulmam gerekiyordu ama ortalıkta ayna filan yoktu ve aslında fark etmezdi de. Elmas-yakut kolyeye uzanarak boynuma taktıktan sonra sonucu görmek için bir adım geri çekilip beni inceledi. Dudaklarında hafif bir gülümseme belirdi ve nazikçe eğildi. Ona teşekkür ederken söylediğim tek kelimeyi bile anlamadığının farkındaydım. Kapıya yöneldiğimde beni durdurdu ve bileğini bana doğru uzattı. Önkolunda minik ısırık delikleri vardı; benim çok iyi tanıdığım yara izleri.

Kanını düşününce içimdeki ihtiyacı ve aciliyet duygusunu hissettim. Ardımda bıraktığım bütün o ölümlerden sonra bu hastalıklı dürtünün geçmiş olmasını dilemiştim ama bu zavallı kızın bileğine, teninin altında zonklayan damarına bakarken hiç olmadığı kadar güçlü hissettim. Ama ona dokunmayacaktım. Hayatının tadına bakmayı çok istesem de bunu yapamazdım.

Başımı iki yana sallayarak arkamı döndüm ve elimi kapıya dayadım.

Bunu anladı ve yüzünde alınganlıkla karışık bir rahatlama ifadesi belirdi. Kapıyı açarak beni dar bir koridordan, sonra da penceresi olmayan, altıgen biçimli küçük bir odadan geçirip geniş bir yemek salonuna götürdü. Uzun boylu karanlık adam masanın karşı ucunda oturuyordu. Önünde bir tabak vardı fakat üzeri yıllarca birikmiş bir toz tabakasıyla kaplıydı. Bu salonun gerçekten kullanılıp kullanılmadığını merak ettim.

"Muhteşem görünüyorsun," dedi, masanın diğer ucundaki boş sandalyeyi işaret ederek. "Otur lütfen."

Gösterdiği yere yürüyüp oturdum.

Havayı kokladı. "Onun kanını içmemişsin? Bu çok kötü. Ailesinin kanı bu civardaki en saflar arasındadır."

Sesimde belirdiğini hissettiğim düşmanlığı gizlemeye çalışarak, "Bu civar tam olarak neresi peki?" diye sordum.

"Karpat Dağları'nın derinliklerinde, Borgo Geçidi yakınlarındaki evimdesin. Burada güvendesin."

"Karpat Dağları mı? Transilvanya mı?"

Başıyla onayladı.

"Ben evime dönmek istiyorum. Hemen gitmek istiyorum," dedim.

İsteğim karşısında yüzü taş gibi kaskatı kaldı ve yüz ifadesinden hiçbir şeyi belli etmedi. Tekrar konuşana kadar birkaç dakika geçmesi gerekti. Bu duraksama bizim için sıradışı bir şey değildi, daha sonra öğreneceğim gibi, zamanın pek önemi yoktu.

"Senin hayatını kurtardım ve sana evimi açtım. Seninle ilgilendim ve sevgiden başka bir şey vermedim ama sen beni reddediyorsun. Seni ve başına gelenleri bilmeseydim buna alınırdım. Fakat çok şey yaşadın ve ben sabırlıyımdır, böyle düşmanlıkları bağışlayabilirim."

"Ben gitmek istiyorum," diye tekrarladım.

Adam arkasına yaslandı. "Bana daha adımı bile sormadın."

"Adını bilmek istemiyorum."

Yine uzunca bir süre birbirimize baktık. Yanımdaki genç köylü kızın kalp atışları hızlandı, boynundaki damarın ne kadar hızlı attığını görebiliyordum. O da gitmek istiyor ama gidemiyordu. Sanırım bu adam düşüncelerimin kıza kaydığını bir şekilde anladı, çünkü elini kaldırarak kızı yanına çağırdı. Kız çekingen bir tavırla masanın etrafından dolaşırken kalp atışları hâlâ hızlanıyordu.

Adam önce kız yanında değilmiş gibi davrandı, bakışları hâlâ üzerimdeydi. Sonra kızın eline uzandı ve gayet yavaşça kavradı. Kızın kolunu burnuna kaldırıp koklayarak özünü içine çekti. Dudakları arkaya doğru gerildiğinde ve dişleri beyaz, yumuşak teni deldiğinde, kız güçlü ve cesur görünmeye çalıştı ama ben gerçeği biliyordum. Bütün benliğini korku sarmıştı.

Ve kızın kanını içti.

Kız kıpırdamamak için elinden geleni yapıyordu, tamamen gerilmişti. Biraz sonra gözleri ağırlaştı ve teni solmaya başladı. Adamın onu öldüreceğinden korktum. Hiç tereddüt etmeden kaç kişinin canını aldığım düşünülürse, bu tuhaf görünüyordu ama yine de zihnimde bu düşünce belirmişti. Tam ona durmasını söyleyecekken kızı bıraktı. Kız arkaya doğru sendeleyip duvara çarparak yere kaydı ve kendinden geçti.

"Sen kendi türünle olmalısın," dedi adam, dudağından süzülen kan damlasına aldırmadan. "Zaman alabilir fakat bunu bir gün anlayacaksın."

Masanın üzerinde duran bir zile uzanarak salladı. Adamın sol tarafındaki bir kapıdan yaşlıca bir kadın geldi. Yerdeki kıza baktıktan sonra hemen başını çevirdi.

"Lütfen kontesi odasına götür," dedi adam.

"Kontes mi?" diye bağırdım.

Dudaklarında hafif bir gülümseme belirdi fakat başka bir şey söylemedi. Yaşlı kadın eğilerek onayladı ve kolumu tutarak beni odama geri götürdü. Kapı arkamdan kilitlenince bir kez daha yalnız kaldım.

Kâğıt kalem bularak sevgilime mektup yazdım. Bunu daha birçokları izleyecekti. Mektupların ona asla ulaşmayacağını biliyordum, çünkü onları göndermem mümkün değildi. Yine de ona yazmak, onun oralarda bir yerde olduğunu bilmek beni rahatlatmıştı.

Güneş yükselirken elbisemi çıkarıp kirli beyaz elbisemi tekrar giydim, sandığa girip uzandım ve ertesi geceye kadar uyudum.

İnce bir sesle uyandım. Aynı genç köylü kız tepemde dikiliyordu.

"Kontes Dolingen? Efendimiz sizi çağırdı."

Kız kan kaybından sonra toparlanmış gibi görünüyordu. Hâlâ biraz solgundu fakat onun dışında normal davranıyordu.

"O benim efendim değil," dedim.

Buna bir karşılık vermedi, sadece artık yatağım haline gelen sandıktan kalkmama yardım etmek için elini uzattı.

Yine beni yemek salonuna götürdü.

Adam yine masanın ucunda oturuyordu.

Yine karşısına oturdum ve yine önümüzde boş yemek takımları vardı. O henüz konuşma fırsatı bulamadan, "Ölmüştüm, beni nasıl geri getirdin?" diye patladım.

Bu adamın birinin kendisine meydan okumasına ya da hesap sormasına alışkın olmadığı belliydi ve sözlerim onu önce şaşırtmış, sonra eğlendirmiş gibiydi. "Katilin, hançerini senin kalbine sapladı, bu doğru. Ancak hançeri çelikten yapılmıştı. Gümüş bile değil, dikkatini çekerim, çelik. Yaptığı tek şey, hançer geri çıkarılana kadar kalbi durdurmak oldu, o kadar. Tahta bir kazık kullansaydı şimdi burada oturuyor olamazdın. Fakat şanslıydın. Onun beceriksizliği senin hayatını kurtardı."

Bu adamın sevgilim hakkında böylesine konuştuğunu duyunca içimden masanın üzerinden atılıp gırtlağını parçalamak geldi. İlk kez dirildiğimde önüme çıkan herkesi öldürmeme neden olan öfke yine benliğimi sarıyordu. Bu dürtüyü bastırdım. Artık o nefret dolu kişi olmak istemiyordum.

Adamın gözleri kısıldı. Düşüncelerimi okumuş olabilir miydi? Bunu yapabildiğine inanmaya başlıyordum. Yapabiliyorsa, benim çok...

"Yemelisin," dedi. "Tavşanın canı seni biraz canlandırmış olabilir ama gerçekten iyileşmeni sadece insan kanı sağlayabilir. Her geçen saat biraz daha zayıflıyorsun."

Bunun üzerine köylü kız salona geri dönerek masanın yanında durdu. On iki yaşlarında bir çocuk da ona katılmıştı. Kızın arka-

sından gelerek çekingen bir tavırla yanında durdu ve bakışlarını yere dikti.

"Seç" dedi adam.

"Ben eve, sevgilime dönmeyi tercih ediyorum. Senden hiçbir şey istemiyorum."

"Seç, yoksa ikisini de öldürene kadar kanlarını içerim."

O anda gözleri alev alev yanan korlara dönüştü. Kızdan veya çocuktan yararlanma dürtüsünün benliğimi sardığını hissettim. İkisinin de damarlarında dolaşan kan... onu görebilir, tadabilirdim. Kılımı bile kıpırdatmadım.

Adam yumruğunu masaya indirdi ve izlenemeyecek bir hızla iki köylüye yaklaştı. Çocuğu boynundan yakalayarak başını yana itti. Dişlerinin tene gömülüşünü duyduktan bir an sonra etrafa yayılan kan kokusunu aldım ama yine hiç kıpırdamadım. İğrenç yemeğini bitirdikten sonra çocuğun bedenini bana doğru fırlattı. Masanın üzerinden kayan ceset benden birkaç santim ötede durdu. Çocuğun camlaşmış gözleri gerçekten de öldüğünü gösteriyordu.

Adam yanıma gelerek çocuğa yaptığı gibi beni boynumdan yakaladı ve yemek salonundan alıp koridorlardan ve merdivenlerden sürükledi. Yol boyunca ona tekmeler savurup durdum ama çok güçlüydü. Beni hiç ağırlığım yokmuş gibi şatosunun derinliklerine doğru taşıdı. Bir zindana götürüp attı. Korkuyla karşı köşeye büzüldüm. Ona karşı koymak, ondan korkmadığımı göstermek istiyordum ama o anda kesinlikle korkuyordum.

Tek kelime etmeden kapıyı tekrar kapadı, kilitledi ve kendimi zifiri karanlığın içinde tek başıma buldum. En azından bir, belki iki hafta geçti ve kapı sonunda tekrar açıldı. Yaşlı bir kadın içeri atıldı. Kadın odanın ortasında yere serilirken kapı tekrar kilitlendi. Kadın kendini toparladığında ve gözleri karanlığa alıştığında, beni gördü ve "Kanım sizindir," dedi, fısıltıyla.

"Yapmayacağım," dedim. Çok zayıftım, aslında çok ihtiyacım vardı. Yine de ona zarar vermeyi reddettim. Birine daha zarar vermektense ölmeyi tercih ederdim.

"Kanım sizindir," diye tekrarladı. "Bunu yapmazsanız çocuklarımdan birini daha öldürecek. Birini daha kaybetmeye dayanamam."

İki gün daha geçti. Üçüncü gün uyandığımda yaşlı kadın bir bıçakla üzerime eğilmişti. "Çocuklarımı incitmesine izin vermeyin," deyip bıçağı kendi şahdamarına sapladı. Vücudu üzerime yığıldı ve ağzımı yaraya bastırarak içtim. Sonuna kadar içtim.

Odama geri dönmeme izin verildiğinde, ahşap sandığın yerine taş bir tabut getirilmiş olduğunu gördüm. İçine ülkemden getirilmiş toprak serilmişti ve görüntüsü bile beni çok rahatlattı. Şimdi dolapta her biri üzerime göre mükemmelen dikilmiş bir düzine daha elbise vardı. Leğende temizlenerek yeni bir elbise giydim, masaya oturdum ve sevgilime bir mektup daha yazdım. Şafağa kadar yazdıktan sonra yeni tabutuma girdim ve uykuya teslim oldum.

Bu şekilde altı ay daha geçti. Sevgilime yazdığım ve hepsi gevşek bir zemin taşının altında gizlenen mektuplarla zamanı takip edebiliyordum. Yüz seksen üçüncü gece uyandığımda taşın kenara çekilmiş ve mektupların alınmış olduğunu gördüm. Odamın kapısı buraya geldiğimden beri ilk kez açıktı ve tek başıma koridora çıktım. Yemek salonu boştu. Yemek salonunun sağ tarafındaki diğer bir kapı açık duruyordu. Daha önceki denemelerimde hep kilitli olduğunu görmüştüm. İçeri girdiğimde kendimi bir kütüphanede buldum. Çeşitli dillerde binlerce kitap vardı ve çoğu son derece eski görünüyordu. Duvarlara üzerleri kalın toz tabakalarıyla kaplı halılar asılmıştı. Odanın ortasındaki bir masanın üzerinde sevgilime yazdığım mektupların hepsi tomar halinde duruyordu. Yanların-

da başka bir tomar vardı; yasal belgeler. Adamın bana verdiği isme ait tapular, fonlar ve mülkler: Kontes Dolingen.

Şatonun koridorlarında dolaştım ama kimseyi göremedim. Pencerelerden birinden çıkıp kaçmayı düşündüm ama gidecek bir yerim yoktu ve nerede olduğumu bile bilmiyordum. Risk çok büyüktü. Onun yerine odaları tek tek taradım. Adamın yatak odasına ek olarak çok sayıda yatak odası buldum. Çoğu kim bilir ne kadar süredir dokunulmamış halde duruyordu. Bazılarında sadece kırılmış mobilyalar ve parçalanmış perdeler varken, diğerleri hayal bile edemeyeceğim kadar lükstü ve altın eşyalarla doluydu. Adamdan veya şatoya geldiğimden beri gördüğüm birkaç hizmetkârdan iz yoktu. Tek yaşam belirtisi, ortalıkta dolaşan sıçanlar ve taş zemine çarpan tırnaklarının durmak bilmeyen minik tıkırtılarıydı. Adam nihayet geri dönene kadar bu zavallıların birçoğunun kanını içtim.

Adamın ne kadar süre ortadan kaybolduğundan emin değilim ama sonbahar yaprakları renk değiştirmeye başladıktan kısa süre sonra, bir gece dışarıdan gelen tıkırtılarla tabutumun içinde uyandım. Odamın şato avlusuna bakan penceresine gittim ve adamı, altı iri siyah atın çektiği bir arabanın yanında dururken gördüm. Bana bakarak gülümsedi. "Ah, güzel kontesim. Lütfen bize katıl. Sana bir şey getirdim!"

Arabanın içinden birini çekip çıkardı ve ayaklarının dibinde yere fırlattı. Getirdiği adam her kimse, başına siyah bir çuval geçirilmiş, elleri arkasından bağlanmıştı. Kim olduğunu anlamak için yüzünü görmeme gerek yoktu, kokusunu durduğum yerden bile almıştım.

Açık pencereden dışarı fırladım ve çömelerek aşağıdaki kaldırım taşlarının üzerine indim.

"Çok etkileyici!" dedi adam. "Ben genellikle tutunarak inerim."

Ona doğru bir hamle yaptığımda bir elini kaldırdı. "Dur!"

Bir an sonra tutsağının boğazına bir bıçak dayandı.

"Ona zarar verme!"

Adam çuvalı tutsağının başından çekip çıkardı ve sevgilimin gözleri beni yıllardır ilk kez gördü. Onun gözünde değişmediğimi biliyordum, beni son gördüğünden beri bir dakika bile yaşlanmamıştım ve şimdi beni tanıdığında kalp atışlarının hızlandığını duydum. Sarı saçlarına biraz aklar düşmüştü ve yüzü de biraz sertleşmişti fakat onun dışında o da pek değişmemişti. Doğrusu, yaşlı bir adam olsa bile umurumda olmazdı. Ona olan sevgim benliğimi yakıyordu ve ona koşmak, sarılmak, bir daha bırakmamak istiyordum.

"Mektuplar yazıp durduğun adam bu mu? Sana kalbini borçlu olan adam?"

Elimde olmadan başımla onayladım ve boğazına bıçak dayanmış olsa da sevgilimin gözlerindeki pırıltılar, onun da bana olan duygularının değişmediğini gösterdi. Şimdi, tam o anda, beni her zamankinden daha da çok seviyordu.

Adam kaşlarını çattı. "Bu nasıl olabilir? Seni yıllarca işkence gördüğün o şatoda bıraktı. Nihayet ona geri döndüğünde kalbine bir bıçak saplayıp seni bir taş yığınının altına gömdü ve toprakta çürümeye terk etti. Böyle bir adamı nasıl sevebilirsin?"

"Kalbim ona ait. Her zaman öyle oldu, daima da öyle olacak," dedim, gözlerimi kızıl bir sisle örten gözyaşlarıma karşı koymaya çalışarak.

Adam alaycı bir tavırla güldü. "Ben seni ölümden kurtardım. İsteyebileceğin her şeyi verdim ama bana karşı hiçbir şey hissetmiyorsun. Sen ve ben aynı türdeniz, birbirimize aitiz. Sen ve bu adamsa değilsiniz. Bunu anlamıyor musun? O yakında ölüp bir

kemik yığınına dönüştüğünde biz yaşamaya devam edeceğiz. Birlikte yapabileceğimiz ne kadar çok şey var. Tek yapman gereken gözlerini açıp bunu görmek. Kalbini aç ve girmeme izin ver."

Bana daha önce hiç böyle şeyler söylememişti, o ana kadar kendimi sadece onun tutsağı gibi görmüştüm. Böyle bir adamı sevme düşüncesi bile tüylerimi ürpertiyordu. Bunu yapamazdım.

Bu düşünce zihnimden geçtiğinde adamın gözleri kısıldı ve öfkeli bir çığlık attı. Sesi o kadar güçlüydü ki etrafımızdaki dağlardan yankılandı. Belki bin tane kurdun uluması ona karşılık verdi ve başka hiçbir şey duyulmaz oldu. Aniden sevgilimi ayağa kaldırdı. Onun aslında ne kadar zayıf olduğunu, derisinin ne kadar sarkık göründüğünü o zaman fark ettim. O anda boynundaki izleri gördüm ve adamın onun kanını neredeyse öldürecek kadar içtiğini anladım.

Adam kendi bileğini ağzına götürüp sivri dişleriyle açarak sevgilimin dudaklarına bastırdı. İçişini dehşet içinde izlerken bunu ilk kez yapmadığını anlamak zor değildi. İrlanda'dan bu ıssız yere dönerken bunu defalarca yapmışlardı. Şimdi damarlarında kendisininkinden çok bu adamın kanı dolaşıyordu. Sevgilim kana kana içti. Adam onu bıraktı ve olduğu yere yığıldı.

Kan kaybı onu zayıf düşürmüştü ama sadece bir an içindi. Kendini zorlayarak ayağa kalktı ve uzun, kemikli parmaklarını şaklattı. Bir düzine adam geldi. Onların Szgany denen yerel Çingeneler olduklarını sonradan öğrenecektim. Dördü arkama geçip beni gümüş karışımlı iplerle bağladılar. Kendimi kurtarmaya çalıştım ama gümüş nedense bana izin vermedi ve tenime değdiği yerin yandığını hissettim. Karşı koymaya çalıştıysam da engel oldular. Her biri ipi farklı bir açıdan çekiştiriyor, beni ortalarında tutuyorlardı ve hiçbirine ulaşamıyordum. Uzun zamandır sıçan kanından başka bir şey içmediğim için kendime küfrettim. İnsan kanı içmiş olsam, Szganyleri kolayca halledebilirdim ama çok zayıftım. Yine bir esir olmuştum.

Sevgilimin dönüşmesini izledim.

Canının bedenini terk edişini ve bu adamın kanının kontrolü ele alışını izledim. Gecenin büyük bölümünde izlemekten başka bir şey yapamadım, Adam bütün bu süre boyunca onun tepesinde dikilirken, Szganyler de beni tutuyordu.

Sevgilim nihayet uyanıp da dirilmiş gözlerle dünyaya baktığında, adam yüzüklerinden birini çıkarıp onun parmağına taktı. "Kime ait olduğunu merak edersen diye," dedi.

Adam onun tepesinde dururken parmaklarını şaklattı. Szganyler atları çözerek sevgilimin etrafına daire biçiminde dizdiler. Sonra gümüş ipleri sevgilimin el ve ayak bilekleriyle boynuna bağladılar. İplerin diğer ucu atların koşumlarına bağlıydı ve ne yapmak üzere olduklarını o anda anlayarak bir çığlık attım ama beni duyan olmadı. Adam ipler sağlam bir şekilde bağlanana kadar sevgilimi tutmuştu ve şimdi atların ortasında duruyordu. Bağırarak kendisini kurtarmasını söyledim fakat hâlâ sersemlemiş haldeydi ve neler olduğunun farkında değildi. Szganyler atların yanında hazır bekliyordu.

"Lütfen, bunu yapma," diye yalvardım.

"Bunu sen yaptın. Bunu ona sen yaptın." Adam parmaklarını tekrar şaklattı ve Szganylerin her biri küçük birer hançer çıkarıp atların sağrılarına sapladı. Atlar aynı anda acıyla kişnedi ve koşma çabasıyla ileri atıldı.

Sevgilimin paramparça oluşunu, kollarının, bacaklarının ve başının gövdesinden ayrılışını dehşet içinde izledim. Çingeneler avlunun kapılarını kapadığı için atların kaçması mümkün değildi. Birkaç dakika sonra vahşi koşuları sona erdi ve sevgilimin parçalarının etrafımıza saçılmış olduğunu gördüm.

Adam onun parçalanmış gövdesine yaklaştı ve elini göğsüne, hâlâ atmakta olan kalbine bastırdı. Yaptığı şeyi açıkça görmemi istiyordu.

Artık bir şey söyleyemiyordum, sesim bile çıkmıyordu. Zihnimde yankılanan çığlıklar arasında kendi sesimi duymazdım da zaten. Yere çöktüm ve Szganyler beni gümüş iplerle tutarken hıçkırıklara boğuldum.

Szganyler kalıntıları toplayarak tahta kutuların içine koydular ve kutuları arabanın zeminine yerleştirdiler. Sevgilimin kalbi tek başına bir kutuya kondu. Altın kilitleri olan, meşe ağacından yapılmış, küçük, kırmızı bir kutuydu. O da arabaya yüklendi. İşleri bittiğinde atlar yine arabaya koşuldu ve adam arabacıya talimatlarını vererek gönderdi.

Szganyler beni de bıraktı. Artık fark etmezdi, istesem bile kıpırdayamazdım.

Adam yaklaşıp yanıma çömeldi. "Adamlarıma her bir parçanın asla bulunamayacak şekilde ayrı bir mezarlığa gömülmesi emredildi. Cesedi asla ölmeyecek. Ruhu sonsuza dek hortlaklar arasında acı çekecek. Bütün bunları sen yaptın. Benden nefret etmek istiyorsan et; artık haklı bir nedenin var."

Ayağa kalkıp şatonun kapısına yönelirken ekledi: "Yakında şafak sökecek, odana geri dön. Yarın portreni yapacak biri gelecek. Bu anı ölümsüzleştirmek istiyorum."

Ertesi gün bir ressam geldi ve adam söz verdiği gibi bana poz verdirdi. Tartışamayacak kadar perişan haldeydim, söyleneni yaptım. Hatta ortasında yakut olan elmas kolyeyi bile takmıştım. Kısa süre sonra adam ortasında ejderha amblemi olan bir broşla bir kemer verdi. Onları da taktım. Tablo iğrençti ve bana hiç benzemiyordu.

Nefret *kelimesi bu adama, bu iğrenç yaratığa, bu canavara karşı hislerimi tanımlamaya yetmezdi. Ondan o kadar tiksiniyordum ki. Oysa yapabileceğim bir şey yoktu. Hem bedensel hem de zihinsel olarak onun tutsağıydım. Kendi yaptıklarından, sevgilime*

yaptığı korkunç şeylerden bahsetmiyordu bile. O günden sonra o olaylar hiç yaşanmamış gibi davrandı. Üstelik onu sevmemi bekliyordu! Beni karısı yapmak istiyordu! Elbette ki onu sevemez, onun karısı olmayı kabul edemezdim ama itirazlarımın bir yararı olmadı. Her fırsatta bana aşkını ifade ediyordu. Gösterişli hediyeler yağdırıyordu; paha biçilmez mücevherler, mülkler, akla gelebilecek her türde lüks. Bir hapishaneden kaçmış, kendimi başka bir hapishanede bulmuştum. Bu hediyeleri zarifçe kabul ediyordum ama karşılık vermem mümkün değildi. Onun yerine, hediyeler şatonun çeşitli yerlerine stratejik bir şekilde yerleştiriliyordu.

Bu şekilde yüzlerce yıl geçti. Oysa bizim için aylar gibiydi. İkimiz, sürekli değişen hizmetkârlar dışında kimseyi görmeden bu şatoda yaşıyorduk. Gelip gidiyorlardı ve gözlerimizin önünde yaşlanıyorlardı. Kızlar annelere, onlar büyükannelere dönüşüyor, yöntemlerini kendilerinden sonraki kuşaklara aktarıyorlardı ama o karanlık adam ve ben hiç yaşlanmıyorduk. Hizmetkârların isimlerini veya onlarla ilgili şeyleri öğrenmeyi reddediyordum. Değer verdiğim hiçbir şeyi bu karanlık adama belli etmiyordum çünkü bana karşı kullanacağını biliyordum. Onunla sadece benimle konuştuğunda ve sadece bedelini başkaları ödemesin diye konuşuyordum. Hizmetkârları gözünü kırpmadan öldürüyor ve bunu her fırsatta yapıyordu.

Düşüncelerimi okuduğunu biliyordum ve zamanla ben de onunkileri okumayı öğrendim. Çok geçmeden kelimelerin aramızda bir anlamı kalmadı. Odaklandığımda düşüncelerimi ondan gizleyebildiğimi ve bunu kendisinin de yapabildiğini ama bazen açık verdiğini keşfettim. Bu boşlukları kullanarak zihnini araştırdım. Dinlendiğinde daha da ileri gidebildiğimi fark edince, ondan daha önce uyanmaya, tabutunun başına gitmeye ve uykudaki zihnini araştırmaya başladım. Sonunda sevgilimin beden parçalarının nerelere gömüldüğünü öğrendim. Adam onu bütün kıtaya dağıtmıştı ama yerlerini buldum ve uzun boylu adamın kütüphanesinden topladığım haritalar üzerinde işaretledim.

Sabırlıydım.

Yıllar bana sabırlı olmayı öğretmişti.

Bekledim...

"Bram!" diye bağırdı Matilda. "Bırak onu!"

Gözlerim titreşerek açıldı ve kendimi yine Whitby Manastırı'nın orta kulesinin tepesindeki küçük odada dururken buldum. Aslında sadece saniyeler geçmişti. Matilda ve Thornley, Patrick O'Cuiv'i aşmaya çalışıyordu ama O'Cuiv onların içeri girmesine izin vermiyordu. Vambéry hâlâ büyük meşe kapının önündeydi. Ellen benden birkaç santim ötedeydi ve parmakları şakağıma bastırmaya devam ediyordu. Gözlerindeki yaşlarda gördüğüm hüzünle ben de ağlamaya başladım.

"Kaçtın mı?" diye sorabildim zorlukla.

Ellen başıyla onayladı. "1847'de, asırlar boyunca onun tutsağı olarak kaldıktan sonra."

"Bize, ailemize o zaman geldin..."

"Evinizde gizlendim. Beni insanların arasında aramayacağını biliyordum. Buna pek ihtimal vermiyordum."

Zihinlerimiz hâlâ tuhaf bir şekilde birbirine bağlıydı ve kelimeler aramızda aynı anda ileri geri akıyor, yıllara yayılan anılar saniyeler içinde paylaşılıyordu. "Sevgilinin kalıntılarını mı arıyordun?" diye sordum, kısık sesle. "Clontarf'a kolunu bulmak için geldin, St. John Baptist'teki intihar mezarlarının arasında. Haritanda işaretlenmiş yerlerden biriydi. Bizimle uzun süre kalmayı planlamıyordun, istemediğin halde bizi tehlikeye attın. Bana yaptığın şey..."

Ellen parmağını dudaklarıma bastırarak beni susturdu. "Ailene zarar vermeyi asla aklımdan bile geçirmedim. Bunu asla

yapmazdım. Sen çok hastaydın, ölümüne birkaç gün vardı. Bunu izleyemezdim. Hiçbir işe yaramadığını ve benim sana yardım edebileceğimi bilerek sana ilkel yöntemlerle yardım etmeye çalışmalarına izin veremezdim. Mecburdum. Bu yüzden sana kanımı verdim." Bakışlarını yere indirdi. "Yıllarca önce aldığım tüm canlara karşılık bir kefaretti sanırım. İlk dönüştüğümde yaşamın ve sevginin değerini bilmiyordum."

"O geceden beri beni tekrar tekrar ziyaret ettin," dedim.

"Seni kolladım, evet. Bilmelisin ki Bram, kalıcı bir tedavisi yok. Benim kanım olmadan, hastalığın tekrar güçlenir. Bunun olmasına asla izin vermedim. Asla vermeyeceğim."

Zihnimde başka bir düşünce belirdiğinde gözlerim iri iri açıldı. "Sevgilinin adı... Deaglan O'Cuiv'di! Patrick O'Cuiv'in atalarından biri; onun ailesi ve soyu." Düşünceler birbiri ardına akıyordu ve odaklanmak için gözlerimi kapayıp bunlardan bir anlam çıkarmam gerekiyordu. "Patrick O'Cuiv ailesini öldürmedi. Bunu o karanlık, uzun boylu adam yaptı. Dracul. Seni bulmak için İrlanda'ya geldiğinde!"

Ellen, bu açıklama kendisine acı vermiş gibi, iç çekerek gözlerini kapadı. "O zavallı kadın ve çocuklar... hepsini öldürdü. Patrick ve Maggie'yi dönüştürmekten başka seçeneğim yoktu; onları da dönüştürecekti. Hücresinde hapisken Patrick'i dönüştürdüm, ölümden bu şekilde geri geldi. Maggie'yi kısa süre sonra dönüştürürken onu korumanın tek yolunun bu olduğunu biliyordum. Anlayabiliyor musun? Sonrasında sizden ayrılmak zorundaydım. Ailenize zarar vermeden onu oradan uzaklaştırmalıydım. Çok yaklaşmıştı."

"On dört yılını aldı ama sonuçta bizi buldu," dedim. "Ve Emily'yi ele geçirdi."

Ellen bakışlarını yere indirdi. "Zamanın onun için bir anlamı yok. Şimdi de seni istiyor. Her şeyden çok seni istiyor. Damar-

larında benim kanım dolaştığı için ölümden kurtuldun. Benim seçimlerimden dolayı bugün hâlâ hayattasın. Benim için değerli olan herkesi ele geçirene kadar huzur bulamayacak. Emily'yi ele geçirmesinin beni ortaya çıkaracağını biliyordu; seni de çıkaracağını bildiği gibi. İkimizi de kendisine çekmek için onu dönüştürdü."

"Peki, ya sevgilin Deaglan O'Cuiv?"

Ellen bu sorum üzerine bakışlarını odanın arka tarafındaki kalın meşe kapıya çevirdi.

ŞİMDİ

Bram son beyaz gülün kalıntılarına baktı. Şimdi kapının dibinde büzülüp kurumuş, bir zamanlar güzel olan çiçeğinden geriye sadece tozlar kalmıştı. Yılanlar bu tortuların arasında dolaşıyor, üzerinden geçiyordu, dişleri solgun ışıkta bembeyaz parıldıyordu ve...

Çanlar!

Bram kilisenin çanlarını duydu.

Manastırın bitişiğindeki St. Mary Kilisesi'nin çanları.

Çok güçlü çalıyorlardı.

Çanlarla şafak sökmeye, doğuda ince bir güneş ışığı şeridi belirmeye ve gecenin gölgelerini silmeye başladı.

Kapıdaki gürültü kesildi.

Yılanların tıslaması kesildi.

Her yer sessizliğe gömüldü.

Sırtını duvara dayamış olan Bram'in kolu, yılanlar gözden kaybolduktan sonra bile elindeki tek silahı olan avcı bıçağıyla havayı biçmeye devam etti.

Gitmişlerdi.

Hepsi gitmişti.

Bram sonunda hareketsiz kalarak duvardan zemine doğru kaydı. Tükenmişti.

Ayağa kalkıp pencereden dışarı bakmak istiyordu ama gücü kalmamıştı. Fark etmezdi, adamın gittiğini biliyordu. Emily'nin de gittiğini biliyordu. İkisi de şafağın ilk ışıklarıyla gözden kaybolmuştu.

Uyuyamazdı.

Henüz değil.

Günlüğünü cebinden çıkarıp boş bir sayfa açtı.

Diğerlerinin dönmesi an meselesiydi. Hikâyesini tamamlamalıydı.

BRAM STOKER'IN GÜNLÜĞÜ

17 Ağustos 1868, 20.22—"Bram? Neler oluyor?" Konuşan Matilda'ydı. Hâlâ Patrick ve Maggie'yi aşmaya çalışıyordu. Ellen'ı görünce zorlukla yutkundu.

"Sorun yok, Matilda. Ben iyiyim."

Gözümün ucuyla Vambéry'nin kılıcına bir bakış attığını gördüm ve hafifçe başımı iki yana salladım.

"Ellen düşman değil," dedim. "Onlar da değil," diye ekledim, Patrick ve Maggie O'Cuiv'i işaret ederek. "Her şeyi yanlış anladık."

"Ama onlar hortlak!" diye hırladı Vambéry. "Elbette düşmanlar!"

Vambéry'nin kılıcını alarak baston kınına geri soktum ve ulaşmasına izin vermedim. "Bırakın girsinler," dedim, Patrick O'Cuiv'e.

Onay beklentisiyle Ellen'a baktıktan sonra kenara çekildi.

Matilda yanıma koşarak bana sarılırken bakışlarını Ellen'a odakladı. Thornley onun yanına gelirken çok ağır bir sandığı sürüklüyordu. Sandığı kapının iç tarafına bıraktıktan sonra temkinli gözlerle bana baktı.

"Bana gösterdiklerini onlara anlat lütfen," dedim, Ellen'a. "Hepsini anlat."

Bunu yapması bir saat sürdü.

Duygularını bastırmaya çalışarak bütün hikâyeyi anlatırken mutlak bir sessizlikle dinledim ama Deaglan O'Cuiv'i hâlâ bütün benliğiyle sevdiği açıktı; onun akrabalarını ve ailesini sevdiği gibi. Ellen anlatırken, Patrick ve Maggie O'Cuiv'i, onların solgun yüzlerinde beliren ifadeleri ve Maggie'nin döktüğü kırmızı gözyaşlarını izledim. Ellen, uzun boylu karanlık adamın onu ve kendisini nasıl cezalandırdığını anlattı. Sonra son on yedi yılı Deaglan O'Cuiv'in bedeninin parçalarını arayarak nasıl geçirdiğini açıkladı. Kıtanın her yerine dağılmış intihar mezarlarını açıp durmuştu. Geriye bir tek kalbi kalmıştı. Parçaları topladıktan sonra cesedini yıllar boyunca, Artane Şatosu'ndaki kuleden İrlanda bataklıklarının sularına kadar, çok çeşitli yerlerde gizlemişti. Sonunda cesedi buraya getirmiş ve yandaki odaya kilitlemişti.

Matilda, kısık sesle ortaya konuşarak, "Artane Şatosu'nda bulduğumuz el, Deaglan O'Cuiv'e aitti," dedi.

"Canlıydı," dedim. "İkimiz de kıpırdadığını gördük."

"Bunca yıldır hayal ettiğimizi sanmıştım..."

"O ölemez, bedeni de öyle," diye devam etti Ellen. "Böyle değil. Belki yakılsaydı veya kalbine bir tahta kazık çakılsaydı olabilirdi fakat ruhu o lanetli bedende hapis olduğu sürece yaşayacak. Bu zayıf halinde zihni kendisine ait değil; Dracul'a, damarlarında taşıdığı lanetli kanın sahibine ait."

Ellen'm bakışları yere indi. "Onunla konuşmaya çalıştım fakat çok acı çekiyor. Dracul onun bütün düşüncelerini kontrol ediyor. Sevgilimi hissettiğim her seferinde, Dracul onu benden çalıyor."

Vambéry kıs kıs gülerken bakışlarını kılıcına çevirdi. "Beden parçalarının konduğu bir sandıkla mı konuşmaya çalışıyordun? Bu çok saçma!"

Ellen ona döndüğünde gözleri öfke saçıyordu. "Onu bu hale getiren Dracul'un kanı! Bütün bedeni bir araya getirilebilirse iyileşeceğinden şüphem yok. Deaglan bana geri dönecek."

"Kalbi nerede?" diye sordum, Vambéry'nin yorumlarına aldırmadan.

Ellen iç çekti. "Gerçek yerini daha yeni öğrendim. Dracul, kalbi Münih yakınlarındaki küçük bir köye gizlemiş. En çok burayı korumuş ama iki gece önce kaçırdı. Düşüncelerinde bu bilgiyi yakalamayı başardım." Bir an duraksadı. "Emily'yi ele geçirdiğinde savunmasını indirdi ve ben de zihninden kapıverdim."

"Emily'yle ne yapmayı planlıyor?" diye sordu Thornley, zayıf bir sesle.

"O yem," dedim, Ellen'ın cevap vermesine fırsat tanımadan. "Hepimizi kendine çekmek istedi. Onu tanıyan herkesi. Münih'teki bu yeri kazayla belli ettiğine kesinlikle inanmıyorum. Oraya gitmemizi istiyor."

"Deaglan'ın kalbinin orada olduğunu nasıl bileceğiz ki? Belki de hepsi bir yalandır," dedi Matilda.

"Orada," dedi Ellen. "Bundan eminim."

"Bunları neden tartışıyoruz ki?" diye patladı Vambéry. "Şu kapının arkasında her ne varsa yakılıp kül edilmeli. Bu hortlakların ruhlarını özgür bırakmalıyız; Tanrı'nın yolu bu. Tek yol bu! Mücadelelerinin bir anlamı yok!"

Maggie O'Cuiv doğaüstü bir hızla odanın diğer tarafına geçerek Vambéry'nin birkaç santim yakınında durdu ve gözlerinin içine baktı. "Sizinle onun arasında duran tek şey biziz. Hepinizi tek tek avlayacak ve sizinle işi bittiğinde ailelerinizin peşine düşecek. Zamandan bol bir şeyi yok onun."

"Bu kadar savunmasızsak bize neden ihtiyacınız olsun?" diye karşılık verdi Vambéry. "Bize ihtiyacınız olmasa bu detayları anlatmazdınız. Bizi çoktan öldürürdünüz."

Ellen sakinleştirici bir tavırla elini Maggie'nin koluna koydu ve Vambéry'ye döndü. "Haklısın. Bunu yalnız yapamayız."

"Ne demek bu?" diye sordum.

"Yerel halk, Deaglan'ın kalbini gizlediği yere Ölüler Köyü diyor. Efsaneye göre yüzlerce yıl önce köy nüfusunun neredeyse tamamı belirsiz bir nedenle ölmüş ve gömülmelerinden sonra mezarlarından sesler gelmiş. Gündüz mezarlardan birkaçı açılmış ve içlerindeki cesetlerin canlı olduğu görülmüş. Ağızlarında taze kan varmış."

"Yine mi *strigoi*ler?" diye mırıldandı Vambéry.

"*Strigoi* mi?"

"Vampir, hortlak," dedi Vambéry.

"Sevgili Deaglan'ımın kalıntılarını gizlerken bunu Dracul yaptı."

Matilda bana baktığında aynı anda aynı şeyi düşündüğümüzü anladım ama ilk konuşan ben oldum. "Deaglan'ın kalbini bu yere getirdiğinde köydeki herkesi öldürdü ve bu iğrenç yeri korumak için onları hortlağa dönüştürdü."

Ellen başıyla onayladı. "Hepsi kendi emrinde olan bir hortlaklar ordusu. Oraya giremeyiz, sayıları çok fazla."

"Ama biz gündüz girebiliriz," dedi Vambéry, kısık sesle.

"Anlamıyorum," dedi Thornley.

Vambéry önce O'Cuivlere ve sonra Ellen'a bakarak başıyla onayladı. "Muhteşem güçleri var ama sadece gece karanlığında kullanabiliyorlar. Gündüzleri bizden daha güçlü değiller, hatta daha zayıflar. Hortlakların çoğu güneş doğduğunda dinlenmeye çekilip gizlenirler ama çok savunmasızdırlar. Emily'de bunu gördünüz. Bu yere gündüz girersek pek fazla riske girmeden O'Cuiv'in kalbini alıp çıkabiliriz."

"Dracul'un orada olacağına şüphe yok. Dinlenirken saldırıp ondan da kurtulabilirsiniz," diye ekledi Ellen.

Bunu duyunca bu kötülük kaynağını yok etme düşüncesiyle Vambéry'nin gözlerinin parladığını fark ettim.

"Ya Emily?" diye sordu Thornley. "Ona ne olacak?"

"O kurtarılabilir. Dracul ölürse, Emily'nin üzerindeki kontrolü de kaybolur," diye açıkladı Vambéry. "Artık kanı ona ait olmaz."

"Ya Deaglan O'Cuiv?" diye sordum. "Bu onu da öldürmez mi?"

"Bedeni bütün haline getirilirse, hayır. Ben onu kurtarabilirim," dedi Ellen, kararlı bir tavırla. "Siz Dracul'u öldürmeden önce Deaglan'a kendi kanımı vereceğim. Dracul'un kontrolünden çıkmasını sağlamanın tek yolu bu."

Matilda, Ellen'a yaklaşarak elini tuttu. "Kimse söylemeyecekse ben söyleyeceğim," dedi cesurca ama yumuşak bir sesle. Derin bir nefes aldı. "Sana yardım edeceğiz, birbirimize yardım edeceğiz." Bakışlarını sırayla bana, Thornley'ye ve Vambéry'ye çevirdi, sonuncusunda biraz ısrarla baktı. "Sevgilinin kalbini bulmana yardım edeceğiz. Hayatında tattığın tek mutluluğu sana yaşatan adamla seni kavuşturacağız ve siz de Emily'yi kurtarmamıza, onu Thornley'ye geri getirmemize yardım edeceksiniz. Böylece bu kâbusa bir son vereceğiz. Ondan sonra da hep birlikte dünyayı Dracul'dan kurtaracağız. Bu işte ya zafere ulaşacağız ya da birlikte düşeceğiz."

Ellen, Matilda'nın elini sıkarken gözleri yaşlarla parıldadı. "Deaglan'ın bana hissettirdiği mutluluğu ben sadece sizin ailenizle buldum. Sizi korumak için elimden gelen her şeyi yaptım ve yaparım." Ellen bu son sözlerinde bana baktı. Altında daha derin bir anlam yatıp yatmadığını merak etmekten kendimi alamadım.

"Burada kalamayız. Hepimiz aynı yerde olmamalıyız." Bunu söyleyen Patrick O'Cuiv'di ve hepimizi hazırlıksız yakalamıştı. Onun yoğun İrlanda aksanını çocukluğumdan beri duymadığımı o zaman fark ettim. Pencereye yaklaşarak manastırın etrafına, me-

zarlığın ötesine ve ormana baktı. "Diğerleri hazırlık yaparken birileri Deaglan'ı korumak için kalmalı."

Büyük meşe kapının arkasında bir şeyler kırıldı. Matilda bir çığlık attı ve hepimiz sese doğru döndük. Kapı yine şiddetle gümledi.

"Uyandı," dedi Maggie.

Vambéry kapıdan geri çekildi. "Kim uyandı? Bir sandığın içindeki beden parçalarından başka bir şey olmadığını söylemiştiniz?"

Ellen bir parmağını dudaklarına götürdü. Boştaki eliyle uzanıp önkolumu tuttu. Sesini zihnimde duydum:

Deaglan'ı iletken olarak kullanırsa Dracul bizi duyup görebilir. Aynı kanı taşıyorlar. Sevgilim o odada kaldığı sürece, Dracul yerini bulamaz. Kör ve burayı bilmiyor. Bilseydi Deaglan'ı ve bizi bulmak için kesinlikle gelirdi. Yerle veya planlarımızla ilgili yüksek sesle konuşamayız, burada olmaz. Dracul çok yakında. Deaglan şimdi korumasız bırakılamaz.

Neler olacağını, ne tür fedakârlıklar yapılması gerekeceğini, ne tür bir bedel ödemek zorunda kalacağımızı bilseydim diğerleri yolculuk için hazırlık yaparken Whitby Manastırı kulesinde bir gece geçirip Deaglan O'Cuiv'in başında nöbet tutmaya gönüllü olamayabilirdim.

17 Ağustos 1868, 21.30—Geride kalanın ben olduğumu belirtmem önemli. Vambéry'yi tek başına bırakamazdım, açıklama-

larından sonra bunu hiçbirimiz istemiyorduk ve o da kalmakta ısrar etmişti. Fırsat verilse, Vambéry'nin kapıyı açıp Deaglan'm kalıntılarını ateşe vereceğine şüphe yoktu. Bedeli ne olursa olsun yıkımımızı getirirdi. Patrick O'Cuiv de benzer duygular içinde olmalıydı çünkü o da kulede kalmak için diretmişti. Thornley ve diğerleri handaki hesabı ödeyip yolculuk hazırlıklarını tamamlamak için gitti. Sonra orada sabaha kadar bekleyeceklerdi. Dracıl'un ve hortlakların en savunmasız zamanı olan ilk ışıkla yola çıkmamızın en iyisi olacağı konusunda hepimiz hemfikirdik.

Vambéry hakkında endişelenmekte haklıydım çünkü diğerleri gider gitmez görüşünü açıkladı: "O odanın içindeki şey her neyse kötü, Bram. İzin verilemez. Bunu sona erdirmemiz gerek."

Bunu, pencerenin dibinde hareketsizce nöbet tutan Patrick O'Cuiv'e aldırmadan söylemişti.

Vambéry'nin bastonu karşı köşede duvara yaslanmış halde, ulaşamayacağı bir yerde duruyordu. Thornley'nin arkadaşı olsun ya da olmasın, bu adamın yanında huzursuz oluyordum, bana da Patrick'e baktığı gibi bakıyordu. Kılıcını çekip ikimize birden saldırsa şaşırmazdım. Thornley böyle bir şeyin olmayacağı konusunda ısrarcıydı. Vambéry'nin mantıklı bir adam olduğunu söylüyordu. Ancak ben ona hâlâ güvenemiyordum.

"Ellen'ın söylediklerini duydun. Bu kapının arkasındaki adam düşmanımız değil."

"Bu kapının arkasındaki şey bir adam bile değil," diye karşılık verdi Vambéry. Çantalarımızı odaya getirmişti ve içindekileri karıştırıyordu. "Ellen'ın veya dostlarının Dracul'dan farklı olduğunu düşünmüyorum. Bence çocukluk bağların ve anıların gözünü kör etmiş. Sen, ağabeyin ve ablan gerçekçi düşünmüyorsunuz, dolayısıyla ben hepimiz adına düşünmek zorundayım."

Büyük bir haç çıkarıp lambanın ışığına doğru tuttu.

Patrick O'Cuiv'in arkası dönük olmasına rağmen, haçın varlığını hissettiği gözümden kaçmadı. Dönüp Vambéry'ye baktı. "Kaldır şunu!" diye tısladı.

"Kaldırmayacağım. Bu gece burada amacımız *strigoi*leri uzak tutmaksa bunu yapmak niyetindeyim. Belki dışarıda beklesen iyi olur."

O'Cuiv bana temkinli bir bakış attıktan sonra ikimizin arasından geçip koridorda bir yere yürüdü.

Vambéry bir çekiçle çiviler çıkararak haçı kapının yanındaki duvara çaktı. Sonra ikinci bir haç çıkardı; ardından üçüncüsünü. "Belki yardım etmek istersin?" diye sordu.

Vambéry'nin çantasında bir çekiç daha gördüm ve odanın karşı tarafına doğru yürüdüm. Haçlarla işimiz bitince yanımızda olan bütün aynaları astık. Bu iş de yaklaşık bir saatimizi aldı. Vambéry avcı bıçağımı işaret etti. "Bütün açık yüzeylerine haçlar kazı, hiçbir yerini işaretsiz bırakma. Aynalar sadece haçların sayısını katlamakla bile bu yaratıkların kafasını karıştırıyor."

Ben bunu yapmaya girişirken, Vambéry küçük bir kaba sarımsakla kutsal ekmek koydu ve bıçağının kabzasıyla hepsini ezdi. Sonra Thornley'nin evindeyken yaptığı gibi su ekleyip karıştırarak macun kıvamına getirdi. Bıçağını kullanarak macunu kalın meşe kapının pervazla birleştiği çevreye yaydı. "*Strigoi* sise dönüşüp en ince çatlaklardan bile geçebilir. Bu, giriş-çıkışı engeller. Su da kutsal."

Macunun kokusu güçlüydü ve Patrick O'Cuiv kokuyu alınca koridorda huzursuzca kıpırdandı.

Vambéry terlemeye başlamıştı. Bir an duraksayarak kendini kapıya karşı hazırladı.

"İyi misin sen?"

Vambéry başıyla onayladı ama hiç de iyi görünmüyordu. Nedeninin içindeki öfke olduğunu sandım fakat bu tepki bambaş-

ka bir şeydi. Macunu sürmeyi bitirdikten sonra daha önce aldığı sepetteki beyaz güllerden birini kaptı. Fısıldayarak bir dua okuduktan sonra çiçeği kapının dibine bıraktı. "Bir gülü aşması gerekiyorsa, hiçbir *strigoi* mezarından çıkamaz ve o kapının arkasındaki odanın şu anda bir mezardan farkı yok."

Bu son sözleri söylerken Vambéry'nin belirgin şekilde zorlandığı dikkatimden kaçmadı. Bir an sonra gözleri yukarı döndü ve olduğu yere yığılırken onu yakalamayı başararak nazikçe yere yatırdım. Teni soğuk ve terden yapış yapıştı.

Kapının arkasında bir varlık hissediyordum. Daha önce karşılaştığım her şeyden çok daha güçlüydü.

"Arminius?"

Adamın gözleri titreşti ve dudakları konuşacakmış gibi kıvrıldı ama sesi çıkmadı.

"Neler oluyor orada?" dedi Patrick O'Cuiv, haçlarla ve aynalarla dolu odaya bakamadığı için koridordan seslenerek.

"Vambéry bayıldı."

"Vambéry değil," dedi O'Cuiv. "O kapının arkasında bir şeyler oluyor."

"Be...ben... bilmiyorum." Ben de hissetmiştim. O şey her ne ise güçleniyor, Dadı Ellen'ın çocukluğumda yaptığı gibi beni kendine çekiyordu. Kapıyı açmak, Vambéry'nin sürdüğü macunu silmek ve gülü ayağımın altında ezip toza dönüştürmek istiyordum. Kapıyı açıp onu çıkarmak istiyordum. Zihnime uzandığını, kafatasıma yayıldığını hissediyordum. Gölge parmaklar düşüncelerimi yoğuruyordu.

Seninle karşılaşmak için sabırsızlanıyorum, Bram.

Vambéry'nin dudakları bu kelimeleri söylüyor ama tek bir ses çıkmıyordu. Kelimeleri sadece zihnimde hayal ediyordum. Vambéry'nin baygın olduğundan şüphem yoktu ama ağzı yine kıpırdadı.

Ellen'dan senin hakkında çok şey öğrendim. Sana çok değer veriyor. Ablana da. Ağabeyine de. Ne becerikli bir aile. Onun kanının senin damarlarındaki kokusunu alabiliyorum; o tatlı kan. Senin kanının tadını da çok seviyor. Kendim de tatmak için sabırsızlanıyorum, Bram. Bunca yıldır, sevgili Dadı Ellen'ından hiç beslenmediğimi anlıyor musun? Onun kanını dudaklarımda hiç hissetmedim. Yakında sadece onunkini değil, seninkini de tadacağımı bilmek...

Vambéry'nin nabzı çok yüksekti ve kısa, hızlı nefesler alıp veriyordu. Vücudundaki bütün kaslar gerilmişti. Parmak uçları neredeyse bileklerine doğru bükülecek gibiydi. Dudakları hâlâ, sadece zihnimde duyduğum kelimelerle, sessizce hareket ediyordu.

Zavallı Deaglan O'Cuiv, bir kutuda yaşayan yarım adam. Neden onu çıkarmıyorsun? Bırak da nefes alsın. Gecenin tadını çıkarsın. Çok uzun zamandır tutsak, bence bunu hak ediyor, ne dersin?

"Kapıyı sakın açma, Bram! Dracul bir şekilde arkadaşının aracılığıyla seninle konuşuyor ve bu bir hile. Gözlerine ve kulaklarına güvenemezsin." Patrick koridorda öfkeli adımlarla bir aşağı, bir yukarı yürüyor, odanın içine bakmaya cesaret edemiyordu.

Sesini duyduğum kişi Patrick O'Cuiv mi? Sevgili Ellen'ımız için büyük-büyük-büyük-büyük amcasını birleştirmeye mi gelmiş? Lütfen ona konukseverliği için teşekkürlerimi ilet, karısıyla ve çocuklarıyla çok güzel zaman geçirmiştim. Daha fazla kalamadığım için üzgünüm ama sanırım zaten yeterince kaldım. Küçük oğlu ölümünden önce babasının arkasından ağladı. Babasının onu kurtarmasını bekliyordu. Ne tatlı, ne saftı... Sean'dı, sanırım? Ah, bir de küçük Isobelle! Yatağına uzanıp küçük vücudunu dudaklarıma çektiğimde babası olduğumu sandı. Küçükler ne de kolay güveniyor. Varlığım süresince küçük bir çocuğunki kadar tatlı bir

kan bulamadım; hep temiz, taze ve çoğu yetişkinlerin vücutlarına soktuğu zehirlerden özgür. Keşke onun damarlarını tekrar tekrar boşaltabilseydim. Bir de şu Maggie vardı! Benden gizlenecek kadar akıllıydı o. Şimdi Ellen onu dönüştürmüşken, belki de bütün bunlar sona erdiğinde onu kendi çocuğum yaparım. Küçük oyunumuz sona erdiğinde ve hepiniz solucanlara yem olduğunuzda, o ve güzel Emily bana geri döner.

Kulede güçlü bir gümbürtü yankılandı ve Patrick'in duvara vurduğunu anladım. Tavandan yere tozlar ve sıvalar yağdı.

Vambéry'nin avucunun yapış yapış bir şeyle kaplı olduğunu o zaman fark ettim. Kapının altından bir şey sızıyordu, kutsal macunu sürerken dokunmuş olmalıydı. Dracul'la arasındaki bağı yaratan şeyin bu koyu sıvı olduğunu hemen anladım. Dracul bu bağ sayesinde konuşabiliyordu.

Beni beklersin, değil mi, Bram? Tam durduğun yerde? Yakında orada olurum. Sadece bana nerede gizlendiğini söyle, yeter. Etrafa bir baksana. Çevreyi biraz tanıyalım.

O anda Vambéry'nin gözleri aniden açılıverdi ve hızla doğrulup oturarak odaya bakınmaya başladı. Başı iki yana ve yukarı-aşağı döndü. Elimden kurtuldu ve ben engel olamadan koşup pencereye baktı. Önce yıldızlara, sonra yere, kasabaya, mezarlığa, ormana ve okyanusa baktı.

Ah, evet, elbette, dedi ses, Vambéry'nin dudaklarından. *Başka neresi olabilirdi ki?* Ve sessizlik.

Vambéry ayaklarımın dibinde yere yığıldı ve hafifçe mırıldanarak anlaşılmaz kelimeler söyledi. Sonra gözleri titreşerek açıldı ve nefesi normale döndü.

Patrick koridordan seslendi. "Onu buradan çıkarmalıyız. O kapıya yakın kaldığı sürece Dracul ona ulaşabilir ve tekrar kullanabilir. Sen ve ben Ellen'ın kanıyla korunuyoruz. Vambéry zayıf ve bu yüzden de kullanılmaya açık."

Haklı olduğunu biliyordum ve Vambéry daha tamamen toparlanamadan onu koridora taşıyıp Patrick O'Cuiv'e verdim. "Onu buradan uzağa, hana, başkalarıyla birlikte olabileceği bir yere götür. Ben sabaha kadar kapının önünde nöbet tutacağım." Vambéry'nin elindeki lekeyi işaret ettim. "Elindeki şu şeyi de iyice temizle."

Patrick bana endişeli gözlerle baktı ama haklı olduğumu biliyordu. "Sana yardım etmek için döneceğim."

Başımı iki yana salladım. "Diğerlerinin yanında kal ve onları koru. Buraya giremez, bana bir şey olmayacak."

Duvarlardaki haçları ve aynaları işaret ettim. Nafile bir çaba olduğu belliydi çünkü onlara bakamıyordu bile. Ama bu durum beni haklı çıkarıyordu. Vambéry'nin bastonunu alarak Patrick'e verdim. "Uyandığında bunu ona iade et. Belki aranızda biraz güven yaratır. Sen inanmasan da ona ve uzmanlığına ihtiyacımız olacak."

Patrick diğer eliyle bastonu aldı.

"Şimdi Dracul onun bedenini tekrar ele geçirmeye kalkışmadan gidin."

Patrick O'Cuiv, Vambéry'yi hiçbir ağırlığı yokmuş gibi kaparak manastırın derinliklerinde gözden kayboldu.

Böylece odada tek başıma kalarak bakışlarımı kapıya diktim ve düşüncelerimin arkasında dolaşan varlığı hissettim. Thornley'nin çantasından tüfeği çıkararak koltuğa oturdum.

Şimdi beni bekleyen uzun geceyle yüzleşmeliydim.

3. KISIM

Cehennemin varlığı teologların uydurması değildir, çünkü tam burada, dünyadadır. Sınırında bizzat durdum ve iblislerin neler yaptığını gördüm.

—Bram Stoker, *Makt Myrkranna*

ŞİMDİ

ARMINIUS

Handa yumuşak bir yatakta yatmakta olan Arminius Vambéry, sabahın ilk ışığıyla uyandığında oraya nasıl geldiğini hatırlamıyordu. Aslında, Bram ve Patrick O'Cuiv'le Whitby Manastırı'nın kulesinde hazırlıklara girişmesinden sonra olanların hiçbirini hatırlamıyordu.

Matilda elinde ılık suyla ıslatılmış bir bezle onun başında oturuyordu. "Uyandı," dedi, arkasındaki birine.

Thornley.

İkisi birlikte Vambéry'nin doğrulup oturmasına yardım ettiler. Vücudundaki bütün kemikler ve kaslar ağrıyordu.

"Kalkabilir misin?" diye sordu Matilda. "Yürüyebilir misin?"

"Sanırım."

"Yapmalısın," dedi Thornley, sabırsızca. "Trene yetişmemiz ve Bram'i almamız gerek. Hâlâ Whitby Manastırı'nda."

Hortlaklardan iz yoktu; Ellen, Maggie ve şu canavar Patrick hiç şüphesiz derin uykularındaydılar.

Handan çıktıklarında zayıf ve sersemlemiş halde olan Vambéry'nin zihni bulanıktı ama manastıra ulaşmak için yüz doksan dokuz basamağı bir kez daha çıkmak kendine gelmesine yardımcı oldu. Merdivenin tepesine ulaştıklarında sakat bacağı zonkluyordu. Bu ana kadar olan her şey rüya gibi gelmişti fakat üçü birlikte manastırda ilerler, bacadaki merdivenden tırmanır ve kuleye çıkarken artık gerçekliğini geri kazanmaya başlamıştı.

Bram'i odanın köşesinde bitkin ve neredeyse baygın halde yatarken buldular. Bir elinde günlüğü, diğerinde güvenilir Snider-Enfield tüfeğin kabzası duruyordu. Bir gecede on yıl yaşlanmış gibiydi.

"Dracul burada olduğumuzu biliyor," dedi Bram. "*O* da buradaydı ama onu durdurmayı başardım."

Matilda kardeşine yaklaşarak nazikçe saçlarını okşadı. "Patrick bize anlattı. Burada tek başına kalmakla ne kadar aptal ve cesur olduğunu kanıtladın," diye fısıldadı kulağma. "Ölümü bu kadar çok arzuladığına göre, seni kendim öldürmeliyim. Dün gece sana yardım etmek için geri dönmeyi denedik fakat Ellen izin vermedi. Handa bizi kolladılar ve senin güvende olacağına garanti verdiler."

Thornley ve Vambéry, Bram'in ayağa kalkmasına ve dengesini bulmasına yardım ettiler. Bram günlüğünün deri kapağını okşayarak başıyla Vambéry'ye işaret etti. "Bu her şeyi anlamana yardımcı olacak," dedi, zayıf bir sesle.

Nemli oda leş gibi ölüm kokuyordu. Zemin çamurluydu ve yılanların fosilleşmiş kalıntılarına benzer şeylerle doluydu. Duvarlardaki haçlarla aynalar ya kırılmış ya da yamulmuştu ve birçoğu yere düşmüştü.

"Neler oldu burada?" diye sordu Thornley.

Bram sadece elini kaldırarak başını iki yana salladı. "Daha sonra... Trenden ne haber?"

"Bir saate yola çıkıyoruz," dedi Matilda.

Bram onun söylediğini ancak bir an sonra kavrayabildi. "Ellen?" diye sordu sonunda.

Matilda, Vambéry'ye bakıp kısık sesle konuştu: "Diğerleriyle birlikte trene bindirildiler bile."

Vambéry üç hortlağı tabutlarında kilitlenmiş halde, toprak yataklarında uyurken hayal edebiliyor, şimdi her zamankinden daha savunmasız olduklarını biliyordu. Kargo vagonlarında olmalıydılar fakat hangisi olduğunu bilmesi mümkün değildi. Yatağının yanında yerde bulduğu bastonunun kabzasını daha sıkı kavradı.

Thornley başıyla ağır meşe kapıyı işaret etti. "Acele etmemiz gerek."

Bram kapıya baktı ve Vambéry'nin gözlerindeki tereddütlü endişeyi gördü.

"Söz verdik," dedi Matilda.

Bunu bir an düşündükten sonra başıyla onayladı. Elini cebine sokup Ellen'ın kendisine verdiği bakır anahtarı çıkardıktan sonra kapıya yaklaştı. Anahtarı kapının tam ortasındaki büyük kilide sokup çevirdi ve iki taraftaki sürgüler yüksek bir tıkırtıyla beraber geri çekildi.

Bram tokmağa uzanarak kapıyı açtı.

Durdukları oda ölüm kokuyorsa, kapının arkasındaki oda tam bir mezardı. Kapının kenarlarından kurumuş macunlar pul pul dökülüyordu ve zemini kaplayan çamur onları püskürtecek kadar zehirli bir koku yayıyordu. Üçü gözlerini kısıp burunlarını tıkayarak içeri girdiler.

Oda çok büyük değildi, çapı yaklaşık iki buçuk metre kadardı ve penceresi filan yoktu. Odanın ortasında yarım metre yüksekliğinde ve bir metre uzunluğunda ahşap bir sandık duruyordu. Uzun bir yolculukta giysi taşımak için kullanılacak türden bir şeydi. Bram'in zihninde Ellen'ın bataklıktan çıkardığını gördüğü sandıktı bu. Dışı tamamen minik haçlarla kaplanmıştı.

Sandığın kapağı aralıktı.

Yaklaşıp içine baktılar.

Sandığın içinde, gevşek bir şekilde yığılmış toprağın arasında bir adamın kalıntıları vardı. Vambéry topraktan dışarı uzanan bir bacak ve iki kolla birlikte, yarı gömülü bir gövde gördü. Sandığın dip tarafında bir baş vardı, sadece gözler ve burnun ucu görünüyordu. Gözler uyuyormuş gibi kapanmıştı. Vambéry'nin anladığı kadarıyla, adam yüzlerce yıl önce ölmüştü fakat kalıntılar inanılmaz bir şekilde korunmuştu. Vambéry bir zamanlar başın gövdeyle birleştiği boyun kısmındaki parçalanmış ete bakmamaya çalışıyordu.

"Deaglan O'Cuiv," dedi Thornley.

Bram elini gömleğinin açık yakasından içeri sokup boynundaki yüzük takılı zinciri çıkarırken Vambéry onu izledi. Bram zinciri boynundan çıkarıp yüzüğü aldı ve topraktan uzanan parmaklardan birine taktı. "Bu sana ait."

Parmak seğirdi.

"Vay canına," dedi Vambéry, kısık sesle. İçeri uzanarak adamın yüzündeki toprağı biraz temizledi. "Teni soğuk ama hâlâ canlı."

Deaglan O'Cuiv'in gözleri titreşti ve ağzı sessiz bir çığlıkla gerildi. Vambéry hemen elini geri çekti.

O'Cuiv'in gözleri yavaşça tekrar kapanırken Matilda, "Sonsuza kadar böyle bir acıya takılıp kalmak..." dedi.

Adamın göğsü zor görünüyordu fakat Vambéry adamın kalbinin göğsünden çıkarıldığı yarayı seçebiliyordu. O boşluk şimdi toprakla dolmuştu. Bütün bunların nasıl mümkün olabileceğini bilmiyordu ama hepsi karşısındaydı işte. "Buna daha fazla bakamayacağım," dedi ve sandığın kapağına uzanıp kapadı.

Eski bakır mandallar takırdadı ve Thornley hepsini kilitledikten sonra Bram'le Vambéry'ye döndü. "Hazır mısınız, baylar?"

Bram sandığın bir ucunu, Thornley ile Vambéry de diğerini tuttu ve Matilda öne geçti. Sandığı diğer odaya taşıdılar. Odadan çıkarken Vambéry kapının iç yüzeyindeki uzun tırnak izlerini fark etmekten kendini alamadı. En tepeden en aşağı kadar kurumuş kanla kendilerini belli ediyorlardı. Ağır meşe yüzey, biri kaçmaya çalışmış gibi tırmalanmış, kıymıklarla dolmuştu. Altınların ve belgelerin durduğu kutunun da artık orada olmadığını fark etti, muhtemelen çoktan trende olmalıydı.

Sandığı hep birlikte manastırın basamaklarından indirerek kendilerini bekleyen arabaya taşıdılar. Sonra Hull'a gidecek trene yüklendi. Oradan gemiyle Amsterdam'a geçecek, oradan da başka bir trenle Rotterdam, Düsseldorf ve Frankfurt üzerinden yaklaşık üç günlük bir yolculukla Münih'e ulaşacaklardı.

Trendeki koltuklarına yerleştiklerinde Thornley, Bram'in günlüğünü Vambéry'ye verdi. Kendi elinde başka bir günlük ve Matilda'nın Ellen'a yazdığı mektuplar vardı. Tren hareket eder etmez, Whitby geride kalırken hepsini okumasını istedi.

Vambéry bütün sayfaları bir sıraya koymaya çalışarak, ileri geri gidip gelerek ve kendi notlarını ekleyerek dikkatle okudu.

Saatler sonra son sayfayı Bram'in önceki gece aceleyle yazdığı satırlarla bitirdi ve günlüğü kapadı. Kayda geçirilmiş bütün bu anların ağırlığı onu sersemletmişti. Bu çocuk, bu aile, çok uzun zamandır korkunç bir olaylar zincirine kapılmıştı.

Tren sallanarak yoluna devam ederken Vambéry arkasına yaslandı ve pencerenin dışında akıp giden İngiltere manzarasına baktı.

Düşünmesi gereken çok şey vardı.

MATILDA

Matilda S.S. *Hero*'da, birinin adını söylediğini sanarak uyandı. Uykusunda uzaktan gelen bir fısıltı gibi duymuştu bunu. Küçük yatağında doğrulup otururak kamaraya bakındı. Hiçbir tuhaflık göremedi. Lombozu açık bırakmıştı ama bunun nedeni sadece önünde güverte olmaması, pencerenin sadece denizi görmesiydi. Diğer bir neden de geminin gövdesine çarpan dalgaları ve gecenin sessizliğini bozan yelken seslerini dinlemeyi sevmesiydi.

Matilda.

Bu kez adını duyduğundan emindi. Ne kadar imkânsız gibi görünse de dışarıda bir yerlerden geliyordu.

Matilda kalktı ve geceliğinin üzerine bir pelerin geçirerek kamaranın kapısına yaklaştı. Kapıyı açarken karşısında birini bulmayı bekliyordu ama kimse yoktu, koridor boştu. Matilda daha önce de gemiye binmişti ve bu saatte yolcuların çoğunun kamaralarında çekildiğinin, sadece nöbetçi mürettebatın ortalıkta olacağının farkındaydı. Ancak görevliler arasında onun adını bilen yoktu ve yakınlarda kimseyi de göremiyordu zaten.

Bram'le Thornley hemen solundaki kamaraya yerleşmişti ve Vambéry de sağındaydı. Ağabeyiyle kardeşini uyandırmayı düşündüyse de vazgeçti. İkisinin de dinlenmeye kendisinden daha fazla ihtiyacı vardı. Özellikle de Bram, kulede geçirdiği geceden sonra hâlâ tam olarak toparlanamamıştı.

Matilda kapüşonunu başına çekip pelerinin yakasını boynuna çektikten sonra koridordan merdivene ilerleyerek ana güverteye çıktı. Orada ciğerlerini tuzlu deniz havasıyla doldurdu, koku çok hoşuna gitti. Ona yıllar önceki evini hatırlatmıştı. Güvertede yürürken mürettebattan biri Matilda'nın anlamadığı bir dilde bir şeyler mırıldanarak yanından hızlı adımlarla geçti ve uzak bir köşede gözden kayboldu.

Sancak tarafında baş kasarasına yakın yerde başka biri duruyordu; ince yapılı, siyah pelerinli ve hiç kıpırdamayan biri. Matilda onu hemen tanıdı. Hızlı adımlarla yaklaşarak yanında durdu.

"Selam, Ellen."

Ellen hiç kıpırdamadan suya bakmaya devam etti.

"Tek başına buraya çıkmamalısın. Vambéry'nin ilk fırsatta sizi öldürmekte tereddüt etmeyeceğinden korkuyorum."

"Arminius Vambéry beni endişelendirmiyor."

Matilda, Ellen ve O'Cuiv'in, mezarlarından alınmış toprakla doldurulup kapakları çivilerle kapanmış ahşap sandıklar içinde gemiye bindirildiğini biliyordu. O sandıklar geminin ambarının derinliklerine yerleştirilmiş ve diğer sandıklarla sarılmıştı. Amsterdam'a varana ve limanda kargo boşaltılana kadar hiçbirine ulaşılamazdı. Oysa Ellen şimdi yanında duruyordu. Matilda, Dracul'un Thornley'nin evinde kendisini nasıl bir arı sürüsüne dönüştürdüğünü ve Vambéry'nin hortlakların sise dönüşebildiğini söylediğini hatırladı. Bütün bunlar ona peri masalı gibi geliyordu; şimdiye kadar.

"Patrick ve Maggie nerede?"

"Dinleniyorlar. Bir gemide her tarafın suyla sarılmış halde uyanmak korku verici olabilir. Suyun sığ olduğu durumlar dışında üzerinden geçemeyiz ve yaşarken yüzme biliyor olsak bile, artık yüzemeyiz. Dublin'de gemiden suya yuvarlandığında, Patrick bu ölümcül dersi iyi öğrendi."

"Onu gördük, yani cesedini. Dublin'deki morgda."

Ellen başıyla onayladı. "Biliyorum, mektuplarını okudum."

Matilda suya ve geminin gövdesine çarpan dalgalara baktı. "Güvenlik görevlisini sen mi öldürdün?"

"Böyle bir şeyi asla yapmam," dedi Ellen. "İki yüz yıldan uzun süredir tek bir insan öldürmedim."

"O halde Dracul muydu?"

"Dracul," dedi Ellen. "Patrick O'Cuiv'i sizin bulduğunuz şekilde buldu: O iğrenç yara izleriyle. Patrick'in onu bana getireceğini umuyordu. Dublin'de gemiden düştüğünden beri Patrick'i takip ediyordu. Patrick gemiye binerek onu atlatmayı ummuştu fakat Dracul sudan korkmuyor. Aslını istersen, artık korktuğu bir şey olduğundan bile emin değilim. Peşine düşmüş. Patrick paniğe kapılarak güverteden yuvarlanmış. Morga Dracul'dan sadece birkaç dakika önce ulaştım, Patrick'in kalbini yerine koydum ve onu uyandırdım. Sonra peşimizde Dracul olduğu halde oradan kaçtık. Güvenlik görevlisini sadece yüzünü gördüğü için öldürdü, başka bir nedenle değil."

"Peki, Thornley'nin arabacısını o mu öldürdü? Ben Maggie'nin yaptığını sanıyordum."

"Maggie asla insan öldürmedi ve öldüreceğini de hiç sanmıyorum. Fevri olabilir ve bazen öfkeye kapılabiliyor ama kesinlikle katil değil. Arabacıyı da Dracul'un öldürdüğünden eminim." Ellen bir an sessiz kaldıktan sonra devam etti. "Dracul'un insanlara hiç saygısı yok. Şatosundan kaçtığımda bütün hizmetkârlarını öldürdü ve bir daha evine hiçbir insanı almayacağına yemin etti. Anneler, babalar, çocuklar... hepsini sırf öfkesi yüzünden öldürdü. Acı çekmelerinden zevk alıyor."

Ellen nihayet Matilda'ya dönünce Matilda çocukluğundan beri ilk kez onun yüzüne bakabildi. Gözleri öyle parlak bir maviydi ki neredeyse ışıldıyorlardı. Solgun teni mükemmeldi, yaş-

lanmamıştı ve tıpkı on dört yıl önce olduğu gibi görünüyordu. Sarı saçlarını başının arkasında toplayarak pelerininin altına gizlemişti fakat Matilda onların da değişmediğini biliyordu. Bu, hatırladığı Ellen'dı. Her zaman hatırlayacağı Ellen.

Ellen ona yaklaşarak soğuk elini Matilda'nınkine koydu. "Senin ve kardeşlerinin bu yolda benimle daha fazla devam etmenize izin veremem, çok tehlikeli. Dracul'un bu kadar süre yaşamanıza izin vermesinin tek nedeni, seni ve Thornley'i bana karşı kullanabileceğini bilmesiydi. Bram'le ilgili amacı çok daha kötü. Kanımın onu iyileştirmesinden ve normalde sahip olamayacağı özellikler kazandırmasından dolayı Bram onun çok ilgisini çekiyor."

"İyileşme şekli mi?" diye sordu Matilda.

"Evet, iyileşme şekli. Görüşü güçlendi, işitme duyusu güçlendi. Fiziksel gücü, enerjisi daha yüksek ve zihni daha keskin. Ve benimle bağı var. Ne kadar yaşayacak? Çoğundan daha mı uzun süre? O kadar değil mi? Bu özelliklerin ne kadarı gerçekten onun ve ne kadarı benim kanımdan kaynaklanıyor? Çocukluğunda ölmesi bekleniyordu ve ben müdahale etmeseydim ölecekti de. Ancak şimdilik hayatta."

"Sana büyük bir minnet borcu var," dedi Matilda. "Hepimizin öyle."

"Bana hiçbir şey borçlu değilsiniz. Sizi ölümünüze götürüyorum. Yıllarca sizi korumaya, kendimden uzak tutmaya çalıştım ama şimdi yine bir aradayız."

"Kendi tercihimizle. Sana yaptığı şeyleri aklım almıyor. Seni gerçek aşkına kavuşturmayı başarabilirsek ve bizim için yaptıklarının karşılığını bir ölçüde verebilirsek... Burada olmamızın nedeni ortada. Senin için buradayız. Sen bizim ailemizin bir parçasısın."

Ellen bunu düşündü ve Matilda'nın elini hafifçe sıktı. "Mektupların için teşekkür ederim, Matilda. Beni unutmadığın için teşekkür ederim."

Dalgalar yükselirken gemi daha fazla sallanmaya ve doğudan gelen buz gibi bir rüzgâr yüzlerine çarpmaya başladı. "Fırtına çıkacak."

Ellen iç çekerken zihni düşüncelerle doluydu. "Kamarana dönmelisin," dedi sonunda.

"Sen de dinlenmelisin."

"Korkarım çok uzun süre boyunca bu son dinlenme fırsatım olacak."

Matilda bir zamanlar Ellen'ın gülümsemesini ve yansıttığı sıcaklığı çok severdi. Şimdi o gülümseyişi yine görmek istiyordu ama göremedi. Ellen onun yerine genç kızın ellerini iki eli arasına alarak ona sokuldu. "Kardeşin uyandığında, ona o odada gördüğü, o kapının arkasmda bulduğu şeylerin... sevgilim Deaglan O'Cuiv'e ait olmadığını söyle. Dracul onun bedenini kullanıyordu. Aynı kanı taşıyor olmaları bunu mümkün kılıyor. Benim sevgilim o şeyleri asla yapmaz, asla söylemezdi. Umarım bir gün üçünüz onunla karşılaşır ve sevdiğim adamı tanırsınız."

"Evet, çok yakında bir gün," dedi Matilda.

Ellen'ı güvertede bırakarak pelerinine sarınmış halde kamarasına doğru yürürken onu son kez canlı görüp görmediğini merak etti. Ertesi gün bu saatlerde kardeşi ve ağabeyiyle birlikte hâlâ hayatta olup olmayacaklarını da.

BRAM

S.S. *Hero*'dan inip tren istasyonuna yöneldiğimizde Amsterdam biraz bulanıktı. Thornley bagajlarla ilgilenirken Bram'le Vambéry de üç özel ahşap sandığın ve kendi eşyalarının durduğu dördüncüsünün ambardan dikkatle indirilmesini sağladı. Bir gümrük görevlisi geldi fakat Vambéry'yle biraz konuştuktan ve cebini doldurduktan sonra başka soru sormadı. Bram bir araba ayarladı ve bagajlar arkaya yüklendikten sonra trenin vagonlarından birine yerleştirilmek üzere yola çıktı. Sandıklar yük vagonunun karanlığında gözden kaybolurken, Bram hiçbir işaret olmadığı için hangisinde kimin olduğunu merak etmekten kendini alamadı.

Amsterdam'a varışlarından bir saat sonra hareket ettiler; tren hızlanarak Rotterdam, Düsseldorf ve sonra da Frankfurt'a yöneldi. Sabah on biri biraz geçerken Münih'e ulaştılar. Matilda, Vambéry ve Thornley istasyondan, önceden oda ayırttıkları Hotel Quatre Saions'a geçtiler. Bram sandıklarla birlikte gelmeyi seçtiğinden biraz arkalarından gidiyordu. Ağır araba kaldırım taşlarının üzerinde sallana sallana ilerlerken Bram elini üç sandığın üzerine tek tek koydu ve gözlerini kapayarak Ellen'ın hangisinde olduğunu anlamaya çalıştı.

Otele ulaştığında Vambéry'yi dışarıda kendisini beklerken buldu. "Ulaşımı ayarladım ama kolay olmadı. Kimse o bölgeye yaklaşmak bile istemiyor. Çocukluklarından beri hayalet hikâyelerini dinlemişler ve bulaşmak istemiyorlar. Walpurgisnacht'taki

çığlıkların buradan bile duyulduğunu söylüyorlar. Oteldeki görevli beni Bethany Home'dan birine yönlendirdi. Bize uygun bir araba ve altı at kiralayacak fakat arabacı veremiyor. Kendisi bunu kabul etse bile hiçbirinin gitmek istemeyeceğini söylüyor. Arabayı kendimiz sürmemiz gerekecek."

Bram başıyla onayladı, bu kadarını tahmin etmişti.

"Ah, işte."

Gür beyaz sakallı tıknaz bir adam, altı atın çektiği üstü açık bir arabayla ilk arabanın arkasına yanaştı. Atların hepsi zayıf, yorgun ve yaşlı görünüyordu. Arkadakilerin ikisinin gözlerinde yaştan kaynaklı körlük belirtileri vardı. Fakat altısı da hareketliydi ve önlerinde uzanan göreve hevesli görünüyorlardı.

Bram'le Vambéry birbirlerine bakıp sessiz kaldılar.

Adam arabadan inerek onların yanına geldi, şapkasını çıkardı ve beyaz saçlarının kalıntılarını kaşıdı. "Göze pek hoş görünmediklerinin farkındayım fakat hepsi güçlü ve cesurdur, size sorun çıkarmazlar. Genç atlarımdan bazıları, o yerden adamlarım kadar korkuyor. Oğlum geçen yıl oraya birini götürdü ve at yolun yarısında dönüp hiç durmadan dörtnala geri geldi. Hayvan oğlumu neredeyse düşüreceğini bile fark etmemiş, ahır kapısından girene kadar durmamış bile."

Bram adamın ağır aksanına rağmen iyi İngilizce konuştuğunu fark edip bunu dile getirdi.

"New York'ta okudum," dedi arabacı, "sonra babam hastalandığında buraya döndüm. Otuz yıl önceydi. Hep geri dönmek istedimse de hiç zamanım olmadı."

"Bize gideceğimiz yerle ilgili ne söyleyebilirsiniz?" diye sordu Bram.

Adam istavroz çıkardı. "Kara veba, sanırım. Bütün köyü sarmış. Çok hızlı. Çoğu hastalığa yakalanmış, bazıları kaçmış. Bil-

diğim kadarıyla evlerden bazılarında sofralar hâlâ hazır duruyormuş. Bir mezarlık var ama yer kalmadığı için köyden en son ayrılanlar ölülerini bulabildikleri bütün düz alanlara gömmüşler. Onları neden yakmadıklarını bilmiyorum, benim bildiğimkadarıyla normalde veba salgınlarında böyle yapılıyor."

Vambéry otel çalışanlarına cömertçe bahşiş vererek sandıkları yeni arabaya taşımalarını istedi.

"Ne zaman dönersiniz?" diye sordu adam, yüklere bir bakış atarken.

Adamın sandıkların içindekileri sormaması Bram'in dikkatinden kaçmadı. Vambéry'nin ona ne söylediğini merak etti.

"Hava kararırken dönmüş olmayı umuyoruz."

Hepsi bunun bir yalan olduğunun farkındaydı ama kimse ses çıkarmadı.

Adam en yakındaki atın boynunu okşadı. "Hepsi iyi beslendi ve su verildi. Sıkıntı çıkaran olursa şu genç kısır olur. Fakat grubun ortasında olduğu için pek sanmıyorum."

Adam bunları söyledikten sonra geldiği yöne doğru yürüyerek uzaklaştı.

Matilda ve Thornley otelin kapısında göründü ve dördü birlikte arabaya bindiler. Bram'le Vambéry yüklerle birlikte arkaya geçerken, Thornley de dizginleri aldı.

GÜNBATIMINA ALTI SAAT KALA

Otelden ayrıldıklarında güneş tepede ve parlaktı ama kasaba geride kaldığında, soğuk kuzey rüzgârı etkisini göstermeye başladı. Koyu fırtına bulutlarının arkasında masmavi gökyüzü görünüyordu ve yaklaşan fırtınayla havadaki nem giderek artıyordu. Bram bakışlarını gökyüzünden sandıklara çevirdi ve avucunu

ahşaba dayayarak gözlerini kapadı. Ellen'ın bulunduğu sandığı fark ettiğinde onun zihnine uzandı. Ellen ona doğru yönde olduklarını söylüyordu.

Bir kavşağa geldiklerinde Vambéry, Thornley'ye durmasını söyledi.

Thornley dizginleri çekince orta ve arka sıradaki atlar, koşmaya devam etmeye hevesli olan öndekileri geri tuttu.

Vambéry sakat bacağına dikkat ederek arabadan indi ve bir grup servi ağacının altında durup ağaç gövdelerinin birinden ot tutamları kopardı. "İşte!" dedi, ellerinde tuttuğu bir şeyi açarak.

Bram arabadan inerek ona yaklaştı. Vambéry küçük bir ahşap haç bulmuştu. Bir zamanlar beyaz renkliydi ama şimdi kıymıklarla dolu yüzeyi kahverengiye çalıyordu. "Bir mezar mı?"

"Almanlar intihar edenleri kavşaklara gömer."

Bram bunu bir an düşündükten sonra arabadan bir kürek aldı.

Vambéry bir eliyle onun kolunu tuttu. "Burada zemin bozulmamış, hiçbir müdahale görünmüyor."

Bram onu umursamayarak küreği toprağa sapladı. "O'Cuiv'in mezarı da dokunulmamış gibi görünüyordu ama bak içinde neler bulduk."

"Whitby Manastırı'nda bulduğumuz gibi," dedi Matilda.

Bram kazmaya devam etti. "Mantıklı. İntihar mezarları hiçbir zaman kutsal alanda olmaz ve genellikle yüzlerce yıl boyunca bozulmadan kalırlar. Onların türüne göre, bir şeyler saklamak ve hatta yolculuk yaparken dinlenmek için mükemmel yerler. Hortlakların sise dönüşebildiğini kendin söylemiştin. Böyle bir yere neden gizlenmesin ki?"

Küreğin ucu bir şeye çarpınca iki adam birbirlerine baktı, sonra yere çökerek elleriyle kazmaya başladılar.

Tabutun durumu haçtan da kötüydü. Ahşabı o kadar çürümüştü ki Bram'in eli doğruca kapağı deliverdi. İçinde kimsenin olmadığını görünce rahatladı.

"Bir şey var mı?" diye sordu Vambéry.

Bram kolunu omzuna kadar tabutun içine sokup etrafı yokladı. "Hayır, bir şey yok. Sanırım... dur, bir şey buldum galiba."

Kolunu geri çektiğinde, kırmızı balmumuyla mühürlenmiş bir zarf tutuyordu. Bram üzerindeki toprağı silkeleyerek zarfı havaya kaldırdı.

"Sana gönderilmiş," dedi Vambéry, kısık sesle.

Thornley ile Matilda arabadan aşağı atlayıp yaklaşırken Bram zarfı yırtarak açtı ve içindeki katlanmış kâğıdı açtı.

Bu güzel ülkeye hoş geldiniz. Onları bana getirin. Hepsini bana getirin.

—D

Bram kâğıdı buruşturarak çalıların arasına attı. "Bizimle oyun oynuyor. Bizi yavaşlatmaya çalışıyor."

Uzakta bir kurdun uluduğunu ve bir başkasının ona cevap verdiğini duydular. Atlar gergin bir tavırla toynaklarını yere vurarak karşılık verdi.

"Devam etmeliyiz," dedi Thornley.

Bram çabucak mezarı doldurduktan sonra hep birlikte arabaya bindiler. Thornley atları yine harekete geçirdiğinde hayvanlar öncekinden daha yavaş ve isteksiz bir şekilde itaat etti.

Gökyüzünde kara bulutlar birbirlerine karışıyor, buz gibi bir esinti getiriyordu; sonra güneş ortaya çıkarak hepsini geri iti-

yordu. Fakat Bram fırtınanın kazanabileceğinden korkuyordu çünkü ışık her seferinde biraz daha zayıflıyordu. Bu bulutları Dracul'un topladığını düşünüyordu, gök gürültüsü ve şimşekler gelmekte olanın kanıtlarıydı.

Yine de devam ettiler.

Atlar arada bir başlarını arkaya atarak havayı kokluyordu ama sonra yine olaysızca devam ediyorlardı. Isar Nehri, zeminin tatlı kestanelerle dolu olduğu batıya doğru akıyordu. İzin verilse atlar durup kestane yiyebilirdi ama bugün pek ilgilenmiyorlardı. Onun yerine yola devam ediyor, kestaneler nalların ve tekerleklerin altında eziliyordu. Ancak durmaları istendiği zaman toynaklarını yere vuruyorlardı.

Küçük bir taş köprüyü geçtikten sonra tepeyi tırmanmaya devam ederlerken yol daraldı ve araba zirvedeki düzlüğe biraz zorlukla ulaştı. Thornley dizginleri çekerek hayvanları durdurdu. "Gideceğimiz yer orası mı?"

Anayoldan uzaklaşan ve zemini ormanlık alanda gözden kaybolan bir vadiye doğru inen patikayı işaret ediyordu.

Bram elini yine Ellen'ın bulunduğu sandığın üzerine koydu. Biraz sonra başıyla onayladı. "Pek fazla kalmadı."

Thornley ağır arabayı dar yola sokarak devam etti.

"Birini görebiliyor musunuz?" diye sordu Matilda bir saat kadar sonra sessizliği bozarak. "Aşağıda, şu tepenin üzerinde. Bir adam mı var orada?"

Bram onun bakışlarını izleyince o da gördü. Uzun boylu, zayıf bir adam otlarla dolmuş yolun kenarında duruyordu. Gelişlerini izlerken hiç kıpırdamıyordu.

Vambéry, gözlerini kısarak, "Bu Dracul mu?" diye sordu.

Bram başını iki yana salladı. "Hayır, bu adamı daha önce hiç görmedim."

Adam bol paçalı kirli beyaz pantolonunun içine soktuğu beyaz bir gömlek giymiş, başına bir kovboy şapkası takmıştı. Belinde bakır zımbalarla süslü kalın bir kemer vardı. Siyah çizmeleri neredeyse dizlerine kadar çıkıyordu. Gür siyah bir bıyığı, uzun siyah saçları vardı.

Bram'in kolu kaşınmaya başladı ve uzanıp Ellen'ın sandığının kenarına dokundu.

"Ne oldu?" diye sordu Matilda.

"Yalnız değil. Sanırım bir süredir bizi izliyorlar. Bir düzine, belki daha fazla."

Vambéry ayaklarının dibindeki heybeye uzanarak tüfeğinin kabzasını kavradı ama dışarı çıkarmadı.

Bram gözlerini kapayarak zihniyle Ellen'ı dinledi. "Sadece izliyorlar, bize zarar vermek niyetinde olduklarını sanmıyorum."

"Yerel halka benzemiyorlar," dedi Vambéry.

"Olduklarını sanmıyorum zaten."

"Hortlak mı bunlar?" diye sordu Matilda.

Vambéry başını iki yana salladı. "Gün ışığında duruyorlar."

Bram gözlerini tekrar açtığında adam gitmiş, ormanın derinliklerinde gözden kaybolmuştu. Ancak Bram onun ve diğerlerinin varlığını hâlâ hissedebiliyordu.

Saatler sessizce geçerken servi ve porsuk ağaçlarının arasından ilerlemeye devam ettiler. Uzun ve kalın gövdeli yaşlı ağaçlar, giderek artan rüzgârla salınıyordu. Fırtına, üzerlerinden geçmek yerine onları takip edercesine yavaş ilerliyordu.

"Yaklaşıyor olmalıyız," dedi Vambéry, zemini işaret ederek. Bram arabanın yan tarafına baktı ve bir binanın taş temelinin uzun zaman önce doğaya yenik düşmüş kalıntılarını gördü. Yolun otuz metre kadar aşağısında daha küçük başka bir bina görünüyordu.

Adamı gördükleri noktadan geçerken ondan hiç iz bulamadılar. Ne ayak izi ne çiğnenmiş otlar, hiçbir şey.

Uzakta başka bir kurt uludu, bu kez ses çok daha yakından geliyordu. Atlar ürkerek tereddüt etti ama Thornley sakinleştirici bir sesle konuşunca yatıştılar.

Yol ağaçların arasından kıvrıla kıvrıla devam ediyordu ve çok geçmeden alçak bir taş duvara ulaşarak vadinin tabanına doğru devam ettiler.

Köyün kalıntıları önlerinde belirdi. Bir an hiçbir şey yoktu, sonra bir köşeyi döndüler ve yüksek servi ağaçlarının arasından karşılarına kalıntılar çıktı. Eski taş yapılar, uzun zaman önce çürümüş saman ve ahşap çatılar... Onlarcası bir araya toplanmıştı. *Dreptu* adı Bram'in zihninde belirdi, muhtemelen Ellen'dan gelmiş olmalıydı. Almanca bir kelime olmadığını biliyordu ve bu yerin adı da değildi ama duyduğu kelime buydu.

Muhtemelen köyün ana meydanı olabilecek yerin ortasında kömür karası gövdeleri pırıl pırıl parıldayan dört atın çektiği siyah bir araba duruyordu.

GÜNBATIMINA ÜÇ SAAT KALA

"Arabası bu mu?" diye sordu Matilda. Bakışlarını köyün ortasında sessizce duran siyah arabaya dikmişti.

"Arabacısı nerede?" diye sordu Bram. Arabayı süren kişiden hiç iz yoktu. Pencereler hiç ışık geçirmeyen siyah kadifeyle kaplanmıştı, Bram arabanın içini göremiyordu. Orada veya köyün başka bir yerinde olabilirdi. Şu anda onları izliyor olabilirdi.

"Yerde yatan biri var," dedi Thornley, arabadan atlarken. Vambéry ve Bram onu izlediler.

Arabayı saran otlar uzundu ve Bram ilkin hiç kimseyi göremedi. Sonra ön sağ tekerleğin dibinde yatan birini gördü. Hiç kıpırdamıyordu. Bram arabaya doğru yürümeye başladı.

Vambéry onun omzunu yakaladı. "Dur."

Vambéry heybesinden tüfeğini çıkardı. Sonra uçları sivriltilmiş üç tahta kazık aldı. Birini Bram'e, birini Thornley'ye verdi ve üçüncüsünü kendine ayırdı.

"En azından üç ceset daha görüyorum," dedi Matilda, arabanın arkasında dururken. "Arabanın arkasında iki tane, diğer tarafta birinin daha bacakları görünüyor."

Bram havayı koklayarak etraflarındaki bedenlerin gerçekten ölü olduğunu doğruladı.

Peşinde diğer iki adamla birlikte köy meydanını geçti. Arabaya yaklaşırken yine içine bakmaya çalıştı ama perdeler sadece sımsıkı çekilmemiş, aynı zamanda pencerelerin çerçevelerine çakılmıştı. İçeride biri varsa bile Bram bunu kestiremiyordu.

Arabanın yanındaki ceset, daha önce yolda gördükleri adamla benzer kıyafetler giymişti. Açık gözlerinde ve ağzıyla yüzünde bir korku ifadesi donup kalmıştı. Boynunda küçük bir yarık vardı ve kanı hâlâ tam kurumamıştı.

"Bu yeni olmuş," dedi Bram. "En fazla birkaç saat önce."

Vambéry başını iki yana salladı. "Bu mümkün değil. *Strigoi*ler gündüzleri avlanmaz, güçleri yoktur. Şu adamın iriliğine baksana. Ölümcül bir tehdit karşısında Dracul'u kolayca tepelerdi. Dracul böyle bir karşılaşmaya giremez."

Thornley arabanın arkasındaki iki cesedin başına çömeldi. "Bu ikisi de aynı, kanları çekilmiş. Cesetleri hâlâ ılık."

Bram dördüncü cesede yaklaşarak parmaklarını boyundaki iki küçük deliğe bastırdı. "Ya isteyerek öldülerse?"

"Bu da ne demek?" dedi Vambéry, kaşlarını çatarak.

"Ya bu adamlar kendilerini Dracul'a verdilerse ve gücünü kazanması için kanlarını emmesine karşı koymadılarsa? Yanımızda üç hortlak getirdiğimizi biliyor."

"Beslendiyse," dedi Vambéry, kısık sesle, "üstünlük onda olur."

Bram başıyla onayladı.

"Peki, ya şu yolda gördüğümüz?" diye sordu Thornley. "O da onlarla birlikte mi? Böyle bir şey varsa Dracul'un burada kaç *yaşayan* adamı var?"

Bram tahta kazığı sımsıkı tutarak arabaya yaklaştı.

"Dur!" diye bağırdı Vambéry.

Bram durmadı. Kapı kilitli olmasına rağmen tokmağı o kadar güçlü çevirdi ki metal gürültülü bir şekilde kırıldı. Kapıyı çekip açtığında içeri gün ışığı doldu.

Vambéry hemen yanında biterken kazık tutan eli havada, tüfeği omzundaydı.

Araba boştu.

Siyah atlar kişnedi ve araba ileri atıldı. Ön tekerlek cesetlerden birinin kolunun üzerinden geçip tekrar durdu.

Bram arabanın içine baktı, kolu yine kaşınmaya başlamıştı.

Buradaydı.

Dracul yakındaydı.

Ama bu nasıl olabilirdi?

Bram gökyüzüne ve güneşi örten kara bulutlara baktı. "Bu onu korumaya yeter mi?"

Vambéry bir an düşündü. "Uzun süre açıkta kalma riskini göze alamaz. Ancak fırtına gizlenmesini kolaylaştırabilir."

Bram, köyü incelemeye devam ederken, "Yani gün ışığında geldiyse, bizden belki birkaç saat öndeyse, intihar anlamına geleceği için arabada kalmazdı. Hava kararana kadar dinlenebileceği bir yer bulurdu," dedi.

Vambéry hâlâ ayakta olan birkaç köy binasının arkasındaki mezarlığa baktı. "Gün ışığında gömülmesi gerekeceği için yeni kazılmış bir mezar bulması gerekir. Burada işi yapacak adamları olduğunu biliyoruz."

Thornley arabanın etrafından dolaştı. "Hâlâ yapabilirken onu bulup öldürmemiz gerek. Emily'yi kurtarmanın tek yolunun bu olduğunu söylemiştin. Kalbine bir kazık çakarsak Emily'nin üzerinde hiçbir gücü kalmayacak."

"İstediği de bu olabilir," dedi Bram. "Deaglan O'Cuiv'in kalbini arıyor olmalıyız, Dracul'u değil. Günbatımına kadar üç saatten az zamanımız var. Pek fazla sayılmaz."

"Beni ilgilendiren tek şey karımı kurtarmak," dedi Thornley. "Dracul'u öldürürüz, Emily'yi kurtarırız ve sonra da Deaglan'ın kalbini bulmak için bol bol zamanımız olur."

Vambéry başını iki yana salladı. "Deaglan O'Cuiv'i kurtarmayı gerçekten istiyorsak bu işe yaramaz. Dracul öldüğü anda ölümlü olur. Bu, bedeni bütünleştirilmeden, kalbi göğsünde atmaya başlamadan önce olursa kesinlikle ölümü anlamına gelir."

"İkisini birden yapmayı deneyebiliriz," dedi Bram. "Kalbi bulmaya çalışırken Dracul'u arayabiliriz. Sonra fırsatını bulduğumuz anda onu yok ederiz. Başka seçeneğimiz yok."

Thornley ve Bram arabaya doğru yürümeye başladılar. Vambéry cesetlerden birinin yanında çömeldi.

"Ne yapıyorsun?" diye sordu Bram.

Vambéry belindeki kılıfından kıvrık bir bıçak çıkararak adamın başını kesmeye başladı.

"Arminius!"

"Başlarını kesmezsek gece *strigoi*ye dönüşürler. O zaman da kesinlikle zayıf durumda kalırız. Ruhlarını kurtarmanın tek yolu bu. Acele edeceksek bana yardım edin."

Bram, Thornley'ye baktı. Vambéry'nin isteği tuhaf görünüyordu ama onların *strigoi*ye dönüşmesi riskini göze alamayacakları ortadaydı. İki kardeş söyleneni yaptılar. İşleri bitince Vambéry kesik başların ağızlarına sarımsak tıkarak onları arabanın altına yuvarladı.

Arabaya döndüklerinde köyü yine taradılar ve çürümüş, yıkılmış yapılara baktılar. "Nereden başlayacağız?"

Bram arabanın arkasına tırmandı. "Ellen'ı uyandırmalıyız."

GÜNBATIMINA İKİ BUÇUK SAAT KALA

Bram arabaya binip Ellen'ın sandığının üstüne örtülmüş naylonu kaldırdı. "Çekici verin."

Thornley heybelerden birine uzanıp çıkardığı çekici kardeşine verdi.

Vambéry, Snider-Enfield tüfeğini hazırda tutarak, "Ağaçlara dikkat edin. Orada Dracul'un kaç adamının gizlendiğini bilmiyoruz ama yakınlarda olduklarından eminim," dedi.

Bram çekicin ucunu sandık kapağının altına sıkıştırarak ahşabı kanırttı. Çiviler gürültüyle yerlerinden fırladı. Kapak tamamen serbest kalana kadar devam ettikten sonra çekici ayaklarının dibine attı ve kapağı bir kenara bıraktı. Ellen'ın yüzü ince bir toprak tabakasının altında gizlenmişti ve vücudu iyice derinlerdeydi. Bram onun gözlerindeki ve solgun yanaklarındaki toprağı silkeleyerek sakince adını söyledi.

Ellen'ın delici bakan kırmızı gözleri aniden açıldı. Bram çocukluğundan bir anıyı hatırladı: *Bugün ne renk olacaklar?*

Ellen üzerinden topraklar dökülerek doğrulup otururken hepsi tek kelime etmeden izledi. Havanın henüz kararmadığını fark eden Ellen gökyüzüne baktı ve kapüşonunu başına çekerek kendini zayıf güneşten korudu.

Bram, diğer iki sandığa bakarak, "Diğerlerini de uyandırmalı mıyız?" diye sordu.

"Hayır, onlar dinlenmeli," dedi Ellen. Zayıftı ve bütün vücudu titriyordu.

"Bunu yapabilecek misin?"

Kırmızı gözleri hızla hareket ederken etrafa bakındı. Arabayı ve etrafındaki cesetleri görünce donup kaldı.

Bram ona arabanın boş olduğunu ve bulgularını anlattı.

"Beni uyandırmakla iyi yaptın, fazla zamanımız yok." Daha fazla toprak saçarak sandıktan çıktı ve Bram onun kolunu tutup destek olurken arabadan aşağı atladı.

Ellen'ın başı aniden döndü ve ormana bakarak havayı kokladı. "Bizi izleyen çok göz var."

"Kaç adam?" diye sordu Vambéry.

"Belki bir düzine, belki daha fazla."

Çürüyen köyü inceledi ve bakışlarını sol tarafa, yaklaşık elli metre mesafedeki bir eve dikti. Çatının yarısı gitmişti ama dört duvarı hâlâ ayaktaydı. "Deaglan'ı oraya getirin."

Bram nedenini soramadan, Ellen oraya doğru yürüyüp eve girdi.

Matilda arabadan atlayıp onun peşinden giderken Thornley ve Bram de Deaglan O'Cuiv'in kalıntılarının bulunduğu sandığı indirdiler. Heybelerini sandığın üzerine koyarak Matilda'yı takip ettiler.

Eve girdiklerinde Ellen bir masanın üzerindeki boş yemek tabaklarını temizledi. "Buraya koyun." Masanın yanında zemini işaret etmişti.

Bram ve Thornley söyleneni yaptılar ve Ellen sandığın yanına çömelerek mandallarını dikkatle açtı. Kapağı kaldırdı ve Deaglan O'Cuiv'in görmeyen gözleri ince bir toprak tabakasının arkasından onlara baktı.

Ellen, sevgilisinin beden parçalarını, yeni doğmuş çocuğunu kucağına alan bir annenin şefkatiyle tek tek çıkararak masanın üzerine koymaya başladı. Başını, gövdesini, kollarını ve bacaklarını sırayla dizdi. Bram ve diğerlerinin sessiz bakışları altında, kıtanın dört bir yanından topladığı parçaları yavaşça bir araya getirirken gözleri kızıl yaşlarla dolmuştu.

Bram bu zavallı adamın uzuvlarının koptuğu yerlere bakmaktan kendini alamıyordu. Omuzlardaki, boyundaki ve kalçalardaki parçalanmış etler. Dracul'un deldiği ve kalbini çekip aldığı göğüskafesindeki boşluk. Bram böyle bir zalimliğin yaratacağı acıyı hayal bile edemiyordu. Ve bu zavallı adamın asırlar sonra bugün hâlâ acı çektiğini bilmek akıl almaz bir şeydi.

Ellen adamın kalıntılarının üzerine eğilerek dudaklarından nazikçe öptü. "Yakında, aşkım. Yakında bana geri döneceksin."

GÜNBATIMINA İKİ SAAT KALA

Ellen, arabadan aldığı naylonu bedenin üzerine örterken, "Biri onun yanında kalmalı," dedi. "Dışarıda o adamlar varken güvende değil."

"Benim Emily'yi bulmam gerek," dedi Thornley. Boş pencereden dışarıda yoğunlaşan fırtınaya bakıyordu. "Patrick ve Maggie ne olacak?" diye sordu. "Hâlâ arabadalar."

"İkisini de buraya getirin," dedi Ellen.

Thornley, Vambéry'ye başıyla işaret edince Vambéry isteksizce onu izledi.

Bram ablasına döndü. "Senin burada, Vambéry'yle kalman gerek."

"Kalmam."

Ellen başını iki yana salladı. "Onları bu adama teslim edemem."

"Benim Ellen'la gitmem gerek ve Thornley de kalmayı asla kabul etmez. Dolayısıyla ikiniz kalıyorsunuz," dedi Bram, Matilda'ya. "Kalıp O'Cuiv'lere göz kulak olman gerek, lütfen."

"Vambéry yalnız kaldıkları anda onları öldürmek isteyecek," diye ısrar etti Ellen.

"Sanmıyorum, özellikle de Matilda buradayken."

Matilda çekingen bir tavırla başıyla onayladı. "Bram haklı, onun uslu durmasını sağlayabilirim. Nazikçe olmazsa, zorla. Sonuçta sadece bir kişi."

Bram heybelerden birine yaklaşarak bir Webley tabanca çıkardı, haznesinin dolu olup olmadığını kontrol etti ve Matilda'ya verdi. "Bir sıkıntı olursa tek el ateş et, hemen buraya koşarız."

Vambéry ile Thornley ilk sandıkla döndüler, sonra gidip ikincisini aldılar. İki sandığı odanın köşesine yan yana koydular. "Dracul'un adamları dışarıdaysa bile," dedi Vambéry, "varlıklarının bilinmesini istemiyorlar."

"Oradalar," dedi Bram, Ellen'ın da hissettiği gibi, küçük eve odaklanmış gözleri hissederek.

Bram, Vambéry'ye kalması gerektiğini söyledi, Vambéry biraz ısrardan sonra kabul etti. Vambéry ona bir tüfek vermek istedi fakat Bram tüfeği kendisine saklamasını söyledi. Yanında avcı bıçağı ve bir kazık vardı.

Vambéry, Thornley'ye dışarıdaki adamların üzerinde kullandığı kıvrık bıçakla birlikte küçük bir paket sarımsak verdi. "Taze bir mezar ara, dinleneceği yer orası. Güneş tepedeyken geldi, yani mezara girmek için sise dönüşemezdi. Gömülmesi gerekeceğinden eminim. Onu bulursan kalbine bir kazık çakmalı, kafasını kesmeli ve ağzına sarımsak tıkmalısın. Diğerlerine yaptığımız gibi."

GÜNBATIMINA BİR SAAT KIRK BEŞ DAKİKA KALA

Bram, Ellen ve Thornley evden çıkarak köy meydanına yöneldiler. Güneş artık yoğun bulutların arkasında gözden kaybolmuş olmasına rağmen Ellen zayıf görünüyordu. Teninde grimsi bir ton vardı ve gözleri artık uyandığı zamanki gibi parlak kırmızı değil, donuk, gri-maviydi. Kapüşonunu başına çeken Ellen gölgelerin arasmda gözden kayboldu.

Bram etraflarında insanların olduğunu, ağaçların arasından ve harabelerin arkasından onları izlediğini hissediyordu ama kendisi onları göremiyordu. Bu adamlar kendileri isteyene kadar ortaya çıkmayacaktı ama orada, her yerdeydiler. Bram onların sadece izleme amacında olduğunu anlamakta gecikmedi; en azından şimdilik. Saldırmayı planlıyor olsalar bunu şimdiye kadar kesinlikle yaparlardı. Dracul'un kötücül etkisinde olup olmadıklarını zaman gösterecekti.

Ellen hareketsiz kalarak bakışlarını yere dikti.

Bram bakışlarını indirdiğinde nedenini anladı. Toprağın üzerindeki otların arası, sarmaşıkların ve çalıların altı parçalanıp kırılmış haçlarla doluydu.

"Onların arasmda nasıl durabiliyorsun?"

"Burası kutsal değil," dedi Ellen. "Gömülmüşler ama mezarlar asla kutsanmamış. Bu kalıntılar kutsanmamış."

"Bunlar mezar mı?" diye sordu Thornley.

Ellen başıyla onayladı. "Dracul sevgilimin kalbini buraya gizlediğinde herkesi öldürdü, bütün köy halkını. Toprağı lanetledi. Hayatta kalan birkaç kişi ölülerini gömdükten sonra kendi yollarına gitti. Burayı çürümeye ve unutulmaya terk ettiler."

"Veba değildi," dedi Thornley, kısık sesle.

"Asla veba değildi. İnsanlar sadece anlayabildikleri şeylere inanır."

Thornley köy meydanını, binaların arasındaki toprağı ve köyün gerisindeki araziyi inceledi. Bram onun aklmdan geçenleri biliyordu çünkü kendisi de görmüştü. Her yerde haçlar vardı, her yerde cesetler vardı. "Doğru mezarı nasıl bulacağız ki?"

Ellen sol tarafı işaret etti. "Gerçek mezar şu tepenin arkasmda. Bu insanlar ölmeden önce kalbi oraya gizlemiştir, buraya değil."

Köy meydanını geçerek tepeye tırmandılar. Zirveye yaklaşırken dev bir yapı gözlerine ilişti: Onlarca taş işaretin sardığı büyük mermer bir mozole.

MATILDA

GÜNBATIMINA BİR SAAT ON BEŞ DAKİKA KALA

"Anlamıyorum; neden bedeni çıkardı ki?" diye sordu Vambéry, masanın üzerindeki naylona bakarak. "Kalbi alıp buradan en çabuk şekilde gitmek daha mantıklı olmaz mıydı? Onu buraya getirmektense Dracul'dan uzak, güvenli bir yere gitmek?"

Matilda ağzını açarak itiraz etmeye hazırlandı ama sonra vazgeçti.

Vambéry devam etti. "Bu işe yarasa bile, ki yarayacağından kesinlikle şüpheliyim, ancak günbatımından sonra yine bir araya getirilebilir ve bunun için bol miktarda kan gerekir. O kanı nereden bulacağını kendinize sordunuz mu hiç? Son sayımıma göre, tek sağlam kaynağı sen, ben ve ağabeyleriniz."

"Bize zarar vermeyecek. Bize asla zarar vermez."

"Öyle mi? Sevdiği adamı kurtarmak için bile mi? Asırlardır sevdiği birini? Seni ve aileni ne kadardır tanıyor, yirmi yıldır mı?" Vambéry bastonuyla oynadı. Tepesini çevirerek gümüş kılıcını çıkardı. "Hepsini öldürüp buradan gitmeli, Dracul için de başka zaman geri dönmeliyiz." Kılıcın tepesini Maggie O'Cuiv'in bulunduğu sandığa vurdu.

"Kaldır şu şeyi," dedi Matilda.

Vambéry ona aldırmadı. "Bildiğimiz kadarıyla, gerçekten değer verdiği tek şeyi kurtarmak için hepimizi ölümümüze getirdi."

Dışarıda gök gürleyince Matilda irkildi.

Vambéry başını kaldırarak çatıdaki deliğe baktı. "Şimdi gidersek muhtemelen fırtına patlak vermeden Münih'e ulaşabiliriz. Sabah geri geliriz ve bütün gün araştıracak zamanımız olur. Tabii hâlâ ona yardım etmek isterseniz."

"Buraya gelmemiz neredeyse bütün günümüzü aldı. Şimdi gidersek Dracul kalbi ve Emily'yi alıp başka yere gizler. Uzaklarda bir yere. Bir daha bu kadar yaklaşmamıza asla izin vermez. Bu gece bu işi bitirmek zorundayız."

Vambéry kılıcın ucunu yine Maggie'nin sandığına hafifçe vurdu. "Bir saate kalmadan bu ikisi uyanacak ve üçüne karşı hiçbir şansımız olmayacak; Deaglan O'Cuiv'i de sayarsan dört. Bunu şimdi, onlar uyurken bitirirsek ruhlarını huzura erdirebiliriz. Üzerlerindeki laneti kaldırabiliriz."

Matilda tabancayı daha sıkı tuttu.

Vambéry'nin gözleri iri iri açıldı. "Beni vuracak değilsin herhalde? Ben sadece mantıklı konuşmaya çalışıyorum. Bu kararlar gerçeklere dayandırılmalı, duygulara değil."

Matilda onu itip geçerek pencereye doğru yürüdü. "Kapa çeneni," dedi. "Bir şey duydum."

BRAM

GÜNBATIMINA BİR SAAT ON DAKİKA KALA

Mozolenin mermeri Clontarf Körfezi'ni saran sis kadar beyazdı ve kesinlikle buraya ait değilmiş gibi görünüyordu. Toprağın üzerinde sadece yarım düzine kadar mezar vardı; diğer hepsi geleneksel yeraltı mezarlarıydı ve zamanla aşınmış taşları çeşitli açılarda oraya buraya eğik duruyordu.

Ellen tepeden inerek hiç duraksamadan mezarlığa girdi. Buradaki toprak bir zamanlar kutsalsa bile, artık değildi. Mozoleye yaklaştı ve kapının üzerindeki yazıya baktı:

KONTES DOLINGEN VON GRATZ
STURYA
NİHAİ HUZURA ERİŞTİ
1801

Kelimeler yeni kazınmıştı. Bram, Dracul'un Ellen'dan, Kontes Dolingen diye söz ettiğini biliyordu ama geri kalanının anlamını çözememişti.

"Gratz[1], Aşağı Sturya'nın başkentidir," dedi Ellen kısık sesle, Bram'in aklından geçenleri hissederek. "Evlenmeye zorlandığım

1 Graz kentinin eski adı.—*yhn*

adam, beni kulede ölüme terk eden, o Gratz'dandı. Bir eşin evlendiğinde sadece kocasının adını değil, yuvası olarak bilinen yeri de benimsemesi gelenekti."

"Ya yıl?" diye sordu Thornley.

"Dracul'un şatosundan kaçmayı planlamaya başladığım yıldı." Ellen bir an duraksadı ve ciddi bir sesle ekledi. "Başından beri biliyormuş."

Yazının altında büyük bir bronz kapı vardı. Menteşeleri veya sürgüleri yoktu ve Bram kapıyı ittiğinde yerinden kıpırdamadı bile.

Thornley mezarın etrafından diğer tarafa dolaşıp onlara seslendi. Bram ve Ellen köşeyi döndüklerinde onu arka duvarın üst tarafındaki Rusça bir yazıyı işaret ederken buldular.

Мертвые путешествия быстро

"Bu ne anlama geliyor?"

Bram bu kelimeleri okuyamasa da Ellen'ın okuyabildiğini biliyordu. Ellen ilk anda bir şey söylemedi fakat sonra konuşmaya başladığında gergindi. "Ölüler hızlı yol alır."

Bram şaşkınlıkla ona baktı. "Neresi burası?"

"Burası ölülerin unutulduğu yer, sevgili Bram. Ölülerin gerçekten öldüğü yer."

O anda gökyüzü yarıldı gök gürültüleri arasında sağanaktan boşanırcasına yağmur yağmaya başladı.

Bram, Emily'nin mezarlığın başka bir yerinden gelen hafif çığlıklarını o zaman duydu.

MATILDA

GÜNBATIMINA BİR SAAT KALA

Sanki o ormandan çıkmamıştı da orman onu dışarı tükürmüştü. Matilda hiç kıpırdamayan ağaçlara bakarken aniden dallar ayrıldı ve aralarından bir adam ortaya çıktı. Matilda bunun yolda gelirken gördükleri adam olduğunu hemen anladı. Sadece üzerindeki tuhaf kıyafet yüzünden değildi, çünkü zaten ona has bir kıyafet olmadığını artık biliyordu; Dracul'un arabasının etrafında buldukları cesetlerin üzerinde de aynı kalın kemer, kirli beyaz gömlek ve pantolondan oluşan kıyafet vardı. Asıl mesele adamın gözleriydi; Matilda'nın daha öncesinden hatırladığı huzursuz edici bir bakışı vardı.

Ağaçların arasından çıkarak pencereden yaklaşık üç metre ötedeki açıklıkta durdu.

Matilda tabancasını kaldırarak ona nişan aldı ama tetiği çekmedi. Yanlış bir şey yapmamışken bir adamı öylece öldüremezdi. Ancak bu adamın ona ve sevdiklerine zarar vermek niyetinde olduğunu hissediyordu.

"Bizi takip etmiş olmalı," dedi Vambéry, onun kulağına.

"Nereye gittiğimizi biliyordu," diye karşılık verdi Matilda, bakışlarını adamdan ayırmadan. "O da buraya geldi."

Yabancının kemerinden büyük bir kılıç sarkıyordu ama onu almak için herhangi bir girişimde bulunmuyordu. Sadece kararlı bakışlarla Matilda'yı izliyordu.

Onun arkasından ikinci bir adam ağaçların arasından çıktı ve bir buçuk metre kadar sağında durdu. Üçü daha onları izledi. On dakika içinde Matilda ve Vambéry evi sessizce izleyen nöbetçilerce sarılmıştı.

"Ne istiyorsunuz?" diye bağırdı Vambéry, ilk adama. Ancak adam hiçbir şey söylemedi. Şapkalarının gölgeliklerinden boşalan sular yan taraflarındaki kılıçlara damlıyor, ayaklarının altındaki haçları örtüyor ve kuru yaprakları sürüklüyordu.

"Bu köye girmemize izin verdiler ama gitmemize izin verecek gibi görünmüyorlar," dedi Matilda. "Bu yüzden buradayız."

Vambéry odanın diğer tarafına yürüdü ve tüfeğini aldıktan sonra malzemelerinin arasındaki cephane kutularını buldu. Pencereye geri dönüp Snider-Enfield'ını doldurdu.

"Orada on tane saydım ama daha kalabalık olabilirler. Bu tüfek tek atımlık fakat bir de topu altı mermi alan tabancam var. Eve hücum ederlerse ve ateş etmeye başlarsak, mermilerin hepsi hedefini bulduğu takdirde o kılıçlarla bize ulaşmalarına kadar yarısını indirebiliriz. Bu pek de iç açıcı bir durum değil," dedi Matilda, bakışlarını ilk adamdan ayırmadan.

"Ne öneriyorsun?"

Matilda iki sandığı işaret etti. "Hava kararana kadar bekleyelim ve onları Patrick'le Maggie'ye bırakalım."

Vambéry kılıcına baktı.

"Unut onu," dedi Matilda. "O şeyle bir ikisini indirebilirsin fakat bir şey fark etmez. Oturup beklemek zorundayız."

Aniden dışarıdaki adamların hepsi aynı anda eve doğru birer adım attı.

BRAM

GÜNBATIMINA BİR SAAT KALA

"Şunu siz de duydunuz mu?"

Thornley ve Ellen başlarıyla onayladılar.

"Şuradan geldi," dedi Ellen, mezarlığın derinliklerini işaret ederek.

Taşların ve haçların üzerine basmamaya dikkat ederek üçü birlikte otların arasından geçtiler ve yoğun yağmur üzerlerine boşanırken sese doğru ilerlediler.

Boğuk bir çığlık; bu kez daha yakından gelmişti.

"Bu Emily'ydi. Eminim!" diye bağırdı Thornley, çılgınca etrafına bakınırken ve çalıların arasında kendine yol açarken.

Mezar taşını ilk fark eden Bram oldu.

Yüzeyi pürüzsüzdü ve bir zamanlar sert olan köşeleri şimdi aşınıp yuvarlaklaşmıştı. Yüksekliği yaklaşık bir metreydi ve sola doğru eğilmişti; taşın üzerine kazınmış yazı uzun zaman önce aşınmış, geride hafif çizgilerden başka bir şey bırakmamıştı. Şimdi üçünün baktıkları şey orijinal yazı değildi; taşın üzerine ancak kan olabilecek gibi görünen bir şeyle yeni yazılmış ve yağmurla akmaya başlamış olan yazıydı:

STOKER

Mezarın kendisi bir taş mahzen gibiydi ve kısmen toprağın üzerinde, kısmen altında, üzerine yığılmış büyük taşların arasında neredeyse görünmez haldeydi. Bram bu durumun yeni oluştuğundan emindi, çünkü taşlar etraftaki diğerleri gibi mat değildi; bazılarının üzerinde hâlâ toprak kalıntıları vardı ve mezarın üzerine özellikle yığıldıkları belliydi.

Yığının en tepesinde tek bir beyaz gül duruyordu.

Emily'nin boğuk çığlığı tekrar duyuldu.

"Ses taşların altından geliyor! Mezarın içinden!" Thornley dizlerinin üzerine çökerek taşları kaldırmaya, tek tek kenara koymaya başladı.

Bram beyaz güle uzandı ve sapındaki dikenlere dokunmamaya dikkat ederek aldı. Pelerininin kapüşonu altında Ellen yumuşak bir ses tısladı. Bram çiçeği tutarken beyaz yapraklar kararıp griye, sonra da kenarlarından başlayarak siyaha dönüştü. Yapraklar büzülerek birbirinin üzerine çekildi ve toza dönüştü. Yağmur yağmasına rağmen kuruyarak pul pul döküldüler ve saptan ayrılarak rüzgârla süzüldüler.

"Yarım edin!" dedi Thornley, nefes nefese bir halde.

Bram elinde kalan çıplak çiçek sapını bıraktığında o da fırtınaya kapılarak sürüklendi. Sonra ağabeyinin yanında yere çökerek mezarın üzerindeki taşları temizlemeye başladı.

Sapın gözden kayboluşunu izledikten sonra Ellen da iki kardeşe katıldı. Güneş görünmemesine rağmen hâlâ yeterince güçlü değildi. Yine de kayaları tek tek kaldırıp kenara atmaya devam etti. Bu arada Emily'nin çığlıkları her geçen saniye biraz daha güçleniyordu.

Bütün taşlar temizlenene kadar yaklaşık yarım saat geçti. Son üçü o kadar ağırdı ki Bram'le Thornley birlikte kaldırmak zorunda kaldılar. Homurtular arasında sonuncusunu da kenara ittiler ve mezarın yüzeyi tamamen ortaya çıktı.

Mezarın kapağı on beş santim kalınlığında yekpare granitti. Bram onun da yakın zamanda kazdıkları diğer mezarlar gibi görüneceğini, yıllardır unutulmuş ve dokunulmamış olacağını sanmıştı. Oysa kapağın yerinden oynatıldığı belliydi ve kenarlarında derin tırnak izleri vardı. Mezarın yakın zamanda açıldığı anlaşılıyordu.

"Onu buraya gündüz koymuş," dedi Bram.

"Belki de arabadaki adamlardan yardım almıştır," dedi Ellen, parmaklarını ağır taşın üzerinde dolaştırırken. "Bunu tek başına yapmış olamaz."

"Nasıl veya ne zaman yaptığı umurumda değil," dedi Thornley. "Onu dışarı çıkarmamız gerek!" Karısına seslendi ama cevap alamadı; onun yerine korku dolu çığlıklar tekrarlandı.

Bram avuçlarını granit kapağın kenarına dayayarak itti. Thornley ve Ellen da yardım etti ama taş yerinden kıpırdamadı bile. Bram yere oturup sırtını bir ağaca dayadı ve bu kez bacaklarıyla itti; taş ancak o zaman kayarak açıldı.

Emily'nin çığlıkları daha da belirginleşti ve gök gürültülerine karıştı.

MATILDA

GÜNBATIMINA OTUZ DAKİKA KALA

"Arabada başkaları da var, cesetleri buldular," dedi Vambéry. Kapıyı aralamış, köy meydanına bakıyordu.

Matilda bakışlarını bir an için penceredeki adamdan ayırarak küçük evin ön tarafına doğru döndü. Vambéry kapıyı onun da görebileceği kadar araladı.

Adamlardan ikisi arabanın etrafındaki cesetleri taşıyor, onları evin önüne diziyorlardı. Kesilmiş kafaları alarak sahibi olan bedenlerin tepesine yerleştirdiler. Göğüslerine çakılmış kazıkları çıkarmadılar. Matilda çok fazla kan beklemişti ama şaşırtıcı ölçüde azdı; bütün kan gömleklerinin üzerindeki lekelerden ibaretti ve yağmur da onları hızlıca temizliyordu. Daha önce kıpkırmızı olan kumaş şimdi pembeye dönüşmeye başlamıştı. Kan olduğu yerde zemine damlıyor ve toprak hepsini emiyordu.

Dört adam ormandan çıkarak ilk ikisine katıldı ve altısı birden siyah arabayla atların etrafını sardı. Adamlardan biri kayıtsız bir şekilde arabaya doğru yürüdü ve altı aygırı çözerek ağaçlara doğru götürdü.

Şimdi toplam on yedi adam olmuştu.

Matilda tekrar ilkine baktı. Adam yüzünden süzülen buz gibi yağmura hiç aldırmadan boş bakışlarla onu izlemeye devam ediyordu.

BRAM

GÜNBATIMINA OTUZ DAKİKA KALA

Mezarın ağır kapağı yana kayarak devrilince Emily'nin insanın içine işleyen çığlıkları özgür kaldı. İnce bir toprak tabakasının altına gömülmüştü. Thornley karısının yüzündeki toprağı silkeledi.

"Bütün vücuduma bıçaklar, iğneler saplanıyormuş gibi geliyor!" diye bağırdı Emily. "İğneler, bıçaklar, camlar derimi parçalıyor!"

"Ben bir şey görmüyorum!" dedi Thornley, telaşla. "Nedir bu?"

Thornley, karısının yüzünü toprağın altından çıkardı; Bram, Emily'yi hiç bu kadar solgun görmemişti. Emily'nin gözleri aniden açıldı ve Bram onların kırmızı olmasını beklerken donuk yeşil olduklarını gördü. İleri geri hareket ederek tepesinde dikilen üçünü inceledi. Kocaman bir hamamböceği hızla yüzünün üzerinden geçti ve kirli mavi elbisesinin içinde gözden kayboldu; Emily aldırmadı bile.

"Emily, söyle bana, sana ne yaptı?" dedi Thornley. "Sana ne yaptı bu adam?"

Emily'nin ağzına toprak dolmuştu ve salyayla karışan çamur şimdi dudaklarından ve çenesinden aşağı akıyordu...

"Tanrım, altında bir ceset var," dedi Bram, dehşetle.

"Bütün tenime iğneler batırıyormuş gibi geliyor; tırnaklarımın altına, gözlerime, her yerde iğneler var!"

Bram, Emily'nin altındaki kemik yığınına, mezarın asıl sahibi olan cesede baktı. Ama o kalıntıların altında parlayan başka bir şey vardı.

Thornley tabutun içine uzanarak Emily'yi kollarına aldı ve dışarı çıkardı. "İğneler, her yerde iğneler!" Emily'nin yanıklarla dolu kolları iki yanma sarktı.

"Sana ne yaptı böyle, aşkım?" Thornley onu kendine çekerek sarıldı ve çığlıklarını göğsüne bastırdı.

"Orada kemiklerden başka bir şey var," dedi Ellen, "toprağın altında." Parıltıyı o da fark etmişti.

Bram tabutun içine doğru eğildi. İskelet hiç şüphesiz uzun zaman önce çürümüş giysileri olduğu anlaşılan paçavralara sarınmıştı. Elini uzatarak kemikleri dikkatle kenara itti ve bakışlarını parlak metale odakladı. Parmakları siyah toprağı eşeleyerek metale süründü; normalde boyna asılan türden küçük bir gümüş haçtı bu.

Ellen derin bir nefes alarak arkasını döndü.

Bram toprağı eşeleyince başka haçlar da buldu. Parmakları ondan fazla zincire takıldı. "Tabut onlarla dolu."

Emily çığlık atmaya devam ediyor, sesi ağaçlarda ve vadide yankılanıyordu. Ormanın derinliklerinden bir kurt uluyarak karşılık verdi. Kollarındaki yanıklar; haçların tenine değdikleri yerlerdeydi.

"İğneler! İğneler!" diye bağırdı Emily.

Thornley eliyle saçlarını sıvazlayarak onu sakinleştirmeye çalıştı.

"İğneler, derimin altında!"

"Emily, tamam, sakin ol lütfen..."

"İğneler! İğneler! Bir adam evlendiğinde başlar sorunları!" diye alay etti Emily. Bunun ardından çılgınca bir kahkaha geldi. Yüzünü kocasınınkine doğru kaldırdı ve cilveleşir gibi ona doğru uzandı.

Thornley acıyla inleyerek onu kenara itti. Eli hemen boynuna gitti ve geri çektiğinde parmaklarının ucundaki kanı gördü. "Beni ısırdı!"

Emily şimdi gülümsüyor, dudaklarının kenarından kan süzülüyordu. Dilini çıkarıp kanı yaladı. "Şimdi oyun zamanı," diye alay etti. "Kalıp benimle oynasana, kocacığım!"

Yine kahkahalar arasında Thornley'nin kollarından yandaki çamurlu toprağa sıçradı. Büyük bir sır gizliyor ve paylaşmak için sabırsızlanıyormuş gibi tiz, ürpertici, kız çocuklarını hatırlatan bir sesle güldü.

Thornley ona dehşetle bakarken elini boynundaki yaraya bastırdı. Uzanıp Bram'in elinden birkaç haç kaptı ve karısına doğru tuttu.

Emily çamurlu zeminde telaşla geri kaçtı. Yağmur kanın ve toprağın geri kalanını yüzünden temizlerken, Bram onun uzun, sivri ve beyaz dişlerini gördü.

"Tamamen aklını kaçırmış!" dedi Thornley.

"Artık ona ait," dedi Ellen. "Açlığını insan kanıyla giderdiğinde bir daha geri dönüşü olmaz... gerçekten çok üzgünüm, Thornley."

"Hayır, bu olamaz." Thornley şimdi uyuyan bir bebek gibi toprağın üzerinde büzülmüş ve yüzünü ellerinin arkasına almış olan karısına baktı.

"İğne olmasın! İğne istemiyorum! Yeter!" Bunu defalarca tekrarlamaya devam etti. Tırnakları sivrilerek uzamıştı ve haçları etrafa saçmak için Thornley'nin elini tırmaladı. Ancak şimdilik Thornley onun için hâlâ fazla hızlıydı.

Bram havanın kararmakta olduğunun farkındaydı. Ellerini tabuta tekrar sokarak ıslak toprağı karıştırmaya başladı. Gümüş haçlara ek olarak küçük tahta haçlar da buldu; birçoğu artık çürüyüp zayıflamış, yüzeyleri kıymıklarla dolmuştu. Biraz daha kazınca hareketi hissetti; bir düzine hamamböceği topraktan fırlayarak koluna tırmandı. Bram onları silkeleyerek kazmaya devam etti.

"Ne yapıyorsun?" diye sordu Ellen, etrafındaki haçlara bakmamaya çalışarak.

"Hiçbir mezarda bu kadar çok haçı cesetle birlikte gömmezler; buraya konmalarının iyi bir nedeni olmalı. Ve uzun zaman önce konmuşlar; Emily'yle birlikte değil, asırlar önce."

"Deaglan'ın kalbini gizlediği zaman mı yani?"

Bram ona baktı. "Anlamıyor musun? Bu haçlar bir kalkan. Kalbinin tam burada gömülü olduğunu bilsen bile, mezarın içine uzanıp onu alamazdın!"

"Orada mı yani?"

Bram'in parmakları o anda küçük bir kutunun köşelerini buldu; kutu, tabutun derinliklerine gömülmüştü. İki eliyle birden uzanarak kutuyu tutup dışarı çekti. Dikkatle mezarın yanına koyarak mandalını açtı. Mandal ilk anda kıpırdamadı ama biraz zorlamayla yerinden kurtuldu. Bram kapağı kaldırdı ve üçü birlikte kendilerini Deaglan O'Cuiv'in kalbine bakarken buldular. Yıllar içinde kararıp büzülmüştü ama hâlâ atıyordu; sadece dakikada bir kez olsa bile, hâlâ atıyordu.

"Tanrım."

"Ama neden Emily'yi de onun yanma gömdü ve mezarı bu şekilde işaretledi ki? Bizi buraya o yönlendirdi," dedi Thornley. "Burayı kendi başımıza asla bulamazdık."

"Bulmamızı o istedi," dedi Bram, başıyla onaylayarak.

Bir silah sesi duyuldu. O küçük evden gelmişti.

GÜNBATIMINA ON BEŞ DAKİKA KALA

Tepeyi ilk tırmanan Bram oldu ve küçük evin etrafını sarmış olan adamları hemen fark etti. Bir düzineden fazlaydılar ve hepsi Dracul'un arabasının etrafında buldukları adamlarla aynı kıyafetleri giymişti.

"Onlara Szgany diyor," dedi Ellen, kısık sesle.

"Kim bunlar?"

"Dracul'u korumaya ve ona hizmet etmeye yeminli ölümlüler. Onun gidemeyeceği yerlere gidiyorlar ve gündüzleri onu koruyorlar. Dracul da buna karşılık geride bıraktıkları ailelerine zengin hayatlar sağlıyor. Onun hizmetinde ölmek, akrabalarının asla yoksulluk veya açlık bilmeyeceği anlamına geliyor. Emirlerini memnuniyetle yerine getiriyorlar."

Thornley elinde kıvrık hançeriyle arkalarından yetişti. Emily ortalıkta yoktu.

"Sen?"

Thornley onun bakışlarını izleyerek hançere baktı ve hemen başını iki yana salladı. "Hayır, hayır, asla. Kolundan tutup buraya sürüklemeye çalıştım ama elimden kurtulup kaçtı. Mezarların arasında onu kaybettim."

"Gece yaklaştı," dedi Ellen. "Hava kararduğında gücüne tamamen kavuşacak. Ona dikkat etmelisin. Seni tekrar ısırmaya kalkışırsa, kaçamazsın. Sakın yanılma, damarlarında Dracul'un kanı dolaşırken o artık senin karın değil; Şeytan'ın bir hizmetkârı."

Thornley daha fazla dayanamadı. "Yetti artık bu tuhaf sözler be!" Elini cebine sokarak Ellen'ın saç buklesini çıkardı ve ona doğru fırlatıp attı. "Sen olmasan, karım şimdi bu durumda olmayacaktı. Hayatlarımıza girmeye hakkın yoktu. Bize acıdan başka bir şey getirmedin."

Ellen hiç sesini çıkarmasa da Bram onun gözlerindeki hüznü görebiliyordu. Ellen saç buklesini nazikçe tuttu.

Bir silah sesi daha duyuldu ve üçü birlikte tekrar eve baktılar. Szganylerden birinin tabancasının gökyüzüne bakan namlusundan duman tütüyordu.

Arabadan çözülmüş korku içindeki atlar ormana doğru koşarak ağaçların arasında gözden kayboldu. Dracul'un arabasının atları gürültüden etkilenmemişti; ayaklarını yere vurarak burunlarından sert nefesler üflediler ve fırtınanın arkasında batmakta olan güneşe doğru baktılar.

Elinde tabanca olan Szgany geri çekildi, diğerleri de evin etrafındaki hattı sıklaştırdılar.

"Geçmemize izin vermeyecekler."

"Sen onları zorlayabilirsin, Bram. Bunu başarabilirsin."

Bram, Ellen'a döndü. "Ne demek istiyorsun?"

"Hava kararana kadar benim güçlerim işe yaramaz ama sen bu tür sınırlamalardan bağımsızsın. Damarlarında benim kanım dolaşıyor olabilir fakat sen hortlak değilsin, hâlâ insansın ve bu da seni eşsiz kılıyor. Sadece denemen gerek," dedi Ellen ve soğuk parmağını Bram'in yanağına koydu.

Bram ancak o zaman görüp anladı.

Bram avucunu çamurlu toprağa dayayarak parmaklarını içine gömdü.

MATILDA

GÜNBATIMINA ON DAKİKA KALA

Olay olurken bile Matilda'nın gözleri o ilk adamdan ayrılmıyordu. Korkudan mı, şoktan mı, nedeni ne olursa olsun, Webley'nin namlusundan ona bakmaya devam ediyordu.

Bir hamamböceğinin çamurdan fırlayarak adamın bacağına tırmanışını izledi. Boynundan yüzüne ulaşana kadar adam böceğe müdahale etmedi. Ama fark etmezdi, çünkü hamamböceği yere düşer düşmez bir düzinesi daha ortaya çıkarak adamın bacağına tırmanırken birçoğu çizmelerinden ve pantolonunun belinden içeri girdi. Adam önce diğerleri gibi hareketsiz kalmaya devam etti ama neler olduğunu anlayınca, bu iğrenç yaratıkların ona saldırdığını fark edince, onları silkelemeye başladı. Ancak yere düşen her birinin yerine elli tanesi daha çizmelerinden yukarı tırmanıyordu.

Zemin onlarla doldu ve kahverengi-siyah hamamböcekleri çamurdan çıkıp birbirlerini çiğneyerek tırmanmaya devam etti. Matilda'nın karşısındaki adam saniyeler içinde onlarla kaplanırken, vücudu binlerce hamamböceğinin altında görünmez oldu; Matilda adamın gömleğinin beyazını ve pantolonunun kumaşını zor görüyordu. Adam kollarını sallıyor, Matilda'nın anlamadığı bir dilde bir şeyler haykırıyordu. Bunu yaparken üçü ağzına girdi. Onları tükürerek yüzünü silkelemeye çalıştı fakat böceklerin sonu gelmiyordu. Adamın şapkası başından uçtu ve yağmurda

parıldayan siyah-kahverengi yaratıklar başına doğru tırmandı. Adamın yere düşüp böceklerden oluşan battaniyenin altında yuvarlanışını izlerken ve böceklerin gövdeleri arasında boğulan çığlıklarını duyarken Matilda'nın tüyleri ürperdi.

Matilda nihayet bakışlarını zavallı adamın az önce durduğu yerden ayırabildiğinde, böceklerin sadece bir adamı değil, diğer çaresiz kurbanları da sarmış olduğunu fark etti; yaklaşık on adam yerde acıyla kıvranıyordu.

Ancak o zaman nefesini tuttuğunu anladı.

"Haydi! İçeri girin!" diye bağırdı Vambéry, kapıyı ardına kadar açarken.

Önce Thornley eve daldı, hemen ardından Ellen ile Bram içeri girdiler; Bram çamurlu ellerinde küçük tahta bir kutu tutuyordu.

BRAM

GÜNBATIMINA BEŞ DAKİKA KALA

Onlar eve doğru koşarken çığlık çığlığa yerde kıvranan adamları bir halı gibi kaplayan hamamböcekleri geri çekilerek onlara yol açtı.

İçeri girdikleri anda Vambéry kapıyı çarparak kapadı.

"Bu da neydi böyle?" diye sordu Thornley, bakışlarını Bram'e dikerek odanın köşesine doğru gerilerken.

"Bi...bilmiyorum," diye kekeledi Bram. Nefes nefeseydi ve kalbi yerinden fırlayacak gibi atıyordu. Küçük kutuyu masanın üzerine koyup iki eliyle masaya dayanarak kutunun üzerine eğildi.

Matilda da nutku tutulmuş halde ona bakıyor, bu arada tavandaki delikten içeri yağmur dökülüyordu.

"Acele etmeliyiz," dedi Ellen, kutuya uzanırken.

Bram onun mandalı açıp kapağı nazikçe kaldırışını ve kalbi ortaya çıkarışını izledi.

"Bunu sen yaptın," dedi Thornley. "O... o şeyleri sen mi kontrol ediyordun?"

Bram bir şey söylemedi. Matilda'nın kendisine baktığını görünce arkasını döndü.

Ellen ellerini kutunun içine sokarak kalbi aldı ve üzerindeki tozları sevgiyle, şefkatle, özenle temizledi. Kendini tamamen işine kaptırmıştı, odada olup bitenlerin farkında değildi. Deag-

lan'ın vücudunu örten naylonu geri itip göğsündeki deliği ortaya çıkardı ve kalbi göğüs boşluğuna yerleştirdi.

Bram ne olmasını beklediğinden emin değildi ama hiçbir şey olmadı.

Deaglan O'Cuiv'in vücudu parçalanmış haliyle öylece duruyordu.

Thornley, Ellen'ın yanına geldi. "Dracul'un kanının kötücül olduğunu söylemiştin. Ondan doğan her şeyin kötücül olduğunu söylemiştin. Bu adamı uyandırırsan ne olacak? Bir şekilde kontrol altına alınması gerekmez mi?"

Vambéry bir elinde gümüş kılıcı ve diğerinde sivri kazığıyla yanlarına geldi. "Bence bu işin sona erme zamanı geldi artık."

Ellen ona tıslayınca Vambéry geri çekildi.

Dışarıda gök gürledi ve hemen ardından Emily'nin kahkahası duyuldu. Bram ve Thornley pencereye yaklaştılar. Emily mezarlığa bakan tepenin üzerinde duruyor, uzun mavi elbisesi rüzgâr ve yağmurla savruluyordu. Bir adım attı, sonra bir adım daha ve tepenin bir ucundan diğerine çocuksu adımlarla seke seke ilerledi. "Thornley, pabucu yarım... Gelsene dışarı aşkım... Gel birlikte oynayalım! Thooooornley... neden böyle güzel bir gecede benden kaçıyorsun kocacığım?"

Bram onun ileri geri dolanmasını izledi. Adımlarında bir terslik vardı. Ancak ikinci turunu atarken ne olduğunu anladı Bram; kadının ayakları artık yere değmiyor, toprağın biraz üzerinden süzülüyordu. Buzlu yağmur onu es geçiyor, yağmur damlaları ona değmiyor gibiydi. Kollarındaki yanık izleri, kesikler, hepsi geçmişti artık ve teni iyileşmişti. Yine güldüğünde Bram onun kahkahalarını kulaklarıyla olduğu kadar zihninde de duydu.

Fırtına bir an için kesildi ama güneşin artık battığını, ufuk çizgisinin ardında gözden kaybolduğunu ve gecenin başladığını anlamasına yetmişti bu.

Fırtına hızlanırken Emily tepenin üzerinde dans ediyor, yeni çöken gecenin karanlığında yağmur damlaları hızla dökülüyordu. Ellen dışında herkes pencerelerden birinin önünde durarak Emily'yi izlerken, sonunda dans etmeyi bırakarak durdu ve öfkeli gözlerle tepeden aşağı, onlara baktı. Kolunu kaldırarak küçük evi işaret etti ve sonra avucunu yağmur damlalarını toplamak istercesine yukarı kaldırdı. Melodik bir sesle onlara seslendi: "Baylar, bayanlar, haydi dışarı gelin de oynayalım. Ay ortalığı gündüz gibi aydınlatıyor. Yemeğinizi bırakın, uykunuzdan uyanın ve benimle oynamaya gelin!"

"Kesinlikle aklını kaçırmış," dedi Vambéry kısık sesle, Bram'in yanında durduğu yerden.

Emily çağrısını defalarca tekrarladı. Beşinci kez tekrarladığında, yağmur ve rüzgâr aniden kesildi. Emily yüksek sesle gülüp elbisesinin eteğini savurarak olduğu yerde hızla döndü.

Ayaklarının dibindeki topraktan ince bir sis yükseldi ve kısa bir an için olduğu yerde döndükten sonra bir adama dönüştü; daha önce görmedikleri bir adama. Başka bir yere ve zamana ait tuhaf kıyafetler giymiş, dağınık sarı saçları kırmızı gözlerinin önüne düşen bir adam. İlk anda nerede olduğunu anlayamadığı için şaşkın gibiydi; sonra küçük evi ve pencereden bakanları görerek gülümsedi.

Yerden bir sis daha yükseldi; sonra bir tane daha. Bir tane daha.

"Vampirler, bir sürü," dedi Vambéry. "Mezarlarından kalkıyorlar."

Bir düzine daha; erkekler, kadınlar, yetişkinler ve çocuklar, hepsi tepenin diğer tarafından gelerek Emily'nin arkasında durdular. Arkalarında daha fazlası da vardı.

Bram bu hortlakların yerden yükselişini tiksintiyle izliyordu. Otlara dolanmış lanetli haçları, köye yayılan mezarları düşün-

dü; yüzlerce hortlak bu korkunç gecede hayata geri dönüyordu. Hepsi Deaglan O'Cuiv'in kalbini Tanrı'nın unuttuğu bu yere gizlediğinde Dracul'un öldürdüğü ve köleleştirdiği kurbanlardı. Hepsini dönüştürmüştü ve hepsini kontrol ediyordu.

Arkalarında Maggie ve Patrick O'Cuiv de kendi mezarlarından, evin içindeki sandıklarından doğruldular. Kalkıp Ellen'ın yanında durdular ve göğsünün içinde yavaşça atan kalbiyle Deaglan O'Cuiv'e baktılar.

Emily tepeden aşağı inerek siyah arabaya yaklaştı. Yanlarından geçerken atların her birinin boyunlarını okşadı; hayvanlar irkilerek onun dokunuşundan sakınmaya çalıştıysa da koşumları buna izin vermedi. Her yerde hortlaklar dikiliyor, o yaklaşırken açılarak yol veriyordu.

Arabanın altından beyaz bir sis yükseldi ve daha tam olarak somutlaşmadan evvel Bram, Dracul'un başından beri orada gizlendiğini anladı. İlk geldiklerinde arabayı daha dikkatli inceleseydi bunu fark edebilirdi ama öyle yapmamıştı. Onun yerine, hepsinin yaptığı gibi doğruca yanından geçmişti. Arabanın altındaki ahşap kasanın içinde görünmeyecek şekilde yerleştirilmiş bir tabut vardı.

Emily'nin yanında değil, tepenin ortasında, onunla hepsinin toplandığı evin arasında biçimlendi. Hortlak kalabalığı bir kez daha ayrılarak ortalarında bir boşluk oluştururken, siyah arabanın altından yükselen sis bir adama dönüştü.

Bram onun Whitby Manastırı'nda olduğundan farklı görünmediğini düşündü.

Dracul orada bir an durarak etrafına bakınırken simsiyah uzun pelerini fırtınada savruluyordu. Kıpkırmızı gözleriyle hortlaklar ordusuna ve sonra arabanın yanında duran Emily'ye baktı. Sonunda bakışlarını küçük eve çevirdi.

Ve gülümsedi.

Hortlaklardan bazıları evin etrafında yatan ve artık hamamböcekleri tarafından terk edilmiş olan Szgany cesetlerine aç gözlerle baktıktan sonra hevesle üzerlerine üşüştüler ve bir vahşi köpek sürüsü gibi elleriyle ayaklarının üzerine çöktüler. Szganylerin cesetleri onların arasında gözden kaybolurken, Bram'in hayatı boyunca unutmayacağı çılgınca bir gürültü başladı. Emily'nin kahkahaları bir kez daha yükseldi fakat Dracul gayet kararlı bir şekilde eve bakmaya devam ediyordu.

Pencerenin pervazına dayanmış olan Matilda aniden çığlık atarak geri sıçradı. Orada yüzünde yaşının çizgilerini taşıyan yaşlı bir adam vardı. Dağınık ve kirli beyaz saçları alnının önüne dökülüyordu. Giysileri yırtılmış, pis paçavralara dönüşmüştü. Sarı dişleri ve pis dişetleriyle ona gülümsedi. Çatlamış dudaklarının arasından aşağı iki sivri diş uzanıyordu. Pembe dilini onların üzerinden kaydırdı ve yine gülümseyerek boğum boğum eliyle Matilda'ya uzandı. Matilda tabancasını kaldırarak adamın göğsüne nişan aldı. "Geri çekil!" diye emretti.

Bu uyarı adamı ürkütmekten çok eğlendirdi.

Vambéry çantalarından birinden bir haç çıkararak adamın yüzüne uzattı. Adam tıslayarak geri çekilirken dudaklarından pis tükürükler saçtı. Vambéry haçı Matilda'ya verdi. "Bunu pencereye görünecek şekilde koy. Yaklaşmalarına izin verme." Diğer bir haçı Thornley'ye attı. "Sen... ön tarafı tut."

Bram'in bakışları Dracul'a odaklanmıştı; Dracul tepenin dibine gelmişti. "Davet edilmedikçe içeri girebileceklerini sanmıyorum," dedi kısık sesle.

"Bu teoriyi sınamak istediğimden emin değilim," dedi Vambéry. "Sayıları iki yüz kadar olmalı. Daha fazla da olabilir."

Ellen arkadan Bram'e yaklaşınca Bram ona döndü. Deaglan O'Cuiv'i örten naylon belinden aşağı katlanmış, göğsündeki bü-

yük yarığı, gövdenin etrafına dizilmiş kopmuş kollarını ve başını ortaya çıkarmıştı. Patrick ve Maggie O'Cuiv onun başında duruyordu.

"Bir şey yapabilir misin?" diye sordu Bram.

Ellen karşılık vermedi. Onun yerine Patrick O'Cuiv'in gözlerine baktı. Bram onların kendi aralarında iletişim kurduklarından emindi fakat düşüncelerini algılayamıyordu.

Patrick O'Cuiv başıyla onaylayarak kapıya yöneldi. Kapıyı açıp hortlakların arasına çıktı.

"Hayır! Bunu yapmamalısın!" diye bağırdı Vambéry. Elinde haçla kapıya koşarak kapamaya çalıştı. Maggie O'Cuiv onun bileğini yakaladı ve elindeki tılsıma bakmamaya çalışarak geri çekti.

Bram, Patrick O'Cuiv'in açıklığa ilerleyişini izledi. Szganylerin kalıntılarına yaklaştı, uzandı ve cesetlerden birini kolundan yakalayıp kaldırarak beslenmekte olan hortlakların elinden aldı. Ceset diş izleriyle doluydu ve boynunda kanlı bir yarık vardı.

Küçük bir çocuk, bir kız çocuğu, bu olayı şehvetli gözlerle izliyordu. Sonra aniden atıldı ve üç metreden uzun bir mesafeyi uçarak Szgany'nin üzerine çullanıp dişlerini boynundaki açık yaraya geçirdi. Patrick sanki sivrisinekmiş gibi bir tokatla onu uzaklaştırdıktan sonra cesedi evin içine taşıdı. Maggie onun arkasından kapıyı kapadı.

"Kanını neredeyse tüketmişler," dedi Patrick, yoğun İrlanda aksanıyla. "Diğerlerinin durumu da daha iyi değil."

Maggie yıldırım hızıyla hareket etti; bir an kapının dibinde dururken, bir an sonra Vambéry'nin arkasında duruyordu ve kollarını arkasından tutmuştu. Vambéry'nin elindeki haç yere düştü. "Bunu kullanmalıyız," dedi Maggie.

Vambéry kendini kurtarmaya çalıştı ama Maggie çok güçlüydü.

Bram avcı bıçağını çekerek ona doğru bir hamle yaptı.

Ellen kaşlarını çattı. "Böyle bir şey yapmayacağız: Bırakın onu."

Maggie bir an tereddüt ettiyse de söyleneni yaptı. Vambéry haçı yerden kaparak bir köşeye çekildi ve haçı önüne doğru tuttu.

Ellen, Szgany'nin cesedini Patrick'ten alarak masaya taşıdı ve Deaglan'ın kalıntılarının üzerine yatırdıktan sonra Bram'e döndü. "Bıçağına ihtiyacım var."

Bram bir an tereddüt etti ama sonra bıçağını ona verdi.

Ellen hızlı hareketlerle Szgany'nin kollarını, bacaklarını ve gövdesini kesti; adamın giysilerini ve etini yırtan çok sayıda uzun yarık açtı. Adam hafifçe inledi ve Bram onun hâlâ yaşadığını fark edince şaşırdı. Hortlakların saldırdığı yerde giysilerinin üzerinde minik kırmızı lekeler vardı ve Ellen'ın kesiklerinin kenarları çabucak kanla boyandı; kanın hepsi Deaglan O'Cuiv'in bedenine akıyordu. Bram, Ellen'ı durdurmayı, bu adamı kurtarmayı düşündü fakat bir işe yaramayacağını biliyordu. Adam zaten bu yaralarla yaşayamazdı; ya hortlaklara katılır ya da acı dolu bir şekilde ölürdü. Ellen aslında ona merhamet gösteriyordu.

Sonra hepsinin arasında Dracul'un sesini duydular.

"Beni eğlendiriyorsun," dedi, "şu küçük mücadelen, sevgili kontesim. Ne kadar kararlı ve isyankârsın."

"Ben senin kontesin değilim," dedi Ellen, kısık sesle.

"Sen daima benim kontesim olacaksın."

Bram pencereye yaklaşarak Thornley'nin yanında durdu. Dracul başını gökyüzüne, fırtına bulutlarına kaldırırken ve elinin bir hareketiyle yağmuru indirirken izledi. Fırtına daha da şiddetlendi.

"Şato sensiz çok soğuk, çok ıssızdı. Sen gittikten sonra peşinden hizmetkârlarımı göndermem ve yerlerine yenilerini bulmam gerekti."

"Hizmetkârları sen öldürdün, her birini. Bunu bilmediğimi mi sanıyorsun?"

"Onlar senin yüzünden öldü, sevgilim."

"Tanrım," dedi Vambéry, dehşetle.

Bram döndü ve Vambéry'nin bakışlarını izleyerek masanın üzerindeki Deaglan O'Cuiv'e baktı. Ceset baştan aşağı, üzerinde yatan Szgany'nin kanıyla kaplanmıştı. Ellen dikkatle masanın etrafından dolaşırken bakışlarını ikisinden de ayırmıyordu.

Ellen'm sevgilisi Deaglan O'Cuiv bir şekilde iyileşiyordu.

Kopmuş başının, kollarının ve bacaklarının tendonları, kasları ve damarları yeniden örülüyordu ve Bram yakından incelediğinde birleşen uzuvların içinde dolaşan kanı gördü. Henüz tam olamamıştı, evet. Ama dokular kesinlikle iyileşiyordu.

Szgany artık kesinlikle ölmüştü. Maggie onun kalıntılarını masadan kaparak cesedi bir çöp parçasıymış gibi odanın köşesine fırlattı. "Daha fazlasına ihtiyacı var."

Tam o anda Deaglan'ın eli aniden uzanarak Bram'in bileğini yakaladı.

Deaglan'ın parmakları Bram'in bileğini öyle büyük bir güçle sıkıyordu ki uzun tırnakları tenini delerek kanattı. Bram'i doğaüstü bir güçle masaya çekerek boynunu ağzına yaklaştırdı. "Bin kez öldüm ve her birinin acısını tekrar tekrar hissettim. Yine de her saniye, her dakika, her saat, her yılın her günü düşünebildiğim tek şey bu açlıktı... bu açlığı giderecek tatlı kanın özlemi ve kanın kime ait olacağının merakı."

Bram boynunda keskin bir acı hissetti ve eskiden insan olan bu hortlağın kuru, çatlak dudakları boynuna kapanarak damarından kanını emmeye başladı. Bram geri çekilmeye, Deaglan'ın

göğsünü yumruklamaya çalıştı. Boş eli biraz önce tuttuğu tahta kazığı arıyordu. Yapabileceği bir şey yoktu; Deaglan'ın acımasız sarılışına dayanmaya çalışırken vücudu felç oldu ve zihni bulanmaya başladı.

Göz ucuyla önce Maggie O'Cuiv'i, sonra Matilda'yı yanında gördü. Sanki uçarcasına oraya gelmişlerdi ve Maggie, Matilda'nın kollarını o kıskaç gibi elleriyle arkasından tutuyordu. Maggie tiz kahkahalar atıyor, başından beri planın bu olduğunu biliyordu ve Matilda'nın boynunu ısırmadan önce Bram'e sırıttı.

Bram çaresizce izlerken Matilda'nın omzu ve elbisesi kırmızı kanla kaplandı. Kan yaradan dışarı, Maggie'nin aç dudaklarına ve oradan da yere damlıyordu. Matilda çığlık atmaya çalıştı. Bram ablasının gözlerindeki acı ve korkuyu görünce ardından şiddetli bir çığlığın geleceğini anladı ama onun yerinde sadece hafif bir inilti yayıldı ve nefesinin boşalışını duydu. Ablası bayılarak Maggie'nin kollarına yığılırken, Maggie içmeye devam ederken Bram'in yapabileceği bir şey yoktu. Tek bir damla kalmayana kadar içti; ablası onu kollarında tutan şey kadar ölü olana kadar içti.

Bram'in arkasında Thornley bir çığlık attı ve Bram başını çevirmeye çalıştığında Patrick O'Cuiv'in Vambéry'nin boynunu kırarak cansız bedenini bir kenara attığını gördü. Adamın cesedi iğrenç bir gürültüyle yere çarptı. Patrick, Thornley'ye saldırdı ve korkunç dişlerini Bram'in ağabeyinin boynuna gömerek sıcacık kanını etrafa saçtı. Thornley'nin çığlıkları yetişkin bir adama değil, bir çocuğa ait gibiydi. Sonunda her yer sessizliğe gömülürken, Patrick O'Cuiv'in şapırtılarından başka bir şey duyulmaz oldu.

Ellen bütün bu süre boyunca hiç kıpırdamadan odanın bir köşesinde durmuş, izliyordu; yakut kırmızı dudaklarında hafif bir gülümsemeyle.

Bram kendini Deaglan'ın elinden kurtardı, parçalanan etinin acısını hissediyordu. Sonra Vambéry'nin cesedinin yanında

parıldayan kılıca atıldı. Kan kaybından bayılmamak için bütün gücüyle mücadele ederek kılıcı kaldırdı ve sivri ucuyla Ellen'ın boynunu hedefledi...

"Bram, hayır!" diye bağırdı Ellen. Bram'i kollarıyla sararak onu odanın bir köşesine çekti ve masanın üzerinde yatan sevgilisinden uzaklaştırdı. "Bir halüsinasyondu! Sadece bir görüntüydü!"

Gümüş kılıç Ellen'ın tenini yaktı; Bram cızırtıyı duyup yanık kokusunu aldı.

Aynı anda çılgınca etrafına bakındı. Matilda'nın iri iri açılmış gözlerle karşısında durduğunu gördü. Maggie onun yanındaydı. Thornley, Vambéry ve Patrick O'Cuiv hiç kıpırdamadan diğer tarafta durmuş, onu izliyorlardı.

Derin bir nefes alarak kılıcı bıraktı. Kılıç takırtıyla yere düşerek masanın altına kaydı. Vambéry hemen kılıcı kaptı.

Yaşıyorlardı.

Hepsi hayattaydı.

Tıpkı manastırdaki odada, kapının arkasından gelen görülerde olduğu gibiydi. Ancak şimdi beden tam burada, hemen yanlarında, onlarla aynı odadaydı...

"Damarlarında hâlâ Dracul'un kanı dolaşıyor; bunu kullanabilir," diye fısıldadı Ellen, Bram'in kulağına. "Deaglan özgür kalana kadar bunu yapacak. Her şey yolunda, hepiniz güvendesiniz. Gerçek değildi. Sen ondan daha güçlüsün."

"Evet, güçlü, kontesim!" Dracul'un sesi fırtınanın gürültüsü arasında çınladı. "Hem de en güçlüsü! Onu bana getirmen ne büyük incelik! Onu ve diğerlerini!"

Bram, Ellen'm ellerini silkerek pencereye yaklaştı. Hortlaklar her taraftaydı ve alev alev gözleri derin bir iştahla evi izliyordu. Üzerlerinde bir şey çatının kalıntılarında koşturuyordu; hızlı,

küçük ayaklar ve bir çift daha. Diğerleri duvarları tırmalıyordu. Evin temelini yavaşça kazdıklarını duyabiliyordu. Korkunç sesler. Her yerde hortlaklar vardı.

"Davet edilmeden içeri giremezler," dediğini duydu Ellen'ın. "Bram bu konuda haklıydı." Bunu diğerleri de duymuştu ama huzursuzluklarını gidermeye yetmedi.

Dracul yaklaştı ve kapıdan sadece beş altı metre ötede durdu. Emily de yanındaydı. "Bram, Ellen'm aileni ve dostunu canlı bırakacağını sanıyorsan gerçekten kendini kandırıyorsun demektir. Yoksa sizi buraya neden getirsin ki? Bir süre sonra biri arabanızı bulacak ama başka bir şey bulamayacak. Çok büyük olasılıkla kurtların yaptığını düşünecekler. Bir grup yabancı ormanda başka nasıl kaybolabilir ki?"

Bram buna cevapmış gibi yine kurtların sesini duydu. Ormanın derinliklerinden on kadar kurdun uluması yayıldı.

Dracul baştan savan bir tavırla elini hafifçe havaya doğru salladı. "Çocuklarımdan bazıları bir kuşaktır beslenmedi. Bu gece önlerine atılan ziyafetle mutlu oldular."

Bram adamın kurtlardan mı, hortlaklardan mı, yoksa ikisinden birden mi bahsettiğini anlayamadı.

Emily küçük eve yaklaşıp çamurlu toprağın üzerinde hiçbir iz bırakmadan Dracul'un yanma süzülürken hortlaklar ona yol açtı. Emily kapıyı üç kez yavaşça tıklattı.

"Tıklatırım kocamın kapısını, acaba aralar mı bana dudaklarını?" Emily'nin melodik sesi yankılandı. "Tıklatırım kocamın kapısını, istesem mi acaba bana katılmasını? Bu son vuruş, bu son vuruş kocamın kapısını, açmayacak mı bana kollarını?"

Emily kendi şarkısına güldü. "Bana katıl, Thornley! Çok güzel bir özgürlük! Hayal bile edemezsin! Bana katılmanı o kadar çok istiyorum ki."

Thornley tahta kazıklardan birini alarak dalgın bir tavırla parmaklarının arasında çevirdi ve boştaki eliyle boynundaki ısırık izlerini kaşıdı. Sonra aşağı uzanarak kapıyı açtı. Matilda onu gömleğinin yakasından yakaladı.

Emily orada öylece duruyordu. Şimdi insandan çok hayalete benziyordu. Gözleri yemyeşil, teni yeni doğmuş bir bebeğinki kadar pürüzsüzdü. Bram onu her zaman güzel bulmuştu fakat şimdi nefes kesici, büyüleyici bir güzelliği vardı. "Daha yaşamadık, Thornley, henüz değil. Ama artık yaşayabiliriz. Henüz çok geç değil. Beni içeri alırsan sana gösteririm. Sana her şeyi gösteririm."

"Bunu yapamazsın," dedi Vambéry, kısık sesle. "Dışarı da çıkamazsın. Yoksa seni kaybederiz."

Bram uzanıp ağabeyinin elindeki kazığı aldı. "Başka bir yol bulacağız."

Thornley bakışlarını karısından ayıramıyordu, onun gözlerinde kaybolmuş gibiydi.

Arkalarında Deaglan O'Cuiv'in vücudu masanın üzerinde seğirdi ve eli Vambéry'nin kolunu yakalayarak acı verici şekilde sıktı.

Vambéry acıyla haykırdı.

Deaglan onu bıraktığında Vambéry paniğe kapılarak kaçtı ve duvara doğru sendeledi. Gözleri başının arkasına dönüp bembeyaz kesilirken boğazından bir inilti yayıldı. Ardından çığlık attı. Çığlığı tizleşerek şiddetlendi ve görmeyen gözleri odadakileri taradı.

Ona ilk ulaşan Bram oldu ve olduğu yere yığılmadan yakaladı.

Vambéry, Deaglan O'Cuiv'in artık hareketsiz kalan vücuduna doğru döndü; sonra Patrick'e, sonra tekrar Deaglan'a baktı. Bu süre boyunca Bram'in ellerinden kurtulmaya çalışıyordu.

Sonunda Bram ne olduğunu anladı. "Sana ne gösterdi? Gerçek değildi, hiçbiri. Sadece..."

Patrick O'Cuiv'e bakarken Vambéry'nin vücudundaki bütün kaslar gerildi. "Seni bu evden kovuyorum!"

"Hayır!" diye haykırdı Bram. Ama yapabileceği bir şey yoktu.

Görünmez bir güç küçük evin içine daldı, Patrick O'Cuiv'i kaptı ve onu sürükledi. İriyarı adam kapıdan uçarak geçerek sessiz bir rüzgârla gecenin karanlığına savruldu. Yere çarptı ve daha ayağa kalkamadan hortlaklar üzerine çullanıp sivri tırnakları, dişleriyle onu vahşice parçalamaya başladılar.

Maggie çığlık atarak kapıdan dışarı koşmaya yeltendi fakat Ellen onu yakalayarak geri çekti. "Oraya çıkamazsın! Böyle olmaz! Hepimizi birbirimize düşürmeye çalışıyor. Sapkın manipülasyonlar ve görüler, hepsi bu!"

Ellen, Maggie'yi kendine çekti, Maggie ona sarılarak hıçkırıklara boğuldu. Ellen yağmurun ve rüzgârın arasından öfkeli gözlerle Dracul'a baktı. "Deliliğinin bir sınırı yok mu senin?"

"Hepimizi öldürmeyi planlıyorlar," dedi Vambéry, Bram'e. "Göremiyor musun? Biz sadece onun özgürlüğünü satın almak için kurbanız." Ellen'a bir bakış attı. "O ve onun gibiler için."

Ellen bir adım gerileyerek yalvaran gözlerle baktı. "Bu doğru değil. Ben asla..."

"Bizi buraya bunun için getirdi. Başka neden olacak?" Vambéry, Ellen'e öfkeyle baktı. "Seni..."

Bram onun çenesine bir yumruk patlatınca Vambéry yere yuvarlandı. "Yeter! Hepsi zihin oyunları! Daha güçlü olmalısın!"

Vambéry düşerken Maggie jilet keskinliğindeki tırnaklarını ona savurdu ama Ellen küçük kızı tutup geri çekti. Kızın gözleri alev alev yanıyor, Vambéry'ye öldürecekmiş gibi bakıyordu.

O ana kadar sessizliğini koruyan Matilda tabancasını masada yatan Deaglan O'Cuiv'in başına doğrulttu. Başı, kolları ve bacakları artık tamamen birleşmişti. Hâlâ pembe olan taze deri kasları, damarları ve tendonları kaplamış, adamı bütün haline getiriyordu.

Dracul kapıya yaklaştı. "Çek tetiği. Ben de buradan güvenli bir şekilde çıkmanıza izin vereyim. Söz."

"Onu öldürürsen hepimizin işi biter," dedi Ellen, Maggie hâlâ kollarında çırpınırken.

Matilda, Webley'nin horozunu kaldırdı. "Belki de hiçbirimizin kurtulması mümkün değildir."

"Artık yeter."

Bu söz, gözlerini açan Deaglan O'Cuiv'den gelmişti. Onlara zayıf bir şekilde bakıyordu. "Artık benim yüzümden ölüm olmayacak."

Ellen, Maggie'yi bırakıp hemen sevgilisinin yanına koştu.

Matilda bir adım geri çekilirken tabancayı hâlâ Deaglan'ın başına doğru tutuyordu. Sonra hızla döndü ve kapıda duran Dracul'a ateş etti. Tetiği tekrar tekrar çekerek mermileri canavarın gövdesine boşalttıktan sonra da kapıyı tekmeleyerek kapadı.

O yoğun yağmurun altında Emily'nin kahkahaları duyuldu.

"Mermiler hiçbir işe yaramadı," diye bağırdı Thornley. Pencereden dışarı bakıyordu. "Doğruca içinden geçip gittiler."

"İlk ışığa kadar burada kalabiliriz. Burada kaldığımız sürece tehditler savurmaktan fazlasını yapamaz," dedi Bram.

Vambéry bakışlarını Ellen'a ve O'Cuivlere dikerek ayağa kalkarken çenesini ovaladı. "Onlarla mı?"

"Evet, onlarla," diye ısrar etti Bram.

Vambéry sırtını duvara yaslarken bacakları titriyordu.

Ellen, Deaglan'ın elini tutup avucunu kendi yanağına götürdü. Diğer elinin bileğini sevgilisinin dudaklarına bastırdı ve kanını içmesine izin verdi. İkisi kelimelere dökmeden çok şey konuşuyordu. Bram bunun ne kadar sürdüğünü bilemedi.

Maggie, Vambéry'nin yanından geçerek Deaglan'ın diğer elini tuttu.

Deaglan O'Cuiv uyanık olabilirdi fakat pek de iyi görünmüyordu. Teni neredeyse şeffaftı. Bram ince derinin altında akan ve daha önce boş olan damarlara dolan kanı gördüğüne yemin edebilirdi. Çok yavaşça olsa da vücut kendini yeniliyor, Ellen'ın kanı şimdi onun damarlarında dolaşıyordu.

"Ne olması gerektiğini anlıyor musun?" diye sordu Ellen.

Deaglan zayıf bir şekilde başıyla onayladı.

Ellen bileğini sevgilisinin ağzından çekti. "Başka yolu yok."

"Biliyorum."

"Kalkabilir misin?"

Deaglan yine başıyla onayladı ve iki kadın onun bacaklarını masadan sarkıtmasına ve ayağa kalkmasına yardım ettikten sonra naylonu beline sardılar. Göğsünde kalbinin olduğu yerde belirgin bir yara izi vardı fakat onun dışında büyük ölçüde iyileşmişti.

"Dışarı çıkıyoruz!" diye bağırdı Ellen, yağmura doğru.

Bram'in morali bozuldu. Bu kadın ne yapıyordu?

Maggie kapıya uzanıp açtı. Dracul hemen dışarıda yanında Emily'yle duruyordu. Thornley'nin dediği gibi, mermiler adamda hiç iz bırakmamıştı.

Deaglan O'Cuiv'i görünce Dracul başını yana yatırdı. "Kanım sana iyi hizmet etti. Bak ne kadar dayanıklı çıktın!" Sonra Ellen'e

dönerek çarpık bir gülümsemeyle baktı. "Konuştuğumuz takası yapmaya hâlâ hazır mısın?"

Ellen önce Bram'e, sonra Matilda ve Thornley'ye baktı. "Hazırım."

"Bunu yapamazsın!" diye bağırdı Bram.

"Senin şansına, dostum," dedi Dracul, Bram'e, "bu karar sana ait değil. Uzun zaman önce yapılmıştı." Dracul, Ellen'a döndü. "Başlayalım mı?"

"Söz veriyor musun?"

"Veriyorum."

Ellen derin bir nefes aldıktan sonra Deaglan O'Cuiv'in yanağını okşadı. "Seni bütün kalbimle seviyorum ve daima da seveceğim. Huzuru bul. Ne olursa olsun bul. Bunu senin için yapıyorum."

"Ben de seni seviyorum," dedi Deaglan. "Her an, şimdi ve sonsuza dek seninle olacağım."

Ellen, Deaglan'ı bırakarak Maggie'nin kulağına eğildi. "Onu koru. Daima."

Maggie bir şey söylemedi. Sadece sessizce başıyla onayladı ve Patrick O'Cuiv'in düştüğü yere baktı. Sonra topallayarak yürüyen Deaglan O'Cuiv'i evden çıkardı, Dracul ve Emily'nin yanından, hortlakların arasından geçirdi ve ikisi, kimseye dokunmadan karanlık ormanın gölgeleri arasında gözden kayboldular.

Ellen evin kapısından onların gidişini kırmızı yaşlarla dolu gözlerle izledi.

Thornley, Bram'in uzattığı avucuna bir kazık bıraktı. Bram kazığı sımsıkı tuttu ve ağırlığını tarttı. Hepsini öldüremezdi ama Dracul'a ulaşabileceğinden...

Ellen kazığa baktı. "Onu burada bırak. Gereksiz." Odadaki yüzleri tek tek inceledi, özellikle Matilda ve Thornley'ye uzun

uzun baktı, sonunda Bram'e döndü. "Benimle gelirsen güvende olacaksın. Ama diğerleri burada kalmalı."

"Seninle hiçbir yere gitmiyorum." Bram kazığı sımsıkı tuttu.

"Beni al," dedi Thornley. "Karımın yanında olmak istiyorum. Sadece birkaç dakika için olsa bile. Beni al. Sorun çıkarmayacağıma söz veriyorum."

Dracul oraya geldiğinden beri ilk kez şaşkınlıkla baktı. "Ah! Onlara söylemedin mi?" Bu onu heyecanlandırmış gibiydi. "Sonucun farklı olabileceğini mi sandınız gerçekten? Küçük grubunuz bir şekilde bütün çocuklarımla savaşacak, yara almadan kazanacak ve hepiniz buradan gidecektiniz, öyle mi? Böyle bir sonucu neden kabul edeyim ki? Hepiniz, ne kadar safsınız. Şu anda hâlâ hayatta olmanızın tek nedeni, size ihtiyacım olması, o kadar. Asıl korkmanız gereken gün, size artık ihtiyacımın kalmadığı gündür."

Vambéry kutsal su dolu bir şişe çıkardı –nereden çıkardığını bilmiyordu Bram– ve arkasına saklayarak parmaklarıyla kapağını açtı.

Dracul alaycı bir tavırla gülümseyerek ona doğru elini salladı ve şişenin içindeki kutsal sıvı kaynamaya başladı. Vambéry bir küfür savurarak şişeyi elinden fırlattı.

Dracul devam etti. "Çocuğu getir de işimize bakalım. Yoksa birazdan canım sıkılacak ve bu küçük kulübeyi yakıp hepsini kül edeceğim."

"Bram, lütfen," diye yalvardı Ellen. "Gelmelisin."

Bram kapının iç tarafında durduğu yerden kıpırdamadı.

Dracul öfkeyle yanıp tutuşuyordu. "Yeter artık bu saçmalık!" Parmaklarını şaklattı ve yakındaki servi ağaçlarından birinin tepesine yıldırım düştü. Bir dal çatırdayarak alevler içinde kalırken ağacın etrafını saran hortlaklar geri sıçradı. Dracul yanan dalı alıp minik evin ahşap kirişlerine doğru uzattı.

"Yapma!" diye bağırdı Bram. O yoğun yağmurun altında tutuşup tutuşmayacağını bilmiyordu ama riski göze alamazdı. "Tamam. Geliyorum. Geliyorum!"

Diğerleri itiraz edemeden, Bram tahta kazığı ayaklarının dibine bıraktı ve dışarıdaki fırtınaya adım attı.

Hortlaklar Bram'in arkasına toplanarak geri çekilmesini engelledi. Artık geri dönüşü yoktu.

Dracul yanan dalı bir su birikintisinin içine atınca alevler tıslayarak söndü. Sonra döndü ve küçük evi geride bırakarak tepeyi tırmanmaya başladı.

Bram, Matilda'nın çığlıklarını, rüzgârın arasında kendisine seslenişini dinlememeye çalıştı. Sadece Thornley'nin onu tutabilmesini ve Vambéry'nin de sabaha kadar onları koruyabilmesini umuyordu.

Ellen arkaya uzanarak Bram'in elini tuttu. Bram nedenini bilmese de bunu yapmasına izin verdi. Ellen'ın teni soğuk ve kuruydu; tıpkı Dracul ve Emily gibi o da yağmurdan etkilenmiyordu. Kendisiyse her damlanın buz parçaları gibi tenine saplanışını hissediyordu. Tepeye tırmanırlarken ayakkabıları çamurlu zeminde şapırtılar çıkarıyordu; sadece onun ayakkabıları. Diğerleri yere bile değmiyor ve geride hiç iz bırakmıyordu.

Bu gece ay yoktu. Bram, etrafı görebilmesini damarlarında Ellen'ın kanının dolaşmasına, ona bahşettiği hayata borçlu olduğunu biliyordu.

Her tarafları hortlaklarla sarılıydı. Gözleri dışında hiçbir yerleri kıpırdamıyor, olacaklara tanıklık etmek için sessizce bekliyorlardı.

Tepeyi aştıkları zaman mezarlık, büyük beyaz mozole ve yüz kadar çarpık mezar taşı görüş alanlarına girdi. Ellen onun elini sıkarken Bram'in kolu hiç olmadığı kadar şiddetle kaşındı.

Bram şimdi ölümüne yürüyorsa da pişman değildi. Sonuçta kendisine ait olmayan yılları yaşamıştı. Nedenleri ne olursa olsun, ona bu hediyeyi Ellen vermişti. O olmasa, yedi yaşındaki çocuk o küçük tavan arası odasında ölecek, penceresinin dışındaki dünyayı asla tanıyamayacaktı.

Mezarlığın dibine geldiklerinde Dracul kollarını salladı ve her tarafta titreşen mavi alevler canlandı. Alevlerin yanmasını sağlayacak hiçbir şey yoktu aslında; alevler nemli topraktan yükselivermişti. Bram, yıllar önce Artane Kulesi'ne tırmanırlarken gördüğü o tuhaf mumları hatırladı.

Mezar taşlarının ve mezarların arasından ilerleyerek mozolenin girişine geldiler. Dracul bir elini ağır bronz kapıya dayadı. "*Deschis!*" diye emretti.

Kapı ardına kadar açılarak içerideki boş mezarı gözler önüne serdi. Tam ortada bir katafalk duruyordu ama üzerinde tabut yoktu; sadece ödülünü bekleyen düz bir taş yüzey vardı. Sehpanın üzerinden uzun bir demir kazık yükseliyor, çatıya doğru uzanıyordu.

Bunu görünce Bram'in bakışları girişteki yazıya kaydı:

KONTES DOLINGEN VON GRATZ
STURYA
NİHAİ HUZURA ERİŞTİ
1801

Birden anladı. "Bu senin mezarın olacak."

"Öyle."

"Ama neden?"

Ellen o anda ona döndü. Güçlü görünmek istiyordu fakat gözyaşlarını gizlemesi mümkün değildi. Kırmızı damlalar yanaklarından süzülüp elbisesine damlıyordu. "Seni, aileni ve O'Cuivleri güvende tutmak, sevgili Deaglan'ımı özgürlüğüne kavuşturmak için tek yolu buydu. Dracul bana asla tamamen sahip olamayacağını biliyor; gerçekten istediği şekilde değil. Sadece fiziksel bedenime sahip olabilir. Sizlere zarar gelmediği sürece bu kadarını kabul edebilirim."

Dracul alaycı bir tavırla güldü. "Bu insanları neden bu kadar önemsediğini asla anlayamayacağım. Her günü ölümlerinin provasını yapmakla geçirmekten başka bir şey yapmıyorlar."

"Onlar geri kalan tek ailem; hayatım boyunca bildiğim tek aile," dedi Ellen, Dracul'a dönerek. "Şimdi bize izin verirsen, Bram'le biraz yalnız konuşmak istiyorum."

Bram, Dracul'un bu isteği reddedeceğini düşündü ama aksine Dracul peşinde Emily'yle mezarlığın derinliklerine ilerledi. Diğer hortlaklar oraya giremiyordu; onun yerine mezarlığın çevresini sarmışlardı.

Ellen sadece Bram'in duyabileceği şekilde kısık sesle konuştu. "Sana damarlarındaki kanımın kalıcı olmayacağını söylemiştim. Hastalığının ne kadar zaman sonra geri döneceğini bilmiyorum ama geri döneceğinden emin olabilirsin. Sadece o gün gelene kadar iyi bir hayat yaşama fırsatın olmasını diliyorum."

"Geri dönüp seni kurtaracağız. Gündüz geleceğiz, o hiçbir şey yapamaz."

Ellen başını iki yana salladı. "Burayı bir daha asla bulamayacaksınız. Mucize eseri bulsanız bile, beni kurtarmanız sadece onunla yaptığım bir anlaşmayı sona erdirmek olur. Sadece sen ve ailen için değil, Deaglan ve Maggie O'Cuiv için de ölüm anlamına gelir ki ikisi de özgür olmayı hak ediyor. Patrick'in fedakârlığının boşa gitmesine izin verme. Beni bulmaya çalışmayacağına bana

söz vermelisin. Beni burada bırakacaksın; istediğim bu. Dracul dünyada dolaştığı sürece başka yolu olamaz."

Bu üzücü gerçek karşısında Bram'in teslim olmaktan başka seçeneği yoktu.

Ellen onun diğer elini tutunca Bram avucuna bastırılan bir şeyi hissetti; Ellen ona bir kâğıt parçası vermişti. Hemen ceketinin cebine attı.

"*O yaşadığı sürece* beni bulmaya çalışmamalısınız," dedi, bakışlarını Bram'in gözlerine dikerek. "Anladın mı?"

Bram yine başıyla onayladı.

Gök gürledi ve Dracul yine yanlarına geldi. "Artık yerini alma zamanın geldi, kontesim."

Ellen, Bram'in ellerini bıraktığı anda Bram ona bir daha asla dokunamayacağını anlamıştı.

Ellen sessizce mozoleye girdi ve soğuk taş sehpaya çıkıp üzerine uzandı. Emily, Bram'i yanına çekti ama bir şey söylemedi. Arkasında hortlaklar toplandı.

Dracul mezara girdi ve elini Ellen'ın uzun sarı saçlarında dolaştırarak buklelerini parmaklarının arasında yuvarladı. "Beni sevmeyi öğrenceksin," dedi. "Zamandan bol bir şeyimiz yok."

Sonra diğer eli demir kazığı kavradı ve öyle bir güçle indirdi ki kazık Ellen'ın göğsünü, kalbini ve sırtını deldikten sonra altındaki taş zemine saplandı.

Ellen, Bram'in kulaklarını acıtan bir çığlık attı. Sesi vadide yankılanarak gecenin karanlığını yardı. Sonunda hareketsiz kaldı ve Bram onun acısının nihayet sona erdiğini düşündü; artık huzuru bulması gerektiğini düşünüyordu ama çok yanılıyordu. O anda şimşek çaktı ve demir kazığa yıldırım düşerek metalin üzerinden geçip mozolenin temeline kadar indi. Ellen'ın vücudu bir an acıyla kasıldı ve çığlıkları gök gürültüsü arasında kaybol-

du. Sonra kendini taş sehpaya bırakarak kontrolsüzce hıçkırıklara boğuldu.

Bir yıldırım daha düştü.

Dracul büyük bakır kapıyı kapayıp onu içeri hapsetti ve çığlıklarını boğdu.

"Bunu nasıl yaparsın!" diye bağırdı Bram. "Onu sevdiğini söylüyorsun ama sonra da böyle işkence mi ediyorsun?"

"Onu tahmin edemeyeceğin kadar çok seviyorum. Ama bağışlanacaksa günahlarının bedelini ödemeli. Ben sabırlı bir adamım. Onu bekleyebilirim; tıpkı seni de bekleyeceğim gibi." Dracul uzun tırnaklarını Bram'in çenesinde ve boynunda dolaştırarak kulağına kaydırdı ve teninde ince, kırmızı bir çizgi bıraktı. "Damarlarında onun kanı dolaşıyor ve senin olmayan bir hayatı bağışlıyor. Tıpkı günah gibi, böyle çalıntı zamanların da karşılığının verilmesi gerekir. Öldüğünde seni almaya geleceğim; sadece o zamana kadar bekleyeceğime söz verdim. Ruhun sonsuza dek benim olacak. Sen de diğer çocuklarıma katılacaksın," dedi ve etraflarını saran hortlakları işaret etti. "Kalbin son kez attığında, yanımdaki yerini alacaksın."

Bram itiraz etmek için ağzını açtı fakat tek kelime edemeden Dracul ona kırmızı gözleriyle öfkeli bir bakış attı. "*Codail, mo mhac.*"

Ve her yer karardı.

MATILDA'DAN ELLEN CRONE'A MEKTUP, 22 AĞUSTOS 1868

Sevgili Ellen,

Şu son birkaç günde olanlardan ne anlam çıkarmam gerektiğini bilemiyorum. Bu zamanın büyük bölümünü uykusuz geçirirken, geri kalanı uyanıkken gördüğüm bir kâbus gibiydi. Hani biri seni kovalar da bütün çabalarına rağmen giderek daha yavaş koşarsın ve peşindekinin nefesini ensende hissedersin ya.

Bu sabah bana ait olmayan bir yatakta uyandım.

Bu sabah, dün giydiğim giysilerle, toprak ve pislik içinde, sırılsıklam bir halde, belli belirsiz bildiğim ama gözlerimi açtığım anda tanıyamadığım bir odada uyandım.

Sonra Münih'e yaptığımız yolculuğu, bugüne kadarki yolculuklarımızı hatırladım ve yerimde sıçrayarak kalkıp oturdum.

Buraya, Hotel Quatre Saisons'taki odama nasıl geldiğimi bilmiyorum çünkü hatırladığım son şey, sadece ölülerle sarılmış ıssız bir köyün kenarındaki şu küçük evde olduğumuzdu.

Senin, kardeşimin ve sevgili Emily'nin arkanıza bile bakmadan gece karanlığında yürüyüp gittiğinizi hatırlıyorum. Dönüp baksaydınız Thornley'nin arkanızdan koşmaya çalıştığını görürdü-

nüz; Vambéry'nin onu tutup geri getirdiğini görürdünüz; kaç mermi sıkarsak sıkalım gitmemize izin vermemeye kararlı halde etrafta dikilen hortlakları görürdünüz.

Cehalet için söylenebilecek bir şey var mı? Ağabeyim bunun avantajları olduğuna inanıyor.

Bu sabah Bram'i de benimkinin yanındaki odada uyurken bulduğumda, benden daha perişan bir haldeydi. Onun bağırışları olmasa, bu kadar yakınımda olmasına rağmen onu bulup bulamayacağımdan emin değilim ama bağırdı ve ben ona sarılıp sevgiden ve aileden bahsedip yatıştırana kadar bağırmaya devam etti. Uzun bir süre konuşmadı ve konuştuğunda ağzından çıkan ilk kelimenin senin adın olduğunu bilmeni isterim. Tek nefeste söyledi ve bu ona çok acı verdi, çünkü o anda zihninden her ne geçtiyse gözyaşlarına boğulmasına neden oldu. Ona yazgını sordum fakat bana söylemedi, sadece kimseyle paylaşmaya cesaret edemeyeceği kadar korkunç olduğunu söyledi. Belki de zamanla bu tutumu değişir ama şimdilik onu zorlamamaya karar verdim. Yeterince şey yaşadı zaten.

Açıkçası, son zamanlarda hepimiz yeterince şey yaşadık.

Gözyaşları nihayet dindiğinde ve aklı başına geldiğinde, çok önemli bir şeyi hatırladığını söyleyerek ceplerini karıştırmaya başladı. Üzerine senin elyazınla adı yazılmış küçük, katlanmış bir kâğıt çıkardı ama içindekileri okumama izin vermedi. Hepsinin zamanı var, sanırım.

Vambéry şimdi onunla ilgileniyor. O adam... hayatlarımızdan çıkıp gitmesini ne kadar isterdim.

Bana en tuhaf geleni de Thornley oldu. Bram, Vambéry ve benimle olduğu gibi, Bram'inkinden iki kapı ötede, tanımadığı bir otelin tanımadığı bir odasında, tanımadığı bir yatakta uyandı ama yalnız değildi. Yatakta yanında karısı, sevgili yengem Emily yatıyordu. Bizimle birlikte uyanmadı ve bildiğim kadarıyla ben bu mektubu yazarken bile hâlâ uyuyor. İyi olmadığından hepimiz eminiz –teni buz gibi ve çok solgun– ama geri döndü, Thornley'yle birlikte ve önemli olan da bu. Onun Dracul'dan kurtulup geri dönüşü senin marifetin miydi? Öyle olduğunu tahmin ediyorum.

Otele nasıl ulaştığımızdan kimse emin değil. Vambéry resepsiyona sordu ama hiçbiri dün ne zaman geri döndüğümüzü hatırlamıyor. Kiraladığımız arabadan ve atlardan iz yok. Gece müdürü yerinden hiç ayrılmadığına yemin ediyor ama geri döndüğümüzde onun önünden geçmemiz gerekirdi. Odalarımız üçüncü katta, balkonları veya farklı bir ulaşımı yok. Elbette ki meydana bakan büyük pencereler sayılmazsa. Diğerlerini bilmiyorum ama bu sabah uyandığımda benim pencerem açıktı ve odada gece soğuğunun etkisi vardı. Pencerenin bir süredir açık olduğu belliydi. Bundan istediğini çıkarabilir insan.

Üç saat sonra Dublin'e yola çıkıyoruz ve her şeyi arkamızda bırakıyoruz. Annemle babama ne diyeceğimi planlamak için dört günüm var, tabii bir şey söylersem. Belki de üç kardeş yolculuğa çıktığımızı bilmek onlara yeterli gelir. Belki de bilmeleri gereken sadece budur. Sonuçta, önemli olan tek şey ailedir, değil mi?

Artık yola çıkmaya hazırlanmam gerek. Çok şey oldu ve hepsini sindirmek, gördüklerimi anlamak için zamana ihtiyacım var, çünkü olanları yorumlamaya çalışırken, her düşünce daha da tuhaflaşıyor. Ama sana son bir gülünç soru bırakacağım. Zihnimde beliren bir soru. Bir ömür geride kalmış gibi görünse de sana ilk mektubumu yazdığımdan beri aslında sadece on gün geçti ve o zamandan beri kendime aynı soruyu sorduğumu fark ediyorum...

Neredesin?

Cevabı bilmeye yakın olmam gerektiğini hissediyorum. Oysa gerçek her zamankinden daha uzak gibi geliyor.

Sevgiler,

Matilda

YİRMİ İKİ YIL SONRA

BRAM STOKER'IN GÜNLÜĞÜ

2 Ağustos 1890, 19.23—Matilda'nın mektubunu son yirmi iki yıldır durduğu yere, ceviz kutunun içinde en üste koydum ve olan biteni kavrayabilmek için gıcırtılı koltuğuma yerleşip arkama yaslandım. Başlangıçta o kutuya çeşitli mektuplarımızı, günlüklerimizi ve notlarımızı ilk doldurduğumda hepsini elimden geldiğince kronolojik sıraya koymuştum ve Matilda'nın resim defterindeki haritaları da eklemiştim. O zamanlar her şeyi aldığıma inanıyordum. Büyük bir isteksizlikle ve ablamın ısrarlarıyla Vambéry bile notlarını vermişti. Münih'ten çıkıp Dublin'in tanıdık ortamına geri döndüğümüzde, artık hiçbiri gerçek gibi görünmüyordu. Olanlar daha çok küçük grubumuz tarafından paylaşılan korkunç bir kâbus gibiydi ve hepimiz düşüncelerimizi kayda geçirmiş olsak da hiçbirimiz onları birbirimizle bile paylaşmaya pek hevesli değildik.

Sanırım bizimki gibi bir grubun, tek bir olay için bir araya gelip sona erdiğinde tamamen dağılıp gitmesi çok tuhaf olmalı. Ama olan tam anlamıyla bu. Thornley kendini araştırmalarına ve çalışmalarına, derslerine ve tıp uygulamalarına verdi. Bütün İngiltere'de tanınan, saygın bir doktor oldu. Tıbbi ve sosyal çalışmalarının yanında, sanata olan tutkusuyla da tanınıyor. Matilda geçen baharda bir Fransız diplomatla evlendi. Eşinin bu olayın ne kadarından haberdar olduğunu bilmiyorum. Sanata olan tutkusu karşılığını buldu ve bütün önemli galerilerde tabloları, Kelt illüstrasyonları sergilendi ve *English Illustrated Ma-*

gazine başta olmak üzere çeşitli dergilerde makaleleri yayınlandı. Arminius Vambéry ara ara girip çıksa da hayatımızda kalıcı oldu. Onunla hiç temas kurmadan yıllar geçirdiğim oluyor ve itiraf etmeliyim ki o aralıklara şükrediyorum. Sonra, aradan hiç zaman geçmemiş gibi birkaç günlüğüne ortaya çıkıyor. Bana sadece devlet için çalıştığını söyleyip -hangi devlet olduğunu anlamak için onu sıkıştırmam gerek- gizli çalışmalarından hiç söz etmiyor ve net olan tek şey de bu. Bir gece içkiyi biraz fazla kaçırdıktan sonra, Maggie ve Deaglan O'Cuiv'i bir yıldan uzun süre takip ettiğini ama bir şey bulamadığını ağzından kaçırdı. O gece her nereye gittilerse, dünyadan izlerini silmiş gibiler. Bana araştırmaktan vazgeçtiğini söyledi fakat hiç de inandırıcı değildi; hem de hiç.

Umarım hızlı yolculuk yapıyorlardır. Vambéry'nin onlara ulaşamamasını gönülden diliyorum.

Ben mi? Son yirmi yıl boyunca Münih'e üç kez gittim ve o küçük köyü bir daha hiç bulamadım. Ellen'ın dinlenme yerini de bilmiyorum. Tıpkı onun dediği gibi. O zamanlar kolayca bulunan şey, şimdi kasıtlı olarak gizleniyor.

Meslek hayatımda bir hayli başarılı oldum.

Tiyatro incelemelerime ek olarak birkaç hikâye yayımladım. Aralarında özellikle başarılı olan biri olmasa da elde ettiğim kazanç, eşim Florence ve benim normal şartlarda sahip olamayacağımız birkaç lükse sahip olabilmemizi sağladı. Şu anda on bir yaşında olan Noel adında bir oğlumuz var.

Zamanımın büyük bölümünü burada Lyceum Tiyatrosu'nda sevgili dostum Henry Irving ile geçiriyorum. *Macbeth*'in güçlü bir versiyonunu hazırlıyoruz ve sıradaki projemiz olarak *III. Henry*'nin yeni bir uyarlamasını yapmaya karar verdik.

Londra'da bir hayat kurdum ama sık sık İrlanda'ya dönüyorum. Genel olarak mutluyum.

Elbette ki gevezelik ediyorum. Bugün kalem kâğıdı almamın asıl nedenini yazmaktansa böylesi daha kolay. Bu ceviz kutuyu yirmi iki yıldan sonra raftan indirip içindekileri incelemeye karar vermeme neden olan şeyi.

Bugün bir ziyaretçim vardı.

Bir kadın.

Daha önce hiç karşılaşmadığım ama on beş dakika içinde bir şekilde hayatımı altüst etmeyi başaran bir kadın.

Masamda oturmuş, önceki gecenin hasılatıyla ilgileniyordum ve birden kapımın ısrarla vurulduğunu duydum.

"Bay Stoker?"

Başımı kaldırıp baktığımda bir elli boylarında, kumral saçları omuzlarına kadar inen ve hiç de Matilda'nın tarzı olmayan türden yüksek yakalı, pilili bir bluzla rahat bir etek giymiş, minyon bir kadınla karşılaştım. Eski kuşakların abartılı giyim tarzından uzak, rahatlığı temel alan yeni moda bir şeydi sanırım. Yirmili yaşlarının ortalarında olduğunu düşündüm fakat yaşını kestirmek zordu, zamanla ölçülemeyecek bir güzelliği vardı. Yakasında minik, beyaz bir yabangülü taşıyordu.

Kalemimi bırakarak ona gülümsedim. "Evet?"

"Sizinle biraz konuşabilir miyiz? Adım Mina Harker."

Ayağa kalktım ve ona yer gösterdikten sonra masamın arkasındaki koltuğuma geçtim. "Size nasıl yardımcı olabilirim, Bayan Harker?"

"Harker eşimin soyadı, yakın zamanda evlendim."

"Eh, tebrikler." Tekrar gülümsedim. "Pekâlâ, Harker Hanımefendi, size nasıl yardım edebilirim?"

O da gülümsedi ama biraz zorlamaydı ve zihninde çok fazla şey olduğunu anlamak zor değildi. Bu, derin düşünen bir kadındı ve ziyaretini dikkatle planladığını, söyleyeceği her şeyi zihninde düzenlediğini ve dikkatinin dağılmasını istemediğini hemen tahmin ettim.

Bayan Harker çantasından düzgünce yazılıp ciltlenmiş bir tomar kâğıt çıkardı. Taslağı masamın üzerine bıraktı ve bana doğru itti. "Ortak bir düşmanımız olduğuna inanıyorum. Arminius Vambéry, size güvenebileceğimi söyledi."

Ben sayfaları okurken beklemedi, sadece yarın aynı saatte döneceğini söyledi. Sonra da gitti.

Vambéry'nin adı geçince, bunun neyle ilgili olduğunu bildiğimi düşündüm ama inanmak istemedim. Daha okumaya başlarken bile, sayfaları çevirip kelimeleri gözden geçirirken bile, inanmak istemedim. Sonuçta aradan çok uzun zaman geçmişti.

Son sayfada aceleyle iki cümle yazılmıştı:

Vambéry bu yaratığın saklandığı yeri bildiğinizi söyledi. Yaralarını sarmak için gittiği yeri?

Bu iki cümleyi bir an düşündüm ve sonra tomarı çevirip kendimi ilk sayfaya bakarken buldum. Tam ortaya yazılmış iki kelime vardı:

KONT VAMPİR

Bir kalem alıp VAMPİR kelimesinin üzerini çizdim ve yerine DRACUL yazıp sonuna bir de A ekledim çünkü onca yıl önce, her şeyi zihnimin derinliklerine gömmeden önce, bunu öğrenmiştim.

Kâğıtları deri çantama yerleştirdim. Bayan Harker yarın dönerse burada olmayacağım, belki bu en iyisidir. Sabah Whitby'ye gitmem gerekiyor ve yolda bu taslağı bir kez daha dikkatlice oku-

yacağım. Bazıları tam da çok eski bir olay hakkındaki, aramızda dolaşan kötülük ve en akıl almaz türden gerçekler hakkındaki yeni romanım üzerinde çalışmak için yola çıkmamın öncesinde bu hanımla karşılaşmanın büyük bir şans olduğunu söyleyecek. Kimileri de tesadüf diyecek.

Ama ben ikisine de katılmıyorum.

Kalemi elime alarak yazmaya başladım:

Ay ışığında karşımda duruyordu ve hayatım boyunca böylesine nefes kesici güzellikte başka bir kız gördüğümü hatırlamıyorum. Burada detaylı bir tasvir yapmayacağım, çünkü kelimeler yetersiz kalır ama başının arkasında topuz yaptığı altın sarısı saçları vardı. Ve gözleri: iri, mavi gözler.

Ellen'ımız. Benim Ellen'ım.

Yine o gözler, hâlâ aynı.

Uzun zaman önce annemin şu zarif mor çiçeklerle süslediği, bana evimizin arka tarafındaki tarlalarda yetişen yabani orkideleri hatırlattığı için en sevdiğim olan mendili ağzıma kapatarak öksürdüm. Beyaz kumaşın üzeri şimdi yeni, eski kırmızı lekelerle doluydu; ölümün, yıkandığında temizlenmek istemeyen ısrarcı lekeleri. Tekrar öksürdüğümde kırmızı tükürüğüm parıldadı. Artık Ellen'ın kanı yoktu, sadece kendiminki vardı. Yıllar içinde onun kanı vücudumdan temizlenmiş, iyileştirici özellikleri de silinmişti. Çocukluğumdaki hastalığımın ağrıları ve acıları geri dönüyor, uzun bir uykudan uyanıyordu.

Ellen'ın bana hediye ettiği süre sona yaklaşıyordu.

Dracul ölümümden sonra geri döneceğini söylemişti ve ona inanıyordum. Dün ölümümden sonra cesedimin yakılması için gerekli işlemleri yaptırdım.

Ellen'a bir daha peşinden gitmeyeceğime söz vermiştim ve bu söz her gün içimi yaktı.

O yaşadığı sürece değil.

Ceviz kutu masamın üzerinde duruyordu, ona geri döndüm. Sayfaları karıştırarak en alta uzandım ve sonunda aradığım şeyi buldum: Ellen'ın o son anlarda bana verdiği küçük, katlanmış kâğıt parçası.

Kâğıdı dikkatle açtım ve artık sararıp kırışmış köşelerini düzelttim. Elyazısı solmuştu ama hâlâ okunuyordu.

İŞİNİ BİTİR

ENLEM 47

BOYLAM 25.75

Kolum bir süredir kaşınmıyordu fakat bugün kaşınmaya başlamıştı ve kaşıntı bir türlü dinmemişti. Whitby'den sonra nereye gideceğimi biliyordum; benim için uzun zaman önce belirlenmiş olan yazgıma. Kelimelerim sadece ardımda bıraktığım ekmek kırıntılarından ibaretti.

Artık elimde bulabileceğim en sivri kazıkla, Dracul'a uzun zamandır yapmam gereken ziyareti gerçekleştirme zamanım gelmişti.

—Bram Stoker

SONSÖZ

HASTA NO: 40562
VAKA KAYDI
DR. THORNLEY STOKER

17 Ekim 1890—Duvarlar musluk gibi su akıtıyor, küflü kokunun ve havadaki ufunetin nedeni bu, eminim. En azından bu alt kata indiğim, bu koridorlardan geçtiğim her salı ve cuma günü hiç aksatmadan buraya geldiğim her seferinde kendime böyle diyorum. Bunu yirmi yıldır yapıyorum. Yıllar bana nazik davranmadı çünkü vücudumdaki bütün kemiklerin her birini hissedebiliyorum. Bugün sağ bacağımda bir iltihaplanma var, korkarım gut ama emin olmak için henüz çok erken.

Ona yemek götürdüm. Belki de haftada iki kez ziyaret etmemin asıl nedeni budur; ona sadece yemek götürebileceğimi bilmek. Elbette ki hastane personeli ona her gün yemek veriyor ama neredeyse dokunulmadan kalıyorlar. Onu asıl doyuran benim yemeklerim.

Kapısı koridorun karşı ucunda, son derece büyük, ağır bir şey ve üzerinde sadece tepsinin geçebileceği kadar dar bir kapak var. Kapının ortasında da içinde tek bir beyaz yabangülü duran sade görünüşlü bir duvar vazosu asılı. Salı günü bıraktığım ama artık kuruyup gitmiş olan gülü alıp yerine kendi bahçemden kopardığım yenisini bıraktım. Duvarları kalın taştan yapılmış olan odasında pencere yok.

Bir süredir kaçmaya çalışmadı fakat her ne kadar nedenini bilemesem de beyaz güllerin bunu engellediğini düşünmekte teselli buluyorum.

Tepsiyi kapının altındaki yarıktan içeri ittim. Hemen kapıp geri çekildi. Bu hareketin arkasından duymamayı dilediğim bir şapırtı geldi. Bitirdikten sonra benimle konuştuğunda sesi çok net ve meleğimsiydi. "Sana söylemem gereken bir şey var, Thornley. Fısıldayarak söylesem daha iyi. Beni buradan çıkar da kulağına söyleyeyim."

Kapıya yaslanarak elimi ahşabın üzerine koydum. Ona dokunmayı, bana dokunduğunu hissetmeyi ve öpücüğünü tatmayı çok istiyorum. Fakat bunun asla olamayacağını biliyorum.

"Bunu yapamayacağımı biliyorsun."

"Ama seni çok özledim."

"Ben de seni."

Parmaklarını kapının altındaki yarıktan uzatınca elini tutabilmek için yere çömeldim. Teni soğuktu, her zaman çok soğuk zaten ama bu benim Emily'm ve hiç umurumda bile değil, özlemini çektiğim dokunuş bu.

Birinin ellerine, sertliğine veya yumuşaklığına, teninin rengine, tırnaklarının durumuna bakarak çok şey söyleyebilirsiniz. Bu taş zeminde birleşmiş ellerimize bakarken, aramızdaki farklar inkâr edilemez şekilde ortadaydı. Bir işçinin değil, bir cerrahın ellerine sahip olsam da zaman yine de onlarda kendini gösteriyor. Tenimde yaşlanma lekeleri ve kalın damarlar var. Parmaklarım tombullaştı. Babamın elleri gibi değiller; bazen kendi ellerim olup olmadıklarını merak ediyorum, çünkü yıllar içinde çok fazla değiştiler.

Emily'nin parmakları benimkileri kavradı, el ele tutuştuğumuzda bunu yapmayı sever. Belki hâlâ orada olduğunu, hâlâ beni düşündüğünü göstermek için olsa gerek, parmakları nadiren hareketsiz durur. Arada seğiren pürüzsüz parmakları bir çocuğun zamandan etkilenmemiş ellerine benziyordu.

İşte böyle el ele tutuştuğumuz zamanlarda aramızdaki yılların ne kadar arttığını, aramızdaki mesafenin ne kadar uzadığını

görüyorum. El ele tutuşarak birlikte yaşlanacağız ama yaşlanan sadece benim ellerim olacak.

"Benimle biraz daha kalır mısın?" diye sordu, yumuşak bir sesle.

"Seninle daima kalırım, sevgilim."

YAZARLARIN NOTU

Dracula çoğumuz için biçimlendirici bir romandır. Çocukluğumuzda veya gençliğimizde elimize aldığımız ve yıllar içinde tekrar tekrar okuduğumuz, kütüphanemizin ayrılmaz bir parçası olan eski bir dosttur. Aslında onu o kadar iyi tanırız ki hikâyenin içinde sunulan her şeyin nasıl başladığı sorusu aklımıza bile gelmemiş olabilir. Yine de Jonathan Harker'ın klasik romandaki yolculuğunda olduğu gibi, kitabın yayımlanmasına kadar olan süreçteki olaylar hâlâ gizemlerle dolu. Bram Stoker taslağını İngiltere'deki yayımcısı Archibald Constable & Company'ye ilk götürdüğünde, sohbeti basit bir satırla başlatmıştı.

Bu hikâye gerçektir.

Dracula'nın orijinal girişinden şu pasaja bir bakın:

Okur, bu sayfalarda anlatılan olayların bir araya geldiğinde nasıl mantıklı bir bütün oluşturduğunu çok geçmeden anlayacaktır. Gereksiz olduğunu düşündüğüm küçük detaylar dışında, sürece dahil olan kişilerin deneyimlerini kendi tarzlarında aktarmasına izin verdim ancak açık nedenlerle, kişilerin ve yerlerin isimlerini değiştirdim. Bu hikâye, olayların kamuoyuna gerçekleştikleri şekliyle sunulmasının bir sorumluluk olduğu düşüncesiyle diğer tüm açılardan olduğu gibi bırakıldı.

Burada anlatılan olayların ilk bakışta ne kadar inanılmaz ve kavranamaz gibi görünseler de gerçekten yaşandığından hiç şüp-

hem yok. Hatta belli bir ölçüde daima kavranamaz kalmaları gerektiğine inanıyorum ama ilerleyen yıllarda, psikoloji ve doğal bilimlerde gerçekleşecek gelişmelerin, bu tür olaylara şu an için bilim insanlarının ya da gizli polisin anlayamadığı şeyleri aydınlatacak mantıklı açıklamalar getireceğine inanıyorum. Bu gizemli trajedinin harici açılardan tamamen gerçek olduğunu ama kendi adıma hikâyeyi anlatanlardan daha farklı sonuçlara ulaştığımı bir kez daha belirtmek istiyorum. Yine de yaşananların inkâr edilemez olduğunu bilen çok fazla kişi var.

Bram aynı zamanda romandaki karakterlerin birçoğunun gerçek kişiler olduğunu da iddia ediyordu. Şöyle devam ediyor:

Bu çarpıcı hikâyede isteyerek ya da istemeyerek rol oynamış olan herkes, genel olarak tanınan ve saygı duyulan kişilerdir. Jonathan Harker ve eşi (son derece kişilik sahibi bir kadındır) ve Doktor Seward yıllardır dostlarımdır ve gerçeği söylediklerinden asla şüphe etmedim. Son derece saygın bilimadamı da –burada takma isimle anılmıştır– gerçek adıyla eğitim dünyasında çok ünlü biridir. En azından, kendisinin dehasından ve başarılarından faydalanma ayrıcalığına erişmiş olanlar, onun yaşam görüşlerine en az benim kadar saygı duymaktadır.

Bram Stoker, *Dracula*'nın bir kurgu olmasını planlamamış, son derece gerçek bir kötülüğe karşı uyarı olarak düşünmüştü.

Böyle bir hikâyenin gerçek olarak sunulmasının endişe yaratacağını düşünen editör, kendi yazdığı tek bir kelimeyle taslağı masanın üzerinden geri itmişti: *Hayır.*

Archibald Constable & Company'nin editörü Otto Kyllman, Bram'e Londra'nın korkunç bir cinayet zincirinden yeni yeni toparladığını söylemişti ve katiller hâlâ ortalıktayken, genel bir paniğe yol açmadan böyle bir hikâyeyi yayımlamaları mümkün değildi. Bazı değişiklikler yapması gerekecekti.

Stoker o noktada neredeyse kitabı geri çekecekti, çünkü ödün vermenin mesajın derinliğine zarar vereceğini biliyordu. Ancak aynı zamanda, bir yayımcı olmadan mesajın asla ortaya çıkmayacağını da biliyordu. Sonunda teslim oldu ve sonraki aylarda Kyllman'la birlikte çalışarak, birçok noktada nelerin kalıp nelerin çıkarılması gerektiği konusunda kafa kafaya vererek, romanı yeniden biçimlendirdi. Kitabın adı da *Hortlak*'tan *Dracula*'ya çevrildi.

Roman 26 Mayıs 1897'de nihayet yayımlandığında ilk 101 sayfası çıkarılmış, metinde sayısız değişiklik yapılmış ve sonsözü kısaltılarak Dracula ve şatosunun akıbeti değiştirilmişti. On binlerce kelime kaybolurken, giriş şuna dönüşmüştü:

Bu belgelerin sıraya konuş şekli, onları okurken ortaya çıkacaktır. Gereksiz olan bütün kısımlar atılmış, dolayısıyla daha sonraki görüşler basit gerçekler olarak kalmıştır. Kitap boyunca, hafızanın yanılabileceği kısımlar olabileceğinden, bütün kayıtlar tamamıyla güncellenmiştir ve onları sunan kişilerin bilgi ve yorumu dahilinde aktarılmıştır.

Bütün bunlarla bir oyun, ancak 120 yıl sonra çözmeye başlayabileceğimiz bir gizem ortaya çıkmıştı. Bugün genel olarak, bir yazar kendi ülkesindeki yayımcısına romanını sunduğunda, yayımcı ya da yazarın menajeri bu metni dünyanın geri kalanındaki yayımcılara dağıtır. Temelde, bütün yayımcılar aynı oriji-

nal metin üzerinde çalışır. Bram'in dönemindeyse durum böyle değildi. Bram, romanın taslağını dünyanın çeşitli yerlerindeki yayımcılara kişisel olarak postalamak zorundaydı. Kyllman'ın değişikliklerini kabul ettiğinde, bunun *sadece* İngiltere'de yayımlanan metni etkileyeceğini biliyordu. Dolayısıyla, diğer yayımcılara hikâyenin orijinalini gönderebilirdi.

Bram böylece hikâyesini anlatmanın bir yolunu bulmuştu.

Dracula boyunca *Makt Myrkranna* adını göreceksiniz. Bu, *Dracula*'nın yakın zamanda İzlandacaya çevrilen versiyonudur. *Makt Myrkranna* –"Karanlığın Güçleri" anlamına gelmektedir– bizim bildiğimiz *Dracula* değildir. Değişiklikler, tercümede yapılmış basit çeşitlemelerin çok ötesine geçmektedir. Farklı karakterler, farklı yerler, farklı hikâye akışları vardır. İki roman da benzer şekilde başlamasına karşın finalleri daha farklı olamaz. Dracula'mn bir sevgilisi, birçok açıdan kendisine denk olan bir metresi vardır; Kontes Dolingen von Gratz adıyla tanıdığımız ve Bram'in, Ellen olduğuna inandığı kadın. *Makt Myrkranna*'yı okuduğunuzda, *Dracula* olarak bildiğimiz hikâye çok daha tutarsız ve kaygan gelmektedir. Onu Bram kulaklarımıza fısıldıyormuş hissiyle okumak, bize hikâyenin arkasında daha büyük bir derinlik olduğunu düşündürmektedir.

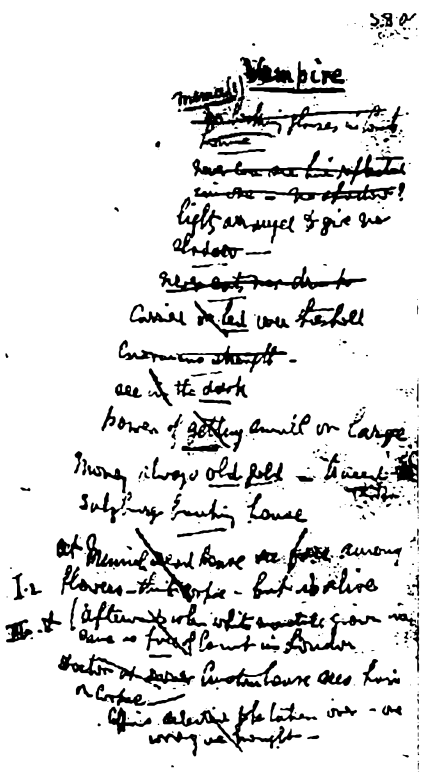
Peki, o kayıp 101 sayfada ne vardı? Bram geride sadece ekmek kırıntıları bıraktı ama nereye bakacağınızı, onların peşinden nasıl gideceğinizi bilmeniz yeterli. Dünya çapında ilk baskılar, onun anlatmak istediği bütün hikâyeyi keşfetmek için bir anahtardır.

Bram aynı zamanda bize şifreli notlar da bıraktı. Günlüğünü cebinde taşımadığı nadiren görülürdü. Hikâye fikirlerinden aile anekdotlarına ve hava şartlarına kadar her şeyi not ederdi. *Dracula*'nın birçok bölümü onun günlüğünden gelmişti ve biz onları incelerken, Bram'in kelimeleri yeniden dirildi.

I once knew a little boy who put so many flies into a bottle that they had not room to die !!!

["Bir defasında çocuğun biri bir kavanoza o kadar çok sinek koymuştu ki ölmeye bile yer kalmamıştı!!!" *Dracula*, 2. Kısım]

Bram başlarda vampirlerin neler yapıp yapamayacağını detaylıca anlatıyordu. Listesinde eksik olan şey güneş ışığıydı. Bram, vampirlerin gündüzleri ortalıkta dolaşabildiğini ama güçlerini kaybettiğini düşünüyordu. Güneş ışığının vampirler üzerindeki öldürücü etkisi, 1922 yılında çekilen *Nosferatu* filmine kadar efsaneye dahil olmamıştı.

["Vampir
Not
Kontes'in evinde hiç ayna yok
kimse onun aynadaki yansımasını görmemiş; gölgesi de mi yok?
ışıklar gölge yaratmayacak şekilde düzenlenmiş
asla bir şey yiyip içmiyor
eşikten geçmesi için yardım alması ya da izin gerekiyor
inanılmaz derecede güçlü
karanlıkta görebiliyor
büyüyüp küçülebiliyor
para olarak daima eski altın kullanıyor; kaynağı Salzburg bankası olarak belirlendi
Münih Morgu'nda çiçekler arasında bir yüz -ceset olabilir- ama canlı
Sonrasında beyaz bıyık uzadığında, Londra'daki Kont'un yüzüyle aynıydı
Dover'daki doktor onu veya cesedini gördü
Seçilen tabutlara el konuyor; biri yanlış getirilmiş"]

Peki, Bram'in canavarının gerçek kökeni neydi?

Birçokları Dracula'nın Vlad Dracul olduğuna inanırken, Bram'in kayıtlarında Kazıklı Voyvoda'nın adı geçmiyor. Sadece soyadı aynı.

Kazıklı Voyvoda ile Dracula arasındaki bu bağlantıyı Bram kurmamıştı; Boston Koleji'nden iki profesör, Raymond McNally ve Radu Florescu, 1972 yılında yayımlanan *Dracula'yı Ararken* adlı kitaplarında bu bağlantıyı ortaya atmıştı. Kazıklı Voyvoda hikâyesi, aynı zamanda 1992 yılında Francis Ford Coppola'nın çektiği *Bram Stoker'ın Dracula'sı* adlı filmde de vurgulanmıştı.

Bram'in canavarı, Kazıklı Voyvoda'dan çok daha yaşlıydı. Aslında, şu mesajın ilk satırında belirtildiği gibi, Scholomance'ın bir ürünüydü:

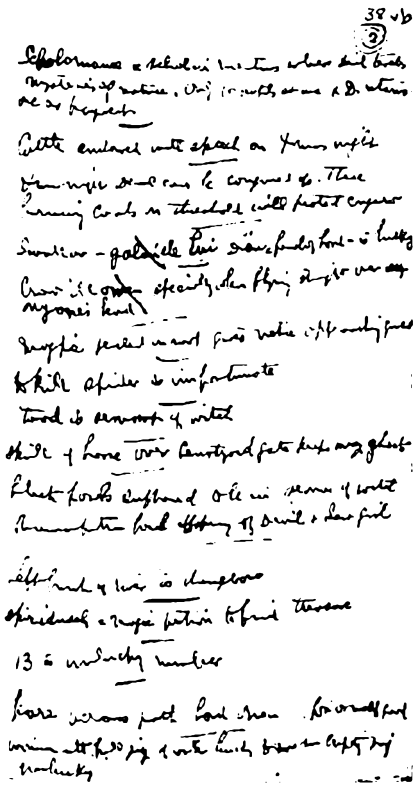
İşte o "biri" Dracul'du.

Peki, Bram'in canavarlara ilgisi nasıl başladı? Çocukluğunda Dadı Ellen'ın ona Dearg-Due'nun hikâyesini anlatmasıyla başlamıştı bu ilgi.

Orijinal *Dracula* gibi, bu kitap da gerçeklere dayanıyor. Bazı tarihler ve olaylar değiştirilip yeniden yapılandırılmış olabilir ki bu, böyle bir hikâyeyi anlatırken zorunludur. Stoker ailesinin geçmişini detaylıca öğrenmek için www.bramstokerestate.com adresini ziyaret edebilirsiniz.

Bram gerçekten de hasta bir çocuktu, yürüyemiyordu; bazen ölümün eşiğine geliyordu ve yedi yaşma kadar yatalaktı. O noktada da mucizevi bir şekilde iyileşmişti. Trinity Koleji'ne girdiğinde çocukluk hastalıklarından hiç iz kalmamıştı. Tam aksine, atletizmde çok başarılıydı: kürek, yüzme, jimnastik, futbol ve hızlı yürüme. Stoker ailesinde çok sayıda doktor da vardı; ha-

vale ve kan değişimi konularında uzman olan Doktor William Stoker (1773-1848) ve Bram'i tedavi eden oğlu Doktor Edward Alexander Stoker (1810-1880) da onlar arasındaydı. Bram yeterince iyileştiğinde kan emen perilerin, orman cinlerinin ve Dearg-Due'nun efsanesiyle eğleniyordu; bir de annesinin arada bir anlattığı kişisel korku hikâyesiyle. Charlotte on dört yaşındayken Sligo'daki bir kolera salgınından kurtulmuş, daha sonra olanları Bram'e anlatmıştı. Charlotte onun isteğiyle hikâyeleri kaleme de almıştı. 1873'te yazdığı anlatıları, Bram'in günümüze gelen koleksiyonuna dahildi.

["Scholomance = Şeytan'ın doğanın gizemlerini öğrettiği dağlardaki okul. Bir kerede sadece 10 öğrenci kabul ediliyor ve biri ödeme olarak kalıyor."]

Charlotte ve Abraham Stoker, Thornley'nin 1845'teki doğumundan önce Marino'daki bir konağa taşınmış, 1849'da üçüncü çocukları Tom doğmadan kısa süre önce de Artane Konağı'na geçmişlerdi. Artane Şatosu oraya yakın bir yerdeydi ve Bram etrafta dolaşacak kadar iyileştiğinde, şato artık harabe halindeydi.

Thornley, İrlanda'nın en tanınmış cerrahlarından biriydi. Swift Akıl Hastanesi de dahil olmak üzere birçok yerde çalışmıştı ve henüz adı konmamış olan çok yeni ameliyat yöntemleri uyguluyordu.

Thornley'nin eşi Emily, aslında hayatının ilerleyen yıllarında sadece Thornley'nin bildiği nedenlerle bir akıl hastanesine yatırıldı. Nedenini kimse bilmese de Thornley bir saç buklesini yetişkinlik hayatının büyük bölümünde yanından ayırmadı. Bu tutam, Stoker ailesine yıllar boyunca dadı olarak hizmet etmiş olan Ellen Crone'a aitti.

Matilda küçük yaşlardan itibaren bir ressamdı. Dublin Sanat Akademisi'nde eğitim görmüştü ve İrlanda Kraliyet Akademisi'nin bir üyesiydi. Yağlıboya ve seramik sanatları çalışıyordu ve çocukluklarında Bram'le birlikte sanat çalışmaları için ödüller kazanmışlardı. Kendisi ve kız kardeşi Margaret, Abraham'ın emekliye ayrılmasından sonra yurtdışına gittiler. Önce Fransa'ya, sonra İsviçre'ye ve sonra da Matilda'nın resim çalışmalarına devam ettiği İtalya'ya geçtiler. Matilda, babasının ölümünden kısa süre sonra Londra'ya taşındı ve önce Bram'le birlikte Floransa'da, sonra George ve eşi Agnes'la birlikte yaşadı. 1889 yılında, kırk üç yaşındayken kendisinden on bir yaş büyük olan Charles Petitjean ile evlendi.

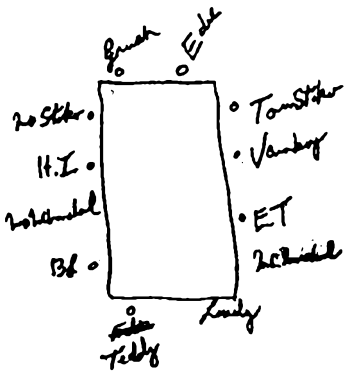
Tom, Hindistan'da memur olarak geçirdiği uzun kariyeri boyunca birçok pozisyonda çalıştı. Sonunda da başkâtip oldu. 1891 yılında Blackrock, Dublin'e dönerek Enid Bruce ile evlendi ve birlikte Hindistan'a yerleşerek Tom'un 1899'daki emekliliğine kadar orada yaşadılar.

Lanetliler köyü bugün hâlâ Münih yakınlarında gizli varlığını sürdürüyor.

Whitby Manastırı 1868 yılında bir ana kuleye sahipti ve tepesinde Bram'in Dracula'nın gizlenme yerini bulduğu oda vardı. 1. Dünya Savaşı sırasında Alman bombardımanıyla kule yıkılmış, manastırın büyük bölümünü de beraberinde götürmüştü.

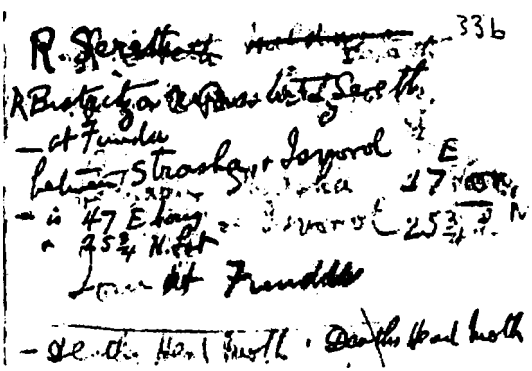
Bram, Van Helsing'in kimliğini korumak istese de birçokları, onun Thornley ve Bram'in çok renkli bir geçmişe sahip ve Ly-

ceum Tiyatrosu'nun bitişiğindeki Biftek Kulübü'nün müdavimi olan Arminius Vambéry olduğunu düşünüyor. *Dracula*'nın orijinal metninde Van Helsing, "Budapeşte Üniversitesi'nden arkadaşı Arminius" dediğinde, Bram aslında Vambéry'nin kimliğine gönderme yapıyor.

Biftek Kulübü'nde sofra oturma düzeni (saat yönünde): Bartholomew Grunszt (Macaristan Devlet Başkanı Lajos Kossuth'un eski özel sekreteri), Eddie Wardell (Ellen Terry'nin kızı), Tom Stoker (Bram'in kardeşi), **Arminius Vambéry**, Ellen Terry (ünlü aktris), Bay McMichael, Harry Loveday (sahne tasarımcısı, Lyceum Tiyatrosu), Teddy Terry, **Bram Stoker**, Bayan McMichael, Henry Irving, Florence Stoker (Bram'in karısı).

Bram, Dracula'nın şatosunun gerçek yerini enlem ve boylamlarıyla özel günlüğüne kaydetti ama sayıları belli bir şifreyle değiştirerek gizledi.

Bram, notları ve günlükleri arasında –yayımlananlar ve yayımlanmayanlar– başyapıtının ilk baskılarında hikâyesini anlatmanın bir yolunu yaratmak amacıyla ipuçları bıraktı ve böylece elinizde tuttuğunuz bu kitap ortaya çıktı.

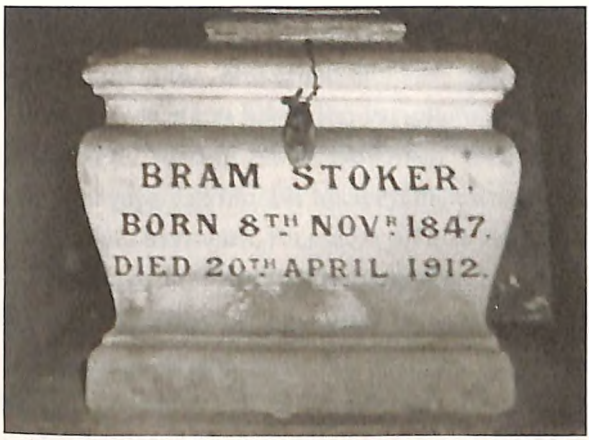
Mart 2017'de, Microsoft'un kurucularından Paul Allen, bizi bir süre önce açıkartırmada satın aldığı orijinal *Dracula: Hortlak* taslağını incelememiz için davet etti. Bu ender fırsat, birçok bulguyu doğrulamamızı sağladı. Gördüklerimizin büyük bölümünü anlatmamızı engelleyen bir sözleşme imzalamak zorunda kalsak da *Dracula'nın Konuğu* adlı kısa hikâyenin kesinlikle orijinal romandan alındığını belirtmeliyiz. Ayrıca, Allen'm elindeki kitabın 102. sayfadan başladığını, 1. sayfa olarak numaralandırıldığını ve 101 sayfanın eksik olduğunu da söyleyebiliriz. Metin boyunca orijinal eserden çıkarılmış pasajlar bulduk ve ilk 101 sayfa daha sonra bu romana dönüştü.

Sayfalara dökülen kelimeleri okurken Bram'in gözlerini üzerimizde hissettiğimiz pek çok an oldu. Notları bize aktarırken gülümsediğini ve bize rehberlik ettiğini hayal ediyoruz.

Bram Stoker bir defasında şöyle demişti: "Öyle gizemler vardır ki insanoğlu ancak asırlar geçtikçe çözebilir." *Dracula*, onun önümüze sermiş olduğu bir gizemi anlamanın ilk adımı sadece. Belki de *Dracula*'nın ilk taslakları dünya çapında tercüme edildikçe ve Archibald Constable & Company'nin ilk yayımladığı kitapla karşılaştırıldıkça geri kalanını öğrenebiliriz.

Bram Stoker, Dracula'nın, bu canavarın kendisini çocukluğundan beri izlediğine, öldükten sonra ruhunu ele geçirmenin peşinde olduğuna gerçekten inanıyor muydu? Bunu asla bilemeyeceğiz. Yine de uygulamanın pek yaygın olmadığı bir dönemde, ölümünden sonra cesedinin yakılmasını vasiyet ettiği düşünülürse insan merak etmekten kendini alamıyor. Belki de o gölgelerde kendisine tereddüt yaşatan bir şey görmüştü, çocuk-

luğunda kendisine anlatılan bir hikâyeyi hatırlatmıştı. Belki de sadece dadısının uzun zaman önce bıraktığı bir notu okumuş ve bütün canavarların zamanla gitmediğine karar vermişti. Aslında bazıları hiç gitmez, bekler. Çok sabırlıdırlar. Ve ne olursa olsun, onların önünde kalmalı, size ulaşmalarına izin vermemelisiniz.

DACRE STOKER'IN TEŞEKKÜRÜ

Öncelikle son on yıldır "Stoker'dan Stoker'a" sunumlarıma katılan ve onlarla paylaştığım hikâyeleri yayımlamam için beni teşvik eden herkese teşekkür etmek istiyorum. Yazar ortağım J.D. olmadan bunu yapamazdım. Bir hikâyeyi biçimlendirmek konusundaki dehasına hayranım. Bu eserde onunla birlikte çalışmak, gerçekten fazlasıyla ödüllendirici bir deneyimdi.

Stoker aile kayıtları ve hikâyeleri birçok açıdan romanın tarihsel altyapısını oluşturdu ve bu, detaylara çok önem veren eşimin sıkı çalışması ve dünya çapında aile soyağacı bilgilerine ulaşımı olan geniş bir ağ sayesinde oldu. Jenne'e minnetimi asla yeterince ifade edemem. Ayrıca oğlum Parker'a geribildirimleri ve editör yardımcılığı için de teşekkür ediyorum.

Dracul'un ilk taslağını okuduktan sonra annem Gail, bana Charlotte Stoker'ın Bram'e kendi kitabında aktardığı bir notu hatırlattı: "Muhteşem, daha önce yazdıklarından binlerce mil ileride... Aferin, Dacre." Annemin desteği benim için daima dünyalara bedeldir.

Menajerim Kristin Nelson ve Putnam'ın baş editörü Mark Tavani'ye de Bram ve ailesini bu sayfalarda canlandırmamıza fırsat verdikleri için teşekkür ediyorum.

J. D. BARKER'IN TEŞEKKÜRÜ

Böyle bir kitap için daima teşekkür edecek çok kişi olur ve ben değişmez bir şekilde birini ya da onunu atlarım. Bunun için önceden özür diliyorum.

Sevgili menajerim ve dostum Kristin Nelson. Bu kitaba bir yuva bulduğun için teşekkürler. Mark Tavani ve Putnam'daki herkes, bizi o eve kabul ettiğiniz için teşekkürler.

Dacre Stoker ve ailesine beni dünyalarına aldıkları, bir çocukluk hazinesinin perdesini açtıkları için teşekkür ediyorum. Bize böyle muhteşem kelimeler bıraktığın için sana da Bram. Dünya senin kâbusunu iyi tanıdı. Belki artık seni de tanırlar.

Son olarak, en sevdiğim kişi, eşim Dayna'ya teşekkür ederim. Zihnim daima hikâyelerle dolu olabilir ama bizim hikâyemiz hepsinden güzel. Sana sen olduğun için teşekkür ederim.